

Tình
May
Đánh
Hẹn
Vội
Giã
Đông

HOA
THANH
THẦN

Phan
Lưu
Ly
dịch

vh
NXB Văn học

BOC VIETNAM

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Tuyệt Sắc Vô Song

Chương 2: Không Chút Động Lòng

Chương 3: Khuynh Nước Khuynh Thành

Chương 4

Chương 5: Góc Khuất Bách Hoa

Chương 6: Thị Phi Lấn Lộn

Chương 7: Bí Mật Động Trời

Chương 8: Vô Tình Chịu Khổ

Chương 9: Băng Hỏa Kết Hợp

Chương 10: Tương Tư Giai Nhân

Chương 11: Ốm Nặng Một Trận

Chương 12: Đạo Cao Một Tấc

Chương 13: Trận Chiến Sinh Tử

Chương 14: May Mắn Thoát Chết

Chương 15: Đồng Cam Cộng Khổ

Chương 16: Nam Nữ Cải Trang

Chương 17: Ngọn Lửa Hận Thù

Chương 18: Bông Hoa Ái Mộ

Chương 19: Yêu Là Đố Kị

Chương 20: Mở Rộng Trái Tim

Chương 21: Tên Nhọn Vô Tình

Chương 22: Tâm Ma Thù Hận

Chương 23: Yêu Hận Biệt Li

Chương 24: Mê Hoặc Cực Độ

Chương 25: Tranh Giành Mâu Thuẫn

Chương 26: Tình Yêu Bất Hối

Chương 27: Đến Chết Không Thôi

Chương 28: Ngoại Truyện 1: Ân Ái Một Cách Quang Minh Chính Đại

Chương 29: Ngoại Truyện 2: Gần Đây Cảm Thấy Chút Phiền Muộn

Mục lục

Chương 1: Tuyệt Sắc Vô Song

Chương 2: Không Chút Động Lòng

Chương 3: Khuynh Nước Khuynh Thành

Chương 4

Chương 5: Góc Khuất Bách Hoa

Chương 6: Thị Phi Lẫn Lộn

Chương 7: Bí Mật Động Trời

Chương 8: Vô Tình Chịu Khổ

Chương 9: Bằng Hòa Kết Hợp

Chương 10: Tương Tư Giai Nhân

Chương 11: Ốm Nặng Một Trận

Chương 12: Đạo Cao Một Tắc

Chương 13: Trận Chiến Sinh Tử

Chương 14: May Mắn Thoát Chết

Chương 15: Đồng Cam Cộng Khổ

Chương 16: Nam Nữ Cái Trang

Chương 17: Ngọn Lửa Hận Thù

Chương 18: Bông Hoa Ái Mộ

Chương 19: Yêu Là Đố Kị

Chương 20: Mở Rộng Trái Tim

Chương 21: Tên Nhọn Vô Tình

Chương 22: Tâm Ma Thù Hận

Chương 23: Yêu Hận Biệt Li

Chương 24: Mê Hoặc Cực Độ

Chương 25: Tranh Giành Mâu Thuẫn

Chương 26: Tình Yêu Bất Hối

Chương 27: Đến Chết Không Thôi

Chương 28: Ngoại Truyện 1: Ân Ái Một Cách Quang Minh Chính Đại

Chương 29: Ngoại Truyện 2: Gần Đây Cảm Thấy Chút Phiền Muộn

TÌNH NÀY ĐÀNH HẸN VỚI GIÓ ĐÔNG

Hoa Thanh Thần
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Tuyệt Sắc Vô Song

Trong phòng, chiếc lò sưởi cạnh bên không ngừng bùng bùng lửa đốt, từng cơn gió nhẹ thổi đến. Căn phòng này được trang trí rất đơn giản, chỉ có một chiếc giường, một bàn và một ghế, ngoài ra cũng có thêm một giá sách bằng gỗ đặt cạnh tường. Trên giá, sách được xếp gọn gàng, sạch sẽ không vương chút bụi, xem ra chủ nhân là người tận tâm và đặc biệt yêu sách. Sau cùng là chiếc chổi lông gà màu trắng được dựng gọn gẽ ở một bên.

Hạ Phâm Dư đang chấp bút vẽ tranh, không khí nóng nực khiến khuôn mặt nàng ửng đỏ, nhưng vẫn tập trung mọi sự chú ý vào bức họa trước mặt.

Bỗng nhiên, nàng dừng bút, nhìn vào bông sen viền vàng, đôi mày khẽ nhíu lại.

Hoa sen viền vàng đẹp ở chỗ mùa hoa đến sớm, có thể tương ngộ cùng thực dược, dựa theo khí hậu thổ nhưỡng của nước Bạch Hồ thì không thích hợp trồng loại sen này. Toàn thiên hạ đều biết, Hoàng thượng của nước Bạch Hồ là người xa xỉ vô độ, chỉ cần là thứ mà ngài yêu thích thì nhất định phải đoạt lấy bằng được. Chính vì thế, khoảng thời gian trước, Hoàng thượng đã bỏ cả núi vàng núi bạc ra lệnh cho kẻ dưới mang loài sen viền vàng từ nước Chu Tước bốn mùa ấm áp từ ngàn dặm xa xôi về đây, tạo thành một hồ sen.

Trong hoàng cung tại kinh thành Vân Hồ có cả thảy ba hồ nước nóng, một nơi là tắm cung Phi Vân của Hoàng thượng, một nơi là điện Ngọc Hoa, chỗ các mỹ nữ, phi tần được lâm hạnh sung ái, cuối cùng chính là cung Ngọc Trì, nơi Hoàng thượng dùng để hưởng lạc mua vui. Để có được hồ sen như trong mơ ước, Hoàng thượng đã sai người tu sửa cung Ngọc Trì tạo

thêm một hồ Thanh Trì, nuôi trồng loài hoa sen viền vàng, để có thể nhìn thấy hoa sen này nở rộ.

Tối qua Hạ Phấm Dư trực đêm tại cung Ngọc Trì, cũng may mắn được nhìn thấy bông hoa viền vàng bung nở trên mặt hồ Thanh Trì. Loài sen này, cánh hoa hoặc vàng nhạt, hoặc hồng phấn hoặc trắng ngọc, không giống những loài sen thông thường. Lá sen nằm lạng trên mặt nước, phiến lá hơi vênh, viền quanh tỏa ra màu vàng, tạo nên sắc thái khác biệt, lạ thường. Khi ngắm kĩ, hoa sen toát lên vẻ thanh tao, nhã nhặn, hình dáng mềm mại mà mỹ lệ, mùi hương dịu nhẹ mà vương lâu. Sau khi trực đêm, nàng lưu lại bên hồ, thưởng thức vẻ đẹp của bông sen. Một lúc sau, nàng mới nhận ra bản thân đã phạm phải điều cấm kị.

Đến khi quay về phòng mình, Hạ Phấm Dư liền lấy giấy bút, tỉ mỉ vẽ lại bông hoa dựa theo trí nhớ nàng lưu lại.

Hạ Phấm Dư than dài một tiếng, khẽ mím bờ môi xinh, lẩm bẫm “Hồ Thanh Trì vô sắc, lá sen xanh biếc nhưng nếu không có viền vàng thì sao có thể gọi là sen viền vàng được? Nếu lúc này có một chút bụi vàng thì tốt biết mấy...”

“Phấm Dư tử, tử đang lẩm bẫm cái gì thế?”

Lúc này, tiết trời đang đúng giữa mùa đông giá rét, bên ngoài tuyết bay trắng ngợp, lạnh đến thấu xương. Cùng với tiếng nói vang vang, lạnh lốt, tấm rèm cửa bị người mới đến vén lên, căn phòng đơn giản mặc dù treo một tấm rèm dày nặng, lại có lò sưởi nhưng vẫn chẳng thể ngăn lại hàn khí thấu xương thổi vào. Theo làn gió rét, những bông tuyết trắng, thuần khiết tựa thủy tinh bay cả vào trong.

Hạ Phấm Dư vừa thấy tiểu nha đầu xinh xắn bận rộn gấp chiếc ô lại, liền bình thản đáp “Ừm, Hàm Yên, không có gì hết.”

Hàm Yên đưa đôi tay lạnh như băng của mình đến cạnh bên lò sưởi, nói “Phẩm Dư tử, muội thực sự rất ngưỡng mộ tử, thời tiết lạnh như thế này đã có chiếc lò sưởi do nương nương ban thưởng, bọn muội nào có phúc phận thế này.”

Hạ Phẩm Dư quay đầu nhìn chiếc lò sưởi cạnh bên, bất giác cong miệng mỉm cười.

Hôm qua Hoàng thượng thưởng sen viền vàng trong cung Ngọc Trì, tâm trạng vui vẻ, liền lâm hạnh Mẫn Thục phi, sau đó còn ban tặng cho Mẫn Thục phi một chiếc lò sưởi nạm ngọc vô cùng quý giá. Hạ Phẩm Dư vừa hay hầu hạ Mẫn Thục phi tắm rửa mặc quần áo. Mẫn Thục phi chê chiếc lò sưởi trong cung trước kia quá đổi cũ kỹ liền đem tặng cho Hạ Phẩm Dư. Thực ra, Mẫn Thục phi quan tâm đến cung nữ như vậy cũng vì muốn lấy lòng Hoàng thượng mà thôi.

Than củi trong lò đã gần hết, đốt nốt số này là có thể cất chiếc lò sưởi đi được. Thứ đồ quý giá như thế này không phải là thứ một cung nữ như nàng có thể dùng.

Hàm Yên ngồi xuống ghế, luôn miệng than vãn “Hầy, Phẩm Dư tử, muội thực sự không muốn xuất cung, trời lạnh thế này...”

Hạ Phẩm Dư còn chưa hoàn thành xong bức tranh, đành thu ánh mắt, đưa sang nhìn Hàm Yên “Xuất cung?”

Hàm Yên than thở một tiếng rồi đáp “Đúng thế, lúc này Vương công công bất cẩn đánh vỡ hộp phấn thơm hương lan mà Hoa Quý phi thích nhất, sợ việc này truyền đến tai Hoa Quý phi sẽ bị trách mắng. Nhưng điều đáng hận là, lão trút công việc xuất cung đến Kính Hoa Đường mua phấn thơm lên đầu muội...”

Hạ Phẩm Dư vừa lắng nghe vừa chuyên tâm suy nghĩ xem phải làm thế nào mới hoàn tất được bức tranh hoa sen viền vàng. “Vậy thì muội hãy mau

đi đi, sao lại rảnh rỗi đến chỗ tử tán gẫu thế này. Lẽ nào đợi đến khi Hoa Quý phi phát hiện ra mọi chuyện muội mới đi sao?”

“Phẩm Dư tử...” Hàm Yên ai oán kêu than “Người ra chỉ muốn đến đây giải bày uất ức cùng tử thôi mà. Tử không muốn nghe thì thôi, Hàm Yên đi đây.”

“Ừm.” Hạ Phẩm Dư khẽ đáp, không để tâm đến Hàm Yên có đi hay không, vẫn chăm chú ngắm nghía bức họa trước mặt.

Hoa sen viền vàng? Phải làm thế nào mới có thể khiến cho đường viền quanh cánh biến thành màu vàng đây? Hầy! Màu vàng này nàng đã chế nhiều lần mà không ra đúng sắc cần thiết.

Hạ Phẩm Dư dường như nghĩ ra điều gì, liền quay đầu nhìn ra, lúc này Hàm Yên đã ra khỏi căn phòng. Nàng liền vợ lấy chiếc áo khoác treo trên giá, đẩy tấm rèm qua một bên rồi vội vã đuổi theo.

Cơn gió lạnh thấu xương khiến Hạ Phẩm Dư bất giác rùng mình, khi thấy Hàm Yên đang ở cách chỗ mình không xa, nàng lập tức cất tiếng gọi “Hàm Yên, đợi tử chút đã.”

“Phẩm Dư tử?” Hàm Yên cầm chiếc ô, quay người nhìn người tử tử mấy phút trước còn lạnh nhạt, thản nhiên giờ đang vội vã chạy theo mình trong gió tuyết.

Phẩm Dư đến trước mặt Hàm Yên, mỉm cười nói “Hàm Yên, để tử ra ngoài thay cho muội.”

Hàm Yên có phần không tin Phẩm Dư tử tử vài phút trước còn lạnh lùng thúc giục mình ra ngoài, giờ lại chủ động đề nghị thay mình xuất cung đi mua hộp phấn thơm kia. Hàm Yên nhất thời kích động không biết phải nói sao “Hả?... Vậy... cũng... được... ạ...”

“Mau đưa lệnh bài cho tỳ.” Phẫm Dư khẽ nói.

“Dạ, Phẫm Dư tỳ, đành làm phiền tỳ tỳ vậy. ” Hàm Yên vui vẻ lấy thẻ lệnh bài cùng túi đựng tiền từ tay áo ra, thận trọng giao lại cho Hạ Phẫm Dư. Trong lòng Hàm Yên thầm nghĩ thực ra để cho Phẫm Dư tỳ ra ngoài mua hộp phấn thơm sẽ chắc chắn, thuận lợi hơn rất nhiều so với bản thân “Phẫm Dư tỳ, tỳ cầm theo chiếc ô này luôn nhé.”

“Ừm, mau quay về phòng trước đi.” Hạ Phẫm Dư khẽ gật đầu, nhận lấy chiếc ô rồi dần tiến ra hướng cung môn.

Lúc này tuyết rơi không quá nhiều, cho nên lớp tuyết tích tụ trên mặt đất cũng không dày lắm, khi đi qua chỉ lưu lại dấu chân mờ mờ.

Ra khỏi cửa cung, theo hướng đông đi hai con đường, đã có thể nhìn thấy Kính Hoa Đường tiếng tăm lừng lẫy trong chốn kinh thành hoa lệ. Hạ Phẫm Dư cầm ô, nhanh bước tiến về phía trước, không lâu sau đã tiến vào bên trong cửa tiệm, chọn đúng hộp phấn thơm mà Hoa Quý phi yêu thích mua về.

Bởi vì đang ngày tuyết rơi, cho nên Hạ Phẫm Dư rất cẩn thận dùng giấy dày mà trường quỳ dặn để bọc hộp phấn thơm kỹ càng, sau đó nàng cất vào trong chiếc túi đeo bên người, trả hai lượng bạc rồi ra ngoài luôn.

Trước kia bản thân nàng không phải là người nhiều chuyện, sau này cũng quyết không làm người nhiều chuyện.

Hôm nay, đột nhiên giúp Hàm Yên đi mua hộp phấn thơm này chẳng qua vì bản thân nàng cũng có mục đích. Thân là cung nữ, tuy thời gian nhập cung khá lâu, nhưng giữa các cung nữ cũng có quyền thế, địa vị riêng. Nếu muốn bước chân ra khỏi cánh cổng cao lớn kia chưa chắc đã là một chuyện dễ dàng. Hàm Yên phụng mệnh ra ngoài mua phấn thơm, nhất định là có thẻ bài xuất cung, vì bức tranh vẽ hoa sen viền vàng chưa hoàn thành kia, nàng liền đề nghị đi thay. Vẹn cả đôi đường, tội gì mà không làm chứ?

Tụ Mặc Hiên là nơi bán mực lớn nhất trong kinh thành, không những chủng loại đa dạng, mà chất lượng cũng tuyệt hảo nhất.

Ngày thường, Hạ Phẩm Dư không có sở thích gì khác ngoài việc nghiên cứu sách liên quan đến y học, thi thoảng một mình lặng lẽ viết chữ, vẽ tranh. Trong cung nếu không được chủ nhân cho phép dùng mực viết thì không ai dám động vào.

Tuy nhiên, mỗi tháng, nhân dịp được sai ra ngoài cung làm việc, nàng thường tiện thể ghé qua Tụ Mặc Hiên mua một vài thứ cần dùng, nên cũng được coi là khách quen ở đây. Trước đây nàng từng thấy Tụ Mặc Hiên có bày bán thứ mực nước màu vàng, vô cùng quý giá, cho nên giá tiền cũng không rẻ, nghe nói được nhập từ tận hoàng triều Kim Bích. Không biết Tụ Mặc Hiên còn hàng không, nếu mua được thì coi như bức họa của cô sẽ không còn điểm gì đáng tiếc nữa.

“Phẩm cô nương, hôm nay cô muốn mua gì thế?” Lão Ngô chủ tiệm vừa nhìn thấy Hạ Phẩm Dư lập tức đưa lời chào hỏi thân mật. Phẩm cô nương chính là cách gọi Hạ Phẩm Dư của chủ tiệm, bởi vì lão Ngô cũng chỉ nghe người khác gọi nàng như vậy, chứ không hề biết tên họ nàng là gì.

“Trưởng quỳ Ngô, ông khách khí quá. Ta muốn hỏi một chuyện, quý tiệm có bán loại mực nước màu vàng không?” Hạ Phẩm Dư thì thầm gắng hỏi.

“Phẩm cô nương, coi như cô may mắn, chỗ chúng tôi vẫn còn một lọ mực màu vàng cuối cùng đây, chắc phải đợi qua lập xuân, lão Ngô này mới nhập thêm hàng từ hoàng triều Kim Bích về.”

Hạ Phẩm Dư nghe thấy vậy, đôi mày bỗng giãn ra, lễ độ đưa lời cảm tạ “Trưởng quỳ Ngô, vậy thì làm phiền ông rồi.”

Tuy rằng Hạ Phẩm Dư không có dung mạo khuynh nước khuynh thành, hoa nhường nguyệt thẹn, nhưng bất cứ ai đã từng thấy nàng đều bị khí chất

thoát tục của nàng thu hút, hai má lúm đồng tiền kia cũng khiến người ta cảm thấy ngọt ngào, đắm thắm, vì thế mà trưởng quỳ Ngô có ấn tượng sâu sắc với nàng.

“Phẩm cô nương, đây, cô mau mở ra xem xem.” Trưởng quỳ Ngô đưa hộp gỗ đựng mực ra trước mặt Hạ Phẩm Dư.

Hạ Phẩm Dư vừa nhìn thấy màu vàng của lọ mực kia liền khẽ gật đầu, dịu dàng đáp lại “Xin hỏi lọ này bao nhiêu tiền?”

“Phẩm cô nương, lọ này năm lạng bạc.” Trưởng quỳ Ngô mỉm cười hớn hờ đáp.

Đắt quá!

Hạ Phẩm Dư bất giác kinh ngạc, âm thầm than thở trong lòng, chỉ một lọ nước mực màu vàng cao tầm một thốn (*), mà giá những năm lạng bạc, bằng bằng lộc cả tháng trời của nàng.

(* Một thốn: Khoảng 3cm.

Trưởng quỳ Ngô thấy sắc mặt khó coi của Hạ Phẩm Dư liền đoán ngay giai nhân đang chê giá đắt, liền than dài một hơi “Thôi thế này nhé, Phẩm cô nương là khách quen của chúng tôi, hơn nữa lọ mực này lại là lọ cuối cùng, lão Ngô tôi coi như vừa bán vừa tặng, chỉ thu tiền vốn lọ mực này của cô nương thôi, ba lạng bạc.”

Hạ Phẩm Dư nắm chặt túi tiền trong tay, mím môi, nhìn lọ mực vàng tươi tắn, trong đầu lại nghĩ tới bức họa chưa hoàn thành của mình, sau cùng liền buông lỏng bàn tay, lấy ba lạng bạc ra đưa cho trưởng quỳ Ngô.

Mua xong, trưởng quỳ Ngô liền nhanh nhẹn tiễn giai nhân ra tận cửa.

Hạ Phâm Dư cúi đầu, tay trái cầm ô, tay phải cầm chắc lọ mực đất tiền, đôi mày cau lại, mím chặt miệng, bước qua đường.

“Hí...” Tiếng ngựa hí điên loạn vang lên khiến nàng giật mình thoát khỏi suy nghĩ. Lúc nàng hoảng sợ quay người, ở phía không xa, một con tuần mã lông đỏ điên loạn kéo theo chiếc xe quý xông thẳng về phía nàng.

Vào thời tiết lạnh giá như thế này, trên đường vắng vẻ không có mấy người, chiếc xe chạy điên cuồng này đã khiến người dân sợ hãi núp vào một chỗ an toàn, chỉ duy mỗi mình nàng đứng ngậy giữa đường nhất thời quên cả việc phải tránh khỏi đường chạy của con ngựa.

“Á...”

Trước khi chiếc xe ngựa sầm sập lao về phía mình, nàng đã được người nào đó kéo sang một bên. Dưới chân trơn trượt, chưa kịp định thần, nàng kéo luôn cả vị ân nhân cứu mạng cùng ngã xuống lớp tuyết dày bên đường.

Đau quá!

Hạ Phâm Dư mím chặt môi, nhăn nhịn nỗi đau nhói ở cánh tay trái, dùng tay phải chống người dậy. Đưa mắt nhìn ra xung quanh một lượt, nàng nhận ra chiếc ô đã bị xe ngựa cán hỏng, rồi nàng bỗng nhớ ra lọ mực màu vàng quý giá khi nãy vẫn trong tay giờ đã mất tăm mất dạng. Nhìn ra xung quanh một lần nữa, nàng rớt cuống cũng thấy lọ mực đang nằm ở một chỗ gần đó, đã bị bật nắp, nước mực đổ hết ra ngoài, nhuộm vàng cả một mảng tuyết trắng, khiến người khác không thể không bị thu hút.

Hạ Phâm Dư nhìn khoảng tuyết vàng ánh kia, tâm trạng tột cùng chán nản. Ba lạng bạc trong chóp mắt đã bay mất, bức họa cũng chẳng thể hoàn thành, bao nhiêu vất vả, khó nhọc giờ chẳng đổi lại được cái gì. Nàng bất giác thở dài chán nản.

“Cô nương, cô không sao chứ?” Giọng nói trầm ấm của người đàn ông vang lên bên tai.

Hạ Phấm Dư kinh ngạc quay đầu nhìn người đàn ông trẻ tuổi mặc trên người bộ y phục màu xanh đậm, đôi mày cương nghị, đôi mắt sáng tựa sao đêm, chiếc mũi cao thẳng, vầng trán rộng cao, đích thị là một người đàn ông anh tuấn, đường hoàng. Nàng bất giác mím môi, cúi mặt, trong lòng tự hiểu, bản thân chỉ lo lắng đến lọc mực màu vàng nọ mà quên khuấy mất vị ân nhân cứu mạng này.

Nàng vất vả chống người dậy, thấy vậy, ngài liền thận trọng đỡ lấy nàng. Hạ Phấm Dư ngượng ngùng hành lễ với ngài, để tránh bàn tay ngài chạm vào cánh tay của mình rồi dịu dàng lên tiếng “Đa tạ công tử tương cứu.” Nói xong, nàng quay người tính nhanh chóng hồi cung, nhưng lại bị người đàn ông kia chặn lại.

“Cô nương, đồ của cô này, còn cả chiếc ô của cô nữa.”

Hạ Phấm Dư quay người thấy bọc giấy màu xanh da trời ngài đưa tới mới kinh hãi nhận ra cú ngã lúc nãy đã khiến cho hộp phấn thơm rơi ra ngoài. Nàng hoảng hốt, hãi hùng nhận lấy bọc giấy kia kiểm tra kỹ càng một lượt, thấy hộp phấn thơm vẫn bình an vô sự, lúc này mới dám thở phào nhẹ nhõm. Cũng may, hộp phấn này không sao, nếu quay về cung mới phát hiện ra hộp phấn thơm đã mất thì không biết lúc đó sẽ có biết bao người liên lụy.

“Đa tạ công tử.” Nhận lấy chiếc ô, nàng lại khom người kính lễ.

“Tại hạ tên Cự Viên Tu, mạo muội xin hỏi tôn danh quý tính của cô nương?” Cự Viên Tu đưa tay ra phía trước, cung kính thỉnh giáo vị giai nhân trước mặt. Trước đó khi còn ở Tụ Mặc Hiên, thấy vị cô nương này mua thứ nước mực màu vàng, ngài đã cảm thấy hứng thú, tò mò. Ăn mặc trang phục nhã nhặn, thanh tao, khí chất trác tuyệt, thoát tục, đặc biệt là đôi mắt đen nhánh linh động như biết nói kia, thực cuốn hút, quyến rũ vô cùng.

Hạ Phấm Dư mỉm cười bình thản, khom người tạ lễ, không hề trả lời ngài mà vội quay người, cầm ô, nhanh chân rời khỏi.

Cư Viên Tu cảm thấy vô cùng ngạc nhiên, không ngờ vị cô nương kia lại dùng phương thức này để hồi đáp lại mình, nhớ tới đôi má lúm đồng tiền xinh đẹp, tươi tắn trên hai má của giai nhân, ngài lại tự lẩm bẫm một mình “Phẩm cô nương...”

Mãi cho tới khi vị giai nhân kia đi xa rồi, người hầu cận Cư Lâm đứng cạnh bên mới dám lên tiếng “Đại nhân, chúng ta về khách điểm nghỉ ngơi trước hay là đến gặp Bình Viễn Hầu gia trước?”

Cư Viên Tu thu ánh mắt, quay sang nhìn Cư Lâm mỉm cười nói “Vừa nãy chiếc xe ngựa của Bình Viễn Hầu gia của nước Bạch Hồ chạy toán loạn dọc con đường này, e là vẫn chưa định thần lại được, người thấy chúng ta có nên đến làm phiền người ta ngay lúc này không?”

“Dạ?” Cư Lâm kinh ngạc thốt lên.

“Đi thôi.” Cư Viên Tu tiến về phía trước dưới trận tuyết bay bay lạnh giá.

Tuyết vẫn không ngừng rơi, sắc trời âm đạm, âm u, Tư Hành Phong đứng một mình trên con đường lớn, băng giá một lúc lâu.

“Hầu gia, ngài không sao chứ?” Sau khi đã xử lý thỏa đáng con ngựa điên xong. Cảnh Trung nhanh nhẹn quay về nơi hai chủ tớ nhảy ra khỏi xe ngựa khi nãy, cầm ô che tuyết cho Tư Hành Phong.

Đôi môi mím chặt nãy giờ của Tư Hành Phong khẽ động, cất tiếng “Lúc nãy chiếc xe ngựa của chúng ta có làm ai bị thương không?”

Cảnh Trung đáp “Chỉ có một vị cô nương bị ngã thôi.”

“Ừm.” Tư Hành Phong khẽ cau chặt đôi mày.

Cảnh Trung lại nói “Cư Viên Tu đại nhân của hoàng triều Kim Bích đã cứu vị cô nương ấy, hình như không bị thương tích gì nghiêm trọng, hơn nữa cô nương ấy cũng đã rời đi rồi. Một lát nữa, thuộc hạ sẽ đèn bù, giải quyết ổn thỏa những sạp hàng bị xe ngựa đâm vào.”

“Cư Viên Tu?” Tư Hành Phong nhướn mày hỏi “Không phải hai ngày nữa mới tới sao?”

“Thế nhưng Cư đại nhân đích thực đã tới rồi ạ.” Cảnh Trung thành thật trả lời.

“Ừm.” Tư Hành Phong cau mày, nhìn vết tích xe ngựa giờ đã bị tuyết phủ mờ, một lúc sau mới nói “Đã điều tra ra là do nguyên nhân gì chưa?”

Chủ nhân thường đột ngột chuyển chủ đề nói chuyện, Cảnh Trung đã quá quen với tình trạng này, liền đưa cây kim bạc dài ba phân ra trước mặt chủ nhân đáp “Chân trước của con ngựa bị vật này gây thương tích, trên chiếc kim có tẩm thuốc độc.”

Đôi mắt Tư Hành Phong thoáng hiện vẻ lạnh lùng, đôi môi bỗng nhếch lên, để lộ nụ cười tà ác “Không ngờ bọn chúng cũng biết thủ hạ lưu tình, đúng là hiếm thấy!”

“Hầu gia, có cần phái người truy đuổi, bắt tên thích khách đó không?” Cảnh Trung gặng hỏi.

“Không cần.” Tư Hành Phong vứt chiếc kim bạc lại cho Cảnh Trung bình thản như không nói tiếp “Mau cất chiếc kim này đi, khi nào thời cơ đến còn phải trịnh trọng trả lại cho bọn chúng món quà hậu hĩnh này mới được.”

“Thuộc hạ tuân mệnh.” Cảnh Trung cất chiếc kim bạc đi, lại nói “Hầu gia, bây giờ ngài muốn đổi sang cưỡi ngựa, hay là tiếp tục ngồi xe?”

“Không cần, đưa chiếc ô này cho ta, ta tự đi về phủ. Người đi đi, nhớ phải đền bù cho người ta nhiều ngân lượng một chút.”

Tư Hành Phong cầm lấy ô, nhanh chóng bước về phía trước.

Cảnh Trung nhìn theo bóng dáng cao lớn, rắn chắc của chủ nhân biết mất ở chỗ rẽ cuối đường, mới yên tâm đi về phía những quầy hàng bị đâm nát khi nãy.

Con đường phồn hoa nhất, sầm uất nhất trong kinh thành Vân Hồ chỉ trong chớp mắt đã phục hồi lại sự tĩnh lặng trước đó, và những bông tuyết trắng vẫn không ngừng rơi xuống.

Lúc Tư Hành Phong vừa về đến phủ liền nhận được một bức thư hàm.

Ngài ngồi trước thư án, trong tay cầm bức thư hàm, nét bút tinh tế, đơn giản mà rõ ràng, nên có thể nhìn ra người viết nghiêm túc mà tinh tế, có khả năng phân tích và phán đoán ưu tú. Đây là bức thư hàm do Cư Viên Tu sai người mang tới, trong thư viết rõ ngày mai sẽ ghé thăm phủ đệ Hầu gia.

Tư Hành Phong khẽ gõ ngón tay lên thư án, mắt hướng về phía bức thư, không ngừng suy ngẫm.

Địa hình nước Bạch Hồ nhiều núi, đất đai bạc màu, vấn đề lương thực trước nay luôn là một vấn nạn hàng đầu, bao năm nay đều phải dựa vào nguồn lương thực chuyển tới từ hoàng triều Kim Bích.

Hơn nữa, dưới trời đất này đương nhiên không bao giờ có lương thực cho không cả, lấy của người ta một thứ này thì đương nhiên phải trả lại người ta một thứ khác.

Nguồn tài nguyên phong phú nhất của nước Bạch Hồ chính là khoáng sản, và nghề nổi tiếng nhất là đúc kiếm, chế tạo binh khí, vì thế phương pháp duy nhất để giải quyết vấn đề lương thực của nước Bạch Hồ chính là dùng binh khí trao đổi lương thực đồng thời phải đào tạo cho hoàng triều Kim Bích những thợ đúc kiếm xuất sắc. Quan viên trong triều đình nước Bạch Hồ vì vậy lo lắng không yên, tình hình này mà kéo dài, nước Bạch Hồ chắc chắn sẽ bị nước khác thôn tính. Ấy vậy mà, hoàng đế nước Bạch Hồ là Tây Lăng Xuyên vẫn luôn ưu nhân, tự tại, chưa bao giờ lo lắng gì về vấn đề này. Điều này thật đúng với câu “Hôm nay có rượu hôm nay say. Mai này sầu muộn mai này lo.”

Cư Viên Tu là Tư Nông Khanh (*) của hoàng triều Kim Bích, tuổi tuy còn trẻ, nhưng lại là một cao thủ nông vụ xuất sắc trứ danh. Lần này Cư Viên Tu nhận chỉ thị của hoàng đế hoàng triều Kim Bích tới nước Bạch Hồ giải quyết vấn đề dân sinh. Đây đích thực là diễm phúc của con dân nước Bạch Hồ.

(*) Tư Nông Khanh: Chức quan quản lý về nông nghiệp.

Theo dự định, Cư Viên Tu hai ngày nữa mới tới, nhưng bây giờ đã có mặt trong kinh thành Vân Hồ, đáng lẽ, Tư Hành Phong phải phái người đến nghênh tiếp, lo lắng chỗ ăn chỗ ở cho người ta, vậy mà lại để Cư Viên Tu phái người đưa thư hàm đến trước. Cộng thêm hành động nghĩa hiệp trên đường khi này, càng khiến cho Tư Hành Phong cảm thấy an tâm hơn trước rất nhiều. Điều bất ngờ chính là, Tây Lăng Xuyên lại biết chuyện Cư Viên Tu có mặt trong kinh thành trước cả Tư Hành Phong, đồng thời còn sắp xếp xong xuôi, thỏa đáng mọi chuyện từ trước. Tiếp đó, sau khi nhận được thư hàm của Cư Viên Tu, người trong cung liền đến chuyển lời, Tây Lăng Xuyên tuyên triệu ngài và Cư Viên Tu ngày mai vào cung diện thánh.

Im lặng một hồi lâu, ngài liền nhắc bút hồi đáp bức thư hàm, trong đó có đề cập đến chuyện ngày mai ngài sẽ phái người đến đón Cư Viên Tu nhập cung, đồng thời sẽ chuẩn bị chu toàn tất cả mọi thứ. Nét bút như rồng bay

phượng múa, ngài nhanh chóng cho thư vào bì rồi gọi người hầu đứng ngoài cửa vào “Người đâu, mau đem bức thư này đến cho Cư Viên Tu đại nhân.”

Hôm sau, khoảnh khắc Cư Viên Tu lần đầu gặp mặt vị Bình Viễn hầu nổi danh bậc nhất nước Bạch Hồ, liền không ngừng cảm thán đúng là một Hầu gia tuyệt sắc vô song. Trước đó, ngài từng nghe tiếng Bình Viễn Hầu gia hành sự lỗi lạc, là một nhân tài hiếm có trong thiên hạ từ lâu, nhưng Cư Viên Tu không hề biết rằng ngài lại có thể phi phàm thoát tục, oai nghiêm đến vậy. Đừng nói là đàn ông, chỉ e ngay đến những vị cô nương xinh đẹp tuyệt trần đứng cạnh bên, sợ là cũng kém sắc vài phần.

“Cư đại nhân, xin mời.” Tư Hành Phong đưa tay ra hiệu mời Cư Viên Tu đi trước.

“Hầu gia khách khí rồi, xin mời.” Sau khi Cư Viên Tu đáp lễ, liền nhanh chóng đi vào bên trong chính điện.

Cư Viên Tu hoàn toàn không ngờ, sau khi bước vào chính điện, lại có thể nhìn thấy những hình ảnh khiến cho người ta kinh ngạc đến mức này.

Hoàng đế nước Bạch Hồ Tây Lăng Xuyên đang nằm trên chiếc phản trải một lớp lông hồ ly trắng muốt, trong tay ôm một người phụ nữ xinh đẹp, ăn mặc gợi cảm. Người phụ nữ này đang ngậm một trái nho trong miệng mớm cho Tây Lăng Xuyên, cùng lúc đôi tay Tây Lăng Xuyên du ngoạn khắp chốn trên thân thể ngọc ngà của nàng ta, khiến nàng ta rên lên liên tục.

Hoàng đế nước Bạch Hồ từ lâu luôn bị đồn đại là bỏ bê triều chính, đắm chìm trong hương sắc mỹ nhân, không ngờ tiếp đón sứ giả của nước khác cũng theo đúng phong cách đồn đoán.

Cư Viên Tu nhìn hình ảnh trên chiếc phản, mặt mày lúng túng, rồi bất đắc dĩ quay mặt sang một bên né tránh.

Tư Hành Phong đứng cạnh bên mặt không đổi sắc, mày không cau dù chỉ một chút kể từ khi bước vào chính điện. Điều này thực khiến Cư Viên Tu không khỏi âm thầm khâm phục.

“Khụ khụ.” Tư Hành Phong khẽ ho vài cái, bước lên phía trước, lớn tiếng nói với Tây Lăng Xuyên “Khởi bẩm Hoàng thượng, Tư Nông khanh Cư Viên Tu đại nhân của hoàng triều Kim Bích xin cầu kiến.”

Hai người trên phản vẫn không có phản ứng gì, tiếp tục quán quýt đắm say.

Tư Hành Phong đã dự liệu trước tình hình, tăng thêm âm lượng, lớn tiếng bẩm tấu “Khởi bẩm Hoàng thượng, Tư Nông khanh Cư Viên Tu đại nhân của hoàng triều Kim Bích xin cầu kiến.”

“Hả?” Tây Lăng Xuyên cuối cùng cũng có phản ứng, khẽ ho một tiếng, quay mặt qua, vừa thấy Tư Hành Phong, đôi mắt mê say, lờ mờ bỗng nhiên sáng rực. Tây Lăng Xuyên lạnh nhạt đẩy người phụ nữ trong lòng mình sang một bên, rồi xua tay ra hiệu nàng mau lui xuống. Người phụ nữ này vô cùng ngoan ngoãn, nhặt tấm áo mỏng dưới mặt đất choàng lên người, nhìn hai vị đại nhân trước mặt mỉm cười tươi tắn, sau đó lả lướt bước ra khỏi chính điện.

Trong đại điện tuy rằng ấm áp như mùa xuân, nhưng tiết trời giá lạnh, vị mỹ nhân kia lại mặc đồ hơi mỏng, vậy mà có thể chịu đựng sao? Cư Viên Tu bất giác cảm thấy buồn cười, đưa tay day day sống mũi.

“Ái khanh vào điện từ lúc nào? Quả nhân hoàn toàn không biết?” Đôi mắt phụng tuyệt đẹp của Tây Lăng Xuyên khẽ nheo lại, khóe miệng cong lên, để lộ nụ cười biếng nhác.

Từ sau khi nhận ra Tư Hành Phong cũng có mặt trong chính điện, Tây Lăng Xuyên chưa từng rời mắt khỏi thân người ngài, trong ánh mắt của hoàng đế thậm chí còn rùng rục nhiệt tình nóng bỏng.

“Khởi bẩm Hoàng thượng, Tư Nông khanh Cư Viên Tu của hoàng triều Kim Bích xin cầu kiến.” Tư Hành Phong phớt lờ ánh mắt rùng rục nhiệt tình nóng bỏng của Tây Lăng Xuyên, khuôn mặt lạnh lùng nhắc lại từng từ.

“Hả? Cư đại nhân đến sớm vậy sao? Mấy hôm trước, quả nhân còn nhắc đến Cư đại nhân đấy!” Tây Lăng Xuyên cuối cùng cũng chú ý đến sự tồn tại của Cư Viên Tu, liền lên tiếng dạn dò cung nhân “Người đâu, ban ngồi.”

“Khấu tạ Hoàng thượng.” Cư Viên Tu hành lễ, sau đó nhã nhặn ngồi xuống.

Trong đại điện rộng lớn, ngoại trừ cung nữ thái giám ra, chỉ còn mình Tư Hành Phong đứng giữa trung tâm đại điện.

“Ái khanh, mau lại đây, ngồi bên cạnh quả nhân này.” Tây Lăng Xuyên chỉ vào chỗ trống cạnh bên mình, không hề ngần ngại nói với Tư Hành Phong.

“Vi thần đa tạ nhã ý của Hoàng thượng.” Tư Hành Phong bình thản đáp lại, dùng hành động cụ thể để từ chối lời mời đây ‘thịnh tình’ của Tây Lăng Xuyên, sau đó liền gọi một tiểu thái giám bê ghế vào cho mình.

Cùng lúc đó, Cư Viên Tu vô cùng khó hiểu về mối quan hệ khiến người khác tò mò của hai người trước mặt, chưa kịp định thần thì Tư Hành Phong đã bắt đầu đề cập đến mục đích Cư Viên Tu viếng thăm nước Bạch Hồ.

Nghe Tư Hành Phong giới thiệu chi tiết về tình hình địa thế, đất đai của Bạch Hồ, Cư Viên Tu lại càng thêm khâm phục vị Hầu gia tuần tú, phong nhã trước mặt mình.

Tây Lăng Xuyên vẫn giữ nguyên dáng nằm khêu gợi của mình, ánh mắt không hề rời khỏi Tư Hành Phong một phút, dường như đang thưởng thức cử chỉ lời nói của vị Hầu gia hơn là quan tâm đến nội dung câu chuyện.

Không lâu sau, lúc Tư Hành Phong dừng lời, liền nhìn về phía Cư Viên Tu chân thành đưa lời khẩn cầu “Trước tình hình này, Cư đại nhân có đối sách gì không?”

“Bẩm Hoàng thượng, thưa Hầu gia, theo ý kiến của vi thần, đồng ruộng quý quốc ít, đồi núi lại nhiều, nhưng đất đai kém màu mỡ, đất đá chiếm phần đa. Ở những vùng đồi núi, trung du có thể trồng ngô làm lương thực chính, giữa vụ có thể trồng lúa, nhưng thu hoạch chậm hơn bình thường. Người dân có thể trồng khoai tím làm lương thực chính, trên đồi núi cao thì có thể trồng thuốc, gần khu vực này có thể trồng khoai lang. Đây là những thứ người dân có thể dựa vào để sinh sống.” Cư Viên Tu chậm rãi nói rõ quan điểm của bản thân, đồng thời cũng cho biết loại nông phẩm dễ trồng nhất, phù hợp với địa hình của nước Bạch Hồ. Nghe ra thì thật không hổ danh là Tư Nông khanh của hoàng triều Kim Bích.

Trên đại điện sáng chói, rộng lớn, chỉ nghe thấy tiếng Tư Hành Phong và Cư Viên Tu bàn luận cùng nhau, trong khi đó Tây Lăng Xuyên vẫn nằm trên phản, chăm chăm dõi theo Tư Hành Phong. Ấy vậy mà vị Hầu gia mỹ nam này lại chẳng để tâm đến ngài dù chỉ một lần, tiếp tục bàn luận sôi nổi. Rất nhanh Tây Lăng Xuyên cảm thấy vô vị, rồi không biết từ lúc nào đã nhắm mắt ngủ say.

Tư Hành Phong và Cư Viên Tu sau khi bàn thảo xong xuôi mọi việc, liền đứng dậy khấu đầu trước Tây Lăng Xuyên đang ngủ say “Khởi bẩm Hoàng thượng, trong buổi chiều sớm mai, vi thần sẽ tấu thêm về chuyện này trước các đại thần trong triều, cụ thể tiến hành thế nào sẽ giao lại cho các quan cấp dưới hành sự. Vi thần xin cáo lui.”

Cư Viên Tu lần đầu gặp phải tình hình kiểu này, cảm thấy vô cùng nực cười, nên cũng làm theo Tư Hành Phong, khấu đầu khẽ nói “Hạ thần cáo lui.”

Khoảnh khắc hai người vừa bước ra khỏi cửa, thì trong điện vang lên giọng nói biếng nhác. Rất nhanh sau đó, một tiểu thái giám đuổi theo, ngăn Tư Hành Phong lại “Hầu gia, xin ngài đừng bước.”

Tư Hành Phong dừng lại, nhưng không hề quay người, bình thản lên tiếng “Có chuyện gì thế?”

“Hoàng thượng đang ở trong điện chờ, mời Hầu gia quay lại.”

Tư Hành Phong nắm chặt hai bàn tay, quay sang hành lễ tạ lỗi với Cư Viên Tu, mong ngài chờ đợi đôi chút.

Quay lại đại điện lần nữa, Tây Lăng Xuyên đã ngồi dậy, thấy Tư Hành Phong bước tới, hai mắt liền tím lên hơn hở nói “Quả nhân lâu lắm rồi không được gặp ái khanh, hôm nay khó khăn lắm mới có cơ hội, ái khanh sao nữa lạnh nhạt như thế?”

“Khởi bẩm Hoàng thượng, hàng ngày vào mỗi buổi chiều sớm vi thần bao giờ chẳng đứng ở chỗ gần Hoàng thượng nhất?” Tư Hành Phong lạnh lùng đáp.

Tây Lăng Xuyên bật cười, kéo y phục trên người xuống để lộ lồng ngực gầy guộc, bước lại. Khi đứng trước mặt Tư Hành Phong, Tây Lăng Xuyên khẽ nheo mắt nói “Ái khanh càng ngày càng mất đi nét thú vị ban đầu, quả nhân chẳng qua chỉ là nhớ ái khanh quá mà thôi.”

Tư Hành Phong khẽ ngược mắt nhìn thẳng vào đôi mắt phụng biết cười của Tây Lăng Xuyên, khuôn mặt lạnh lùng đáp “Bây giờ Hoàng thượng nên đặt tâm trí vào vấn đề nông nghiệp của nước nhà. Ngày mai trên đại điện, vi thần sẽ tấu rõ mọi chuyện.”

“Ha ha, Hành Phong à Hành Phong, ái khanh cho rằng vừa rồi, trẫm đã ngủ gật thật sao?” Tây Lăng Xuyên vừa định đặt bàn tay của mình lên má Tư Hành Phong, liền bị tránh né.

“Hoàng thượng, nếu không có chuyện gì khác, vi thần xin cáo lui.” Tư Hành Phong cúi đầu, đáp.

Khoảnh khắc Tư Hành Phong vừa quay người liền nghe thấy giọng nói của Tây Lăng Xuyên truyền lại “Quả nhân thực sự rất nhớ ái khanh, nếu không đã chẳng triệu kiến ái khanh cùng Cư Viên Tu vào, hơn nữa theo quốc pháp thì...”

Tư Hành Phong lập tức ngắt lời “Vi thần đa tạ ân sủng của Hoàng thượng.” Nói xong, ngài không hề do dự lui khỏi chính điện.

“Hành Phong...” Tây Lăng Xuyên nhìn theo bóng Tư Hành Phong dần dần biến mất khỏi cửa đại điện, nheo đôi mắt lại, nói “Được, quả nhân sẽ đợi ái khanh trong điện Ngọc Hoa vào đêm mừng năm này.”

Điện Ngọc Hoa!

Khi ba chữ đó vang lên, Tư Hành Phong lập tức cau chặt đôi mày, siết chặt hai tay, gân xanh nổi cuồn cuộn, tiếp đó là cảm giác đau đớn thống hận lan tỏa tới từng tế bào trong cơ thể. Ngài không thể hiểu nổi rốt cuộc Tây Lăng Xuyên muốn làm điều gì, rốt cuộc hẳn còn muốn sỉ nhục ngài đến mức độ nào, hay vốn dĩ hẳn chính là một kẻ biến thái? Tất cả mọi thứ đều khiến ngài căm ghét, thống hận kẻ đang ngồi giữa chính điện kia. Ngài của bây giờ đã không còn là một thư sinh yếu đuối để mặc cho người khác ăn hiếp, giày vò của năm xưa nữa. Thế nhưng, để tiếp tục sinh tồn, để có được vị trí chỉ dưới một người đứng trên vạn người, ngài đã không những phải vứt bỏ lòng tự tôn, mà còn phải gạt phắt cả nhân phẩm của một con người.

Nếu để tìm lại lũ cầm thú bị ôi năm xưa sỉ nhục mình, Tư Hành Phong sẽ lọc xương róc thịt bọn chúng, khiến cho chúng mãi mãi không thể siêu sinh. Nếu có thể quay ngược thời gian, mẫu thân của ngài đã không vì bệnh tật mà rời bỏ thế gian này. Nếu có thể, ngài đã chẳng phải ở đây chịu đựng

nổi nhục này. Giây phút này, ngài chỉ muốn từ bỏ nước Bạch Hồ... tiếc là, đại thù chưa báo, ngài vẫn phải nhẫn nhịn tới cùng.

“Tâm trạng của Hầu gia dường như không vui! Xin hỏi có tâm sự gì thế?” Từ khi bước ra khỏi đại điện, Cư Viên Tu đã nhận thấy Tư Hành Phong nét mặt sầm sì, đôi môi mím chặt, liền bất giác đưa lời thăm hỏi.

“Đa tạ Cư đại nhân đã quan tâm.” Tư Hành Phong nhanh chóng hồi phục sắc diện vốn có, nghiêm nghị đáp “Ngày mai trong buổi chiều sớm, làm phiền đại nhân...”

“Ngài khách khí quá rồi!” Cư Viên Tu xem ra đã thích ứng với thái độ lạnh nhạt của Tư Hành Phong. Một khi tới đây, mọi chuyện nên làm theo quy tắc, làm xong rồi muốn đi đâu sẽ là quyền riêng của mỗi người. Nghĩ vậy Cư Viên Tu bất giác mỉm cười, đưa mắt nhìn về phía hai cung nữ đang bước lại từ phía xa.

Đột nhiên ngài hô lớn “Phẩm cô nương!”

Nhưng vì ở trong thâm cung tại kinh thành Vân Hồ, Tư Hành Phong lại đang đứng cạnh bên, Cư Viên Tu chỉ có thể dồn nén mong muốn đuổi theo vị cô nương kia, rồi ngậy mắt nhìn bóng dáng của nàng lướt qua trước mặt. Rất nhanh sau đó, vị cô nương mặc y phục màu xanh lá cây dần biến mất sau một khúc ngoặt, để lại cho ngài niềm tiếc nuối vô hạn.

Phẩm cô nương?

Tư Hành Phong liếc qua hai chiếc bóng màu xanh lá cây vừa biến mất nơi góc rẽ, lại nhìn sang Cư Viên Tu bên cạnh, dường như đã nhận ra điều gì đó. Ngài nhẹ nhếch môi nói “Cư đại nhân quen người cung nữ ban nãy sao?”

Cư Viên Tu chắc chắn không nhận nhầm người. Một trong hai cung nữ vừa rồi đích thực là cô nương mà ngài đã gặp hôm qua, không ngờ người

con gái có khí chất thanh tao nhã nhận đó lại là một cung nữ. Trong vô thức, ngài buột miệng đáp lại “Chỉ là duyên phận tình cờ được gặp mặt một lần mà thôi.”

Cho dù chỉ thông qua thần thái của hành động, lời nói, Tư Hành Phong có thể cảm nhận rõ ràng Cư Viên Tu có ý với người cung nữ vừa nãy, liền thuận nước đẩy thuyền “Nếu Cư đại nhân thích, ta có thể thay Cư đại nhân làm chủ, xin Hoàng thượng ban người cung nữ đó cho Cư đại nhân. Thời gian Cư đại nhân ở lại đất nước của chúng ta, nói dài không dài, ngắn không ngắn, sống ở đây một mình kiểu gì chẳng cảm thấy đơn cô chiếc bóng, có người ở bên cạnh bầu bạn tâm sự âu cũng tốt hơn nhiều.”

Cư Viên Tu khoanh tay trước ngực, vội vã đưa lời từ chối “Thực sự đó chỉ là mối duyên tình cờ gặp mặt một lần mà thôi. Chuyển đi lần này của Viên Tu tới quý quốc đáng lý phải đặt quốc sự lên hàng đầu, thật sự đã để cho Hầu gia phải chê cười rồi.”

“Cư đại nhân khách khí quá, có yêu cầu gì, Cư đại nhân cứ việc nói ra. Xin mời.”

“Hầu gia, xin mời.” Cư Viên Tu thu lại tâm tư, âm thầm thở dài một tiếng, sau đó bước về nơi mà Tư Hành Phong đã chuẩn bị.

TÌNH NÀY ĐÀNH HẸN VỚI GIÓ ĐÔNG

Hoa Thanh Thần
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Không Chút Động Lòng

Khi đông chuyển sang xuân, ~diễn đàn lê quý đôn~thời tiết có nhiều thay đổi. Khoảng thời gian trước vừa mới đổ một trận tuyết lớn, nay đã nắng ấm vài ngày, ban đêm, mưa phùn lất phất, không khí có phần sâu thẳm.

Tiếng gió bên ngoài, cùng tiếng mưa rơi trên mái nhà, trên cành cây ngọn cỏ, trên cánh hoa chớm nở, tạo thành những thanh sắc vui tai, khiến Hạ Phẩm Dư không thể ngủ nổi.

Nàng khoác một tấm áo mỏng, bước lại gần cửa sổ, vén rèm, đưa ánh mắt nhìn ra bên ngoài.

Trong màn đêm đen tối, cơn mưa càng lúc càng mau hạ, mịt mù, mơ màng, cây cỏ lá hoa rung rinh, không ngừng nương theo làn gió ngả bóng, in trên bờ tường, bóng hình chập chờn, léo lét.

Nàng ngược mắt nhìn những giọt mưa lách ta lách tách chảy từ trên mái nhà xuống, chẳng khác nào giọt lệ tinh khiết của thượng đế ban xuống nhân gian. Đôi môi xinh xắn của nàng khẽ cong lên để lộ ra nụ cười ấm áp, dịu dàng. Không để tâm đến cái lạnh của đêm xuân, nàng đưa tay hứng lấy những giọt mưa sáng trong, lấp lánh như đá quý. Cảm giác lạnh giá trên lòng bàn tay khiến Hạ phẩm Dư nhất thời hoang mang thu tay lại, khi bất giác nhận ra sự ấu trĩ, trẻ con của mình, nàng liền đóng cửa sổ lại.

Đứng trước chiếc bàn nhỏ, Hạ Phẩm Dư nhìn chăm chăm vào bức tranh vẫn chưa hoàn thành, nhẹ mím chặt đôi môi. Sau lần mạo hiểm, đội trận tuyết lớn, ra khỏi cung mua mực rồi bất cẩn làm đổ đó, nàng vẫn luôn cảm

thấy tiếc nuối. Nàng từng nhiều lần nhờ vả các công công khác lúc ra ngoài hành sự, tiện đường nghe ngóng xem ngoài trừ Tụ Mặc Hiên, trong kinh thành Vân Hồ, có cửa tiệm nào khác bán loại mực này không? Thế nhưng tất cả đều chỉ có một câu trả lời, hết hàng, muốn có phải chờ một vài tháng nữa.

Mang theo tâm trạng tiếc nuối, nàng khẽ cuộn bức tranh lại đem cất vào một góc.

Vẫn không thể nào chớp mắt, Hạ Phẩm Dư ngồi dậy, bước tới bên thư án, cầm bút, mài mực, tùy ý viết lên giấy dòng thơ:

“Mưa bụi ướt áo chưa từng gặp

Hoa rơi khắp đất vẫn im lìm.”

Dần dần, nàng cảm thấy toàn thân giá rét, khẽ hít sâu một hơi, nàng xoa hai bàn tay vào nhau, bất giác đưa mắt nhìn qua chiếc lò sưởi được ban tặng trước đó. Đúng như những gì đã nghĩ, những người có địa vị thấp hèn như nàng không có tư cách sử dụng những đồ vật quý giá nhường này. Và chẳng phải giờ nàng chỉ có thể đặt nó ở một góc phòng làm vật trang trí thôi sao?

Đứng dậy, Hạ Phẩm Dư định thôi tắt nến đi nghỉ sớm bỗng nghe thấy tiếng gọi cửa gấp gáp.

Muộn thế này rồi, là ai tới đây tìm nàng thế chứ?

Nàng cau chặt đôi mày, khoác chiếc áo ngoài vào, đi ra mở cửa. Khoảng khắc cửa phòng mở ra, gió đêm lạnh lùng thổi vù vù vào bên trong phòng, tuy rằng trong gió có mang theo hương thơm dịu nhẹ, thanh nhã, thế nhưng nàng vẫn không khỏi rùng mình vì lạnh.

“Phẩm Dư tử...” Giọng nói ai oán mà gấp áp hòa cùng tiếng gió, tiếng mưa truyền vào bên tai.

“Yên Chi?” Hạ Phấm Dư ngậy người nhìn thân hình ướt đẫm nước mưa bên ngoài, thấy nàng ta nước mắt đầm đìa, bất giác cau chặt đôi mày. Khó khăn lắm nàng mới có được quãng thời gian an lành, tĩnh mịch, xem ra lại có chuyện gì đó sắp xảy ra rồi.

“Phấm Dư tử...” Yên Chi gọi nàng, nước mắt lại càng tuôn chảy nhiều hơn.

“Đã xảy ra chuyện gì? Cứ bình tĩnh vào trong phòng rồi nói sau.” Hạ Phấm Dư kéo Yên Chi vào phòng, rồi đóng cửa lại. Nàng lấy ra một chiếc khăn khô, sạch sẽ đưa cho Yên Chi.

Thế nhưng Yên Chi đẩy chiếc khăn ra, đột nhiên nắm lấy bàn tay của nàng. Lúc bàn tay lạnh giá của Yên Chi chạm tới cơ thể, Hạ Phấm Dư không khỏi rùng mình, giống như thể nàng đang chạm vào một dòng nước giá băng. Cảm giác cực kì không thoải mái khiến Hạ Phấm Dư nhanh chóng rút tay lại, nghiêm nghị hỏi “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Phấm Dư tử, tử hãy cứu lấy Yên Chi. Yên Chi không muốn chết đâu...” Yên Chi đã khóc đến mức thương cảm.

“Muội mau thay y phục ướt ra rồi nói tiếp.” Hạ Phấm Dư vừa nghe thấy chữ 'chết' liền ngắt lời Yên Chi. Nếu Yên Chi không thay y phục ướt ra, chỉ riêng tiết trời lạnh giá đầu xuân này, cũng chẳng tốt lành hơn cái chết là bao.

Hạ Phấm Dư ghét nhất là nghe thấy từ 'chết', đời người ngắn ngủi chỉ vồn vện có mấy chục năm, chưa biết liệu có kiếp sau hay không? Vậy mà... Muốn sống? Hà tất phải nhắc đến chữ 'chết'?

Yên Chi chìm trong im lặng, run rẩy thay bộ y phục, thế nhưng nước mắt lại bất giác tuôn trào khỏi mi, khóc thành tiếng rồi nghẹn ngào nói “Ngày mai Yên Chi... sẽ phải đi trực đêm ở điện Ngọc Hoa...”

Điện Ngọc Hoa? Vừa nghe thấy ba chữ 'điện Ngọc Hoa', Hạ Phẫm Dư bất giác hít một hơi thật sâu, trong lòng âm thầm cảm thấy tiếc nuối.

Trong cấm cung của kinh thành Vân Hồ, không một ai biết được hàm ý của ba chữ 'điện Ngọc Hoa'. Lúc này, ba chữ ấy lại càng trở thành cơn ác mộng đáng sợ đối với tất cả các cung nữ. Mấy năm trước, khi một người đàn ông tuyệt sắc được đưa đến đây, điện Ngọc Hoa không còn đơn giản mang nghĩa là điện thừa ân như trước nữa.

Cứ vào buổi sáng mừng sáu hàng tháng, đối với tất cả những cung nữ trực tại điện Ngọc Hoa trong buổi đêm hôm trước mà nói, ánh nắng ngày hôm đó dù có xán lạn, ấm áp đến đâu, cũng có khả năng là tia nắng cuối cùng của cuộc đời mình.

Điện Ngọc Hoa? Người đàn ông tuyệt sắc, Bình Viễn Hầu gia...

Hạ Phẫm Dư lại hít một hơi sâu, ngược mắt bình thân nói “Yên Chi, tỷ xin lỗi, chỉ bảy tháng nữa tỷ xuất cung rồi.”

Hạ Phẫm Dư vừa nói dứt câu, sắc mặt Yên Chi tức thì trắng bệch, cắt không còn một giọt máu, hai hàng mi chan đầy nước mắt, từ từ thuận theo gò má rơi xuống...

“Không...” Yên Chi không dám tin vào tai mình nhìn về phía Hạ Phẫm Dư, bản thân nàng còn chưa lên tiếng thỉnh cầu đã bị người ta từ chối. Nàng không khỏi chìm trong hoang mang, cùng lúc đôi tay lạnh như băng lại níu lấy y phục của Hạ Phẫm Dư, vội vã cầu khẩn ”Phẫm Dư tỷ, Yên Chi biết Phẫm Dư tỷ chỉ còn bảy tháng nữa sẽ được xuất cung, thế nhưng nếu lần này Phẫm Dư tỷ không chịu giúp Yên Chi thì sẽ chẳng còn ai có thể giúp đỡ Yên Chi nữa. Nếu chỉ là đi hầu hạ Hoàng thượng và các vị nương nương thì thôi cũng đành, thế nhưng ngày mai, người ở trong điện Ngọc Hoa lại là Bình Viễn Hầu. Hoa Quý phi trước nay chưa bao giờ tha cho bất cứ người phụ nữ nào có thể bình an ra khỏi đó, không một ai có thể rút lui an toàn.

Cúc Hương tỷ đã phát điên, Hương Liên thì vừa mù, vừa điếc, vừa tàn phế, Thước Dực trực trong điện Ngọc Hoa vào mừng năm tháng trước đến nay vẫn còn hôn mê bất tỉnh... Yên Chi không muốn chết, không muốn giống như bọn họ, Phẫm Dư tỷ...”

Hai bàn tay của Yên Chi càng lúc càng nắm chặt hơn. Thế nhưng Phẫm Dư vẫn bình thản như không liếc nhìn nàng.

Yên Chi không muốn chết, vậy có ai muốn chết chứ?

Hạ Phẫm Dư nở nụ cười lạnh nhạt, đẩy mạnh đôi tay đang nắm chặt lấy y phục của mình ra, quay người cúi đầu, tập trung thu dọn bút, giấy, nghiên mực đặt trên bàn lúc nãy.

Bỗng, chiếc áo khoác bên ngoài của Hạ Phẫm Dư rơi xuống, nàng than dài chán nản, dừng tay, quay đầu nhìn yên Chi đang quỳ dưới chân mình, khóc lóc thảm thương “Phẫm Dư tỷ, coi như Yên Chi cầu xin tỷ đấy, cầu xin tỷ hãy cứu lấy Yên Chi. Yên Chi không muốn chết mà cũng không thể chết được, trong nhà Yên Chi vẫn còn mẫu thân ốm yếu bệnh tật. Nếu Yên Chi chết đi, mẫu thân chẳng thể nào sống tiếp. Phẫm Dư tỷ, coi như tỷ tử thương hạ cho muội đi mà, ngoại trừ tỷ ra, không còn ai có thể ra khỏi nơi đó an toàn vô sự. Nếu lần này tỷ tử giúp Yên Chi, kiếp này cả kiếp sau nữa, Yên Chi xin làm trâu làm ngựa báo đáp cho tỷ tử. Phẫm Dư tỷ...”

Chỉ duy nhất nàng mới có thể giúp được Yên Chi?

Hạ Phẫm Dư đưa mắt nhìn về phía Yên Chi đang khẩn thiết cầu cạnh mình phía trước, tướng mạo nàng ta xinh đẹp, lại lạnh lợi đáng yêu, có thể được chọn tới hầu hạ tại điện Ngọc Hoa đương nhiên không thể dưới mức này được. Còn nhớ một ngày của nhiều năm về trước khi nàng vẫn còn hầu hạ việc ăn uống, đi lại, nghỉ ngơi cho Hoàng thượng tại điện Phi Vân, Hoàng thượng có nói một câu “Thượng cung sắp xếp thế này, chắc hẳn muốn dùng ngươi để nhắc nhở quả nhân đây.”

Sau khi nghe được câu nói này của Hoàng thượng, bản thân nàng không cần phải giống như những cung nữ khác, lo lắng, sợ hãi sống từng ngày. Thi thoảng Hoàng thượng chỉ giữ lại nàng ở trong điện để hầu hạ đèn đuốc, nhưng tuyệt đối chưa từng có ý định lâm hạnh, sủng ái. Bởi tướng mạo nàng bình thường, có thể bình an sống trong chốn cung đình long tranh hổ đấu, nguy hiểm trùng trùng đến tận lúc này, nàng thực sự cảm tạ cha mẹ vô cùng, bởi đã ban cho nàng một tướng mạo bình thường đến mức này.

Nghĩ đi nghĩ lại, Hạ Phẩm Dư bất giác rung mình, lặng nhìn Yên Chi đang quỳ trước mặt, không chút động lòng, vẫn bình thản, lạnh lùng nói một câu tương tự “Tỷ chỉ còn bảy tháng nữa là có thể xuất cung.”

“Không, Phẩm Dư tỷ...hu hu... hu hu...” Yên Chi khóc lóc thảm thiết, lắc đầu lên tục, lại nhìn vẻ lạnh nhạt, thản nhiên của Hạ Phẩm Dư, trong nỗi tuyệt vọng khôn cùng, nàng bất giác đứng dậy, ảo não lên tiếng “Được lắm! Nếu Phẩm Dư tỷ có thể vô tình, lạnh lùng đến mức này, vậy thì, thay vì chịu bị giày vò cho đến chết, chi bằng hôm nay, giây phút này Yên Chi chết ngay tại đây cho xong.” Nói rồi, nàng liền đâm đầu thẳng vào bức tường phía trước.

Hạ Phẩm Dư không ngờ Yên Chi lại có hành động thiếu suy nghĩ đến vậy, bất giác thét lớn “Không được đâu! Yên Chi.”

May mà, Hạ Phẩm Dư kịp thời kéo lại, trán của Yên Chi mới chỉ bị trầy xước đôi chút, sưng tấy ửng đỏ. Hạ Phẩm Dư lặng lẽ lấy thuốc bôi lên vết thương cho Yên Chi và Yên Chi cũng không nhắc tới chuyện phải trực đêm tại điện Ngọc Hoa nữa, chỉ lặng lẽ khóc mà thôi.

Sau khi bôi thuốc vào vết thương, Hạ Phẩm Dư thu dọn mọi thứ gọn gàng, một lúc lâu sau mới lên tiếng phá vỡ bầu không khí “Ngoại trừ muội ra, ngày mai còn ai trực đêm ở đó nữa?”

Yên Chi nức nở, sau khi nghe thấy câu nói này củ Hạ Phấm Dư, đôi mắt vốn đã thất thần, âm đạm, sầu héo, lại sáng chói lên niềm hy vọng, lập tức đáp “Hàm Yên, ngoài muội ra vẫn còn Hàm Yên. Phấm Dư tử, phải chăng tử đồng ý...”

Yên Chi còn chưa kịp nói hết câu, Hạ Phấm Dư đã cắt ngang lời nàng “Đầu của muội bị thương rồi, ngày mai đương nhiên không thể đến điện Ngọc Hoa hầu hạ trực đêm được nữa, lúc này đến đến lượt ai tới trực thì thương nghị sẽ tự sắp xếp thôi. Cũng muộn rồi, muội mau quay về nghỉ sớm đi.”

Yên Chi lau khô nước mắt, đáp lại một tiếng “Cảm ơn Phấm Dư tử.”

Hạ Phấm Dư không nhìn Yên Chi , bình thản nói “Muội không cần phải cảm ơn ta, mau quay về đi.”

Yên Chi nhẹ gật đầu, sau đó đứng dậy ra về.

TÌNH NÀY ĐÀNH HẸN VỚI GIÓ ĐÔNG

Hoa Thanh Thần
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Khuynh Nước Khuynh Thành

Buổi chiều muộn mừng năm, mặt trời dần tắt nắng, sắc trời ảm đạm, đã đến lúc phải châm đèn.

Giống như mọi ngày, sắc đèn đỏ rực tỏa sáng khắp mọi góc ngách trong điện Ngọc Hoa, ánh đèn rực rỡ khiến cả đại điện không khác gì ban ngày, vô cùng chói lóa.

Trong tấm cung, có đặt một tấm bình phong xanh ngọc rộng khoảng vài mét. Trên chiếc giường lộng lẫy phía sau tấm bình phong, người đang nằm trên đó khi nghe thấy tiếng bước chân liền lười nhác mở miệng “Tại sao ái khanh vẫn còn đứng đó mãi thế? Quả nhân thấy ái khanh đứng ở đó lâu lắm rồi đấy!”

Tư Hành Phong mím chặt đôi môi, đưa thân người cứng đờ bước vào phía sau tấm bình phong.

“Ái khanh đúng là tuyệt tình quá, quả nhân chỉ muốn mời ái khanh vào đây cùng thưởng thức một bình Quỳnh Tương Ngọc Dịch (*) mà thôi, vậy mà phải đợi đến tận đêm mừng năm hôm nay mới được gặp.” Tây Lăng Xuyên tỏ ra vô cùng đáng thương, nhìn về phía Tư Hành Phong với khuôn mặt lạnh như băng, đôi mắt phụng khê xếch lên rồi lên tiếng “Người đâu, thưởng rượu.”

(*) Quỳnh Tương Ngọc Dịch: Tên một loại rượu.

Lời nói vừa dứt, người cung nữ mặc bộ y phục màu xanh lá cây liền bê tới một khay ngọc, quỳ trước mặt Tư Hành Phong.

Quỳnh Tương Ngọc Dịch?

Tư Hành Phong cúi đầu nhìn chiếc ly ngọc tai rỗng trên chiếc khay ngọc kia, trong ánh mắt là màu rượu tươi đẹp vô ngần.

Hay cho một câu Quỳnh Tương Ngọc Dịch!

Có lẽ cũng chỉ có mình ngài mới coi ly thuốc giải độc này như Quỳnh Tương Ngọc Dịch mà thưởng thức thôi! Đôi môi mím chặt này giờ bất giác nhếch lên, ngài vội vã nâng ly rượu lên, một hơi uống cạn, sau đó đặt chiếc ly ngay ngắn lại khay. Tư Hành Phong từ từ tiến lại chiếc giường, nơi Tây Lăng Xuyên đang nằm, đôi môi quyến rũ khẽ nhếch lên, mỉm cười lạnh lùng đáp “Hoàng thượng đúng là biết cách nói đùa, hàng tháng vì thần chờ ly rượu Quỳnh Tương Ngọc Dịch này thật khổ sở.”

Tư Hành Phong cố ý nhấn mạnh bốn chữ ‘Quỳnh Tương Ngọc Dịch’, khiến Tây Lăng Xuyên bật cười vui vẻ “Quả nhân thực rất yêu thích điểm này ở ái khanh, vì thế ái khanh đừng trách quả nhân. Tất cả những chuyện này đều vì muốn tốt cho ái khanh mà thôi.”

Tư Hành Phong thầm mĩa mai trong lòng, tất cả đều muốn tốt cho ngài sao? Chẳng qua là sợ Tư Hành Phong ngài bỏ trốn, không có ai làm việc thay cho Hoàng thượng, diệt đường chặn lối hết đám yêu nghiệt kia mà thôi!

Đèn trong điện lúc trước sáng rực không biết từ lúc nào đã chuyển sang mờ ảo, và người đang nằm trên chiếc giường kia cũng dần chìm trong bóng tối, chiếc lò hương bên cạnh thoang thoang mùi thơm dễ chịu, thanh đạm bay vấn vương khắp gian phòng.

“Ái khanh, ái khanh có nóng không? Có cần quả nhân cỡi y phục giúp không?” Tây Lăng Xuyên nhìn khuôn mặt ngày càng đỏ ửng lên của Tư Hành Phong nhẹ nhàng buông tiếng.

“Để vi thần tự làm.” Tư Hành Phong từ chối hảo ý của Tây Lăng Xuyên, tự mình cời y phục xuống.

“Nhìn này, làn da nõn nà của ái khanh thậm chí còn trắng trẻo, mịn màng hơn cả đám phi tần của quả nhân nhiều lần ấy chứ.”

“Ái khanh, quả nhân thấy bên vai phải của ái khanh có một nốt ruồi màu đỏ nhỏ này.”

“Ái khanh, hình như ái khanh có sợi tóc bạc, lại còn nửa trắng nửa đen nữa, để quả nhân nhổ thay cho ái khanh nhé!”

“Ái khanh, có phải ái khanh cảm thấy rất khó chịu không, nào lại đây quả nhân yêu nào.”

“Tây Lăng Xuyên, rốt cuộc ngài có ngủ hay không?” Tư Hành Phong cuối cùng không thể nhẫn nhịn thêm được nữa, giọng nói tốt cùng lạnh nhạt, kéo chiếc chăn trùm lên quá đầu, ngăn cản ánh mắt dâm tà đang xuyên thẳng về phía mình.

Tây Lăng Xuyên bật cười, mãi một lúc lâu sau mới có thể ngưng lại.

Dần dần, cả đại điện rộng lớn, ngoại trừ tiếng cùi chày trong những chiếc lò sưởi đặt ở phía xa, chẳng còn nghe thấy bất cứ tiếng động nào khác...

“Phẩm Dư tử, tử đã bao giờ nhìn thấy phi tử nào của Hoàng thượng ở lại điện Ngọc Hoa này qua đêm chưa? Tại sao...” Giọng một phụ nữ khê khàng vang lên.

“Ánh nắng đầu tiên của ngày mai không biết sẽ bắt đầu chiếu đến từ hướng nào đây?” Hạ Phẩm Dư ngược mắt nhìn vầng trăng khuyết ngày càng âm đạm, u tối, thanh âm u sầu kịp thời ngắt quãng giọng nói trước đó.

Hàm Yên sau khi nghe thấy câu nói của Hạ Phấm Dư liền nhận ra mình đã lỡ lời, hoảng hốt ngậm miệng, không dám nhiều chuyện thêm nữa.

Thời gian kể từ giây phút đó chậm hẳn lại, chậm đến mức bất cứ ai cũng có thể níu giữ được bước chân của thời gian...

Sáng sớm ngày mùng sáu, vầng mặt trời chói lóa nhú lên phía đường chân trời xa xa, trong khi vầng trăng cong cong hình lưỡi liềm kia vẫn chưa lặn hẳn, Hạ Phấm Dư và Hàm Yên đã cung kính đứng bên ngoài cửa điện, lặng lẽ chờ đợi mệnh lệnh của bề trên. Khi ánh nắng dần len lỏi vào trong, hai người liền bước vào trong điện, bắt đầu bận rộn. Không lâu sau, bóng dáng khoác áo bào màu vàng dần biến mất khỏi sắc trời tinh mơ, khiến hai thân hình khoác y phục cung nữ có thể nghỉ ngơi trong giây lát.

“Phấm Dư tỷ, tia nắng đầu tiên đã rọi vào chân trái của muội đấy.” Hàm Yên thì thầm chỉ để mình Hạ Phấm Dư nghe thấy “Hoàng thượng đã rời khỏi lâu rồi, không biết Bình Viễn Hầu gia lúc nào mới thức giấc nhỉ? Trong lòng Hàm Yên thấy sợ hãi lắm...”

Thế nhưng người mà Hàm Yên sợ thực sự không phải là Hoàng thượng mới rời khỏi, cũng không phải vị chủ nhân đang nằm bên trong còn chưa tỉnh giấc, mà chính là Hoa Quý phi người hiện đang nắm quyền sinh sát của Đông cung.

Hạ Phấm Dư quay đầu nhìn tiểu nha đầu mới vừa mười bốn đang đứng cạnh bên, bình thản mỉm cười, xem ra câu nói nhắc nhở của nàng ban nãy đối với tiểu nha đầu này chỉ như đàn gảy tai trâu.

“Phấm Dư tỷ, trên mặt muội có gì hay sao mà tỷ lại nhìn muội lâu thế?” Khuôn mặt xinh xắn, nhỏ nhắn của Hàm Yên hiện lên nét nghi hoặc.

Hạ Phấm Dư không đáp, khuôn mặt vẫn nở nụ cười rất nhẹ vốn có.

Bỗng nhiên tấm rèm màu vàng khê động, một bàn tay trắng trẻo, thon dài đặt nhẹ bên mép giường.

Trước ánh mắt ra hiệu của Hạ Phẩm Dư, Hàm Yên mới nhận ra vị chủ nhân đang ngủ bên trong cuối cùng cũng thức giấc. Hàm Yên thận trọng bước lại gần, khê vén tấm rèm lên, chỉ sợ sẽ khiến cho vị chủ nhân này bực bội.

Tư Hành Phong ngược mắt nhìn ánh nắng rọi từ bên ngoài vào, nhất thời chưa kịp thích ứng, thoáng cau nhẹ đôi mày. Cuối cùng ngài cũng chịu đựng được đến buổi sáng ngày mùng sáu. Đêm mùng năm hàng tháng, khi thuốc độc phát tác, ngài cảm thấy chẳng khác nào chết đi sống lại. Tư Hành Phong ngẩng đầu, liền thấy một tiểu nha đầu mặt mày non nớt đang nhìn về phía mình, đối diện với ánh mắt đó ngài cảm thấy càng thêm chán nản, lập tức nhanh chóng nhắm nghiền hai mắt, chẳng muốn nhìn thêm bất cứ điều gì.

Hạ Phẩm Dư bê y phục trên tay đang định lại gần chiếc giường, thì thấy người nằm trên chiếc giường toàn thân trần trụi, nằm quay lưng lại phía nàng, mái tóc dài đen mượt vừa hay che khuất khuôn mặt của ngài, khiến người ta chẳng thể nhìn rõ dung mạo. Đứng vào khoảnh khắc ngài khê ngẩng đầu, nàng lại thấy Hàm Yên ngưng hẳn động tác vén rèm, thất thần nhìn thẳng về phía ngài, khuôn mặt lộ rõ vẻ say mê, đắm đuối.

Nàng đã từng nghe nói tướng mạo tuấn kiệt, mỹ lệ của vị Bình Viễn Hầu gia này từ lâu, tuy chưa từng gặp mặt, nhưng chỉ cần dựa vào cử chỉ, hành động của Hàm Yên lúc này nàng liền sáng tỏ mọi chuyện.

Hạ Phẩm Dư bất giác cau chặt đôi mày, tối đó tuy không trực tiếp nhận lời cầu khẩn của Yên Chi, nhưng bản thân nàng rõ ràng đã động lòng trắc ẩn, liền tới thỉnh mệnh thượng nghi, tự nguyện tới trực đêm tại điện Ngọc Hoa. Chỉ còn chưa tới bảy tháng nữa là nàng có thể xuất cung, thế nên nàng không thể để xảy ra bất cứ sai sót nào tại điện Ngọc Hoa này được.

Nàng định thần, chỉnh đốn lại số y phục trên tay mình, cúi đầu bước nhanh về phía trước.

Hạ Phẫm Dư xuất hiện kịp thời đồng thời khiến Hàm Yên định thần, khẽ thè lưỡi nhí nhánh, thu lại ánh mắt đăm say, tiếp tục công việc đang làm. May mắn thay vị Hầu gia tuyệt mỹ kia chỉ quay mặt đi phía khác chứ không hề so đo trước thái độ này của Hàm Yên.

Tư Hành Phong lạnh lùng đưa mắt liếc qua người cung nữ mặc y phục màu xanh đứng trước mặt đang cung kính cúi đầu khom lưng, bê trên tay y phục mới, bất giác ‘hưm’ một tiếng. Ngài lạnh lùng đẩy bộ y phục đó sang một bên, đi chân đất về phía hồ nước nóng ở phía sau tấm bình phong.

Thời tiết đầu xuân vẫn còn hơi lạnh, trong điện tuy rằng có đặt ò sưởi, nhưng ngài lỏa thể bước xuống giường thế này khiến Hạ Phẫm Dư không khỏi ngạc nhiên, đành cung kính đứng sang một bên.

Hàm Yên trái lại, khuôn mặt đỏ ửng lên, không biết đưa mắt nhìn về phía nào.

Mãi cho tới khi tiếng nước róc rách vang lên, trái tim đang thắt chặt của Hạ Phẫm Dư mới trở về trạng thái bình thường, lúc này nàng mới dám đứng thẳng người dậy. Nàng vừa mới thở phào nhẹ nhõm, Hàm Yên đã sáp lại gần, thì thầm “Phẫm Dư tử, tử đã nhìn thấy tướng mạo của Hầu gia chưa? Ngài tuần tú vô cùng, trước giờ Hàm Yên chưa từng thấy người nào...”

Hạ Phẫm Dư nhìn Hàm Yên đang vô cùng hứng khởi, bất giác lên tiếng ngắt lời “Một lát nữa còn phải mặc y phục cho Hầu gia đấy.” Dứt lời nàng liền đưa bộ y phục trên tay cho Hàm Yên, bản thân cầm một chiếc khăn mềm mại bước về phía kia của điện.

Hàm Yên lại nhí nhánh thè lưỡi, lặng lẽ bê bộ y phục đi theo phía sau Hạ Phẫm Dư.

Hồ nước, từng làn khói trắng tản ra khắp nơi.

Hạ Phấm Dư và Hàm Yên lặng lẽ đứng bên hồ nước. Từ đầu chí cuối, Hạ Phấm Dư vẫn luôn cúi đầu an phận, trong khi Hàm Yên mỉm cười ngô nghê nhìn về bóng người trong hồ nước nóng kia.

Tư Hành Phong nhấn cơ thể trong làn nước nóng, hai tay không ngừng khỏa nước lên gột rửa thân thể.

Nhìn những cánh hoa đang nổi trôi trên mặt nước, từng cánh từng cánh đỏ hồng thắm, sắc đỏ như máu của đám cầm thú kia, khiến ánh mắt Tư Hành Phong cực kỳ khó chịu. Kể từ năm năm trước sau khi thoát khỏi địa ngục trần gian kia, ngài đã thề với trời rằng, cho dù phải trả giá đắt thế nào, cũng nhất định phải báo thù rửa hận cho bằng được, cùng lắm là khiến thân này bị vùi dập, hành hạ thêm vài năm nữa mà thôi.

Quan Quân cũng vừa hay truy ra được tung tích của mấy người nữa. Thế nên chẳng bao lâu nữa, danh sách tên người đó có thể vĩnh viễn đốt đi được rồi.

Ánh mắt ngài ngậm cười, đôi mi cũng ngậm cười, bờ môi gợi cảm cũng ngậm cười. Trong nụ cười ẩn chứa điều bí ẩn khó lòng bày tỏ, và đặc biệt nụ cười đó chất chứa những đau thương và lạnh lùng.

Bỗng Tư Hành Phong thu bàn tay lại, nắm thật chặt những cánh hoa trong lòng bàn tay. Đến lúc bàn tay lại lần nữa mở ra, đám hoa kia đã không còn chút sắc thắm thay vào đó là vè tan nát, tàn tạ, xấu xí đến mức dị thường. Tư Hành Phong ném đám cánh hoa đó sang một bên, tức giận ra khỏi hồ, rảo chân trên lối đi ven hồ.

Khi cặp chân dài thẳng kia xuất hiện trước mặt Hạ Phấm Dư, nàng vội cầm chiếc khăn mềm trên tay lui về phía sau, bắt đầu lau khô mái tóc ướt tĩ mĩ, tận tình.

Đây là lần đầu tiên, Hạ Phấm Dư nhìn rõ tướng mạo của nhân vật nổi danh chốn kinh thành Vân Hồ này. Nếu ngài là phụ nữ, thì chỉ có cụm từ ‘khuynh nước khuynh thành’ đủ để hình dung mà thôi!

Tư Hành Phong cúi xuống nhìn Hạ Phấm Dư đang tất bật, người phụ nữ này là người duy nhất trong bao nhiêu năm nay đối diện với ngài mà không hề có chút tình ý, dường như trong mắt nàng chẳng có gì khác ngoài những giọt nước đọng trên thân người ngài. Thật không ngờ trong chốn hoàng cung này lại tồn tại một người dị thường đến vậy, khuôn miệng ngài bất giác cong lên.

Hạ Phấm Dư dường như cũng cảm thấy người đàn ông trước mặt đang nhìn mình bằng ánh mắt hiếu kì, đôi tay có phần giảm tốc độ, cuối cùng không nhẫn nhìn được mà ngược mắt lên nhìn. Thật không ngờ ngài đang nhìn nàng mỉm cười, tuy nụ cười đó lạnh nhạt, lúc ẩn lúc hiện, nhưng đích thực là ngài đang nhìn nàng cười.

Nàng vội vã cúi đầu, mím chặt môi, tiếp tục công việc còn dang dở.

Nụ cười trên môi Tư Hành Phong càng lúc càng thêm xán lạn, ánh mắt cũng từ từ tươi tắn hơn.

Ngài chợt nhớ ra, người cung nữ đặc biệt trước mặt chính là người hôm trước khiến cho Cư Viên Tu thất thần. Nếu ngài nhớ không nhầm thì hôm đó vị Cư đại nhân kia gọi cung nữ này là Phấm cô nương.

Người phụ nữ này đích thực đặc biệt khác người, dung mạo bình thường, nếu đem so với mỹ nữ trùng trùng điệp điệp trong chốn cung đình này thì kém xa, thế nên với tính cách si mê, đắm say cái đẹp của Tây Lăng Xuyên, nàng có thể xuất hiện tại điện Ngọc Hoa này, quả là một điều nằm ngoài dự đoán.

Rất nhanh, Tư Hành Phong đã ăn mặc chỉnh tề, Hạ Phấm Dư và Hàm Yên cung kính đứng nép sang một bên, khom lưng cúi đầu, tiễn ngài rời

khỏi. Ai ngờ, đúng lúc ngài đang định bước ra khỏi điện Ngọc Hoa, liền quay đầu, bước tới trước mặt Hạ Phẩm Dư.

Hạ Phẩm Dư khẽ năm lấy y phục, cúi đầu, nín thở, không dám động đậy. Hàm Yên cũng cúi rạp đầu xuống, không dám hít thở, có điều không nhẫn nhịn được mà ngược mắt lên nhìn vị Hầu gia tính tình thất thường trước mặt, liền nhận ra ngài đang nhìn chăm chăm vào Hạ Phẩm Dư, trong đôi mắt ánh lên nét hiếu kì.

Liền sau đó, Tư Hành Phong cất tiếng, thanh âm tuấn nghị, cuốn hút “Người tên gì?”

Khẽ chớp đôi mi, Hạ Phẩm Dư đưa mắt nhìn xuống đôi ủng thêu hoa tinh tế, sang trọng trước mặt, từ từ quỳ xuống, cung kính đáp “Hồi bẩm Hầu gia, nô tì họ Hạ, tên là Phẩm Dư.”

Họ Hạ? Lại là một người họ Hạ? Tư Hành Phong vừa nghe thấy nàng thốt ra chữ ‘Hạ’ kia, hai bàn tay liền nắm chặt đến mức móng tay cắm sâu vào lòng bàn tay.

Tư Hành Phong toàn thân bất động, im lặng một lúc lâu.

Hạ Phẩm Dư đưa mắt nhìn xuống đôi ủng, lặng đứng ở đó một hồi lâu rồi, trực giác mách bảo cho nàng biết, ngài đang nhìn nàng. Nơi ánh mắt có thể đưa tới vừa hay cho nàng thấy đôi bàn tay đang nắm chặt lại của ngài, gân xanh nổi rõ, có thể cảm nhận được nộ khí đang dâng trào trong ngài, giây phút đó, đôi tay nàng bất giác run lên lẩy bẩy.

“Họ Hạ?” Giọng ngài lạnh như băng.

“Dạ phải.” Hạ Phẩm Dư khẽ đáp, càng hạ đầu với thân người thấp hơn.

Không biết quỳ bao lâu, Tư Hành Phong không nói tiếng nào rời khỏi điện Ngọc Hoa. Sau khi nghe thấy tiếng bước chân nhẹ nhàng dần biến mất,

Hạ Phấm Dư mới thở phào nhẹ nhõm một hơi, đôi bàn tay nắm chặt mở ra, lúc này nàng mới nhận ra lòng bàn tay mình tự lúc nào đã ướt đẫm mồ hôi.

“Phấm Dư tử.” Hàm Yên đứng dậy, đưa tay đỡ lấy Hạ Phấm Dư.

Tại cửa chính điện Ngọc Hoa, đôi mày Hạ Phấm Dư cau chặt, trong lòng thực sự không thể hiểu nổi rốt cuộc mình đã làm sai điều gì.

“Phấm Dư tử, mới trước đó, Hầu gia còn mỉm cười nhìn tử, nhưng khi nghe thấy tử xưng mình họ Hạ, ánh mắt ngài liền trở nên vô cùng đáng sợ, như thể muốn ăn tươi nuốt sống tử tại chỗ vậy.” Hàm Yên sợ hãi nói.

Nghe Hàm Yên nói vậy, hai môi Hạ Phấm Dư mím chặt, tiếp đó mỉm cười lạnh nhạt nói “Đi vào thu dọn mọi thứ thôi, thu dọn xong, chúng ta liền rời khỏi.”

Bỗng Hàm Yên kéo nàng đứng lại, hãi hùng lên tiếng “Phấm Dư tử, liệu hai người chúng ta có giống mấy người Cúc Hương không...”

“Không đâu.” Hạ Phấm Dư khẽ vỗ nhẹ lên bàn tay Hàm Yên, nhếch miệng mỉm cười, sau đó nhanh chóng thu dọn mọi thứ bên trong.

Hàm Yên thấy đôi lúm đồng tiền tuyệt đẹp thoát ẩn thoát hiện trên khuôn mặt Hạ Phấm Dư, trong lòng thầm nghĩ “Bản thân Phấm Dư tử không hề biết rằng mình rất đẹp, đặc biệt là những lúc tử tử mỉm cười, đôi lúm đồng tiền kia thật vô cùng quyến rũ, lại còn nét mặt bình thản đó nữa. Bất luận là lúc nào cũng không hề hoảng hốt khiến người ta dễ dàng tìm thấy sự bình yên trong nụ cười ấy.”

“Hành Phong.” Giọng một nữ nhân vang lên.

Từ Hành Phong khuôn mặt sầm sì rời khỏi điện Ngọc Hoa, còn chưa đi được mấy bước đã thấy Hoa Thanh Lâm tươi tắn trong bộ y phục diễm lệ từ xa tiến lại.

Ngài ngược mắt lạnh lùng nhìn tới, rồi rẽ sang phía khác.

“Hành Phong.” Hoa Thanh Lâm thấy vậy vội ngăn ngài lại, hoang mang nắm lấy bàn tay ngài, dịu dàng lên tiếng “Ngài vẫn ổn chứ?”

Từ Hành Phong quay đầu nhìn nàng, không đáp, ánh mắt lạnh lùng, nhanh chóng đẩy bàn tay nàng ra, lạnh lùng mỉm cười đáp “Đã để nương nương phải bận tâm rồi, tính mệnh vi thần vẫn còn giữ được.”

“Hành phong, chàng biết ta không có ý đó mà, ta...” Hoa Thanh Lâm thấy Từ Hành Phong lạnh lùng như vậy, nhất thời không biết phải làm thế nào mới được. Nàng sợ nhất chính là gặp ngài vào buổi sáng mừng sáu hàng tháng, dù cho ánh nắng tinh mơ ngày hôm ấy có ấm áp, xán lạn nhưng nào cũng chẳng thể khiến cho người ta cảm thấy dễ chịu.

Nỗi thống khổ của ngài, có lẽ cả thế gian này chỉ có mình nàng thấu hiểu, tất cả những gì có thể cho ngài, giúp ngài, nàng đều tình nguyện, chỉ hy vọng ngài cảm nhận được tấm lòng của mình, chứ không phải xa cách muôn trùng như lúc này.

“Hoàng thượng ban thưởng cho vi thần Quỳnh Tương Ngọc Dịch, đó chính là phúc phận, niềm vinh hạnh của vi thần.” Ngài lạnh lùng mỉm cười, từ tốn đáp.

“Không, Hành Phong.” Sắc mặt Hoa Thanh Lâm ngày càng trắng bệch, mím chặt môi rồi lên tiếng “Ta biết ngài đang oán ta, thế nhưng ta thực sự quan tâm đến ngài, chỉ muốn biết thân thể ngài... ngoại trừ thuốc giải, người ấy còn bắt ngài dùng thêm thứ thuốc gì nữa không, nếu có, ta muốn giúp ngài...”

Đúng thế, đôi khi Tây Lăng Xuyên cho ngài uống thuốc giải, đồng thời sẽ cho thêm một vài loại chất kích thích. Sau khi trải qua kiếp nạn nơi địa ngục trần gian ấy, ngài đã không còn là tấm thân thuần khiết, thế nhưng

ngài thà cắn răng chịu đựng chứ quyết không cần đến sự giúp đỡ, thương hại của một người phụ nữ.

Trước những lời dịu dàng, quan tâm của Hoa Thanh Lâm, ngài thở dài một hơi, lạnh nhạt lên tiếng “Không có, nương nương không cần phải lo lắng quá đâu.”

“Ồ, ngài không sao là tốt rồi. Hành Phong, ta...”

“Vi thần vẫn còn chút việc chưa giải quyết xong, nếu nương nương không còn lời dặn dò quan trọng nào khác, vi thần xin cáo lui.” Tư Hành Phong nói xong, chẳng nhìn Hoa Thanh Lâm lấy một lần, lướt qua nàng, nhanh chóng rời khỏi.

“Hành Phong...” Hoa Thanh Lâm ngây người nhìn theo bóng dáng dần khuất của Tư Hành Phong, trong lòng cực kỳ bức bối.

Sau lễ tế hoa thần năm, sáu năm về trước, Hoa Thanh Lâm vì nhất thời tức giận, lựa chọn gả đi thật xa, đến tận nước Bạch Hồ. Trước đó, nàng đã từng tưởng rằng bản thân sẽ không bao giờ còn gặp lại Tâm ca ca mà mình thầm thương trộm nhớ từ nhỏ nữa, nàng đau lòng rất lâu. Mãi cho tới khi gặp được Tư Hành Phong, thấy chàng đang chịu khổ, chịu sở ở chốn địa ngục nhân gian, mà chàng lại có tướng mạo giống Tâm ca ca y đúc, nàng đã tưởng Tâm ca ca sống lại, và ông trời có lẽ đã thương xót mà bù đắp cho nàng.

Nhưng khi chứng kiến nụ cười của Tư Hành Phong, nỗi khổ của Tư Hành Phong, oán hận của Tư Hành Phong, vết thương của Tư Hành Phong, tất cả mọi chuyển biến tâm lý của chàng đã in sâu trong trái tim nàng, càng sâu đậm hơn tình cảm năm xưa dành cho Tâm ca ca gặp bội.

Đã gần sáu năm rồi, rốt cuộc đến lúc nào Tư Hành Phong mới thoát khỏi bóng đen của quá khứ? Tại sao ngài lại cố chấp chọn cho mình phương thức báo thù bằng chính việc giày vò bản thân đến mức thân tàn ma dại thế này?

“Nương nương.” Một giọng nói vang lên cắt ngang dòng suy nghĩ của Hoa Thanh Lâm.

Hoa Thanh Lâm thu ánh mắt của mình lại, đứng thẳng người “Mau đi bắt hai con tiện tì bên trong kia đến cung Vạn Xuân cho bản cung.”

“Nô tì tuân chỉ.”

Quỳ bên ngoài cửa đại điện cung Vạn Xuân, hứng chịu gió rét sương lạnh suốt một canh giờ, Hạ Phấm Dư toàn thân run rẩy, ngón tay, bàn chân, đầu gối đều lạnh giá, tê dại như thể đó không còn là một bộ phận trên cơ thể mình nữa. Nếu không phải trong lòng có một chút ấm áp xoa dịu, thì e là lúc này nàng đã biến thành một khối băng lạnh giá.

Trái lại, Hàm Yên dường như đã chẳng thể nào chống chịu thêm nữa, cứ như vậy mà ngã xuống rồi chìm vào hôn mê bất tỉnh. Nếu cứ tiếp tục quỳ thế này, e là bản thân nàng cũng sẽ rơi vào thảm cảnh giống như Hàm Yên. Nhìn cánh cửa đại điện đóng chặt không người hồi đáp, Hạ Phấm Dư không dám, cũng không thể lại gần đỡ Hàm Yên dậy, nếu muốn cả hai toàn mạng thì chỉ còn cách nhẫn nhịn mà thôi.

Không biết bao lâu sau, cuối cùng phía trong điện đã có động tĩnh, cả nàng và Hàm Yên đều bị lôi vào bên trong điện.

Hoa Thanh Lâm, Hoa quý phi ngồi trên chính điện, ngắm nghĩa bộ móng tay tuyệt đẹp vừa mới làm xong, liếc mắt nhìn xuống Hạ Phấm Dư với khuôn mặt trắng bệch không khác gì người chết, nói “Người tên gì?”

“Nô tỳ... Hạ Phấm Dư... Khấu kiến Hoa phi nương nương.” Đầu gối của nàng đã không còn cảm giác, Hạ Phấm Dư cứng đầu nhẫn nhịn, cổ khống chế thân thể, hai tay đặt dưới đất, cúi đầu hành đại lễ.

Đôi mắt Hoa Thanh Lâm vốn dĩ đang nhìn móng tay vừa được sơn sửa, bỗng liền tia về phía Hạ Phấm Dư một cách sắc bén, giọng nói cũng theo đó

mà vút cao lên “Họ Hạ sao?”

Hạ Phấm Dư không dám lên tiếng, hai bàn tay đang đặt trên mặt đất khẽ run. Nàng đã ở trong cung gần mười năm rồi, trước giờ chưa từng có ai hoài nghi tên họ của nàng cả. Phản ứng trước đó của Bình Viễn Hầu gia đã khiến nàng cảm thấy khó hiểu, tại sao ngay đến Hoa Quý phi cũng kinh ngạc trước họ Hạ của nàng? Không biết tại sao, trong lòng nàng trào dâng một dự cảm không lành, hai tay run rẩy hơn trước.

Hoa Thanh Lâm ngồi thẳng người dậy, thét lớn “Người mau ngẩng đầu lên cho bản cung xem.”

Hạ Phấm Dư nhắm nghiền mắt lại, định thần, từ từ ngước mặt lên, khoảnh khắc nàng bắt gặp ngay ánh mắt tối sầm, tột cùng tức giận của Hoa Thanh Lâm.

Sau khi Hoa Thanh Lâm nhìn thấy dung mạo của Hạ Phấm Dư liền lạnh lùng diễu cợt “Hừm! Hoàn toàn khác xa mười vạn tám ngàn dặm.”

Hạ Phấm Dư không hiểu ẩn ý trong câu nói của Hoa Quý phi, chỉ biết cúi mặt, im lặng nghe bề trên cất tiếng.

“Mọi khi, người hầu hạ ở cung nào?” Hoa Thanh Lâm lại hỏi.

“Dạ bẩm nương nương, nô tì hầu hạ ở cung Ngọc Trì.”

“Cung Ngọc Trì?” Hoa Thanh Lâm khẽ cau chặt đôi mày, nhìn về phía Hạ Phấm Dư, xem ra tuổi tác cũng không còn nhỏ nữa, sắp đến lúc được xuất cung rồi. Nhìn người đang đứng trước mặt thực khác biệt quá lớn so với con tiểu nha đầu tinh xảo đã hôn mê bất tỉnh kia. Thảo nào nàng lại thấy không quen mặt, dung mạo tầm này, dựa theo cá tính si mê cái đẹp thành tật của Tây Lăng Xuyên, dù thế nào đi nữa cũng chẳng thể lọt vào tầm mắt. Có điều, có thể lưu lại hầu hạ tại cung Ngọc Trì nhiều năm như vậy cũng có thể thấy, con nô tì này chí ít cũng không giở trò mê hoặc, quyến rũ đàn ông.

“Tối qua, hai người hầu hạ tại cung Ngọc Hoa rốt cuộc là hầu hạ vị chủ nhân nào?”

“Hồi bẩm nương nương, tối qua, không thấy cứ vị nương nương nà đến hầu hạ Hoàng thượng. Ngài chỉ mời mỗi Bình Viễn Hầu gia đến bàn luận quốc sự mà thôi.” Hạ Phẫm Dư chậm rãi đáp.

“Hả? Vậy sao? Bình Viễn Hầu gia? Hai người đã bàn luận quốc sự thâu đêm sao? Có biết là việc gì không?” Hoa Thanh Lâm lại hỏi.

“Hồi bẩm nương nương, nô tì không biết ạ.” Hạ Phẫm Dư lại đáp.

“Nhà người thực sự không biết hay là giả vờ không biết?”

“Hồi bẩm nương nương, nô tì thực sự không biết, nô tì chỉ đứng một bên hầu hạ, chờ nghe mệnh lệnh của Hoàng thượng và Hầu gia thôi.”

“Được, vậy ban đêm có nghe thấy bất cứ tiếng động gì hay không?”

“Hồi bẩm nương nương, ngoại trừ mệnh lệnh của Hoàng thượng, nô tì không hề nghe thấy bất cứ tiếng động nào khác.” Hạ Phẫm Dư bình tĩnh đáp.

Hoa Thanh Lâm mỉm cười nói “Ha ha, nhìn cái miệng khéo léo của người kia, cũng giống với con ả kia lắm!”

Con ả kia?

Hạ Phẫm Dư cúi đầu cảm thấy vô cùng nghi hoặc, tuy đã nghe thấy tiếng cười của Hoa Quý phi, nhưng vẫn chưa thể bình tâm lại được, nàng lúc này chỉ có thể lặng lẽ nghe xem Hoa Quý phi sẽ nói tiếp những gì.

Hoa Thanh Lâm thôi cười, nghiêm mặt, hỏi thêm “Sáng sớm hôm nay, nhà người có nhìn thấy gì trên người của ngài không?”

Ngài? Là chỉ Bình Viễn Hầu gia sao?

Câu hỏi này của Hoa Quý phi khiến Hạ Phẫm Dư ngây lạng người, mím chặt môi rồi mới lên tiếng đáp “Hồi bẩm nương nương, đôi mắt của nô tì chỉ thấy mỗi nước trong hồ Ngọc Hoa mà thôi.”

“Nước của hồ Ngọc Hoa? Hừm, còn gì nữa không?”

“Hồi bẩm nương nương, đôi mắt của nô tì chẳng còn nhìn thấy gì khác ngoài nước trong hồ Ngọc Hoa cả.”

...

Sau khoảng thời gian im lạng thật lâu, Hạ Phẫm Dư không thể đứng dậy, cùng Hàm Yên đang hôn mê bất tỉnh bị người ta lôi ra ngoài. Hạ Phẫm Dư còn nhớ vào lúc nàng cùng Hàm Yên sống sót rời khỏi cung Vạn Xuân, đã nghe thấy ý chỉ của Hoa Quý phi “Từ nay trở đi, hai đứa nhà người đến hầu hạ Thượng Y Cục(*).”

(*) Thượng Y Cục: Một nơi trong hậu cung chuyên quản việc thay mặc y phục.

TÌNH NÀY ĐÀNH HẸN VỚI GIÓ ĐÔNG

Hoa Thanh Thần
www.dtv-ebook.com

Chương 4

Kể từ ngày mừng sáu tháng trước, ~diễn đàn lê quý đôn~ sau khi Hạ Phấm Dư cùng Hàm Yên bị lôi ra khỏi cung Vạn Xuân, trận giá rét đó không những khiến Hàm Yên nằm bệnh liệt giường mà còn khiến Hạ Phấm Dư bị bệnh suốt ba ngày trời.

Nhưng còn sống vẫn tốt hơn là chết.

Hạ Phấm Dư sắc thuốc xong, liền bê bát thuốc đến bên cạnh giường Hàm Yên thận trọng đỡ tiểu nha đầu đó dậy, tận tâm dứt thuốc. Thấy khuôn mặt bé xinh của Hàm Yên nhăn nhó miễn cưỡng nuốt từng ngụm, khó khăn lắm mới uống hết bát thuốc, nàng mới an lòng. Mấy ngày hôm nay đều vậy, Hàm Yên cứ thấy nàng là lại bật khóc thảm thương, trong miệng vẫn cứ mơ hồ nói "Phấm Dư tử, hôm nay tia nắng mặt trời đầu tiên chiếu vào chỗ nào?"

Hạ Phấm Dư liền mỉm cười đáp lại "Chiếu vào phía trước chân trái của em."

"Phấm Dư tử, cảm ơn tử. Nếu không có tử tử, Hàm Yên sớm đã sang thế giới bên kia rồi..." Đôi mắt đen nháy, linh lợi của Hàm Yên lại đẫm nhòa đầy nước, thều thào nói thêm "Hôm qua, Yên Chi tử có mang thuốc tới đây, muội đã nghe nói rồi, Phấm Dư tử vốn dĩ không cần phải thế, có phải Phấm Dư tử vì Hàm Yên nên mới tình nguyện thay Yên Chi tới trực đêm tại điện Ngọc Hoa đêm hôm đó không?"

Hạ Phấm Dư ngậy người, nhớ lại tình cảnh vào buổi sớm ngày hôm ấy, bản thân nàng cùng Hàm Yên bị người ta lôi đi trong gió rét đến thẳng

Thượng Y Cục, không người quan tâm sống chết.

Mãi cho tới tận đêm khuya, mới thấy Yên Chi chạy đến. Tiểu nha đầu đó khóc lóc quý trước giường nàng nói “Phẩm Dư tử, Yên Chi có lỗi với tử tử, kiếp này không biết lấy gì báo đáp. Muội đã nghe tiểu thái giám bên cung Vạn Xuân nói, hai người bị Hoa Quý phi phạt quỳ, hơn nữa người bên viện thái y cũng nhận được ý chỉ, không ai dám đi bắt mạch chẩn trị cho hai người. Biết tin muội liền đến cầu xin Hồ thái y hàng ngày giao tình thân thiết với tử nhất, thế nhưng ngài ấy cũng không dám tới đây thăm bệnh, chỉ cho muội một ít thuốc. Phẩm Dư tử, muội có lỗi với tử...”

Vào giây phút đó, Hạ Phẩm Dư đột nhiên lại muốn bật cười sảng khoái. Cho dù Yên Chi không nói những điều này, bản thân nàng cũng đã biết trước. Người trong chốn hậu cung vốn lạnh nhạt, vô tình, dù có giao tình tốt đến đâu, cũng chỉ là vào lúc bình an vô sự mà thôi. Hoa Quý phi đã hạ ý chỉ, làm gì có ai dám đùa giỡn với chiếc đầu trên cổ mình chứ? Nếu nàng với Hàm Yên có thể vượt qua ải sinh tử này thì coi như mệnh của hai người lớn, Hoa Quý phi cũng sẽ không truy cứu thêm nữa. Nếu hai người không thể nào qua khỏi, coi như cũng theo đúng ý muốn của Hoa Quý phi. Cho nên tính mạng của họ chỉ còn biết thuận theo ý trời mà thôi.

“Muội có thể đến đây thăm ta với Hàm Yên, ta đã cảm thấy mãn nguyện rồi, mau đứng dậy đi, đỡ ta tới xem Hàm Yên sao rồi?” Nàng cùng thân thể yếu ớt được Yên Chi dìu đỡ, tiến tới bên mép giường của Hàm Yên, rồi run run bắt mạch cho tiểu nha đầu đó.

Nếu không phải trước khi nhập cung, nhà nàng mở y quán, nếu không phải sau khi nhập cung, vẫn thường xuyên đến thái y viện thỉnh giáo, học hỏi, e là nàng với Hàm Yên đã đoán mệnh nơi hoàng tuyền. Nàng mở số thuốc do Hồ thái y cho, sau đó kê thêm hai đơn thuốc, rồi bảo Yên Chi mau chóng đi lấy thuốc về.

Có lẽ ông trời vẫn còn thương xót, nên cho hai người họ vượt qua kiếp nạn này.

Yên Chi sau đó đã tìm mọi cách đã lấy đủ số thuốc trên đơn về, sau đó lại lén lút tới Thượng Y Cục thăm nom, chăm sóc hai người bọn họ. Nhiều ngày, ban đêm Yên Chi không hề nghỉ ngơi đến chăm sóc rồi sáng sớm hôm sau, trời còn chưa sáng hẳn lại vội vàng quay về cung Nghi Tú hầu hạ chủ nhân. Nếu không có Yên Chi, Hàm Yên thực sự sẽ chẳng thể nào cầm cự.

“Nào, mau ăn một viên mật vào.” Hạ Phấm Dư lấy một viên mật đưa vào miệng Hàm Yên, mỗi lần uống thuốc đắng Hàm Yên lại nhăn nhó mặt mày, sau khi viên mật được đưa vào miệng, đôi chân mày mới từ từ giãn ra. Mấy viên mật này cũng là do Yên Chi được ban thưởng, lén mang tới đây cho hai người dùng.

“Thực ra ở chỗ Thượng Y cục này, có một đồng y phục chất cao như núi cần phải giặt giũ, tuy rằng khổ sở đôi chút, mệt mỏi đôi chút, nhưng cũng tốt hơn là ở bên cạnh Hoàng thượng và các Quý phi, nguy hiểm rình rập bất cứ lúc nào, Phấm Dư tử, tử nói xem có phải không?” Hàm Yên ngược mắt lên hỏi.

Nha đầu này cuối cùng cũng nghĩ thoáng hơn trước rồi.

Hạ Phấm Dư nhìn cô bé, ánh mắt an ủi, dịu dàng “Muội phải nghỉ ngơi tịnh dưỡng, đợi khi nào muội ngủ say rồi, tử mới ra ngoài làm việc, làm xong sẽ quay về ngủ cạnh bên muội nhé.”

“Dạ.” hàm Yên nhẹ nhàng gật đầu, nhắm mắt lại, không lâu sau, liền phát ra tiếng thở nhịp nhàng đều đặn.

Lúc nhìn Hàm Yên đang an giấc, Hạ Phấm Dư bất giác nhớ lại lúc trước khi nhập cung. Hồi ấy, tính tình nàng cũng có phần giống Hàm Yên, mãi

cho tới khi cha mẹ đều rời bỏ nàng ra đi, nàng mới biết thế gian này thực sự là một nơi như thế nào.

Ngày nay thị phi điên đảo, lòng người khó đoán, những chuyện quá khứ đã trôi qua chẳng thể nào lấy lại. Đối với Hàm Yên chẳng thể nào nói đến việc giúp hay không giúp, chỉ là nàng muốn giữ lại hình bóng của bản thân vào năm ấy mà thôi.

Hạ Phấm Dư đột nhiên bật cười, kéo chân cho Hàm Yên rồi quay người rời khỏi. Bỗng nàng thấy bóng ba người đang đi về phía Thượng Y Cục. Khi ba bóng dáng đó này càng tiến lại gần, nàng mới nhận ra đó là công công Ngụy Đức Xuyên, người hầu bên cạnh Hoàng thượng.

Trời đã muộn thế này, tại sao công công Ngụy Đức Xuyên còn tới Thượng Y Cục? Hạ Phấm Dư bất giác nắm chặt y phục trên người, tiến lại gần nghênh đón.

Ngón tay trắng muốt của Ngụy công công cong lên như cành hao, chỉ vào Hạ Phấm Dư, thanh âm thoát ra cao vút, chói tai “Hạ Phấm Dư tiếp chỉ.”

Hạ Phấm Dư không dám trễ nãi, liền cung kính quỳ xuống để tiếp nhận thánh ý.

“Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết, cung nữ Hạ Phấm Dư ở Thượng Y Cục tính tình đôn hậu, hiền lành, nay ban tặng cho Bình Viễn Hầu gia, đặc chuẩn ngày mai xuất cung, khâm thử tạ ân.”

Ban tặng cho Bình Viễn Hầu gia? Ngày mai xuất cung?

Trái tim của Hạ Phấm Dư bỗng nhiên quặn thắt, tại sao sự việc lại có thể diễn biến đến mức này? Nàng chỉ còn nửa năm nữa là có thể dự do...

“Hạ Phấm Dư, người còn không mau tạ chủ long ân?” Ngụy công công một lần nữa lại lên tiếng.

“Nô tỳ, Hạ Phấm Dư, tạ chủ long ân.” Hạ Phấm Dư cúi đầu hành đại lễ, trong lòng không khỏi cùng cực chán nản, cứ thế quỳ mãi không có ý định đứng lên.

Ngụy công công thấy vậy lắc đầu ngao ngán, thở dài một hơi, giơ bàn tay điệu đà chỉ về phía Hạ Phấm Dư “Ta bảo này Phấm cô nương, từ nay về sau, người ở phủ Bình Viễn Hầu gia, đương nhiên sẽ sung sướng hơn ở Thượng Y Cục này gấp trăm ngàn lên. Mau đứng dậy đi, thu dọn đồ đạc hành lí, ngày mai xuất cung rồi.”

“Ngụy công công, nô tỳ tạ ơn công công đã nhắc nhở.”

Sau khi tiễn mấy người Ngụy công công rời khỏi, Hạ Phấm Dư ngược mắt nhìn lên bầu trời đêm, trước mắt lại là một vầng trăng khuyết, thời gian nhanh như thoi đưa, vậy là lại đến đêm mừng năm. Tình hình sáng sớm tinh mơ mừng sáu tháng trước vẫn còn in đậm trong tâm trí nàng. Chẳng qua chỉ là mỗi duyên một lần gặp mặt, tại sao Bình Viễn Hầu gia lại chỉ định xin nàng về phủ?

Đêm hôm đó đến điện Ngọc Hoa hầu hạ, rốt cuộc là đúng hay sai....

Bình minh luôn khiến người ta cảm thấy thanh bình, đáng tiếc là khoảng thời gian đó lại trôi qua quá nhanh, quá đổi ngắn ngủi.

Cung vàng điện bạc sang trọng nguy nga lùi lại phía sau, Hạ Phấm Dư quay lại nhìn cấm cung nội viện, nơi tượng trưng cho sinh mệnh của kinh thành Vân Hồ, được mệnh danh là biểu tượng thần thú cho đất nước Bạch Hồ, nay trong chớp mắt chỉ còn là quá khứ.

Bỗng thấy một chiếc xe ngựa vô cùng hoa lệ phi từ cung ra, Hạ Phấm Dư thất thần nhìn chiếc xe đó. Đây chính là chiếc xe ngựa đã bắt cần đâm

sầm vào nàng khoảng hơn một tháng trước, khiến nàng làm đổ cả lọ mực màu vàng hiếm hoi?

Chiếc xe từ từ dừng lại trước mặt nàng, rồi vang lên giọng nói đõng dạc “Lên xe.”

Giọng nói này? Xa lạ nhưng cũng có đôi chút quen thuộc, là giọng của Bình Viễn Hầu gia.

Hạ Phẫm Dư không khỏi thấy vô cùng ngạc nhiên, Hầu gia đang bảo nàng lên xe sao?

"Còn đứng ngây ra đó làm gì? Bản hầu bảo người lên xe."

Hạ Phẫm Dư mím chặt đôi môi, nhanh chóng tiến lại gần chắc xe ngựa. Chiếc xe này so với những chiếc xe bình thường khác cao hơn rất nhiều. Để bước lên xe ngựa cao quý, hoa lệ kiểu thế này, thông thường phía dưới phải được kê một chiếc ghế thấp để bước lên. Giờ, nàng phải làm cách nào để lên ngựa đây? Chẳng lẽ bắt nàng phải chống hai tay lên sàn xe ngựa rồi lấy đà nhảy lên sao?

Trên xe, phu xe lực lưỡng đang cầm trong tay một chiếc roi ngựa dài, nhướn mày lên nhìn nàng ánh mắt khinh bỉ.

Hạ Phẫm Dư bất giác tự giấu bản thân, được thôi, trèo thì trèo, bất cứ việc gì cũng có lần đầu tiên cả, chẳng qua chỉ là việc trèo lên một chiếc xe ngựa, chẳng phải hồi nhỏ, mỗi lần đi theo cha, nàng thường leo núi, leo cây, leo vách nhà nhiều như cơm bữa đấy sao.

Nàng ưỡn ngực, thoáng hiện lên trong tâm trí những hồi ức thời thơ ấu tươi đẹp, hai tay nắm vào bên xe ngựa, đang định trèo lên thì người trong xe dường như không thể nhẫn nhịn thêm được nữa, mở miệng buõng tiếng “Cảnh Trung, mau bế cô ta lên xe.”

“Á....” Hạ Phấm Dư mở to đôi mắt đen nháy, lấp lánh dường như không thể tin được những gì mình nghe thấy. Còn chưa kịp phản ứng, cả thân người đã bị bế bổng lên, chỉ trong nháy mắt Hạ Phấm Dư đã được người phu xe lực lưỡng nhét vào xe ngựa.

Tư Hành Phong nhìn người phụ nữ chân tay vụng về trước mặt, nghiêm nghị ra lệnh “Ngồi cho vững vào.”

Hạ Phấm Dư quỳ trước mặt Tư Hành Phong, thần thái kinh hoàng, xem ra vẫn còn chưa định thần lại, lúc ngược mắt nhìn lên, chỉ thấy ngài đang chống tay trái lên trán, tựa vào chiếc bàn vuông nhỏ đặt cạnh bên cửa sổ, hai mắt nhắm chặt, sắc mặt kém. Hạ Phấm Dư không dám nhìn thêm nữa, thấy chỗ trống bên phía phải ngài, đó là chỗ trống duy nhất còn lại trên chiếc xe ngựa này. Lúc này ngài ra lệnh nàng ngồi thật vững, ý là muốn nàng ngồi bên cạnh ngài sao?

Trong lúc còn đang do dự, chiếc xe ngựa bất ngờ chạy đi, Hạ Phấm Dư nhất thời mất trọng tâm, đâm sầm cả người vào Tư Hành Phong đang nhắm mắt dưỡng thần, cả khuôn mặt vừa hay áp lên đùi Tư Hành Phong.

Tư Hành Phong đang cố gắng kìm chế bản thân, bỗng bị đâm sầm vào người thế này, lại còn chạm đúng vào phần nhạy cảm nhất trên người ngài, cả người bỗng giật nảy lên, như thể vừa gặp phải chuyện gì vô cùng chấn động. Tư Hành Phong mở mắt ra, nhìn Hạ Phấm Dư, quát “Đã bảo người phải ngồi cho vững vào rồi, người còn lè mề ở đó làm cái gì hả?”

Tư Hành Phong ảo não đến phát nộ, đẩy mạnh nàng một cái. Vì không kịp đề phòng, cả người nàng ngã ra phía sau, cánh tay trái đập vào mép cửa xe rất đau, nhưng nàng không dám kêu thành tiếng.

Hạ Phấm Dư mím chặt môi, khẽ xoa lên cánh tay nhói đau, đột nhiên phát hiện ta hai tay mình trống không, tay nải lúc này còn ôm trong lòng giờ đã biến mất từ lúc nào. Trái tim nàng thắt lại, lẽ nào lúc người phu xe

lực lưỡng kia bế bổng nàng lên do quá đổi kinh ngạc, tay chân luống cuống đánh rơi tay nải lúc nào không hay?

Những thứ ở trong tay nải ấy là tài sản duy nhất còn lại của nàng, ngoại trừ số tiền tích lũy bao năm nay, đều là bút mực, tranh vẽ và mấy cuốn sách y mà nàng yêu thích nhất. Theo trực giác nàng muốn vén rèm cửa nhảy xuống xe tìm lại, nhưng bàn tay vừa mới chạm vào tấm rèm đã vội rút lại.

Chiếc xe đã đi một hồi lâu như vậy, chỉ e tay nải đó đã bị người ta nhặt mất.

Thôi đành bỏ đi vậy!

Nàng mím chặt môi, nhẫn nhịn nỗi đau kéo tới từ cánh tay, quỳ xuống ngay trước mặt ngài, không động đậy cũng không lên tiếng.

Bởi vì lúc này cảm xúc quá mạnh, nên toàn thân ngài bỗng ngứa ngáy, khó chịu, Tư Hành Phong nhắm nghiền mắt lại, nghiến chặt răng, thầm nguyện rủa “Tên Tây Lăng Xuyên đáng chết, lại hạ thuốc, hẳn không thấy mình khó chịu, khổ sở thì không chịu dùng tay đây mà.”

Người phụ nữ mà ngài tưởng rằng đã chết cách đây năm năm, khiến ngài tưởng mình không thể báo thù được nữa nay bỗng để ngài gặp lại. Đúng là ông trời có mắt. Ngài sẽ đem tất cả nỗi tủi nhục, uất ức phải chịu đựng bao nhiêu năm nay trả lại gấp bội lên người ả, khiến ả biết thế nào được gọi là sống không bằng chết. Đợi chút nữa gặp lại ả ta, ngài nhất định sẽ lột xác, rút xương ả ra, nếu tối hôm qua không phải là mừng năm thì ngài đã quyết không buông tha cho ả một cách dễ dàng. Ngài muốn tận mắt chứng kiến sự kinh hoàng, hoảng hốt của ả. Sáu năm trước, ả nói ngài đã thua trước tiền bạc và quyền lực, sáu năm sau, ngài nhất định sẽ để cho ả thấy tiền bạc và quyền lực trong tay ngài hùng mạnh đến mức nào.

Tư Hành Phong nắm chặt hai bàn tay lại, dấm mạnh xuống chiếc bàn vuông bên cạnh rồi thét ra phía cửa xe “Cảnh Trung, hôm nay người hành

động chậm chạp hơn thường ngày nhiều đấy, bản hầu cho người thời gian nửa tuần hương, nhất định phải đưa bản hầu về đến nơi, nếu không, từ ngày mai, người phải đi luyện đánh xe ngựa trong vòng một tháng.”

“Hầu gia, xin ngài cứ an tâm, chỉ còn một ngã rẽ nữa là đến rồi!” Giọng cảnh trung vang lên ngoài tấm rèm, đồng dục và dứt khoát.

Tư Hành Phong lạnh lùng 'hừm' một tiếng, đôi mắt vừa hay đặt vào Hạ Phấm Dư đang quỳ phía trước, người phụ nữ góc ghech, ngơ ngẩn này cũng họ Hạ, cả đời này ngài cảm hận nhất chính là những người phụ nữ mang họ Hạ. Vừa rồi, nàng còn có ý áp sát vào bên ngài, giống y như con tiện tì đáng chết trước đó, từ đầu đến chân đều đáng khinh bỉ, đáng phỉ nhổ.

Lạnh lùng nhìn về phía nàng hồi lâu, ngài bỗng quay mặt về phía khác, chống tay lên trán, từ từ điều chỉnh lại tâm trạng phiền não của mình.

Quả nhiên, xe chỉ rẽ sang một con phố khác liền dừng lại, tiếp đó giọng Cảnh Trung lại vang lên bên ngoài rèm cửa “Hầu gia, đến rồi ạ.”

Tư Hành Phong liền mở mắt, quát Hạ Phấm Dư đang quỳ trước mặt mình “Người mau xuống xe cho ta.”

Hạ Phấm Dư ngoan ngoãn nghe theo, vén tấm rèm lên, lập tức nhìn thấy Cảnh Trung đang khoanh tay trước ngực đứng đó. Giây phút ngàn bồng nhớ đến trước đó, Cảnh Trung bế mình lên xe, lập tức không khỏi thẹn thùng đỏ mặt. Trước giờ, nàng chưa từng gần gũi đàn ông đến vậy, mím chặt đôi môi, nàng cúi đầu, thận trọng nhảy xuống xe.

Sau khi đứng vững, Hạ Phấm Dư đưa mắt nhìn về phía con ngõ dài phía sau lưng, trước mặt là một tòa lầu gạch đỏ có phong cách độc đáo, xung quanh tòa lầu treo đầy đèn lồng đỏ rực.

Lúc Tư Hành Phong xuống khỏi xe, thấy Hạ Phấm Dư đang ngây thần người liền thấy không vui, lớn tiếng mắng “Người lại đứng ngây ra đó làm

gì thế?”

“Là...” Hạ Phâm Dư nhanh chóng định thần, lại thấy Tư Hành Phong đã đứng ngay trước cánh cửa sau tòa lầu, nhìn nàng bằng đôi mắt nghiêm nghị. Nàng bất giác hít sâu một hơi, sau đó bước lại gần ngài.

Sau cánh cửa, hiện ra một hậu viện tĩnh lặng, thanh tao. Một dãy phòng dài với những cánh cửa gỗ đàn hương sơn đen chạm trổ đóng im ỉm.

Đột nhiên, một người phụ nữ trung niên, mặt trát đầy phấn, ăn mặc hở hang, gợn cảm bước từ một trong những căn phòng trước mặt ra, vừa thấy Tư Hành Phong liền mỉm cười hớn hở, bước đi ẻo lả lại gần nghênh tiếp “Ây da, Hậu gia, ngài đến rồi sao? Theo đúng như lời dặn dò của ngài, tối qua nô tì đã sắp xếp trên trên dưới dưới Bách Hoa Đường đâu vào đấy cả rồi, vị cô nương ấy...”

“Bà có thể rời đi được rồi.” Tư Hành Phong nhướn mày, liếc về phía người phụ nữ kia một cái, bà này nhanh chóng ngậm miệng, đứng tránh sang một bên.”

“Hậu gia.” Quan Quân đẩy một cánh cửa gỗ khác bước ra, nhanh chóng tiến lại gần.

Tư Hành Phong đang định đi vào, đột nhiên nhớ ra điều gì đó bèn dừng chân quay người nhìn Hạ Phâm Dư với khuôn mặt mơ màng đang nhìn người phụ nữ trung niên trước mặt.

Bách Hoa Đường, Bách Hoa Đường, Bách Hoa Đường...

Không ngờ đây chính là kỹ viện nổi tiếng nhất, hoành tráng nhất trong kinh thành Vân Hồ.

Hạ Phâm Dư tròn hai mắt, không dám tin vào tất cả mọi thứ đang diễn ra trước mặt, người đàn ông khoác trên người y phục trắng kia, nửa

đêm thình chĩ, lĩ nàng ra khỏi cung không ngờ là muốn đưa nàng tới chốn lầu xanh kĩ viện.

Tư Hành Phong nhanh chóng tiến lại, kéo tay nàng, nói “Còn đứng ngây ra đấy làm gì, mau đi theo ta.”

“Không...” Hạ Phĩm Dư không thể chấp nhận việc để người đàn ông tuyệt sắc vô song trước mặt đẩy mình vào biển lửa, nếu vì chuyện lần trước ở điện Ngọc Hoa khiến ngài không hài lòng, thì nàng cũng đã vì ngài bị phạt. Hơn nữa nếu ngài vẫn không muốn buông tha cho nàng thì cũng không cần phải đối xử tàn nhẫn với nàng như vậy. Chẳng phải cứ trực tiếp đoạt đi tính mạng của nàng cho xong sao.

“Không cái gì?” Tư Hành Phong tức giận nắm chặt lấy cổ tay nàng.

Hạ Phĩm Dư không nói thêm nhiều, đẩy mạnh bàn tay Tư Hành Phong ra, nhắc cao y phục chạy nhanh về phía cửa nơi bọn họ vừa bước vào.

“Người mau đứng lại cho ta, họ Hạ kia...” Tư Hành Phong vội vã đuổi theo, rất mau đã bắt kịp nàng, rồi tóm chặt lấy phía sau nàng, lớn tiếng quát ”Người cứ thử chạy nữa xem. Mau theo ta vào trong.”

“Ta không muốn ở trong Bách Hoa Đường. Ta không muốn.” Hạ Phĩm Dư tóm chặt lấy bàn tay Tư Hành Phong, liên tục lắc đầu.”

Tư Hành Phong đột nhiên cảm thấy toàn thân bủn rủn, bàn tay đang nắm lấy tay ngài như thể một ngòì lửa, ngài lập tức kinh hoảng phẩy tay nàng ra. Khoảnh khắc ngược mắt nhìn người phụ nữ trước mặt, ngài nhận ra nàng có khuôn mặt trắng trẻo, thanh nhĩ, tú lệ, đôi mắt sáng trong, thuần khiết, cùng lúc ấy khí huyết toàn thân ngài bùng bùng trào cuộn. Ngài lắc đầu thật mạnh, mệt mỏi quay lại phía sau nói với Cảnh Trung “Cảnh Trung, mau bắt ả lại, đừng để ả chạy trốn.” Nói xong ngài bước nhanh vào bên trong cánh cửa gỗ đàn hương điêu khắc trạm trổ tinh tế kia.”

Thân thủ Cảnh Trung nhanh nhẹn, lời nói của chủ nhân vừa dứt, đã tức thì ra tay hành động “Người đừng có giãy dựa nữa, Hầu gia muốn đưa người tới đây là để giám sát người khác, không phải bắt người tới đây làm gái lâu xanh đâu.” Cảnh Trung chẳng thể chịu đựng nổi sự phản kháng của người phụ nữ này, lại không muốn lãng phí thời gian, liền trực tiếp lớn tiếng.

Nghe vậy, Hạ Phấm Dư mới chịu dừng lại, khuôn mặt ngơ ngác, cực kì ngạc nhiên.

“Ha ha, vị cô nương này đúng là thú vị quá, chỗ Bách Hoa Đường chúng ta không phải ai cũng thu nhận đâu. Tuy rằng nói cô nương là người do Hầu gia mang tới, nhưng cũng còn phải xem dung mạo, tư chất nữa cơ.” Mụ tú bà kia giơ khăn lên che mặt, ngây ngây mỉm cười nhìn cô gái ăn mặc giản dị, không trang điểm phấn son, tóc tai rối bời trước mặt, với dung mạo thế này, đám nô tì, a hoàn trong Bách Hoa Đường còn đẹp hơn gấp vạn lần. Thế nhưng trong lòng bà thầm nghĩ, thực rất muốn Hầu gia cho giữ lại mỹ nhân đang ở trong căn phòng tối kia, như vậy thì Bách Hoa Đường của bà từ này về sau sẽ có núi vàng núi bạc, giàu có vô biên.

Trước lời mỉa mai của tú bà, Hạ Phấm Dư không hề để tâm, ngược lại còn khẽ thở phào nhẹ nhõm, tâm trạng theo đó bình tĩnh lại. Nàng nhìn tú bà nhẹ mỉm cười, rồi không nói tiếng nào đi theo Cảnh Trung vào phòng.

Nụ cười của nàng vừa nở tức ~diễn đàn lê quý đôn~ thì khiến tú bà kia nhất thời kinh ngạc, đôi má lúm đồng tiền xinh xắn trên khuôn mặt của con nha đầu này khiến người ta ấn tượng vô ngần, nhớ mãi không thôi. Lẽ nào bà, Uông ma ma đã hành nghề suốt hai mươi năm trời cũng có lúc quyết định sai lầm? Cảm giác mà vị cô nương vừa xong để lại thật khó diễn tả bằng lời...

TÌNH NÀY ĐÀNH HẸN VỚI GIÓ ĐÔNG

Hoa Thanh Thần
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Góc Khuất Bách Hoa

Hạ Phẩm Dư thực sự rất ngưỡng mộ người mà Hầu gia phái nàng tới hầu hạ. Đó là một người phụ nữ rất đẹp, nhưng lại bì giày vò đến độ không ra hình người.

Lần đầu tiên Hạ Phẩm Dư đến căn phòng tối này, liền thấy một chiếc cửa sổ nhỏ, thông qua cửa sổ đó, nàng thấy hình ảnh một vị cô nương còn trẻ tuổi đang tiếp khách làng chơi. Sau khi biết mục đích tạo ra căn phòng tối này, sắc mặt nàng trắng bệch, nhanh chóng quay sang phía khác, không bao giờ nhìn lại chỗ đó một lần nào nữa.

Trước kia nàng từng nghe những tiểu thái giám thường phải ra ngoài hành sự kể, một trong số đó chính là chuyện về những căn phòng tối bên trong lầu xanh, kĩ viện. Những căn phòng này được lập ra với mục đích phục vụ cho những vị khách có sở thích quái dị. Đó là muốn thưởng thức cảnh tượng hoan hỉ giữa khách làng chơi và gái lầu xanh. Sau mỗi lần xuất cung về, các tiểu thái giám kể lại những câu chuyện loại này thường khiến đám cung nữ bàn tán một thời gian.

Còn nhớ lúc nàng trực đêm tại điện Ngọc Trì. Có vài cung nữ to gan, thậm chí đã đưa lời chọc gheo nàng “Phẩm Dư tỷ, tỷ thường xuyên hầu hạ tại cung Ngọc Trì, những cảnh tượng Hoàng thượng cùng mỹ nhân trêu đùa, hoan hỉ, tỷ đứng một bên quan sát, chẳng phải cũng giống như những vị khách có sở thích quái dị kia hay sao?”

Dứt lời, đám người đó liền bật cười sung sướng, còn nàng vẫn mím chặt đôi môi, mím cười lạnh lùng, tiếp tục làm công việc của mình.

Một sợi dây thừng to, được vòng qua xà nhà phía trên, hai đầu thả xuống trói chặt hai cánh tay của vị cô nương kia. Trên tay hằn vết trói rõ rệt, bật cả máu tươi, vô cùng đáng sợ. Cả thân người vị cô nương đó bị treo lên, chỉ có hai đầu mũi chân là chạm được xuống đất, tóc tai xõa xượi, y phục phía trước ngực bẩn thỉu. Cô nương này thậm chí còn bị điểm huyết cam, chỉ duy mỗi đôi mắt trũng lên ngập tràn nét căm hận, nhìn chăm chăm về phía Bình Viễn Hầu gia.

Hạ Phẩm Dư còn nhớ, Bình Viễn Hầu gia từng nói, sợi dây thừng trói vị cô nương kia được gọi là dây thừng Đông Hải, được làm theo cách rất đặc biệt, vô song dẻo dai, đao kiếm cũng không làm nó đứt được, ngay cả người có võ nghệ cao cường cũng khó lòng thoát khỏi. Cứ nhìn lúc này mà xem, vị cô nương này chỉ cần vùng vẫy một chút là sợi dây thừng Đông Hải sẽ thít chặt hơn, khuôn mặt đồng thời hiện lên sự thống khổ, đau đớn.

Hạ Phẩm Dư không phải người cam cũng không phải kẻ điếc, nàng hoàn toàn có thể cảm nhận được Hầu gia căm hận vị cô nương này đến mức độ nào, thậm chí còn hận đến mức muốn lập tức bóp chết nhưng lại không muốn vị cô nương này chết quá sớm, mà phải dày đọa nàng ta đến mức ‘sống không bằng chết’.

Thế nhưng ai sống ai chết đều không liên quan đến Hạ Phẩm Dư, nàng chỉ cần làm theo đúng lời dặn của Hầu gia là được. Khoảnh khắc Hầu gia gọi tên của vị cô nương này ra, bàn tay đang bưng khay đồ ăn của nàng bắt đầu run rẩy. Nàng kinh hoàng, nhìn người phụ nữ xinh đẹp tuyệt trần, vẻ ngoài đã suy nhược đến mức tàn tạ trước mặt mình. Nàng ấy họ Hạ, và nàng cũng họ Hạ...

“Họ Hạ?”

“Họ Hạ?”

“Hừm, thực là khác xa mười vạn tám ngàn dặm.”

Trong tâm trí nàng hiện lên hình ảnh lần đầu tiên Bình Viễn Hầu gia nghe thấy tên nàng, thanh âm của ngài vừa có phần kinh ngạc lại nhuốm vẻ lạnh băng. Rồi lúc nàng bị lôi đến cung Vạn Xuân để Hoa Quý phi hỏi chuyện, người trước tiên kinh ngạc sau đó lại lạnh lùng chế diễu.

Bây giờ nghĩ lại, phản ứng của hai người họ nhất định là có liên quan đến vị cô nương họ Hạ xinh đẹp trước mặt nàng lúc này. Có điều, rốt cuộc giữa họ đã xảy ra chuyện gì, nàng không muốn biết, bởi vì ở trong hoàn cảnh này, nếu biết quá nhiều thì sớm muộn cũng sẽ mất mạng như chơi.

Hạ Phẩm Dư múc một thìa cháo trắng đưa tới bên miệng vị cô nương họ Hạ kia.

Cùng lúc trong căn phòng đối diện với căn phòng tối này đang diễn ra cảnh tượng khiến người ta buồn nôn. Cô nương trong Bách Hoa Đường hét lên thảm thiết, kinh hoàng từng đợt, khiến người ta vô cùng khó chịu, trái tim theo đó mà quặn thắt, đốn đau.

Cả một đêm trời chịu sự giày vò trong căn phòng tối này khiến vị cô nương họ Hạ tốt cùng thống khổ. Hạ Phẩm Dư định dứt cho nàng một thìa cháo nhưng lại bị nàng đẩy ra.

Có lẽ do cùng họ, nên vị Hạ cô nương trước mặt khiến Hạ Phẩm Dư cảm thấy động lòng xót xa, lần đầu tiên trong cuộc đời mình, nàng quyết định can dự vào chuyện của người khác, nên bình thản nói “Không nhìn, không nghe, không nghĩ, trái tim tự nhiên sẽ được an lành.”

Sau khi Hạ Chi Lạc nghe được câu này, liền ngậy lặng nhìn Hạ Phẩm Dư, ánh mắt dần trở nên mơ màng.

Hạ Phẩm Dư hoàn toàn không biết chỉ một câu nói ngắn ngủi của mình đã khiến cho Hạ cô nương kia tỉnh ngộ nhưng ngược lại lại chọc cho Tư Hành Phong đứng một bên nhần nhịn bấy lâu tức giận điên cuồng, đưa tay phẩy mạnh bát cháo trên tay Hạ Phẩm Dư, phần nộ kéo nàng ra khỏi căn

phòng tối. Sau khi đi qua vài ngã rẽ, ngài đẩy nàng vào một gian phòng thượng hảo. Đóng sập cánh cửa lại, sau khi gạt hết bình và ly trà trên mặt bàn xuống đất, ngài tuyệt vọng ngồi thụp xuống ghế.

Đáng chết, không biết Tây Lăng Xuyên hạ thuốc lúc nào? Ngài đã cố gắng nhẫn nhịn, nhưng hoàn toàn không ngờ thứ thuốc này lại phát tác chậm như vậy, lúc này cảm giác bất an, điên cuồng trong tim càng lúc càng mãnh liệt hơn. Tây Lăng Xuyên hẳn là đã cố tình làm vậy, nhằm mục đích muốn ngài phải khuất phục, nhưng ngài quyết chịu đựng, dù thế nào đi nữa. Đưa hai tay chống trán, ngài thét về phía Hạ Phẫm Dư đang tựa bên bức tường “Mau, mau đi lấy một chậu nước lạnh tới đây cho ta.”

Hạ Phẫm Dư ngay khi bước vào phòng đã cảm thấy Hầu gia có điều gì đó lạ thường, không dám nói nhiều, chỉ nhẹ nhàng đáp “Dạ, thưa Hầu gia.”

Quay người bước ra khỏi căn phòng, Hạ Phẫm Dư đứng trong một hành lang dài, dưới chân là một tấm thảm đỏ hoa lệ. Nàng thận trọng nhìn ra xung quanh, bốn bề chìm trong im lặng, không thấy một bóng người.

Nơi đây vốn là Bách Hoa Đường, là nơi đàn ông tới mua vui, hưởng lạc. Mỗi bước nàng đi vì thế càng phải thận trọng vô cùng, nếu bước sai một bước có khả năng hủy hoại cả cuộc đời mình. Trong lòng nàng lại nghĩ không hiểu Hầu gia làm sao, nhưng xem tình hình có vẻ không ổn, nếu nàng đi lâu quá, sợ sẽ xảy ra chuyện gì bất trắc.

Hạ Phẫm Dư siết chặt nắm tay, khẽ hít sâu một hơi, ưỡn ngực thẳng người, tìm đường theo trí nhớ, hi vọng có thể tìm được vị tú bà khi nãy hay mấy vị cô nương ở đây, để xin giúp mang tới một chậu nước lạnh.

“Người muốn đi đâu thế?” Phía sau truyền đến giọng nói quen thuộc.

Giây phút quay người lại, Hạ Phẫm Dư cảm thấy vô cùng mừng rỡ, người đang đứng trước mặt chính là Cảnh Trung.

Trước tiên, nàng lễ phép cúi đầu chào hỏi, sau đó dịu dàng lên tiếng “Hầu gia có lệnh, mang một chậu nước lạnh đến cho ngài.”

“Nước lạnh?” Cảnh Trung nhướn mày nghi hoặc.

“Đúng thế, ngài cần một chậu nước lạnh.” Hạ Phấm Dư gật đầu khẳng định.

Cảnh Trung đưa mắt nhìn nàng từ trên xuống dưới, sau đó nhìn thẳng vào khuôn mặt nàng, đôi mày cau chặt, sắc mặt thoáng biến đổi rồi bình thản nói “Nơi này là Bách Hoa Đường, một vị cô nương như người đừng có đi lại lung tung. Người cứ quay về căn phòng đó hầu hạ Hầu gia trước đi. Ta sẽ đi lấy nước.”

“Đa tạ, vậy phiền huynh rồi.” Hạ Phấm Dư cảm tạ rồi quay mình trở lại căn phòng khi này.

Thế nhưng vừa bước vào phòng, nàng liền nghe thấy tiếng cánh cửa đóng sập lại, nàng kinh hãi quay đầu nhìn, liền phát hiện ra cánh cửa đã bị Cảnh Trung đóng chặt, khóa lại.

Hạ Phấm Dư ngây người nhìn cánh cửa trầm trồ tinh tế hồi lâu rồi mới định thần, chỉ là nàng không hiểu tại sao Cảnh Trung lại phải khóa cửa như vậy.

Mọi thứ trước mặt Tư Hành Phong dần trở nên mơ hồ, ánh mắt tìm mãi chẳng thấy trọng điểm, cả người ngài mềm nhũn không thể chống đỡ được thêm nữa.

Tại sao nước lạnh vẫn chưa được đưa tới?

Bỗng một mùi thơm thanh nhã, dịu nhẹ thoang thoang bên cánh mũi, kích thích từng dây thần kinh trong não bộ Tư Hành Phong.

Đáng chết, tại sao thứ thuốc độc xuân dược lại chọn đúng thời điểm này phát tác? Nơi này là Bách Hoa Đường, là lầu xanh, kĩ viện, phụ nữ tuy rất nhiều, nhưng chưa có sự cho phép của ngài, kẻ nào dám tự tiện xông vào? Ông tú bà kia làm việc kiểu gì thế?

Biểu cảm trên khuôn mặt Tư Hành Phong lúc này vô cùng đáng sợ, khoảnh khắc quay đầu nhìn sang thấy một người phụ nữ ăn mặc giản dị đang quay lưng lại phía mình, ngây lạng người nhìn vào cánh cửa.

Là người phụ nữ ngớ ngẩn họ Hạ, không phải ngài đã bảo nàng đi lấy nước lạnh rồi sao? Tại sao lại ở trong căn phòng này chứ?

“Ta đã bảo người đi lấy nước lạnh, sao người còn ngây thần ra đấy, nhìn cái gì chứ hả?”

Tư Hành Phong lại thét lên, khiến cho Hạ Phẩm Dư tột cùng kinh hãi, sau khi nhanh chóng định thần, lúc quay đầu lại nàng thấy ngài đã đứng ngay trước mặt mình, hai mắt rực lửa.

Ánh mắt Hầu gia lúc này không có trọng điểm, mơ màng, ngẩn ngơ, sắc mặt đỏ ửng, trên trán lấm tấm mồ hôi. Những trạng thái dị thường này khiến nàng cực kỳ nghi hoặc, nhưng lại không dám hỏi linh tinh, đành mím chặt môi, cúi người, cung kính trả lời “Hồi bẩm Hầu gia, Cảnh Trung bảo nô tì đừng chạy lung tung, huynh ấy sẽ đi lấy nước thay nô tì ạ.”

Cảm xúc vừa mới trỗi dậy, khí huyết toàn thân lại hùng hực điên cuồng, kích thích mọi ham muốn dục vọng trong người Tư Hành Phong. Cùng lúc ngài bỗng cảm nhận giọng nói của người phụ nữ trước mặt mới dịu dàng ấm áp làm sao, lại mềm mại tựa nước, khiến ngài không cách nào chịu được mà run rẩy toàn thân.

“Người...” Ngài muốn lên tiếng, muốn bảo người phụ nữ họ Hạ này mau rời khỏi, nhưng toàn thân bùng bùng rực lửa khiến cho ngài nhất thời không thốt được nên lời. Ngài cố gắng kìm chế, đưa tay tóm lấy y phục trên

người nàng, định ném ra ngoài nhưng khoảnh khắc bàn tay chạm vào thân thể mềm mại của nàng, ngài lại như mất hết mọi khống chế, ngược lại liền kéo nàng vào vòng tay của mình.

Trước hành động bất ngờ của Tư Hành Phong, Hạ Phẫm Dư tốt cùng kinh hãi, đôi mắt tròn tròn không biết phải làm sao “Hầu gia, ngài...”

Trên người Hạ Phẫm Dư thoang thoảng mùi hương ngọt ngào khiến Tư Hành Phong không thể kìm chế thêm được. Lực đạo càng lúc càng lớn, ngài ghì chặt nàng vào lòng, chỉ hận không thể khiến nàng cùng mình hòa thành một thể. Ngài vùi mặt sâu trong mái tóc nàng, không ngừng tận hưởng, hương thơm ấy cùng lúc không ngừng kích thích thần kinh của ngài.

Hạ Phẫm Dư bị ôm chặt đến mức suýt nữa thì ngạt, nàng khẽ há miệng không ngừng hít thở.

Bao nhiêu năm hầu hạ tại cung Ngọc Trì, dù cho nàng có tì nộn, ngốc nghếch đến mấy, lúc này ghé sát vào thân thể nóng rực của Hầu gia, lập tức cảm nhận được sự khác thường từ ngài, cũng đồng thời hiểu ra ngài đã bị trúng xuân dược, bản thân ngài đang đau khổ, vùng vẫy để chống đỡ. Cuối cùng, nàng cũng hiểu tại sao trên xe ngựa lúc nàng ngã lên người ngài, đột nhiên ngài lại tức giận đến vậy, nhưng tại sao đến tận lúc này thứ thuốc này mới thực sự phát tác dược tính.

Lại còn tên Cảnh Trung kia nữa, biết nàng cần nước lạnh, đáng ra phải hiểu có chuyện gì đang xảy ra, còn chủ động nói sẽ đi lấy giúp, thực ra hoàn toàn không phải lo lắng cho sự sống chết của nàng mà là quan tâm đến chủ nhân của mình. Không biết ngài ấy có chịu được dược tính của thuốc độc hay không? Và nếu không kìm chế được, thì chẳng phải nàng chính là thứ thuốc giải tuyệt vời nhất sao?

Không, nàng không phải là thuốc giải, nàng không thể cứu ngài mà cũng không muốn cứu ngài. Nếu để cho Hoàng thượng hay là Hoa Quý phi biết

được nàng với Hầu gia đã xảy ra chuyện, bọn họ nhất định sẽ không để nàng yên ổn.

Mà nàng còn muốn sống rời khỏi nơi này, rời khỏi kinh thành Vân Hồ, để hưởng thụ cuộc đời tự do mà nàng từng khao khát.

Không được, không được, không được, không được...

Nàng bắt đầu cảm thấy tội cùng sợ hãi, đây là lần đầu tiên trong mười chín năm, nàng cảm thấy bất an là vậy, thế nên nàng bắt đầu vùng vẫy điên loạn, hai cánh tay đưa lên làm tấm lót ngăn cách giữa thân thể hai người.

Khuôn mặt nóng bỏng của Tư Hành Phong chạm vào khuôn mặt mịn màng, trắng trẻo của Hạ Phẩm Dư, rồi ngài ôm lấy thân thể nhẹ bẫng như bông của nàng, đột nhiên cảm thấy thứ cảm giác đang bùng lên trong lòng thật sung sướng như thể đang được cười mây. Ngài mỉm cười tươi tắn, đôi mắt mơ màng đang cố nhìn cho thật rõ, khóm má trắng trẻo, đôi môi tinh khiết trước mặt mình. Ở nàng toát lên vẻ đẹp không thể che dấu, làn da mịn màng tựa nước, tươi tắn, nõn nà.

“Hầu gia, xin ngài hãy cố gắng kiên trì, trước tiên hãy thả nô tì ra, có được không? Nô tì sẽ gọi người mang nước lạnh đến cho ngài.” Hạ Phẩm Dư quay mặt vui đùa vào phía trước ngực ngài, đôi bàn tay bị kìm kẹp, cả thân người đã bị ngài ôm chặt, mở miệng nói những lời cầu cạnh khẩn thiết khiến người ta không khỏi xót thương.

“Nước lạnh...” Nghe giọng nói ấm áp của nàng, đột nhiên, vầng trán của ngài lại đổ mồ hôi, miệng mơ hồ nói ra mấy chữ “Không kịp nữa rồi...”

Ngài đưa tay vuốt lấy mái tóc đã rối bời của nàng, mái tóc mềm mượt từ từ xõa tung, bàn tay ngài luồn vào mái tóc. Hương thơm dịu nhẹ thoang thoảng khiến ngài say đắm, hoàn toàn không thể kìm nén được niềm khát khao trong lòng, liền đặt một nụ hôn lên mái tóc của nàng. Lúc này Tư Hành Phong bỗng thấy thân hình bé nhỏ, yếu ớt của nàng khẽ run rẩy, đôi

môi ngài dần dịch chuyển từ mái tóc sang vành tai, vầng trán rồi chiếc mũi...

“Không được...” Cho dù Hạ Phẩm Dư trốn tránh cách nào thì đôi môi tràn đầy khao khát đó vẫn không ngừng tiến tới, đặt nụ hôn lên bờ môi đang hé ra vì quá kinh ngạc của nàng. Hơi thở ấm nóng, chiếc hôn thân mật khiến nàng chẳng thể nào tìm được khoảng trống mà lên tiếng can ngăn.

Đôi môi mềm mại, hơi thở mang theo hương thơm quyến rũ khiến trái tim Tư Hành Phong dần trầm lại, không thể phân biệt được đây là do được tính phát tác hay vì cái gì khác nữa.

Bỗng Tư Hành Phong cảm thấy một cơn đau đốn bùng lên, khiến ngài bất đắc dĩ phải rời môi mình ra.

Không ngờ nàng dám cắn ngài! Sau khi nếm vị tanh nồng của máu, ngài đưa lưỡi liếm phần môi bị nàng cắn, ánh mắt rùng rục lửa giận, nhìn nàng, bàn tay càng lúc càng thêm siết chặt.

Dục vọng chiếm lĩnh, điều khiển toàn bộ thần kinh, trí óc khiến ngài gần như mất hết lí trí, không để tâm đến tiếng hét cùng sự vùng vẫy của Hạ Phẩm Dư, ngài ôm chặt lấy vòng eo nàng rồi bế bổng lên, đi về phía chiếc giường thoang thoảng mùi gỗ đàn hương.

Không biết bao lâu sau, tiếng mở khóa bên ngoài khẽ vang lên.

Tư Hành Phong nắm chặt bàn tay, dấn mạnh vào thành giường, khiến cả chiếc giường rung lên dữ dội.

Ngài vừa then vừa phẫn nộ nghiến chặt răng, dường như không tin vào mắt mình, khi nhìn về phía người phụ nữ đang nằm co ro trên giường, tóc tai rối bời, y phục xộc xệch, khuôn mặt bàng hoàng vẫn luôn nhìn chăm chăm vào tấm rèm thêu họa bên thành giường, người phụ nữ cũng mang họ Hạ giống kẻ khốn kiếp kia.

Ngài bàng hoàng lui người về cạnh bên chiếc bàn, ánh mắt bất giác nhìn vào chiếc chăn, đang che lên một vết máu đỏ chói lóa.

Thật không ngờ lần này ngài đã không chịu đựng nổi, thật không ngờ ngài lại... cưỡng đoạt người phụ nữ này.

Ngài chán nản nhắm chặt đôi mắt, thật không hiểu nổi thứ cảm xúc rối bời trong lòng mình lúc này là gì, lại nắm tay, nghiêng rặng nói “Người, mau mặc y phục chỉnh tề, ta sẽ đợi người ở bên ngoài.” Nói xong, ngài bước ra khỏi cánh cửa gỗ đàn hương được trạm trổ tinh tế.

Trong phòng chỉ còn lại một mình Hạ Phẩm Dư.

Nàng vùi sâu khuôn mặt vào hai bàn tay, cố gắng vượt mạnh dọc hai khóm má, trái tim không hiểu bị thứ gì đó bóp nghẹt, bức bối, khó chịu vô cùng, lúc này nàng chỉ muốn bật khóc. Thế nhưng nàng lại chẳng thể khóc ra nước mắt, từ đầu chí cuối, nàng chưa từng rơi một giọt lệ nào. Cho dù đã đánh mất thứ quý giá nhất của cuộc đời người con gái, chịu đựng nỗi đau đớn như xé ruột gan, nhưng nàng chưa từng rơi nước mắt.

Mọi người nói không sai, nàng đích thực là một con người không máu không nước mắt.

Đưa tay chạm vào y phục, nàng muốn mặc lên, chỉ có điều y phục không còn được hoàn chỉnh như trước, trên đó dấu vết bị xé rách giống hệt như con người nàng lúc này, đã không còn hoàn chỉnh nữa rồi.

Thế nhưng hoàn chỉnh hay không, nàng không hề để tâm, những gì cần đến nhất định sẽ đến, chẳng qua là đến sớm hay muộn mà thôi.

Hạ Phẩm Dư ngậy người mặc bộ y phục lên người, xé một đoạn chân váy, thắt nút buộc chặt lại ở vùng eo.

Trong phòng, im lặng như thể chưa từng có bất cứ chuyện gì xảy ra.

Sau khi mặc xong y phục, chỉnh lại đầu tóc, nàng liền bước ra khỏi căn phòng này.

TÌNH NÀY ĐÀNH HẸN VỚI GIÓ ĐÔNG

Hoa Thanh Thần
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Thị Phi Lẫn Lộn

Người đứng bên ngoài cửa là Cảnh Trung, nàng không hề thấy bóng dáng của Tư Hành Phong đâu. Nàng nghiêng răng nhìn chăm chăm Cảnh Trung, trong lòng bức bối đến mức tưởng như tắc thở.

“Phẩm cô nương, hôm nay là Cảnh Trung có lỗi với cô nương, nếu cô nương cảm thấy oán hận thì cứ việc trút hết lên người Cảnh Trung. Bắt đầu từ hôm nay, cô nương đã là người của Hầu Gia, sau này nếu cô nương có khó khăn gì, cho dù phải mất đi tính mạng, Cảnh Trung cũng quyết báo đáp đến cùng.” Cảnh Trung vung tay, đồng dạ tuyên thệ.

Hạ Phẩm Dư nhìn Cảnh Trung, lạnh lùng 'hừm' một tiếng rồi mỉa mai “Tấm chân tình của Cảnh hộ vệ chỉ sợ Phẩm Dư phúc mỏng phận bạc cả đời chắc cũng không đón nhận nổi.”

Nghe câu nói này, Cảnh Trung tỏ ra vô cùng lúng túng, liền quay mặt sang phía khác, vỗ tay một cái lập tức thấy hai nha đầu trong Bách Hoa Đường bê hai bát tô lại gần, một bát nước đen giống như thuốc, một bát là cháo trắng.

Cảnh Trung đưa thuốc cho Hạ Phẩm Dư “Lúc này Hầu Gia vẫn chưa cần con cái nối dõi... cho nên xin mời cô nương uống bát thuốc này vào.”

Hạ Phẩm Dư nhìn bát thuốc trước mặt, chẳng suy nghĩ nhiều, nhanh chóng nhận lấy, ngửa cổ uống cạn, vị thuốc đắng chát từ từ tan ra trên đầu lưỡi nàng.

Uống xong, nàng trả lại bát thuốc trống không. Lại thấy Cảnh Trung đưa bát cháo trắng cho nàng “Hầu gia có lệnh, xin mời cô nương.”

Nàng lại đón lấy bát cháo, không nói tiếng nào, nhắc chân bước theo sau Cảnh Trung, quay lại căn phòng tối trước đó.

Tư Hành Phong khuôn mặt đanh lại, sầm sì, đang đứng trong phòng, thấy Hạ Phấm Dư bê cháo bước vào liền đưa ánh mắt tránh sang chỗ khác, không nhìn nàng thêm, rồi ra hiệu Cảnh Trung cởi trói cho Hạ Chi Lạc bị treo suốt một đêm trời. Ngài quyết định vứt Hạ Chi Lạc cho Ưông tú bà. Bà ta sẽ đưa nàng đi tiếp khách tại Bách Hoa Đường, vừa rồi ngài đã giày vò nàng suốt một đêm, cộng thêm việc sau này nàng phải sống trong chốn địa ngục trần gian, cả đời không góc đầu lên nổi, trong lòng ngài tạm thời bao cảm hận từ từ bình ổn lại.

Mỗi thù và giày vò chịu đựng sáu năm nay, nếu không phải trong lòng ngài kiên định, quật cường, thì chắc đã chẳng thể nào chịu đựng.

Dây thừng vừa tháo ra, Hạ Chi Lạc chẳng khác nào con diều đứt dây, rơi thẳng xuống đất.

Theo bản năng, Hạ Phấm Dư đưa tay ra đỡ, để nàng tựa vào phía trước ngực mình. Chỉ thấy Hạ Chi Lạc nhìn nàng bằng ánh mắt cảm kích, lại bật cười nhìn về bóng dáng chuẩn bị rời đi của Tư Hành Phong “Trong thời gian năm năm người tưởng rằng ta đã chết, người đã từng cảm thấy hạnh phúc, vui vẻ? Cho dù chỉ là một ngày, người đã từng có chưa?”

Hạ Phấm Dư bỗng thấy Tư Hành Phong dừng bước, thân người cứng đờ. Ngài từ từ quay lại, dùng ánh mắt sắc bén, ghê sợ nhìn về phía Hạ Chi Lạc rồi lạnh lùng lên tiếng “Người đang nói cái gì?”

Những lời nói tiếp theo Hạ Chi Lạc nói với ngài khiến Hạ Phấm Dư cảm thấy vô cùng khó hiểu, nàng hoàn toàn không phải người nhiều chuyện, thế nhưng không biết tại sao, nàng càng không muốn nghe thì đoạn đối thoại giữa hai người họ như mọc chân chạy thẳng vào lỗ tai nàng.

Hạ Chi Lạc nói “Sự việc này nếu ta nói ra e là sẽ chẳng có ai tin hết, thậm chí ngay đến bản thân ta cũng không dám tin. Thực ra ta không phải là người của thời đại này, mà đến từ một khoảng thời gian, không gian khác. Trong thế giới trước kia, ta không hề biết sẽ có một không gian mà các người tồn tại. Còn về việc tại sao ta lại tới được nơi đây, bản thân ta cũng hoàn toàn không biết, có lẽ trường hợp này giống điều các người hay nói đó là mượn xác hoàn hồn. Người xem một cô hồn đã quý như ta tìm được cái xác này không biết là may mắn hay xui xẻo.”

“Tên thật của ta là Lạc Bảo, chứ không phải là Hạ Chi Lạc, Hạ Chi Lạc đã chết cách đây năm năm, lúc gặp lại người, thực ra cô ta chưa chết hoàn toàn, thế nhưng không hiểu tại sao cô ta lại thiếu đi một phần hồn, ba phần phách, nên chẳng thể làm chủ được cơ thể này, mà để một cô hồn đã quý như ta chiếm dụng xác thân. Mãi cho tới khi sự việc của người bị bại lộ ta phải chịu trượng phạt, suýt nữa thì mất mạng, phần hồn của ta đã gặp được cô ta, cô ta tự biết bản thân không còn sống được bao lâu, thế nên đã toại nguyện cho ta, để ta có thể danh chính ngôn thuận trở thành chủ nhân của thân xác này.”

Những lời Hạ Chi Lạc nói khiến Hạ Phâm Dư vô cùng kinh ngạc, nàng từng nghe người khác nói về chuyện mượn xác hoàn hồn, nhưng thông thường đó chỉ là những lời mà người lớn lấy ra để hù dọa trẻ nhỏ, hoặc giả là lời chối tội của kẻ ác, cho nên không thể trách Tư Hành Phong không tin.

Hạ Phâm Dư khẽ cau mày, bán tín bán nghi đưa mắt nhìn vào khuôn mặt trắng cắt không còn giọt máu nào của Hạ Chi Lạc, thế nhưng vẻ mặt nghiêm nghị của Hạ Chi Lạc không hề giống với người đang nói dối.

Trái lại Tư Hành Phong hoàn toàn không tin những lời này, không ngừng lắc đầu nói “Không thể nào, tuyệt đối không thể nào, người nói dối, nhất định là người đang nói dối.”

Hạ Chi Lạc nghe thấy lại nói “Ta biết trước là nói ra chuyện này sẽ chẳng ai tin. Khi ta mở mắt ra, ta cũng không dám tin vào mắt mình. Ở thế giới của mình, ta có bố mẹ mà ta vô cùng thương nhớ, có những người bạn thân, chung thủy, có sự nghiệp để ta phấn đấu, có cuộc sống hạnh phúc mà ta hằng mong ước. Sáu năm rồi, ta đã rời khỏi thế giới đó sáu năm rồi, đến giờ vẫn chẳng thể nào tìm được đường về. Thời gian lâu dần, ta cũng bắt đầu quen với thực tại. Ta bỏ cuộc, hoặc có lẽ đây chính là số phận của ta. Vì người mà ta suýt chút nữa đã bỏ mạng nơi hoàng tuyền, chính vì người mà ta đánh mất người ta yêu thương nhất trên đời. Trước giờ ta chưa từng hối hận vì đã cứu người ra khỏi Hiệt Hương Các, cũng chưa từng nghĩ sẽ có một ngày người tìm ta báo thù, bởi vì trong ý thức của mình, ta không phải là cô ta, Hạ Chi Lạc.”

Lúc này Hạ Chi Lạc dường như cũng đang cực kỳ kích động, một hơi nói hết những lời này, thân thể suy nhược, yếu đuối bắt đầu thở hổn hển.

Hạ Phẩm Dư thấy Hạ Chi Lạc không thoải mái liền đưa tay vuốt nhẹ lên lưng của nàng. Lại thấy Hạ Chi Lạc nhìn mình bằng ánh mắt cảm kích.

Từ đoạn đối thoại giữa hai người, Hạ Phẩm Dư có thể biết một điều, tên thật của Hạ cô nương là Lạc Bảo chứ không phải là Hạ Chi Lạc. Ở một thế giới khác, Lạc Bảo cô nương gặp sự cố nên đã rời khỏi nhân gian, linh hồn bất ngờ lạc vào khoảng không gian mới, sau đó nhập vào thân xác của Hạ Chi Lạc. Còn Hạ Chi Lạc thực sự không biết vì lý do gì chỉ còn lại một phần hồn, ba phần phách, không thể điều khiển được bản thân, đành để hồn phách của Lạc Bảo cô nương ngự trị thân xác của mình, đồng thời cứu Hầu gia đang bị vây khốn trong Hiệt Hương Các ra ngoài. Chỉ là trước đó, không biết Hạ Chi Lạc đã dùng cách gì dày vò, hành hạ Hầu gia khiến ngài cảm hận đến mức thấu xương tủy, lại hiểu nhầm Lạc Bảo cô nương chính là Hạ Chi Lạc, cho nên mới xảy ra nghịch cảnh này. Nhưng quả thực nghe đoạn hội thoại này, người ta không khỏi không suy nghĩ. Theo đó Hạ Phẩm Dư có thể nhận ra, Hầu gia sở dĩ dùng thủ đoạn ác độc đối phó với cô

nương Lạc Bảo là bởi vì trước kia, Hạ Chi Lạc thực sự đã làm chuyện gì đó tổn thương sâu sắc đến ngài, khiến ngài căm hận, đau khổ. Có lẽ chuyện này cũng liên quan đến bí mật không thể cho người khác biết được của Hầu gia tại nước Bạch Hồ.

Hạ Phấm Dư tột cùng kinh hãi, âm thầm ý thức được bản thân đã nghe thấy những điều mà mình không nên biết. Nàng khẽ dịch người sang một bên, chuyên tâm để cho Hạ Chi Lạc cảm thấy dễ chịu hơn. Có điều, nàng càng không muốn nghe thì giọng tranh cãi giữa hai người càng lúc càng lớn.

Hạ Chi Lạc biết rõ bản thân sau một đêm chịu đủ giày vò, hành hạ cực kỳ suy nhược, yếu ớt, nhưng vẫn quyết phản kích lại chứ không chịu thua thiệt, cùng lúc nổi thống hận trong lòng Tư Hành Phong khiến ngài đang ở bờ vực phát cuồng phát dại.

Hạ Phấm Dư chìm trong mê muội, đột nhiên nghe thấy ngài hét lên một tiếng rồi tiện tay ném chiếc ghế gỗ bên cạnh về phía Hạ Chi Lạc.

May mắn là, nàng nhanh tay nhanh mắt, lấy thân mình che cho Hạ Chi Lạc, rồi thuận thế tránh sang một bên mới có thể thoát khỏi chiếc ghế, chớp mắt chỉ nghe ‘rầm’ một tiếng, cả chiếc ghế đập mạnh vào bức tường phía sau lưng hai người, rơi xuống. Một trong những mảnh vỡ của chiếc ghế bắn vào phần eo của Hạ Phấm Dư đau đớn, nàng mím chặt môi, âm thầm chịu đựng nỗi đau đột ngột bùng lên.

Khi ngẩng đầu nhìn lên, nàng thấy Tư Hành Phong như thể phát điên xông về phía nàng, đẩy mạnh nàng sang một bên, đôi mắt đỏ rực nhìn chăm chăm vào mắt nàng rồi quát “Cút mau.”

Bàn tay bị đè lên mảnh gỗ của chiếc ghế, khiến nàng đau đớn, nỗi đau từ từ lan ra khắp cơ thể. Hạ Phấm Dư không dám lên tiếng, liền chống người dậy, ngoan ngoãn quỳ sang một bên nghe mệnh lệnh của chủ nhân.

Tư Hành Phong không tin chuyện Hạ Chi Lạc mượn xác hoàn hồn, càng không chấp nhận được chuyện người mà ngài thống hận trong suốt sáu năm nay, thực ra lại là ân nhân cứu mạng, vậy nên lúc này đã điên loạn đến mức không thể kiềm chế nổi bản thân.

Ngài tóm chặt lấy Hạ Chi Lạc, hai bàn tay siết chặt hai vai nàng. Hạ Chi Lạc liều mạng lấy hết sức lực còn lại trong người thét lớn về phía ngài “Sống đã không vui thì còn sợ gì cái chết? Một người chỉ một lòng cầu được chết, hà tất phải lừa người lừa mình? Người tin cũng được, không tin cũng được, đó là tự do của người. Ta chẳng qua chỉ là một người phụ nữ xui xẻo đến cực điểm. Bản thân đã từng gặp những người xui xẻo nhưng chưa từng gặp kẻ nào xui xẻo như ta. Bây giờ, ta chỉ muốn tận hưởng cảm giác an nhàn sau cùng của cuộc đời mình, hy vọng sau khi ta chết, người cũng có thể có được cảm giác bình an.”

Sống đã không vui thì còn sợ gì cái chết?

Nghe câu nói này, Hạ Phẩm Dư bất giác cau chặt đôi mày, giọng nói của Hạ Chi Lạc tuy rằng gay gắt, cương liệt, nhưng nàng hoàn toàn có thể cảm nhận được sự tuyệt vọng một lòng cầu chết của Hạ Chi Lạc.

Vào lúc Hạ Phẩm Dư thực sự cho rằng Hầu gia sẽ xuống tay giết chết Hạ Chi Lạc thì nàng lại thấy Hầu gia buông Hạ Chi Lạc ra, đẩy Hạ Chi Lạc về phía nàng.

Nàng đỡ lấy Hạ Chi Lạc, từ đầu chí cuối cúi gằm mặt, không dám ngược nhìn, nơi ánh mắt có thể nhìn thấy chỉ là phần chân của Hầu gia đã lui ra phía sau vài bước.

Không biết qua bao lâu, những bước chân hoang mang, hoảng loạn dần rời khỏi tầm mắt nàng, đi về phía xa, mãi cho tới khi không còn nghe thấy tiếng bước chân nữa, nàng mới ngẩng đầu lên. Đúng vào lúc ngược mắt nhìn lên ấy, nàng thấy đôi mắt đen Cảnh Trung, lại thấy Cảnh Trung đưa

đôi tay lực lưỡng, khỏe khoắn của mình ra đỡ lấy Hạ Chi Lạc nhưng lại chẳng biết phải làm sao cho phải.

Đối với người đàn ông thô lỗ đã đẩy nàng vào hố sâu này, vốn dĩ là người tốt, nhưng Hạ Phẫm Dư chẳng hề nể tình, dùng đôi mắt nghiêm nghị bắn tới khiến Cảnh Trung ngần ngại quay đi phía khác.

Cảnh Trung biết rõ mình chỉ là vì một lòng một dạ với chủ nhân, có điều hơi quá đáng, nên đành tiếp nhận ánh mắt oán hận của Hạ Phẫm Dư, tuân theo chỉ thị, bế Hạ Chi Lạc đã hôn mê bất tỉnh rời khỏi nơi này.

Hạ Phẫm Dư đi ngay theo phía sau Cảnh Trung, ngồi vào xe ngựa.

Nhiệm vụ của nàng bây giờ chính là tận tình chăm sóc vị cô nương đẹp tự tiên giáng trần, đang thiếp đi trong lòng mình lúc này.

Đang nhắm mắt ngủ say trong vòng tay của nàng là một người phụ nữ cũng mang họ Hạ. Nàng bất giác mím chặt môi.

Hạ Chi Lạc hôm nay dám nói ra những lời như thế, chính là mỹ nhân đẹp nhất trong tất cả những mỹ nhân mà nàng từng gặp, đẹp hơn hết cả các Quý phi trong kinh thành Vân Hồ, một nàng tiên giáng trần tuyệt đẹp thế này. Một người phụ nữ mà tất cả mọi tâm tư tình cảm đều thể hiện trên khuôn mặt, tính khí quật cường đến mức thà chết không chịu cúi mình, làm sao có thể làm ra những chuyện đại gian đại ác khiến Hậu gia căm hận đến mức nhất định phải khiến nàng sống không bằng chết?

Đột nhiên, chiếc xe ngựa rung lên, khiến Hạ Phẫm Dư đang chìm trong suy ngẫm bừng tỉnh, dường như nàng đã đánh mất đi sự trấn tĩnh thường ngày, từ lúc nào nàng lại có thể đặt chuyện của người khác trong lòng như vậy? Tuy là lần đầu tiên như vậy, nhưng chẳng hề giống nàng một chút nào. Ai sống ai chết, thị phi điên đảo, lẫn lộn thì có liên quan gì đến nàng? Huống hồ chuyện của bản thân vẫn còn đang hỗn loạn, rối bời, những ngày

tháng này, con đường tương lai ra sao, tất cả đều còn là một câu đố không lời giải đáp.

Nàng hít sâu một hơi, nhắm mắt, cố gắng khiến đầu óc mình tỉnh táo, lí trí hơn.

Khi mở mắt ra, nàng đưa ánh mắt nhìn Hạ cô nương một lần nữa, rồi đưa ngón tay vén gọn mái tóc rối bời, buông xả trước mặt Hạ Chi Lạc sang một bên. Hạ Phẩm Dư bất giác ngây thần trước khuôn mặt tuyệt mỹ vô song của Hạ Chi Lạc, thậm chí không ngừng tự điều chỉnh bản thân, tuy rằng mới lần đầu gặp mặt, nhưng Hạ cô nương đã có thể tin nhiệm một người xa lạ như nàng, điều này bản thân nàng thật chẳng bao giờ có thể sánh bằng.

Đối với người khác, trái tim nàng vẫn luôn lập sẵn một phòng tuyến vững chắc.

Ngồi trên xe ngựa, chẳng bao lâu họ đã về đến phủ Bình Viễn Hầu gia.

Cảnh Trung bế Hạ Chi Lạc đang hôn mê bất tỉnh xuống xe, Hạ Phẩm Dư theo sau đứng trước cánh cửa đỏ, nàng tần ngần ngược mắt nhìn lên tấm biển phía trên có đề mấy chữ lớn ‘Phủ Bình Viễn Hầu’, bất giác ngây lạng người.

Sau khi trải qua cuộc sống mười năm trong cung, cuộc sống bình thường tự do đang chờ đợi trước mắt, vậy mà chỉ trong nháy mắt, những gì chờ đợi nàng phải chẳng lại là mười năm tiếp theo? Cuộc đời nàng rốt cuộc phải đến lúc nào mới thực sự thuộc về nàng đây?

Đưa mắt nhìn bộ y phục nhàu nát trên người, nàng bất giác cau chặt đôi mày, những chuyện xảy ra trong Bách Hoa Đường chỉ là một sự cố, hy vọng người đàn ông kia có thể quên đi, bản thân nàng cũng sẽ không nghĩ về chuyện đó. Có lẽ, ngày có được tự do chỉ là một giấc mộng xa vời.

Hạ Chi Lạc được đưa đến biệt viện Thanh Phong, Hạ Phâm Dư đương nhiên cũng đi theo qua đó.

TÌNH NÀY ĐÀNH HẸN VỚI GIÓ ĐÔNG

Hoa Thanh Thần
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Bí Mật Động Trời

Trong thư phòng, tất cả là một khoảng tan nát.

Kể từ sau khi quay về từ Bách Hoa Đường, Tư Hành Phong vẫn luôn ngồi trước thư án, không ngừng uống rượu, chốc chốc lại thấy đáy bình rượu lờ mờ hiện ra.

“Choang” một tiếng, ngài tức giận vứt bình rượu trong tay, tức thì chiếc bình được làm từ ngọc vỡ tan tành.

Ngài nhìn ra ngoài cửa thét lớn “Rượu đâu, rượu đâu, Quan Quân, Quan Quân, mau mang rượu tới đây cho ta.”

Lời vừa dứt, cửa liền bị người khác đẩy ra.

“Hầu gia, ngài đã uống nhiều rồi.” Người bước vào ngoại trừ Quan Quân còn có Cảnh Trung.

Kể từ khi bước vào trong, Cảnh Trung luôn cúi rạp đầu, chìm trong im lặng.

Tư Hành Phong vừa ngẩng đầu lên, thấy Cảnh Trung, lớn tiếng quát “Cảnh Trung, ngươi vẫn còn dám xuất hiện trước mặt bản hầu sao? Ai cho phép ngươi bước vào đây? Ta phạt ngươi ngâm mình trong nước lạnh, mau cút ra ngoài cho ta. Lúc này ta không muốn nhìn thấy mặt ngươi.”

Nếu không phải Cảnh Trung tự mình quyết định, khi ở Bách Hoa Đường ngài sao có thể khổ sở đến vậy? Không ngờ bản thân lại đi cưỡng đoạt người phụ nữ họ Hạ, hành động chẳng khác gì loài cầm thú, càng nghĩ lại

càng cảm thấy nộ hỏa công tâm, với tay lấy một cuốn sách trên bàn ném thẳng về phía Cảnh Trung.

Cảnh Trung đón lấy cuốn sách, thanh âm hồi hận “Hầu gia, thuộc hạ là muốn tốt cho thân thể của ngài. Vì không muốn thấy Hầu gia phải chịu nỗi đau khổ giày vò hết lần này đến lần khác. Hơn nữa, điều đáng sợ là thứ thuốc độc của Hoàng thượng, lần sau lại mạnh hơn lần trước, đến một ngày, Hầu gia không chịu đựng được, tổn thương bản thân thì sao.”

“Người... người ngậm miệng lại cho ta! Mau rút ra ngoài! Rút ra ngoài.” Tư Hành Phong then đến phát nộ, điên cuồng ném hết các thứ trên mặt bàn về phía trước.

Quan Quần thấy tình trạng này lập tức đẩy Cảnh Trung ra ngoài, quay người lặng lẽ thu dọn đồng sách nằm la liệt trên mặt đất. Sau khi thư phòng đã khôi phục lại dáng vẻ gọn gàng, Quan Quần liền bước ra khỏi thư phòng, nhanh chóng mang hai bình rượu nhỏ vào.

Thấy hai bình rượu đặt trước mặt mình, Tư Hành Phong cong miệng mỉm cười nói “Quan Quần, vẻ ngoài với tính cách bên trong con người người thật hoàn toàn khác biệt. Bề ngoài thô lỗ, nhưng thực sự lại tận tâm, tử mỉ.”

“Quan Quần chỉ biết một điều, nếu Hầu gia say rồi sẽ không cần phải uống thêm nữa.” Quan Quần trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

Tư Hành Phong xé tấm giấy bịt phía trên miệng bình rượu nói “Vậy thì hãy cùng ta uống một trận sáng khoái đi.”

“Thuộc hạ tuân mệnh.”

Thế nhưng người say trước không phải Tư Hành Phong mà là Quan Quần. Tư Hành Phong khẽ nheo hai mắt, nhìn Quan Quần say mềm nằm gục xuống mặt bàn. Bọn họ làm sao có thể cảm nhận được những đau đớn,

khổ sở trong lòng ngài. Nỗi đây lúc này đã không còn là sự giày vò về thể xác mà là nỗi đau đớn, hành hạ về mặt tinh thần.

Trong tâm trí ngài liên tục hiện lên hình ảnh của Hạ Chi Lạc, người phụ nữ khiến ngài hận thấu xương thấu tủy. Ngài của hôm nay chẳng qua chỉ sống vì báo thù, kẻ ác độc nhất đã ở ngay trước mặt, tại sao bản thân ngài lại chẳng thể nào ra tay? Nếu như những điều Hạ Chi Lạc nói đều là sự thật, vậy thì đã sao chứ...

Rốt cuộc Hạ Chi Lạc là ân nhân hay kẻ thù của ngài?

Tư Hành Phong nắm lấy bình rượu trong tay, ngọn lửa bùng lên trong người, đến mức không thể nào chịu đựng được nữa, ngài điên cuồng xông ra khỏi thư phòng.

Hạ Chi Lạc chìm trong hôn mê, mãi tới tận hoàng hôn mới tỉnh lại. Tư Hành Phong sợ nàng bỏ trốn, nên dùng xích sắt cùm chân nàng lại.

Lúc này Hạ Phẫm Dư nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào, đặt bữa tối lên mặt bàn rồi lại gần đỡ Hạ Chi Lạc xuống khỏi giường.

Có lẽ sau một đêm dài bị giày vò, hành hạ, quá đổi mỏi mệt, lại cộng thêm đói khát, Hạ Chi Lạc nhanh chóng ăn hết sạch bữa tối. Hạ Phẫm Dư luôn lặng lẽ đứng một bên, đợi Hạ Chi Lạc dùng xong bữa tối, liền tận tình, tỉ mỉ bôi thuốc lên vết thương cho nàng.

Có lẽ thấy Hạ Phẫm Dư quá đổi kiêu lời nên Hạ Chi Lạc quyết định chủ động quay sang nói chuyện cùng nàng “Xin hỏi... ta nên xưng hô với cô nương thế nào?”

Hạ Phẫm Dư nhẹ nhẹ mỉm cười dịu dàng lên tiếng “Hạ Phẫm Dư.”

“Cô nương... cũng họ Hạ sao?”

“Dạ.” Hạ Phấm Dư khẽ gật đầu, nàng đã lường trước Hạ Chi Lạc sẽ phản ứng như vậy, bởi vì nàng từng thấy biểu hiện như thế trên khuôn mặt Hầu gia và Hoa Quý phi. Nàng biết Hoa Quý phi là người của hoàng triều Kim Bích, xem ra cũng có đôi chút quan hệ với Hạ Chi Lạc.

Đột nhiên, nàng nghe thấy Hạ Chi Lạc nói “Cô nương có hận ta không?”

Hạ Phấm Dư ngây lặng người, đưa mắt nhìn bộ y phục mình vừa mới thay xong, mím chặt môi “Hận? Tại sao lại phải hận cô nương?” Cho dù không có vị Hạ cô nương này thì nàng vẫn mang thân phận nô tì. Cho dù chủ nhân có chiếm đoạt thân thể thì đó cũng là phúc phận của kẻ như nàng. Có lẽ đây chính là số phận của nàng, nếu muốn hận thì chỉ có thể hận chính bản thân mà thôi.

Hạ Chi Lạc ngừng lại, trầm ngâm giây phút, bật cười, đưa tay ra nói với nàng “Ta là Lạc Bảo, rất vui khi được quen biết cô nương.”

Hạ Phấm Dư thoáng ngạc nhiên, nàng hoàn toàn không hiểu cử chỉ này của Hạ Chi Lạc là có ý gì, chỉ thấy Hạ Chi Lạc nắm lấy bàn tay mình, siết chặt, lắc lên lắc xuống vài cái rồi mỉm cười nói thêm lần nữa “Rất vui khi được quen biết cô nương.”

“Đây là phong tục ở quê hương của cô nương sao?” Cuối cùng Hạ Phấm Dư đã hiểu ra mọi chuyện, thì ra đây là hành động lịch sự khi hai người mới gặp mặt nhau.

Hạ Chi Lạc mở to đôi mắt, tươi tắn, tràn đầy hy vọng “Cô nương tin ta sao?”

Hạ Phấm Dư thật lòng mỉm cười, khẽ khàng gật đầu. Thế gian to lớn, có rất nhiều điều kì lạ, những chuyện xảy ra với Hạ Chi Lạc có lẽ chính là mượn xác hoàn hồn. Trước kia lúc còn ở trong cung, nàng từng nghe các tiểu cung nữ, tiểu thái giám kể lại những chuyện đáng sợ thế này, tuy rằng bản thân chưa từng tận mắt chứng kiến, nhưng không có nghĩa là không tồn

tại. Huống hồ, một người sắp sửa chết đi hà tất phải lừa mình lừa người. Cho nên, Hạ Phấm Dư tin những lời Hạ Chi Lạc nói.

“Ta có thể gọi cô nương là Phấm Dư không?”

“Dạ.”

“Cô có thể gọi ta là Lạc Bảo, hoặc Lạc cô nương đều được, nhưng tuyệt đối đừng gọi ta là Hạ Chi Lạc.”

“Dạ.”

...

Sau khi nói chuyện vài câu, Lạc Bảo thực sự giống như những gì Hạ Phấm Dư đã nghĩ. Đó là một người phụ nữ không câu nệ tiểu tiết, tính tình sáng khoái. Sống trong thâm cung suốt mười năm, Hạ Phấm Dư vốn đã quen với việc im lặng lắng nghe, bởi vì càng nói nhiều càng dễ chuốc họa vào thân. Chỉ có điều không hiểu tại sao, đêm nay nàng lại cảm thấy như gặp được tri kỉ, nói rất nhiều chuyện với Lạc Bảo, Lạc Bảo cũng kể mọi chuyện của mình cho nàng nghe.

Thì ra thân phận của Hạ Chi Lạc chính là Vương phi của Tam hoàng tử tại hoàng triều Kim Bích, để đoạt được tình yêu của Tam hoàng tử, nàng ấy đã dùng rất nhiều thủ đoạn độc ác nhưng tất cả đều vô ích, ngược lại còn khiến cho bản thân bị thương nặng, hồn phách tản mát. Sáu năm trước, sau khi Lạc Bảo mượn xác Hạ Chi Lạc hoàn hồn liền trở thành Tam Vương phi, tất cả mọi khổ đau đều đã trải qua, nhưng may mắn trong họa được phúc, dành trọn được tình yêu của Tam hoàng tử. Thế nhưng không một ai ngờ rằng, năm xưa khi Hạ Chi Lạc uống rượu say vô tình gặp được Tư Hành Phong đến tham dự kỳ thi điện vào đầu mùa xuân. Nếu Tư Hành Phong chỉ là một mỹ nam tuần tú đơn giản thì đã chẳng có chuyện gì xảy ra. Bất hạnh là ngài tướng mạo giống Tam hoàng tử. Hạ Chi Lạc thấy người có tướng mạo giống người mình yêu, làm sao có thể dễ dàng buông tha cho ngài

được. Tư Hành Phong đương nhiên không chịu khuất phục, thế nên Hạ Chi Lạc trong lúc tức giận liền bán ngài vào Hiệt Hương Các.

Hạ Phẫm Dư vô cùng hiếu kì, bất giác lên tiếng hỏi “Hầu gia thực sự giống với phu quân của cô nương sao?”

Lạc Bảo liền đáp “Rất giống, ít nhất cũng phải có bảy, tám phần tương đồng. Có điều mấy năm nay trông Tư Hành Phong đã chín chắn, đĩnh đạc hơn trước, lại càng giống với chồng của ta hơn. Nếu không thì ta cũng đã không nhận lầm hãn là phu quân chạy đến, rồi bị hãn tóm được, sau đó bắt về đây hành hạ, giày vò. Hầy, cho nên mới nói con người một khi đã đen đui thì uống nước lọc cũng bị dắt răng.”

“Vậy... Hiệt Hương Các là nơi thế nào?” Chỉ nghe cái tên thôi, Hạ Phẫm Dư đã cảm thấy đây không phải là nơi tốt đẹp.

“Hiệt Hương Các...” Lạc Bảo mím chặt môi, ngưng lại một lát, sau đó mới lên tiếng “Cô có biết Bách Hoa Đường không? Chỗ đó cũng chẳng khác gì Bách Hoa Đường đâu. Thế nhưng Hiệt Hương Các chỉ ít cũng to gấp đôi Bách Hoa Đường, là nơi mua vui hưởng lạc lớn nhất trong kinh thành Kim Bích của hoàng triều Kim Bích, hơn nữa còn là nam nữ cùng rao bán phong tình...” Lạc Bảo ngưng lại đôi giây, sau đó than dài một tiếng, tiếp tục nói thêm “Chuyện cưỡng ép tú tài trở thành ca kĩ lâu xanh chỉ trong ba ngày ngắn ngủi đã lưu truyền khắp đường to ngõ nhỏ ở kinh thành Kim Bích, hoàng đế biết chuyện long nhan đại nộ, thế là ta lập tức biến thành kẻ chịu tội thay, chịu hình phạt ba mươi trượng, rồi nhốt vào Đại Tướng Quốc tự. Sau đó là trận chiến tranh giành quyền lực trong hoàng thất, phong ba bão tố ùng ùng nổi lên khắp nơi, phu quân vì cứu ta mà rơi xuống vực thẳm, từ đó hai chúng ta liền âm dương cách biệt...”

Hạ Phẫm Dư cau chặt đôi mày, trước đó cảm thấy rất nhiều cảm xúc đan xen trước câu chuyện của Lạc Bảo, nhưng chỉ biểu hiện duy nhất thái độ kinh ngạc trước mặt mỹ nhân, còn những cảm xúc khác đều dồn nén trong

lòng. Lúc này sau khi nghe mỹ nhân kể toàn bộ câu chuyện, nàng nhất thời không biết phải biểu lộ thái độ thế nào cho phải. Bởi vì nàng đang giữ trong tay bí mật bản thân không muốn biết mà cũng không nên biết.

Hiệt Hương Các vốn là kĩ viện lớn gấp đôi Bách Hoa Đường ở đây, không chỉ có những cô nương xinh đẹp, gợi cảm mà còn có cả những anh chàng đẹp trai, tuấn tú rao bán phong tình, để cho khách hàng mua vui.

Hạ Phâm Dư lúc này đã làm một chuyện sai lầm nhất trong suốt hai mươi năm nay, đó chính là đưa ra câu hỏi ‘Hiệt Hương Các là nơi như thế nào’ mà ngay đến bản thân cũng biết, nàng không nên nhiều chuyện. Nếu nói nàng không hề cố ý thăm dò quá khứ trước kia của Hầu gia, nhưng rõ ràng trong lòng luôn cảm thấy nghi hoặc.

Tiếp sau đó, Lạc Bảo cô nương nói thêm những gì nữa, nàng không hề biết. Bởi vì tâm trí nàng là một khoảng trống rỗng, xáo trộn không ngừng, những lời truyền miệng có liên quan đến Hầu gia trong hoàng cung, lại thêm chuyện xảy ra vào mùa xuân năm tháng trước, nhất thời hiện hiện trước mắt nàng vô cùng sống động.

Màn đêm từ từ buông xuống, điện Ngọc Hoa được thắp sáng bởi ánh nến rực rỡ.

Một bóng người cao lớn khoác trên mình áo bào màu tím càng lúc càng hiện rõ trong tầm mắt, tấm áo thêu tinh tế, sang trọng không ngừng tỏa sáng, thoát ẩn thoát hiện, mái tóc đen tùy ý xòa xuống hai bên vai, không được búi gọn, bay bay trong làn gió lạnh về đêm.

Không dám phạm quy, nàng chỉ khẽ ngược mắt nhìn qua đôi chút rồi im lặng khầu đầu ngoài cửa điện, nghênh đón Hầu gia. Dù chỉ thoáng qua, nhưng nàng biết đó là người có ngũ quan hài hòa, vô cùng tuấn tú. Mãi cho tới tận buổi sáng hôm sau, nàng mới có thể nhìn rõ khuôn mặt tuyệt sắc vô song ngày hôm qua, đôi mắt lạnh lùng, không một chút ấm áp.

Trước giờ, nàng có thể bình an vô sự sống trong kinh thành Vân Hồ chính là nhờ đã biến bản thân thành một người mắt mù tai điếc. Thế nhưng hôm nay, tại nơi này, nàng đã nghe được một bí mật động trời, một bí mật có liên quan đến Hậu gia.

Bí mật khi đã nói ra thì không còn là bí mật, huống hồ đây là bí mật của người đàn ông có khả năng khuynh đảo cả đất nước Bạch Hồ.

Đến lúc này, rốt cuộc nàng cũng đã hiểu, tại sao người đàn ông chỉ dưới một người, đứng trên vạn người, dung mạo tuyệt sắc xuất trần, rõ ràng hạnh phúc nhưng luôn có ánh mắt lạnh như băng.

Trong lòng nàng, cảm giác đau xót trước cảnh ngộ ngài gặp phải thật khó diễn tả bằng lời. Điều mỉa mai nhất là hôm nay biết được chuyện này, e là trọn đời trọn kiếp nàng cũng chẳng thể nào thoát thân nổi.

Cho dù tốt cùng kinh ngạc, cho dù trong lòng cảm thấy bức bối như thể bị hòn đá lớn đè nặng lên ngực, cho dù như có thứ gì đó như đang mắc kẹt ở cổ họng, Hạ Phẩm Dư cũng chỉ có thể bình thản như không.

Bông Lạc Bảo vỗ nhẹ lên vai nàng rồi nói “Bằng Hữu, mau nói chuyện của cô nương đi.”

“Ta sao?” Hạ Phẩm Dư cúi đầu, vài giây sau mới ngẩng lên nói “Ta chỉ còn nửa năm nữa là có thể xuất cung...” Mới nói đến đây, nàng liền ngừng lại, không nói thêm gì nữa.

Lạc Bảo nghe vậy, liền nhìn Hạ Phẩm Dư một hồi lâu, hai mắt linh động, tuyệt đẹp, sau cùng như bừng tỉnh, thì ra chính nàng đã làm ảnh hưởng đến Hạ Phẩm Dư. Nếu không phải cùng mang họ Hạ, có lẽ Hạ Phẩm Dư sẽ không phải xuất hiện tại nơi này. Lạc Bảo mím chặt môi hỏi “Hắn lôi cô nương ra khỏi cung từ lúc nào? Có phải là ngày hôm qua không?”

Hạ Phấm Dư gật đầu rồi đáp “Giữa đêm hôm kia ta nhận được thánh chỉ, sáng sớm hôm qua thì xuất cung.”

“Xin lỗi cô nương.” Lạc Bảo áy náy nói.

Hạ Phấm Dư cong miệng mỉm cười “Đây không phải là lỗi của cô nương.”

Cả căn phòng rộng lớn phút chốc chìm trong im lặng đến đáng sợ.

Lạc Bảo thấy chiếc sáo đặt bên kệ, đột nhiên có phần bồi hồi khi nghĩ đến mối tình sâu nặng của mình, bất giác không khỏi thất thần.

Đột nhiên, ‘rầm’ một tiếng, cánh cửa làm bằng gỗ đàn hương được trạm trổ tinh tế bị ai đó dùng chân đạp mạnh ra, cơn gió lạnh giá bên ngoài xộc vào, khiến căn phòng trở nên băng giá lại nồng nặc hơi rượu.

Hạ Phấm Dư kinh ngạc nhìn ra phía ngoài cửa, là Tư Hành Phong. Hai má ngài đỏ ửng một cách dị thường, bước đi nghiêng ngả, hơi rượu nồng nặc tản mát khắp phòng nàng đoán chắc hẳn ngài đã uống rất nhiều rượu. Theo bản năng, nàng đứng dậy định đỡ lấy ngài, ai ngờ, ngài bước nhanh như một trận cuồng phong, xông thẳng đến phía trước giường, giật lấy chiếc sáo trong tay nàng, nhìn chăm chăm vào nàng quát lớn “Cút! Mau cút ra ngoài cho ta.”

“Dạ.” Hạ Phấm Dư mím chặt môi, cúi đầu, khuôn mặt bình tĩnh, chậm rãi khom người nhặt chiếc sáo vừa bị ngài ném xuống đất rồi bước ra ngoài.

Vừa bước ra khỏi phòng, lúc nàng quay người nhẹ nhàng đóng cánh cửa lại, nàng nghe thấy tiếng cười lạnh lùng của ngài vang lên “Hạ Chi Lạc, người muốn giở trò hòng tìm cách mua lòng người sao? Hừm! Người đừng có mong chờ ả sẽ ra tay cứu giúp. Bởi lẽ sở dĩ ta chọn ả là bởi vì ả là người vô tình vô nghĩa.”

Vô tình vô nghĩa?

Hạ Phấm Dư mím chặt môi, nàng... chắc là trong mắt ngài, nàng là một người vô tình vô nghĩa. Ngày hôm nay, chuyện xảy ra ở Bách Hoa Đường, đổi lại là người khác, cho dù bằng lòng hay không thì trước tình hình đó cũng phải khóc lóc, rơi lã lã vài giọt nước mắt chiếu lệ, thế nhưng nàng không vậy. Kể từ khi bước ra khỏi cửa cung, nàng đã biết rõ một điều, từ nay nàng là người trong phủ đệ của Hầu gia, ngài muốn nàng sống thì nàng được sống, bắt nàng chết thì nàng phải chết, huống chi là một chút trình tiết nhỏ bé? Thực ra bản thân nàng còn cần phải lấy làm may mắn, phải thấp hươg niệm phật, một người dung mạo tầm thường, thân phận thấp hèn như nàng lại có được một người đàn ông tuấn tú, xuất chúng như Hầu gia sủng hạnh, thực là phúc phận tu mấy đời mới có được.

Chậm rãi cất bước trở về căn phòng mình, nàng không hề thấy buồn ngủ, nàng muốn dọn dẹp lại căn phòng nhưng lại nhận ra chẳng có thứ gì cần phải dọn dẹp. Nàng đã làm mất chiếc tay nải duy nhất, bây giờ, nàng thực sự đã hai bàn tay trắng, ngay cả y phục mặc trên người cũng là khi đến phủ Bình Viễn hầu, Cảnh Trung tìm cho nàng một bộ y phục màu xanh. Điều đáng thương nhất chính là ngay đến một chiếc trâm cài tóc cũng chẳng có. Nàng đành xé vài từ y phục buộc mái tóc đen óng mượt lại.

Buồn bã chán nản, Hạ Phấm Dư quay người bước tới gần bên cửa sổ, nhẹ nhàng đẩy cánh cửa sổ ra.

Màn đêm yên tĩnh đến mức dường như có thể nghe thấy tiếng giọt sương đọng trong cánh hoa lăn nhẹ ra ngoài.

Mắt nhìn vầng trăng khuyết ngoài cửa sổ, tâm tư muộn phiền chiếm trọn trí óc, chỉ là nàng không biết rốt cuộc bản thân đang nghĩ những gì, dường như bắt đầu từ giây phút rời khỏi hoàng cung, nàng đã chẳng thể nào bình tâm lại được.

Vốn dĩ chỉ còn sáu tháng nữa là có thể tự do, không thể ngờ chỉ một đạo thánh chỉ giữa đêm, mà giờ nàng đã phải đến ở trong phủ của Bình Viễn hầu. tất cả mọi chuyện rốt cục là vì sao? Nàng chỉ muốn sống một đời an bình, trải qua những ngày tháng tự do tự tại. Kể từ sau khi giúp đỡ Yên Chi và Hàm Yên, nàng không biết đó có phải là tự thân hại mình? Có lẽ đây là hành động không có lý trí nhất trong mười năm trở lại đây của cuộc đời nàng.

“Tâm lặng như nước, thanh đạm tựa cúc.”

Trong biệt viện Thanh Phong, Lạc cô nương đã tặng nàng tám chữ. Thế nhưng nàng của bây giờ thực sự có thể ‘tâm lặng như nước, thanh đạm tựa cúc’ sao? Mỗi lần nhớ tới nơi bản thiêu, dơ dáy trước kia, những cuộc gặp gỡ không chút tình cảm, trái tim nàng không thể bình tĩnh được như trước.

Vô tình vô nghĩa! Có lẽ chính là vô tình vô nghĩa, thế nhưng đến sau cùng nàng vẫn phải bận tâm đầy thôi? Có điều làm người vẫn phải tiếp tục tiến lên phía trước, tiếp tục sinh tồn. Lại thêm cả khúc nhạc mà Lạc cô nương tặng cho nàng nữa, nhạc điệu uyển chuyển, nhẹ nhàng mà thâm lương, tuy cảm động nhưng không hề thích hợp với nàng. Tình yêu và sự lưu luyến giữa những đôi tình nhân trên thế gian này, vốn không thích hợp với nàng.

Khi ngẩng đầu lên lần nữa, vầng trăng khuyết trên bầu trời đã từ từ trôi sang phía Tây, nàng bất giác hít một hơi thật sâu. Kể từ sau sự việc ở điện Ngọc Hoa, cuộc đời nàng chẳng khác nào ván cờ lật ngược, tất cả mọi thứ đều rối tung rối mù, tất cả mọi việc đều không còn nằm trong tầm kiểm soát. Người đàn ông tuyệt sắc xuất trần kia nhất định không tha cho bất cứ ai biết được bí mật động trời của mình, khoảng cách giữa sự sống và cái chết vô cùng mong manh, có lẽ, đây mới chính là chuyện sau này nàng phải lo lắng.

Hạ Phẩm Dư lại hít một hơi thật sâu, đóng cửa sổ lại, quay về chiếc giường, mặc nguyên y phục, lặng lẽ nằm xuống.

Khép hàng mi lại, che đi đôi mắt sâu thẳm, nàng lặng lẽ thở dài, thật khó lòng che đi sự buồn bã, chán nản ẩn sâu trong đáy lòng.

Tia nắng đầu tiên của ngày mai rớt cuộc chiếu vào đâu, chẳng ai có thể biết trước được.

TÌNH NÀY ĐÀNH HẸN VỚI GIÓ ĐÔNG

Hoa Thanh Thần
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Vô Tình Chịu Khổ

Ngày hôm sau, đã qua giờ Thìn, Hạ Phấm Dư bê một chậu nước nóng từ từ bước về gian phòng chính ở biệt viện Thanh Phong, từ đằng xa, nàng đã thấy Cảnh Trung ôm thanh trường kiếm trong tay đứng canh ngoài cửa, xem ra, hôm qua Hầu gia ở lại gian phòng này đến tận lúc này vẫn chưa ra.

Hai cánh cửa gỗ chạm trổ tinh tế khép chặt, nàng ngậy người mở to mắt nhìn hai cánh cửa đó, suy ngẫm xem liệu có nên đẩy cửa bước vào.

Cảnh Trung thấy nàng, khuôn mặt nghiêm nghị bỗng nhiên đỏ ửng, vốn muốn nhắc nhở nàng một lúc nữa hãy đến, nhưng cứ nhìn thấy khuôn mặt lạnh nhạt, không biểu cảm của nàng, hấn lại lúng túng, ngại ngần mà chẳng thể nào mở miệng ra nói. Cảnh Trung khẽ ho một tiếng, từ từ quay mặt nhìn sang phía khác.

Mới đứng ngoài cửa có đôi lát, nước trong chậu đã nguội theo nhiệt độ lạnh giá bên ngoài. Hạ Phấm Dư khẽ mím chặt bờ môi, quyết định một lúc nữa quay đầu lại, vừa định bê chậu nước rời đi khỏi bỗng nàng nghe thấy tiếng cửa mở, Tư Hành Phong khẽ day hai huyệt thái dương, bước ra với khuôn mặt mệt mỏi, tiều tụy.

Bốn mắt nhìn nhau, Hạ Phấm Dư ngậy người trong giây lát, hoàng toàn không ngờ Tư Hành Phong lại bất ngờ ra ngoài vào đúng lúc này. Theo bản năng, nàng cuối đầu, khom lưng, lạnh nhạt, không ẩn giấu đôi chút cảm xúc cung kính: “Nô tì khấu kiến Hầu gia.”

Một câu thỉnh an dịu dàng, nhẹ nhàng lại khiến trái tim Tư Hành Phong khẽ quặn thắt, khuôn mặt mệt mỏi sau một đêm say rượu càng trở nên trắng

nhợt, đưa mắt nhìn Cảnh Trung đang quay mặt sang hướng khác, khuôn mặt Hầu gia đột nhiên sầm lại.

Hành động bá đạo cùng cơn say rượu đêm qua, người phụ nữ trong phòng, người phụ nữ ngoài phòng thật khiến ngài cảm thấy khó xử. Ngày nay ngài muốn thay đổi nhưng dường như lại là đang tự giễu tất cả những hành vi trước kia của mình, thứ cảm giác tự giễu này khiến ngài thấp thỏm bất an.

Tư Hành Phong mím chặt môi, nhẹ siết bàn tay, im lặng bước ra khỏi biệt viện.

Cảnh Trung ngược mắt, nhanh chóng đi theo chủ nhân rời khỏi, trước khi đi, còn không quên đưa tay lên làm động tác cáo biệt Hạ Phẫm Dư đang đứng gọn một bên.

Người cảm thấy khó xử, lúng túng đầu chỉ mỗi mình Tư Hành Phong, Hạ Phẫm Dư ôm chặt chậu nước phía trước mình, nếu không phải hơi nước nóng truyền qua bàn tay, từ từ lan ra khắp cơ thể, nàng cảm thấy bất cứ lúc nào mình cũng có thể biến thành một tảng băng lớn, càng ngày càng giá lạnh theo phong ba bão tuyết, nhưng cũng dễ dàng tan chảy theo cơn gió xuân nồng.

Mãi cho tới khi không còn nghe thấy tiếng bước chân vội vã rời khỏi, nàng mới ưỡn thẳng người, bước vào phòng.

Lạc Bảo cô nương hôm nay khác hẳn so với ngày hôm qua, không những khí sắc tươi tắn lên nhiều mà cả người cũng tràn trề sinh lực, vừa nhìn thấy Hạ Phẫm Dư đã đưa lời chọc ghẹo “Bộ dáng thê thảm của ta lúc này chẳng khác nào một tên tù nhân đáng thương, có điều được mỹ nhân hầu hạ bên cạnh thế này, ta cảm thấy mình là một tù nhân thượng đẳng.”

Điều bí mật động trời kia đã khiến cho Hạ Phẫm Dư phiền muộn suốt một đêm, lúc này nghe thấy câu nói đùa của Lạc Bảo cô nương, đôi mày

nàng mới giãn ra, bất giác nhoẻn miệng cười “Nước đã hơi lạnh rồi, để ta đi lấy một chậu nước nóng khác, xin cô nương đợi một lúc.”

Lạc Bảo liền đưa tay chạm vào mặt nước, sau đó đáp “Không cần phiền phức vậy đâu, nước này vừa đủ ấm, ở quê ta, ngay cả vào mùa đông giá rét, mọi người đều cố gắng rửa mặt bằng nước lạnh, điều này có lợi cho việc khiến lỗ chân long co lại, ngăn cản phong hàn. Đừng đi đổi nước nữa, chạy đi chạy lại, mệt chết đi được.” Nói xong, Lạc Bảo liền đặt chiếc khăn mềm vào trong cho ngấm nước rồi đưa lên rửa mặt.

Sau khi Lạc Bảo đã rửa mặt xong, Hạ Phấm Dư lại đi chuẩn bị đồ ăn sáng.

Vừa sắp xếp bán đĩa xong, Lạc Bảo liền ngồi xuống, húp một miếng cháo, ngày lúc này họ nghe thấy giọng nói ghê gớm vang lên bên ngoài cửa “Hạ Chi Lạc, người mau rút ra đây cho ta! Mau rút ra đây.”

Lạc Bảo nghe giọng nói có vẻ rất quen tai, thế nhưng nhất thời chưa thể nhớ ra rốt cuộc đây là giọng nói của ai.

Hạ Phấm Dư khẽ cau đôi mày, tại sao Hoa Quý phi đột nhiên lại xuất cung tới phủ Bình Viễn hầu chứ? Điều này hoàn toàn không tuân theo quy định trong cung. Nàng còn đang nghĩ đã thấy Hoa Quý phi dắt theo đoàn người xông vào.

Không dám trễ nải, Hạ Phấm Dư vội vã quỳ xuống, cúi đầu hành lễ, miệng không ngừng hô “Hoa Quý phi vạn phúc.”

Hoa Thanh lâm chẳng buồn nhìn Hạ Phấm Dư đang quỳ dưới chân mình lấy một lần, đưa đôi mắt sắc bén nhìn về phía người phụ nữ đang ngồi bên bàn chỉ chăm chú vào bữa ăn sáng rồi thét “Hạ Chi Lạc, không ngờ người vẫn còn sống? Ông trời đúng là mù mắt rồi.”

Lạc Bảo cau chặt đôi mày, từ từ ngược mắt lên, nhìn mỹ nhân đang phần nộ trước mặt với ánh mặt ngạc nhiên, không những giọng nói mà cả dung mạo của người này đối với nàng dường như vô cùng quen thuộc.

“Người quen biết ta sao?” Những người ở Bạch Hồ này biết nàng tên là Hạ Chi Lạc không nhiều, theo những gì nàng nhớ thì nhìn như có một người giống thế này, có điều chẳng thể nào nhớ ra tên họ cụ thể.

“To gan, thấy Hoa phi nương nương mà không quỳ sao?” Quý phi còn chưa lên tiếng, tên thái giám đứng cạnh đã chu mỏ quát.

“Các người im miệng hết cho ta.” Hoa Thanh Lâm phần nộ quát lên, rồi tức giận xông tới gạt hết mọi thứ trên mặt bàn xuống đất. “Hạ Chi Lạc, cho dù người có hóa thành tro bụi ta cũng nhận ra người.”

Lạc Bảo nhìn lại người phụ nữ ăn mặc sang trọng, kiêu diễm trước mặt, đột nhiên há hốc miệng, nhận ra người phụ nữ hét loạn này giờ là ai. Thì ra người đang đứng trước mặt là Hoa Thanh Lâm, người có số phận giống hệt Hạ Chi Lạc, cũng là một người phụ nữ số phận bi ai, sau khi không chiếm được tình cảm của phu quân, nàng đã quyết định gả tới một đất nước xa xôi, mãi tận Bạch Hồ, làm người phụ nữ của Tây Lăng Xuyên.

“Thì ra là người.” Lạc Bảo bình thản đáp. “Hoa Quý phi có điều gì muốn chỉ giáo?”

Hạ Phầm Dư khẽ cau mày, không dám ngược đầu lên, thì ra Lạc cô nương với Hoa Quý phi là người quen cũ. Thế nhưng, nghe khẩu khí của Hoa Quý phi thì có vẻ trước kia hai người bất hòa. Lạc cô nương tối qua may mắn thoát khỏi kiếp nạn tại Bách Hoa Đường, không ngờ lại gặp phải Hoa Quý phi, chỉ e là sẽ càng khổ ải.

Hoa Thanh Lâm lại tức giận, buông tiếng “Hạ Chi Lạc, rốt cuộc người có biết thế nào là liêm sỉ hay không? Năm đó người mê hoặc Hành Phong không được, lại còn hại ngài ấy thâm như vậy, bây giờ vẫn trò cũ lại

muốn chạy tới Bạch Hồ mê hoặc lần nữa hay sao? Rốt cuộc là đến tận lúc nào người mới chịu buông tha cho ngài hả?”

Lạc Bảo đương nhiên cũng không phải dễ bắt nạt, giơ tay lên đập mạnh vào bàn, khiến cho dây xích dưới chân reo lên leng keng “Người thấy bộ dạng tàn tệ, thê thảm của ta lúc này giống với đến đây mê hoặc hẳn hay sao? Hoa Thanh Lâm, người đúng là một kẻ ngốc, nực cười! Đường đường là một phi tử của Hoàng thượng Bạch Hồ, sáng sớm ngày ra đã chạy dối đây ra vánh ra vẻ với một tù nhân, làm dáng đánh đá như thể mình là thê tử chính thất của Tư Hành Phong đến đây bắt vợ bé vậy. Ta thực sự không thể ngờ, kinh thành Vân Hồ các người lại tự do, phóng đảng đến vậy, phi tử của Hoàng thượng có thể tự do ra vào hoàng cung với phủ Bình Viễn hầu, chẳng khác nào đi chợ.”

“To gan! Người dám đưa lời sỉ nhục Bạch Hồ, Hoa Quý phi và Bình Viễn Hầu gia chúng ta.” Tên thái giám đứng cạnh bên lần nữa lại lên tiếng.

Hạ Phẩm Dư càng cau chặt đôi mày.

Vị Lạc cô nương này đúng là người thẳng thắn, dũng cảm, tối qua nàng đã chứng kiến được điều này. Thế nhưng đối tượng nói chuyện của Lạc cô nương tối qua là Hầu gia, tuy Hầu gia hận nàng thấu xương nhưng sau cùng những lời của Lạc cô nương ít nhiều cũng thuyết phục được ngài, nếu không nàng sao có thể được tịnh dưỡng tại biệt viện Thanh Phong. Nhưng lúc này, đối diện với nàng không phải ai khác mà là Hoa Quý phi, chưa nói đến những lời đại nghịch bất đạo khi này, chỉ cần nhắc đến mối quan hệ giữa Hoa Quý phi và Bình Viễn Hầu gia đã là một điều cấm kị. Bất luận là trong hay ngoài cung, không có bất cứ ai dám nói lời thẳng thắn như vậy.

Im lặng giữ mình, bốn chữ này dường như càng ngày càng cách xa với Hạ Phẩm Dư.

Nàng mím chặt môi, cúi đầu xuống gần như sát đất.

Khuôn mặt xinh đẹp của Hoa Thanh Lâm trắng bệch vì tức giận, định giơ tay đánh Lạc Bảo, thế nhưng Lạc Bảo là người nhanh mắt nhanh tay, lập tức ngăn được cánh tay của Hoa Quý phi, khiến Quý phi càng thêm tức giận hét lớn “Mồm miệng ghê gớm, nanh nọc! Ta xuất cung tới đây đương nhiên là đã được Hoàng thượng cho phép. Người đứng là một con hồ li nham hiểm. Người nhất định đã dùng yêu thuật, mê hoặc Hành Phong, nếu không tại sao ngài lại có thể nhân từ, mềm lòng đến mức buông tha cho người dễ dàng như vậy chứ? Lại còn để người ở phòng khách tại biệt viện Thanh Phong? Được! Nếu ngài đã bị người mê hoặc đến mức không ra tay được thì ta sẽ làm thay, hôm nay ta phải thế thiên hành đạo.” Hoa Thanh Lâm gạt phắt bàn tay của Lạc Bảo ra, xông tới bóp chặt lấy cổ Lạc Bảo.

“Này, Hoa Thanh Lâm, người đừng có được nước lấn tới.” Lạc Bảo đập mạnh vào bàn tay Hoa Thanh Lâm, đẩy mạnh một cái khiến Hoa Quý phi ngã lăn xuống đất, đám cung nữ thái giám theo hầu hét loạn chạy tới đỡ Hoa Quý phi đứng dậy.

Chỉ trong giây lát, căn phòng bỗng hỗn loạn không yên.

Hạ Phấm Dư chứng kiến cảnh tượng này, tột cùng kinh hãi, lập tức đứng dậy đỡ Hoa Thanh Lâm, không ngờ lại bị Hoa Thanh Lâm đẩy mạnh ra, thậm chí còn trút hết bực tức, phẫn nộ lên người Hạ Phấm Dư. Vừa đứng vững, Hoa Thanh Lâm liền vung tay tát thẳng vào mặt Hạ Phấm Dư “Cái con tiện tì này, ai cho phép người được đứng dậy? Đừng tưởng rằng người đã trèo lên được giường của Hầu gia thì Hầu gia sẽ thu nhận người rồi người được quyền hy vọng bay lên cây biển thành phượng hoàng. Đồ tiện nhân!” Nói xong, Hoa Thanh Lâm lại tát mạnh vào mặt Hạ Phấm Dư thêm một cái nữa.

Hai khóm má Hạ Phấm Dư đỏ ửng, nóng rực như bị lửa thiêu đốt, Hạ Phấm Dư cố gắng nhẫn nhịn, không những chẳng dám đưa tay lên xoa dịu khóm má đau buốt mà còn cung kính quý ngay trước mặt Hoa Thanh Lâm, cúi đầu không dám nói bất cứ câu nào.

Lạc Bảo thấy vậy càng thêm tức giận quát ”Hoa Thanh Lâm, người đừng có quá đáng! Người mắng cô nương ấy là tiện tì, chỉ có nô tì của tiện nhân mới được gọi là tiện tì. Nhìn lại bộ dạng của người lúc này xem đã thành thể loại nào rồi? Quý phi gì chứ? Chẳng ra thể thống gì cả. Người tức giận thì cứ việc xả lên người ta, đừng có trút giận lên người khác.” Lạc Bảo đưa tay đỡ Hạ Phẩm Dư lại, nói “Phẩm Dư, cô nương mau đứng dậy đi!”

Hạ Phẩm Dư ngây người nhìn Lạc Bảo, nàng biết giữa Lạc cô nương với Hầu gia và Hoa Quý phi có những mối quan hệ phức tạp. Việc giữa Lạc cô nương với hai người đó có tồn tại bao nhiêu bí mật động trời nữa, lúc này nàng hoàn toàn không muốn biết.

Bởi vì mang họ Hạ mà nàng bị Hầu gia đưa về đây. Bởi vì mang họ Hạ mà nàng bị lôi kéo vào chuyện này. Nàng đúng là đáng oán hận, Lạc cô nương chỉ vừa mới quen biết nàng một thời gian ngắn vậy mà đã vì nàng đưa lời tranh cãi kịch liệt cùng Hoa Quý phi. Sự tín nhiệm và bảo vệ mà Lạc cô nương dành cho nàng, khoảnh khắc ấy đã đánh đúng vào nơi yếu mềm nhất trong trái tim chẳng chịt những phòng tuyến của nàng.

Hạ Phẩm Dư mỉm cười dịu dàng, nhẹ lắc đầu ra ý từ chối. Nói cho cùng Lạc cô nương cũng không phải là người của nước Bạch Hồ; một tiện tì như nàng làm sao nói đúng là có thể đứng được?

“Hạ Chi Lạc, người dám mắng ta là tiện nhân sao?” Hoa Thanh Lâm tức đến độ mặt mày nhăn nhúm, nhưng ngay lúc sau, nét mặt lập tức biến đổi, bật cười lạnh lùng nói “Hừm, người tưởng ta vẫn còn là Hoa Thanh Lâm gốc nghếch của năm xưa sao? Đây là nước Bạch Hồ, ta là Quý phi của Hoàng thượng, ta muốn người sống thì người được sống, bắt người chết thì người phải chết. Hành Phong, ngài có thể đưa người từ Bách Hoa Đường về phủ Bình Viễn hầu thì ta cũng có thể đưa người về lại chỗ đó.”

Lạc Bảo nghiêng răng nhìn chăm chăm vào Hoa Thanh Lâm.

“Hôm nay ta đã chuẩn bị hết mọi thứ rồi mới tới đây. Người đâu, mau cho hai còn đàn bà đệ tiện này thử thuốc.” Hoa Thanh Lâm lớn tiếng ra lệnh.

Thử thuốc?

Hạ Phấm Dư chẳng thể nào trấn tĩnh được nữa, nàng trợn mắt nhìn ra bên ngoài cửa, liền thấy một tên thái giám bê một chiếc khay nhỏ mà tinh tế bước vào.

Đúng lúc tên tiểu thái giám nọ bê chiếc khay đi thẳng đến chỗ Lạc Bảo, Hạ Phấm Dư chẳng suy nghĩ nhiều, vội vã đứng bật dậy, đẩy mạnh Lạc cô nương sang một bên khiến cây kim dài trong suốt đâm thẳng vào cánh tay trái của nàng.

“Phấm Dư.” Lạc Bảo kinh ngạc kêu lên, chạy tới đỡ nàng dậy.

Hoa Thanh Lâm cười như điên loạn “Không cần phải tranh nhau, hai người các ngươi hôm nay đừng ai mong chạy thoát. Đây là thứ thuốc xuân dược mới được điều chế có tên Băng Hỏa Lưỡng Trùng Thiên, khi tiêm vào người, ngoại trừ đàn ông ra thì không còn thuốc giải nào khác đâu. Ha ha... ha ha... chỉ một lát nữa thôi hai người sẽ biết cái gì được gọi là Băng Hỏa Lưỡng Trùng Thiên, rồi từ từ mà tận hưởng mùi vị tuyệt vời của nó nhé. Nếu trong vòng hai canh giờ không có đàn ông thì các ngươi sẽ chết vì thất khứu xuất huyết.” Dứt lời, Hoa Thanh Lâm liền bước tới chọc Lạc Bảo một mũi. Khi nghe thấy tiếng thét thảm thiết của Lạc Bảo, Hoa Thanh Lâm lại bật cười điên cuồng nói “Mau đưa hai đứa này đến Bách Hoa Đường.”

Những thức khác ở kinh thành Vân Hồ không nhiều, chỉ duy mỗi xuân dược là đâu đâu cũng có.

Hạ Phấm Dư biết loại thuốc xuân dược này là do Hoàng thượng sai người điều chế mấy hôm trước, thế nhưng vì sao gọi là Băng Hỏa Lưỡng Trùng Thiên thì có lẽ chỉ mỗi mình người dùng nó mới có thể thấu hiểu.

Trong lúc hoảng hốt, Lạc cô nương không biết lấy đâu ra sức mạnh, kéo tay nàng chạy khỏi cửa.

“Lạc cô nương, cô không cần quan tâm đến Phẫm Dư đâu, máu nghị cách đi tìm Hầu gia, ngài đã đưa cô nương ra khỏi nơi đó, nhất định không để người khác đưa cô trở lại đâu. Cô nương cứ thế này thì cả hai chúng ta đều không thể thoát được. Tìm được Hầu gia thì cô sẽ được an toàn, Phẫm Dư nhất định cũng sẽ không sao đâu.” Hạ Phẫm Dư đẩy bàn tay Lạc Bảo ra rồi đẩy nàng chạy về phía trước.

“Cô nương nói lời ngốc nghếch làm gì thế?” Lạc Bảo cắt ngang câu nói của nàng, tăng thêm tốc độ chạy về phía trước.

Đột nhiên, toàn thân Hạ Phẫm Dư mềm nhũn không còn chút sức lực, ngã xuống thảm cỏ dưới chân. Hạ Phẫm Dư cố gắng nhẫn nhịn cảm giác đau đớn và khó chịu trong người, hai bàn tay nắm chặt những ngọn cỏ, lúc lại thả ra, lúc thì nắm lại, văng trán lấm tấm mồ hôi, cảm giác nóng rực hết đức này đến đợt khác dâng trào trong khí huyết. Trong tâm trí không ngừng hiện lên cảnh tượng mà nàng đã từng thấy ở Ngọc Trì, bên cửa sổ, cạnh cột trụ đỏ son, giường chiếu, tất cả đều lưu lại cảnh tượng nam nữ lửa thế ân ái. Bên tai nàng không ngừng vang lên những tiếng cười nói hờn hờ của đàn ông và phụ nữ chọc ghẹo, đùa giỡn nhau.

Tại sao mọi chuyện lại thành ra thế này? Tại sao mọi chuyện lại thành ra thế này?

Không, nàng không muốn nghĩ đến những hình ảnh này, trước giờ những cảnh tượng nàng nhìn thấy trong cung Ngọc Trì chỉ có duy nhất hồ sen Kim Biên tuyệt mỹ.

Nàng khủng hoảng nhắm nghiền mắt lại, đưa bàn tay lên che đôi tai, thế nhưng những hình ảnh đó lại hiện ra rõ rệt, tiếng nói càng lớn hơn. Dần

dần, nàng thấy khuôn mặt của một người đàn ông từ từ xuất hiện, rồi khuôn mặt đó trở nên rõ nét, chính là Bình Viễn Hầu gia.

Cảnh tượng diễn ra trong Hoa Bách Đường hôm ấy lại tái diễn trước mắt nàng. Đôi mắt của Hầu gia rục đỏ, ném nàng lên giường không chút thương tiếc, cuồng bạo xé rách từng lớp y phục trên người nàng, sau đó áp thân người xuống nàng...

Không, không, không, nàng càng không muốn nhớ lại những kí ức đó.

Hạ Phâm Dư vùng vẫy chống người ngồi dậy, chỉ mới vẫy thôi mà hai bàn tay đã mềm nhũn mất hết sức lực, nàng lại khốn khổ ngã xuống thảm cỏ. Nàng đành bất lực nằm đó nhìn Lạc cô nương giằng co cùng với đám người Hoa Quý phi đưa tới.

Bỗng, hai người đàn ông tóc bạc từ trên trời hạ xuống. Nàng kinh ngạc mở lớn mắt hòng nhìn rõ xem hai người này rốt cuộc là thần thánh phương nào mà có thể dễ dàng khiến cho đám người của Hoa Quý phi hỗn loạn cả lên.

Cùng lúc, nàng thấy Hầu gia dắt theo một đội cung tiễn xuất hiện, khuôn mặt nghiêm nghị, sầm sì “Mau bắt hết tất cả lại cho ta.” Tư Hành Phong nhìn tình cảnh hỗn loạn phía trước, khuôn mặt lạnh lùng bộc lộ vẻ phẫn nộ, tức giận.

Mấy ngày nay chuyện triều chính đã khiến ngài đau đầu nhức óc, lại cộng thêm việc sau khi bắt được Hạ Chi Lạc, vốn tưởng có thể thoải mái tâm trạng, ai ngờ lại càng khiến ngài thêm bức dọc. Sau khi rời khỏi biệt viện Thanh Phong, quay về thư phòng, ngài đã nhốt mình trong đó, dặn dò không để cho bất cứ ai vào làm phiền, để tĩnh lặng suy nghĩ tất cả mọi chuyện. Không ngờ mới khoảng thời gian ngắn đã nghe thấy kẻ dưới cấp báo nói rằng Hoa Thanh Lâm mang theo người hầu xông vào biệt viện

Thanh Phong gây chuyện, sau đó còn xuất hiện thêm hai gã đàn ông tóc bạc không biết là ai nhân lúc hỗn loạn xông vào cướp người.

Ngài bắn tia nhìn căm phẫn về phía người đàn ông tóc bạc đang ôm lấy Hạ Chi Lạc, trên khuôn mặt lạ lẫm là vẻ tiêu tụy, mệt mỏi. Suýt chút nữa ngài đã tin những lời nói quỷ quyệt, dối trá của ả là thật. Cái gì mà ả mới là ân nhân cứu mạng của ngài, cái gì mà bởi vì ngài nên suýt nữa mất mạng? Vì ngài mà đánh mất đi người mình yêu thương nhất? Sống đã không vui chết còn gì đáng sợ?

Từ trước đến giờ người phụ nữ này đều nói dối không chớp mắt, trước kia dựa vào quyền lực, còn bây giờ lại dựa vào dung mạo tuyệt sắc, đã lừa gạt không biết bao nhiêu đàn ông. Hơn nữa chẳng lẽ những tên đàn ông này đều là kẻ ngốc? Tất cả đều mất trí cả rồi sao?

“Chuẩn bị“. Đôi mắt ngài phát ra tia sáng lạnh như băng, mím chặt môi hét lớn “Phóng tiễn.”

Mệnh lệnh vừa hạ xuống, hai mươi tên cung thủ nhanh chóng dàn binh bố trận, thay nhau phóng tiễn, ào ạt như mưa.

Thế nhưng, hai người đàn ông tóc bạc thần bí kia vô cùng cao cường, khiến đội cung tiễn ngã gục trước một chiêu của họ. Rất nhanh, hai người ngay liền đưa Hạ Chi Lạc thoát khỏi biệt viện Thanh Phong.

“Toàn một lũ bất tài vô dụng, mau rút hết cho ta.” Ngài bỗng trở nên điên cuồng một cách dị thường, nhìn đám cung thủ quát khiến họ không khỏi sợ hãi, vội vã lui khỏi tầm mắt ngài.

“Quan Quấn, Cảnh Trung, mau truyền lệnh xuống, phong tỏa tất cả các cửa thành. Sống phải thấy người, chết phải thấy xác. Nếu không bắt được người phụ nữ đó, hai người đem đầu đến đây gặp ta.”

TÌNH NÀY ĐÀNH HẸN VỚI GIÓ ĐÔNG

Hoa Thanh Thần
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Bểng Hỏa Kết Hợp

Trong cuộc hỗn loạn, Hoa Thanh Lâm đã nhanh chóng trốn vào trong phòng chính của biệt viện Thanh Phong, Tư Hành Phong trong cơn thịnh nộ bước về phía căn phòng, đưa chân đạp mạnh vào cánh cửa.

Hoa Thanh Lâm vừa nghe thấy tiếng cửa bị đạp tung, hoảng hốt thét lên một tiếng “Á...”

Không biết là ai thét lên một tiếng “Hầu gia”, Hoa Thanh Lâm mới dám bước ra khỏi chiếc giường, vừa thấy người mình nhưng nhớ bao lâu nay đứng cạnh bên cửa, nàng lập tức chạy tới, không chút ngần ngại, kéo tay áo ngài khẽ cất tiếng gọi “Hành Phong...”

Tư Hành Phong không hề nể tình, phẩy mạnh bàn tay của nàng ra, quát lớn “Nương nương có biết mình đang làm cái gì không? Thân là Quý phi lại dám tự ý xuất cung, chạy tới phủ của thần tử làm loạn, không sợ chuyện này bị đồn ra ngoài sẽ để cho người trong thiên hạ chê cười sao?”

Đám thái giám cung nữ đứng cạnh thấy vậy, biết ý rút hết ra ngoài rồi đóng cửa phòng lại.

Sau khi cửa phòng đóng lại, Hoa Thanh Lâm liền lớn tiếng tranh cãi cùng Tư Hành Phong “Cười chê? Ta còn sợ người đời cười chê hay sao? Nếu ta biết ngài đã bắt được con đàn bà đê tiện đó, rồi đưa ả về biệt viện Thanh Phong mà còn không tới đây thì ta mới sợ người đời cười chê. Rõ ràng ngài đã nhốt ả ta trong Bách Hoa Đường, tại sao còn đưa về đây? Không phải ngài muốn báo thù rửa hận hay sao? Tại sao lại buông tha cho

ả? Hành Phong, ngài đã quên tất cả rồi sao? Ngài đã quên tất cả những gì mà ả đã gây ra cho ngài rồi sao? Hành Phong...”

“Đủ rồi!” Tư Hành Phong lên tiếng cắt ngang lời Hoa Thanh Lâm, nghiêm mày hỏi ngược “Là ai? Ai đã cho nương nương xuất cung? Có phải Hoàng thượng đã cho phép nương nương xuất cung không? Ngài muốn thấy ta mất mặt, ép ta phải khó xử, lẽ nào nương nương cũng muốn thấy ta mất mặt? Nơi đây là phủ Bình Viễn hầu, muốn xử trí ả thế nào cũng là chuyện của riêng ta. Xin nương nương hãy về cung cho!”

Hoa Thanh Lâm không hề máy may động lòng, chỉ ngược mắt nhìn thẳng vào Tư Hành Phong nức nở nói “Đã bao năm rồi, ta vẫn chẳng thể nào quên được nỗi nhục nhã mà ả dành cho mình. Vào lễ tế hoa thần năm ấy, ả đã hạ thuốc khiến ta nằm bệnh ba ngày, bỏ lỡ mất cơ hội bày tỏ tình cảm với Tâm ca ca. Còn nữa, vào lễ tế hoa thần năm ta rời khỏi hoàng triều Kim Bích, lại chính ả đã sỉ nhục ta ngay trước mặt Tâm ca ca, để ta mất mặt. Cả cuộc đời này ta sẽ chẳng bao giờ quên được điều đó. Ta càng không thể quên bởi vì ả mà ta ngậm đắng nuốt cay gả đến nước Bạch Hồ xa xôi này. Đời này kiếp này ta sẽ không bao giờ quên nỗi nhục mà ả đã ban cho...” Dứt lời, nước mắt Hoa Thanh Lâm tuôn trào ướt đầm hai bên má.

Tư Hành Phong nhìn Hoa Thanh Lâm đầm đìa nước mắt, thực cảm thấy bản thân sắp phát điên, ngài cố hết sức kìm nén ngọn lửa căm phẫn trong lòng, mở cửa, bước ra ngoài, nhìn đám người hầu cận hét lớn “Bọn cầu nô tài đáng chết kia có phải tất cả đều cảm thấy chán sống rồi nên mới dám tới đây gây loạn? Nếu hôm nay Quý phi nương nương xảy ra chuyện gì bất trắc, có phải tất cả các người đều muốn tuân táng theo không?”

“Nô tài đáng chết, xin Hầu gia tha mạng.”

“Nô tì đáng chết, xin Hầu gia thứ lỗi.”

Đám thái giám, cung nữ sợ hãi quỳ rạp xuống đất khẩn khoản cầu xin.

Tư Hành Phong nhìn bọn thái giám, cung nữ trong đôi mắt chỉ ánh lên nét lạnh lùng, nghiêm nghị “Đám nô tài đáng chết kia hãy nghe cho kỹ, nếu sau này không chăm sóc Quý phi nương nương cho tử tế, để nương nương xuất cung gặp chuyện bất trắc, ta sẽ cho các người đến làm tấm lá chắn cho đội cung tiền của phủ Bình Viễn Hầu.”

“Dạ, nô tài tuân mệnh, nô tài đa tạ Hầu gia đã tha mạng.”

“Dạ, nô tì tuân mệnh, nô tì đa tạ Hầu gia đã tha mạng.”

Tư Hành Phong quát xong, định phẩy áo bỏ đi, Hoa Thanh Lâm thấy vậy lập tức xông ra, chạy lại ngăn cản ngài, ngược đôi mắt dẫm lệ lên chất vấn “Tại sao ta lại không được xuất cung? Ngài đang bảo bọn nô tài này quản ta sao? Có phải ngài cũng giống như Tầm ca ca năm xưa, bị con hồ ly tinh kia mê hoặc rồi không?”

Tiếp theo đó, không khí bỗng rơi vào tĩnh lặng.

Tư Hành Phong nhìn Hoa Thanh Lâm bằng đôi mắt lạnh như băng, hoàn toàn không còn lời nào để nói.

Thứ thuốc Băng Hỏa Lưỡng Trùng Thiên, sau khi cảm giác nóng nực ngứa ngáy khó lòng trôi qua, kể đến sẽ là cảm giác lạnh thấu xương tủy, khiến Hạ Phẩm Dư đang nằm trên cỏ bất giác co rúm lại.

Giọng nói của Hầu gia chẳng khác nào thanh âm mê hoặc vang bên tai nàng, khiến nàng không nhẫn nhịn được mà ngược mắt nhìn về phía ngài. Y phục trắng dưới ánh mặt trời chói lóa, mà lấp lánh. Trong đầu nàng là cảnh tượng ngài lỏa thể, dù làm cách nào cũng chẳng thể gạt đi. Không, nàng không muốn nghĩ tới cảnh đó, bởi lẽ chính suy nghĩ đó càng khiến thân thể nàng thêm giá lạnh, càng cần phải có hơi ấm. Nàng không muốn nghe giọng nói của ngài, thực sự không muốn.

Hạ Phâm Dư đưa đôi tay yếu ớt, rệu rã lên bịt chặt hai tai lại, thế nhưng giọng Hoa Quý phi vẫn văng vẳng bên tai “Ta biết ngay là vậy, con tiện nhân đó chắc chắn đã dựa vào khuôn mặt tuyệt sắc, mồm miệng ngọt ngào, đi khắp nơi quyến rũ đàn ông mà. Ngài cũng nhìn thấy rõ rồi đấy, sau khi Tâm ca ca đáng thương của ta rơi xuống vực thẳm chết đi, ả lại kiếm được hai tên đàn ông mới. Hai mươi tên cung thủ tài giỏi của ngài đều bại trong tay hai gã đàn ông đó. Ắt ta là người có bản lĩnh khiến bất cứ ai cũng đứng ra bảo vệ mà không hề hối tiếc. Ngài đột nhiên đón ả từ Bách Hoa Đường về đây, chắc hẳn cũng đã bị ả mê hoặc.”

Nghe thấy lời mắng nhiếc của Hoa Quý phi, Hạ Phâm Dư bất giác bật cười.

Nàng không phải cười ngài đường đường là Bình Viễn Hầu hô phong hoán vũ tại Bạch Hồ mà không thể đánh bại hai người đàn ông tóc bạc võ công cao cường, mà đang cười giả thiết ngớ ngẩn bản thân đưa ra. Thực ra nàng đã sai lại càng thêm sai, cứ tưởng rằng, ngài tới rồi, Lạc cô nương sẽ không sao, thì bản thân cũng không sao, giờ, Lạc cô nương đã được hai người đàn ông tóc bạc không rõ thần thánh phương nào cứu giúp, còn nàng thì sao? Vẫn ở lại đây chịu đựng nỗi thống khổ khó lòng diễn tả thành lời, chẳng ai quan tâm đến sống chết của nàng. Ai sẽ đến cứu nàng đây? Lẽ nào nàng thực sự phải chịu sự giày vò, đau khổ này cho tới khi thất huyết chảy máu?

Nàng nở nụ cười thê lương, nhìn về bóng hình cao to trước mặt, sắc mặt ngài càng lúc càng thêm lạnh giá, bàn tay định chỉ vào mặt Hoa Quý phi chơ vơ giữa không trung, mãi chẳng hạ xuống được.

Ngài thực sự rất đẹp, Hàm Yên nói không sai. Hoàng thượng bước Bạch Hồ, Tây Lăng Xuyên đã là một mỹ nam tuần tú hiếm thấy trên đời, thế nhưng ngài còn đẹp hơn, tuần tú hơn Hoàng thượng vài phần. Nét đẹp của ngài khiến người ta phải kinh ngạc, thế nhưng thứ đáng quý nhất của ngài không phải là dung mạo tuyệt sắc, càng không phải thân hình cao lớn mà

chính là tính khí cương nghị, không chịu khuất phục trước cường quyền, vừa lạnh nhạt lại vừa lạnh lùng. Cho nên bất luận là đàn ông hay phụ nữ đều không khống chế được mà đắm say vì ngài.

Không muốn nghe thấy thanh âm của ngài, không muốn nhìn thấy bóng dáng ngài, thế nhưng tại sao sau khi nhìn thấy khuôn mặt tuyệt sắc ấy, trong lòng nàng lại trào dâng dự vọng khó kiềm chế được?

Băng Hỏa Lương Trùng Thiên, thì ra có thể biến nàng thành một con người hoàn toàn khác.

Con người này có phải là nàng hay không? Nàng bất giác ngốc nghếch mím cười.

“Đây là việc của ta, không hề liên quan gì đến nương nương. Nếu nương nương vẫn vượt quyền thế này, ngay cả Hoàng thượng cũng không bảo vệ được nương nương nữa đâu.” Tư Hành Phong hạ tay xuống, phẩy mạnh tay áo, rồi lạnh lùng ra lệnh cho hai công công đã bị dọa cho hết hồn “Còn không mau đưa chủ nhân của các người hồi cung? Đứng ngây ra đây làm gì? Mau rút hết cho ta...”

Khuôn mặt Hoa Thanh Lâm đầm đìa nước mắt, không tình nguyện khi bị hai vị công công kéo đi.

Tư Hành Phong định quay người rời khỏi, từ đầu chí cuối ngài hoàn toàn chẳng hề để tâm tới một người đang vùng vẫy trong đau khổ nằm trên bãi cỏ cách đó không xa.

Cảm giác lạnh giá trong người vừa tan biến thì cảm giác nóng bức lại trào dâng dữ dội, nhìn về phía Tư Hành Phong, Hạ Phẩm Dư đột nhiên dâng lên ý niệm không muốn để ngài rời đi.

Lần trước khi ở Bách Hoa Đường, nàng đã cứu ngài, vậy thì lần này đến lượt ngài phải chữa khỏi cho nàng. Nàng không muốn chết, cho dù chết

cũng không muốn chết vì thứ xuân dược này.

Dưới sự mê hoặc của thuốc, nàng ngẩng khuôn mặt ửng đỏ lên, cố gắng hét lớn “Xin đừng đi...” Tư Hành Phong nghe thấy tiếng kêu yếu ớt, bất giác ngây người, dừng bước, từ từ quay lại phía sau, lập tức thấy Hạ Phầm Dư đang khố sở nằm trên thảm cỏ.

Hạ Phầm Dư cau chặt đôi mày, đôi môi ửng đỏ, lại gọi thêm tiếng nữa “Xin đừng đi...”

Trong đôi mắt lạnh lùng, Tư Hành Phong lập tức nhìn ra nét khác thường trong nàng.

Phải chăng nàng đã trúng thuốc?

Ngài nhìn chăm chăm vào nàng, hai bên má ửng đỏ dị thường do được tính phát tác, mái tóc rối bời lòa xòa trên thảm cỏ, màu xanh của cỏ, màu đen của tóc chói lóa khiến ngài phải nheo mắt lại. Cảnh tượng khiến ngài nhớ lại sai lầm hôm đó tại Bách Hoa Đường, tuy rằng lúc đó ngài đã mất đi kiểm soát, mất đi lí trí, nhưng ngài vẫn nhớ rõ bộ dạng yếu đuối vùng vẫy phía dưới thân mình, rõ ràng là rất đau nhưng lại quật cường không chịu nhỏ một giọt lệ. Thứ cảm giác khó lòng diễn tả bằng lời đó bỗng khiến ngài cau chặt đôi mày.

Giây phút Hạ Phầm Dư thấy bản thân mình dường như đang lần nữa hão huyền, ảo tưởng bởi im lặng đã thay cho câu trả lời của Hầu gia. Ngài đường đường là Bình Viễn Hầu gia quyền cao chức trọng ở đất nước Bạch Hồ này, còn nàng là gì chứ? Cũng giống như Ngụy công công từng nói, nàng được về hầu hạ cho Hầu gia đã là phúc phận tu mấy kiếp rồi.

Bắt ngài phải trả? Trả cái gì chứ?

Cảm giác lạnh giá lại trào lên trong tim, nàng bất lực nằm xuống thảm cỏ, co rúm người lại theo bản năng, từ từ nhắm mắt, nhắm nhin, chịu đựng

sự giày vò, đau khổ, chờ đợi sinh mệnh đi đến đoạn sau cùng.

Tuy Hạ Phẩm Dư đang vùng vẫy trong sự giày vò của băng hỏa kết hợp, thế nhưng nhất cử nhất động của nàng, hiện lên trong mắt Tư Hành Phong lại vô cùng quyến rũ, tiếng rên rỉ thiết tha, văng vẳng bên tai ngài khiến ngài không khỏi động lòng.

Tư Hành Phong bất giác cau mày, nhìn bộ dạng vùng vẫy vì thân người lúc nóng lúc lạnh, ngài đoán chắc nàng đã trúng phải Băng Hỏa Lưỡng Trùng Thiên. Khi trúng phải thứ thuốc này, nếu trong vòng hai canh giờ không có đàn ông giải thuốc chắc chắn sẽ chết vì thất khí xuất huyết. Khi sai người điều chế loại thuốc này, Tây Lăng Xuyên từng đùa cợt với ngài rằng, nếu sau này kẻ địch tới xâm phạm nước Bạch Hồ, bảo đội cung tiễn không cần phải chuẩn bị tiễn, thay vào đó là mũi kim tẩm Băng Hỏa Lưỡng Trùng Thiên, khẳng định không đánh mà thắng. Nhiều lúc, ngài từng nghĩ Tây Lăng Xuyên chắc chắn là một tên khốn kiếp vô lại tới cực điểm, bởi lẽ hẳn suốt ngày chỉ biết cho người điều chế những loại thuốc thế này.

Lúc này nàng cầu xin ngài cứu nàng sao?

Ngài khẽ nhếch đôi môi quyến rũ của mình lên, trên khuôn mặt xuất hiện nụ cười lạnh lùng khiến người ta khó lòng đoán biết được cảm xúc, sau đó tiến nhanh về phía nàng.

Vào đúng lúc Hạ Phẩm Dư chỉ còn biết nằm đó chờ chết, đột nhiên thấy nàng được ôm trong vòng tay ấm áp.

“Ta suýt chút nữa quên mất rằng, ả đi rồi nhưng người vẫn còn ở đây. Muốn ta cứu mạng người sao, vậy phải chờ xem khả năng của người đến đâu.” Tư Hành Phong thì thầm lên tiếng, hơi thở ấm nóng phả vào tai Hạ Phẩm Dư nhưng lại khiến nàng cảm thấy tột cùng lạnh lẽo.

Hai tay nàng nắm chặt lấy y phục của ngài, đôi mắt mê man tràn đầy nỗi kinh ngạc, phòng bị và khó tin vào mắt mình.

Tư Hành Phong bế nàng vào căn phòng Hạ Chi Lạc từ ở trước đó, ném thẳng nàng lên giường không chút xót thương, giống hệt như khoảnh khắc ở trong Bách Hoa Đường lần trước.

Sau khi bị vứt xuống giường, Hạ Phấm Dư cảm thấy như thể lục phủ ngũ tạng trong người đều đảo lộn cả lên. Đầu óc nàng đã mơ màng lại càng u mê hơn, bỗng chợt thốt lên tiếng kêu đầy khổ sở. Nàng không dám nhìn Tư Hành Phong, trong lòng cực kỳ mâu thuẫn, bản thân nàng không biết phải làm thế nào, chỉ co rúm người nằm gọn trong một góc giường, không ngừng rên rỉ.

Không biết tại sao, đối diện với chiếc giường này, Tư Hành Phong chẳng thể nào bình tĩnh lại được, ngọn lửa phẫn nộ trong lòng cháy lên rừng rực, pha lẫn cảm giác sợ hãi. Ngài tóm lấy Hạ Phấm Dư đang nằm thu lu trong một góc giường, nắm chặt lấy hai vai nàng, lạnh lùng nói “Lúc này người có gan gọi bản hầu đứng lại, tại sao bây giờ lại nhút nhát như thế? Không phải người muốn bản hầu cứu mạng sao? Tư Hành Phong ta ngoài việc giết người, hành hạ người thì không biết làm bất cứ việc gì khác nữa. Họ Hạ kia, người tưởng rằng trốn được một lúc là tránh được cả đời sao?”

‘Họ Hạ kia’ nàng họ Hạ thì có tội hay sao? Nếu biết trước sẽ gặp phải kiếp nạn này, thì nàng chắc chắn sẽ cầu xin cha mẹ đổi họ Hạ thành họ Đông cho mình trước khi chào đời.

Có lẽ do được tính của Băng Hỏa Lưỡng Trùng Thiên phát tác, nàng mất đi sự bình tĩnh vốn có, nhìn thẳng vào ngài bật cười đáp “Ta họ Hạ... nhưng ta không phải là người đó...” Còn chưa kịp nói hết câu, thì cảm giác lạnh giá bùng lên khiến toàn thân nàng run lên dữ dội.

Tư Hành Phong nắm chặt lấy chiếc cằm của nàng, ép nàng phải ngước lên nhìn mình “Được, người không phải là ả ta, ta biết rõ người không phải là ả. Sai là sai ở chỗ người cũng mang họ Hạ, sai là sai ở chỗ người đã biết

tất cả mọi chuyện. Người cho rằng người biết nhiều chuyện như vậy, ta còn có thể buông tha cho người sao?”

“Ta không muốn chết, ta chẳng biết chuyện gì hết cả, ta thực sự chẳng biết chuyện gì cả...” Hạ Phấm Dư đau đớn đưa lời cầu khẩn.

“Không được tránh, nhìn thẳng vào ta. Ả đã chạy mất, nhưng dù đến tận chân trời góc bể, ta cũng nhất định nghĩ cách để bắt ả quay lại, thế nhưng vào khoảng thời gian ả không có ở đây, ta sẽ cảm thấy cô đơn lắm, người nói xem ta nên làm gì? Không phải người muốn ta cứu người hay sao? Được, hôm nay Tư Hành Phong ta sẽ đại phát từ bi một lần, cứu người. Thế nhưng người phải tận lực một chút, đừng để bản hầu phải thất vọng.” Bàn tay của Tư Hành Phong càng lúc càng gia tăng lực đạo, đẩy nàng ra phía sau, tiếp đó nằm xuống giường, nhưng đợi một lúc lâu mà nàng vẫn co quắp một bên không động đậy. Ngài không còn nhẫn nại, tức giận hét lên “Người đã hầu hạ bên cạnh Tây Lăng Xuyên bao nhiêu năm, mà không biết hầu hạ một người đàn ông trên giường thế nào hay sao? Muốn ta cứu thì mau cút lại đây, nếu như muốn chết thì cút ra ngoài!”

“Ta... không biết...” Hạ Phấm Dư gắng sức mím chặt môi. Muốn nàng giống như những phi tần, thân người ông ọo lưu luyến, quấn quanh thân người ngài, nàng thực sự chẳng thể nào làm được. Thật quá mức vô liêm sỉ.

“Không biết? Ha ha... ha ha... điều này đúng là khiến ta được mở rộng tầm mắt! Người phụ nữ ở bên cạnh Tây Lăng Xuyên bao năm mà lại không biết hầu hạ đàn ông... ha ha...” Dứt tràng cười, ngài lạnh lùng nói thêm “Nếu người đã một lòng muốn chết thì đừng trách bản hầu không cứu.” Nói xong, ngài liền đứng dậy, định rời khỏi.

Bỗng nhiên phía sau lưng có một thứ gì đó mềm mại, ấm áp ôm lấy khiến toàn thân ngài cứng đờ. Rồi điều không thể ngờ xảy ra khi nàng chủ động đẩy ngài nằm xuống giường.

Tuy Bãng Hỏa Lương Trùng Thiên khiến con người ta đau khổ khó chịu, thế nhưng đầu óc vẫn luôn giữ được tỉnh táo, bắt đầu từ lúc Hạ Phã Dư cất tiếng cầu cứu thì đó đã trở thành một nỗi nhục lớn trong cuộc đời nàng. Nàng trước kia vẫn luôn cúi mặt, khoanh khắc ngược mắt nhìn lên, khuôn mặt tuấn tú phi phàm đã hiện ra trước mắt. Đối diện với đôi mắt sâu thẳm không nhìn thấy đáy đó, nàng mím môi, nhẹ chớp mắt, nhìn ngài mỉm cười mỉa mai, lên tiếng “Đây không phải là cầu xin, hôm qua ta đã phải bỏ ra thứ gì thì hôm nay nhất định sẽ đòi lại bằng sạch thứ đó từ ngài. Đây không phải là cầu xin... đây không phải là cầu xin...đây không phải là cầu xin...”

Câu nói này của Hạ Phã Dư tức thì khiến Tư Hành Phong bất giác ngây lạng người, đến khi định thần lại, khuôn mặt tuấn tú của ngài trở nên thẹn thùng, tức giận quát “Người...”

Từ ‘người’ vừa mới thốt ra khỏi miệng, thì đôi môi ngài đã bị một đôi môi phong kín, những lời chưa kịp nói ra đành nuốt lại vào trong.

Trong mắt mọi người, dung mạo tuấn tú xuất phàm, tinh tế như điêu khắc, chẳng khác nào tiên giáng trần của ngài chẳng hề khiến người ta cảm thấy yếu đuối, mềm mỏng, trái lại còn thể hiện khí khái dũng mãnh, oai phong, là uy lực áp chế người khác. Thế nhưng trong đôi mắt của Hạ Phã Dư lúc này, nàng cảm hận người đàn ông khiến nàng mất đi trinh tiết, mất đi tôn nghiêm, nàng cảm hận người đàn ông khiến nàng mãi mãi mất đi cuộc sống tự do tự tại mà nàng hằng mong ước.

Mang họ Hạ đâu phải là lỗi của nàng, lẽ nào tất cả những người phụ nữ mang họ Hạ đều phải chết thì ngài mới cam tâm?

Nàng lúc này như thể phát điên, chiếc lưỡi ngao du qua hết phần trán, đôi lông mày, chiếc mũi của ngài. Hạ Phã Dư khẽ cắn lên khóm má của Tư Hành Phong khiến ngài thoáng đau đớn, thế nhưng cảm giác này vô cùng kích thích khiến khí huyết toàn thân ngài hùng hực trào dâng.

Tư Hành Phong hoàn toàn không thể ngờ người phụ nữ này lại có hành động điên cuồng đến vậy. Mỗi khi ngài định lên tiếng ngăn cản, nàng lại đặt môi lên hôn ngài đắm đuối, chiếc lưỡi hoành hành trong khoang miệng ngài, không để ngài chút thời gian trống nào mà lên tiếng. Tư Hành Phong vốn dĩ định tránh nụ hôn, nhưng Hạ Phẩm Dư hoàn toàn không cho phép, đôi tay nàng ôm chặt khuôn mặt ngài, rên lên dữ dội. Hôm qua ngài đã đối xử với nàng thế nào thì hôm nay nàng sẽ đáp trả không những y nguyên mà còn phải đổi lại gấp đôi.

Dần dần, ngài không còn trốn tránh. Khi nàng đặt nụ hôn lên cổ ngài, tiếng rên thiết tha, nồng ấm khiến toàn thân ngài rung động. Điều khiến ngài cảm thấy lúng túng nhất chính là lúc này ngài hoàn toàn nằm trong trạng thái bị động. Người phụ nữ này thực sự sắp ép ngài phát điên rồi. Bất luận là lúc này, trừ phi tự nguyện, còn nếu không người khác đừng mong chạm được đến vạt áo ngài, thế nhưng ngài lại hoàn toàn không từ chối trước những hành động thân mật kiểu này của nàng.

Y phục của hai người không biết từ lúc nào đã bị cởi hết, làn da mềm mại, mịn màng trong kí ức lại tái hiện trước mắt, tỏa ra sức quyến rũ khiến người ta động lòng. Ngài quay mặt sang phí khác, không nhìn nàng, hai bàn tay đặt cạnh bên người đã nắm chặt lại, cố hết sức khống chế bản thân không chạm vào bất cứ phần da thịt nào trên người nàng. Nàng muốn có được thuốc giải thì cứ tự mình đến lấy. Ngài nhất định phải xem xem người phụ nữ họ Hạ này sẽ chịu đựng nỗi nhục này như thế nào.

Đôi mắt mê man, thân người nóng bỏng khiến Hạ Phẩm Dư không ngừng vuốt ve làn da của mình, để làm giảm bớt cảm giác trống trải, thế nhưng sau cùng, những vuốt ve và nụ hôn ngây ngô chẳng thể nào khiến nàng thỏa mãn, nàng quyết không nhẫn nhịn nỗi đau đớn này thêm nữa. Đem theo cảm giác nhục nhã, nàng chống người dậy, ngồi thẳng lên người ngài, hơi ấm hừng hực trên người ngài lấp đầy cảm giác trống trải trong

lòng nàng. Than dài một tiếng, nàng đã không còn chịu đựng nỗi giày vò khốn khổ kia nữa...

Mái tóc dài rung động theo từng cử động thân thể, trạng thái mê mị của nàng kích thích tất cả những dây thần kinh cảm giác trên người ngài. Vào chính giây phút ấy, Tư Hành Phong nhận thấy bản thân đã sai lầm, vốn dĩ muốn nàng phải nhẫn nhịn chịu đựng tội nhục, giờ đổi lại là cảm giác khó chịu, đến mức khó lòng không chế bản thân. Đôi bàn tay ngài càng lúc càng nắm chặt, chỉ hận không thể cắm sâu móng tay vào lòng bàn tay để bản thân tỉnh táo, lí trí hơn.

Ngài không thể không thừa nhận trước giờ chưa từng có người phụ nữ nào khiến ngài điên cuồng đến mức này. Và chỉ người phụ nữ trước mặt làm được điều đó.

Sau khi mọi thứ đã tĩnh lặng trở lại, nàng hỗn hển nằm trên người ngài, đôi hàng mi vừa cong vừa rậm không ngừng lay động, khiến người ta cảm thấy linh hồn mình như bị đánh cắp. sự việc đã phát triển đến mức nằm ngoài dự liệu của Tư Hành Phong, Ngài nhắm nghiền mắt để không nhìn thấy nàng nữa, sau khi bình tĩnh lại, ngài đẩy nàng ra khỏi người mình không chút luyến tiếc, vội vã đứng dậy, mặc y phục vào.

Khoảnh khắc đẩy cánh cửa phòng ra, ngài bỗng dừng bước, lạnh lùng lên tiếng “Lần này so với lần trước không còn giống như một xác chết nữa rồi.”

Hạ Phâm Dư không manh vải trên người, nằm lạng trên giường, đưa đôi mắt trống rỗng nhìn lên tấm rèm trắng trước mặt. Thứ thuốc Băng Hỏa Lưỡng Trùng Thiên trong người đã được hóa giải hoàn toàn, nàng không còn sợ chết, không sợ không thấy được mặt trời ngày hôm sau nữa.

Tính mạng rẻ mạt của nàng đã được giữ lại...

Có người gõ cửa, sau đó là tiếng nói dịu dàng vang lên “Cô nương, nước nóng đã chuẩn bị xong, xin mời cô nương tắm rửa.”

Hạ Phẩm Dư vẫn không động đậy, người đến mang theo thùng nước nóng vào rồi lại lặng lẽ đi ra ngoài, đóng cửa lại.

Nghe tiếng cánh cửa khép lại, nàng mới từ từ ngồi dậy, lê tấm thân cứng đờ tiến về thùng nước tắm.

Ngồi vào bên trong thùng nước, nàng dấm mình để cho làn nước ấm bao bọc cơ thể, nước ngập qua bờ vai, rồi qua đỉnh đầu, mãi đến khi không thở được nữa, nàng mới nhô đầu lên khỏi mặt nước.

Làn nước tinh khiết, sạch sẽ, còn tấm thân nàng lại dơ dáy bẩn thỉu, cho dù gột rửa cũng chẳng thể nào sạch nổi.

Lúc này trên chiếc giường kia, nàng đã làm một chuyện nhục nhã nhất trong cuộc đời mình, để giữ được mạng sống, nàng chẳng khác nào những người phụ nữ trong Bách Hoa Đường, từ bỏ tất cả mọi thứ mình có. Nàng sợ hãi bị bán vào Bách Hoa Đường, nhưng bộ dạng lúc này của nàng là gì chứ? Thực ra nàng là người tự nguyện và ti tiện, ti tiện bởi vì muốn giữ được mạng sống, thậm chí nàng còn bán rẻ tấm thân của mình, nàng có gì khác so với những kỹ nữ trong Bách Hoa Đường chứ?

Một giọt nước mắt theo gò má nàng lăn xuống mặt nước tạo thành những vòng tròn nhỏ.

Đã bao lâu rồi nàng không khóc? Mười năm? Chắc mười năm rồi thì phải. Cảm giác bức bách khó lòng hóa giải từ lâu đã trở thành kí ức xa xôi, nàng gần như đã quên mất cảm giác này, thì ra nàng vẫn còn có thể rơi nước mắt.

Thực ra lúc nhỏ, nàng là đứa bé thích khóc.

Mười một năm trước, trên đường nhập được liệu, cha nàng đã bị người xấu hại chết, cả y quán lớn đè nặng lên đôi vai gầy yếu của mẹ nàng. Bỗng một ngày, chú thím chưa từng gặp mặt xuất hiện, nói rằng mẹ nàng là sao chổi, khắc phu, khắc cha mẹ chồng, chính mẹ đã hại chết cha nàng. Từ đó, những lời đồn thổi đáng sợ, ác độc truyền đi khắp hàng xóm láng giềng, nói rằng mẹ nàng là người không trinh tiết, lén lút có tình lang bên ngoài, đồng lõa hại chết phu quân, chiếm đoạt gia sản nhà chồng...

Sau bao ngày vất vả cộng thêm những lời đồn ác ý, mẹ nàng không chịu đựng thêm được, nằm bệnh liệt giường. Lúc đó nàng mới chỉ tám, chín tuổi, lại là thân nữ nhi, ngoài việc chăm sóc mẹ thì chẳng biết làm gì hết. Nàng bất lực nhìn mẹ ngày một yếu gầy, trơ mắt nhìn chú thím chiếm đoạt mất y quán của gia đình. Đến mùa đông năm nàng được chín tuổi, mẹ nàng cuối cùng đã ra đi vì không chống chọi nổi bệnh tật. Trước khi lâm chung, mẹ chỉ nói với nàng đúng một câu “Dù thế nào đi nữa, con cũng phải tiếp tục sống... tiếp tục sống...” Đêm đó, nàng đã ôm lấy thi thể mẹ khóc trọn một đêm, sau này sẽ chẳng còn ai yêu thương, chăm sóc nàng nữa.

Ngày hôm sau, chú thím chỉ cho một mảnh chiếu rách, làm hậu sự cho mẹ qua loa, sau cùng lấy đó làm lí do, sai bảo nàng không khác gì nô tì. Chỉ cần làm sai việc gì đó, sẽ bị đánh mắng không thương tiếc, thậm chí còn không cho ăn cơm. Lúc ban đầu, nàng còn khóc lóc cầu khẩn sự thương xót, thế nhưng càng cầu khẩn lại càng bị đòn đau, hình phạt cũng theo đó mà nặng hơn. Dần dần, nàng học được bản lĩnh gặp bất cứ chuyện gì cũng im lặng không lên tiếng, những vết thương đau đớn trên người chỉ dám đợi đến lúc màn đêm buông xuống, khi không còn một bóng người, nàng mới lặng trốn trong một góc phòng củi, khóc lóc tủi thân. Đến giờ, trên thế giới này chỉ còn mỗi mình nàng đáng thương cô độc.

Chú thím vốn là người rong chơi nhác làm, hoàn toàn không hề biết tu chí làm ăn. Thấy y quán càng ngày càng lụn bại, chủ nợ tìm tới đập cửa liên tiếp, người thím liền nghĩ ra ý định điên rồ. May mà tú bà ở Di Xuân Viên

chê nàng vừa gày vừa nhỏ, mặt mũi bầm dập, buồn rầu, khốn khổ, quyết không mua nàng về, cho dù chỉ để làm một nha đầu hầu hạ. Buổi tối đó, người thím đánh nàng một trận rồi không ngừng mắng nhiếc “Nhìn bộ dạng trông chẳng khác nào của nợ, nuôi mày cũng chỉ tốn cơm tốn gạo. Tao còn phải bỏ tiền chôn cất mẹ mày, bây giờ mày ăn của tao, mặc của tao, tao lấy mày ra để xả giận cũng là điều đương nhiên.”

Nói tóm lại, bất luận nàng làm cái gì, nói cái gì, thậm chí không làm không nói gì cũng đều sai cả. Thời gian lâu dần, nàng nhận ra dù có khóc bao nhiêu thì cũng chẳng thể thay đổi được sự thật, cây gậy kia vẫn cứ không ngừng quất lên người nàng. Từ ấy, nàng biết cách yên phận, không khóc lóc thêm một lần nào nữa, bởi vì tiếp tục sống mới là điều quan trọng nhất.

Sau đó, có người dùng tiền tìm người nhập cung làm cung nữ thay con mình, người thím thấy tiền mờ mắt, bán nàng đi mà không hề do dự.

Một khi đã vào cung thì phải mất quãng thời gian mười năm mới có thể ra ngoài.

Trong mười năm nay, nàng đã học cách không quan tâm đến bất cứ chuyện gì, trở thành một con người ‘vừa câm vừa điếc vừa mù’ chỉ biết cắm đầu làm việc. Nàng từng nghe mọi người chửi rửa sau lưng, nàng là kẻ không máu không nước mắt, không biết thế nào là đau khổ. Đau khổ, có ai mà không biết? Chỉ có điều biết đau khổ cũng chẳng thay đổi được sự thật, đối với nàng mà nói, chỉ cần tiếp tục sống là được.

Thực ra vào ‘lần đầu tiên’ ở Bách Hoa Đường, cảm giác đau đớn như thể toàn thân rã rời, xương tan thịt nát đó vẫn chẳng thể khiến nàng rơi lệ. Nỗi đau đến quặn thắt tim gan, đến mức khiến nàng muốn khóc, thế nhưng chẳng thể nào tuôn trào nước mắt, bởi vì nàng đã từng nếm trải cảm giác đau đớn đến mức khóc cạn nước mắt.

Hạ Phấm Dư nhắm mắt lại, giọt nước trong veo thuận theo gò má chảy xuống, nổi xót xa tích tụ bao lâu cũng trào ra ngoài theo dòng nước mắt kia. Có thể rơi lệ cũng là một chuyện tốt, nàng không phải là con người sắt đá, có lẽ dù không cảm xúc, nàng vẫn có tình cảm, nhưng chỉ e là sau khi những giọt lên này khô đi, nàng muốn khóc thêm lần nữa chắc phải đợi tiếp mười năm nữa.

Nàng cứ lặng lẽ ngồi trong thùng nước như vậy, mặc cho nhiệt độ nước càng lúc càng giá lạnh mãi cho tới khi mặt nước đã thôi không còn gợn vòng vì nước mắt mới thôi.

Màn đêm dần buông, phủ Hầu gia bắt đầu lên đèn.

Hạ Phấm Dư đứng dậy khỏi làn nước lạnh, mặc y phục vứt tung dưới mặt đất lên, mở cửa phòng định bước ra ngoài thì lập tức thấy một thân hình quen thuộc.

Người đó nghe thấy tiếng động cũng từ từ quay người nhìn lại, là Cảnh Trung.

Cảnh Trung thấy nàng ra ngoài liền nói “Hầu gia có dặn, phòng ngự thiện vẫn thiếu người, sau này cô nương tới đó giúp việc.”

Đến đâu làm việc đối với nàng cũng chẳng có gì khác biệt.

Nàng khẽ gật đầu đáp “Dạ...”

Cảnh Trung ngược mắt nhìn nàng, mái tóc đen nháy vẫn còn ướt, những giọt nước trên đôi vai, khuôn mặt có phần nhợt nhạt, đôi môi mím chặt đến mức đỏ hồng. Đột nhiên cảm thấy mình quá đổi đường đột, Cảnh Trung liền thu ánh mắt lại, quay mặt nhìn về phía khác “Nếu cô nương cảm thấy có điều gì không ổn thỏa, thì cứ nói thẳng ra, đừng ngại. Còn nữa...” Cảnh Trung ngưng lại đôi lát rồi nói tiếp “Một lúc nữa Vương thẩm sẽ mang thuốc đến cho cô nương...”

Cảnh Trung thực sự không thể nào hiểu nổi, tại sao lần nào mình cũng phải đảm nhận nhiệm vụ này. Lẽ nào bởi vì đã tự ý hành động tại Bách Hoa Đường cho nên chủ nhân trừng phạt?

Hạ Phâm Dư cau chặt đôi mày, nhưng vẫn im lặng không nói tiếng nào.

“Nếu không còn việc gì, Cảnh Trung xin đi trước.” Cảnh Trung đưa tay ra phía trước mặt, cáo biệt rồi quay người rời khỏi.

Hạ Phâm Dư nhìn theo chiếc bóng khuất dần sau hòn non bộ, sau đó mới bước về phòng của mình. Sau đó không lâu, một vị đại thẩm liền mang thuốc tới.

Vị đại thẩm đó cũng nói những lời tương tự như Cảnh Trung rằng, trước mắt Hầu gia vẫn chưa muốn có con cái.

Con cái? Lẽ nào nàng lại muốn có sao? Với bộ dạng, tình cảnh của nàng lúc này, làm gì có tư cách để mong ngóng con cái? Ngay đến việc bản thân có thể sống đến hôm nào cũng không dám chắc, làm sao có thể liên lụy tới đứa trẻ vô tội?

Nàng nhận lấy bát thuốc, nhắm mắt, ngửa cổ uống một hơi hết cả bát thuốc.

TÌNH NÀY ĐÀNH HẸN VỚI GIÓ ĐÔNG

Hoa Thanh Thần
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Tương Tư Giai Nhân

Ngày hôm sau, trời vừa sáng Hạ Phấm Dư đã dậy, đang định tới phòng ngự thiện thì nàng thấy một tiểu nha đầu khoảng mười hai, mười ba tuổi từ phía xa, đang đánh vật với thùng nước nóng đi về phía mình. Nhìn thân thể bé nhỏ, yếu gầy của tiểu nha đầu, nàng bất giác nhớ lại khoảng thời gian khi mới nhập cung, cũng thường xuyên phải nhọc nhằn, khổ sở xách nước thế này.

Nàng lập tức bước lại gần, đưa tay ra trước mặt tiểu nha đầu nói “Thùng nước rất nặng, để ta xách cho.”

Tiểu nha đầu ngạc nhiên quay mặt qua nhìn nàng, nhúu đôi mày suy nghĩ một hồi, đột nhiên như đã hiểu ra mọi chuyện “Ồ, muội biết tỷ tỷ là ai rồi, tỷ tỷ chính là người mới tới mà Cảnh đại ca nói.”

“Ừm.” Hạ Phấm Dư nhẹ nhàng gật đầu.

Tiểu nha đầu lại nói “Thực ra muội không mệt đâu, từ nhỏ muội đã quen với việc chẻ củi gánh nước rồi, một thùng nước nhỏ thế này đối với muội mà nói chẳng là cái gì hết. Chỉ có điều hai ngày trước, muội bất cẩn vấp ngã, bị thương ở cánh tay, bây giờ vẫn còn đau.”

Hạ Phấm Dư mím chặt môi, mỉm cười dịu dàng, nhưng cũng không nói gì thêm.

“Muội tên là Xảo Nhi, tỷ tỷ tên gì?” Xảo Nhi lên tiếng hỏi.

“Ta họ Hạ, tên là Hạ Phấm Dư.”

“Họ Hạ?” Xảo Nhi lộ rõ nét mặt khó hiểu, ngạc nhiên, sau đó nói tiếp “Họ Hạ này ... hầy, có hơi phức tạp một chút. Trước kia mẹ nuôi từng nói, trong phủ không thuê người họ Hạ, đặc biệt là phụ nữ. Hình như mấy năm nay, tử tử là người đầu tiên mang họ Hạ xuất hiện ở đây đây.”

Hạ Phẫm Dư vẫn mím chặt môi, không nói lời nào.

Xảo Nhi đưa lời an ủi “Có điều tử tử không cần phải lo lắng, thực ra Hầu gia là người rất tốt. Mọi người nghe mẹ nói, năm xưa mẹ dắt theo mọi người ăn xin trên đường, Hầu gia thấy hai mẹ con đáng thương liền thu nhận vào phủ. Còn cả Cảnh đại ca và Quan đại ca nữa, hình như cũng đều được Hầu Gia cứu về, tử tử, có phải tử tử cũng được Hầu gia cứu về đây không?”

Nàng cúi mặt, không hề đáp lại. Cứu? Nếu nói đến chuyện giao dịch xác thịt của ngày hôm qua thì cũng có thể coi như là được cứu về.

“Mọi người biết ngay mà, tử tử chắc chắn cũng được Hầu gia cứu về. Tử tử đừng thấy Hầu gia lúc nào mặt mày cũng nghiêm nghị, thực ra tâm tính rất lương thiện. Còn nữa chính là ...” Xảo Nhi ghé sát bên tai Hạ Phẫm Dư thì thầm “Hầu gia là người đàn ông đẹp trai nhất mà mọi người từng thấy. Tử tử cũng không biết đâu, có biết bao vị tiểu thư con nhà quan gia, phú quý đều lén lút đút lót cho những người trong phủ chúng ta đây. Hi hi ...”

Sau khi bước qua thềm cửa, Hạ Phẫm Dư thấy một khóm rừng trúc rậm rạp phía trước, liền hỏi Xảo Nhi “Mọi người xách thùng nước nóng này đi đâu vậy?”

Nàng chợt nhớ ra hôm qua khi mới đến phủ Hầu gia, Cảnh Trung có dặn dò mình, trong phủ Hầu gia có thể đi tất cả mọi nơi ngoại trừ Nam Viện. Nàng liền hỏi Nam Viện ở đâu, Cảnh Trung đáp lại, Nam Viện chính là nơi trồng nhiều rừng trúc nhất trong phủ Hầu gia.

Xảo Nhi khẽ vỗ nhẹ lên đầu mình rồi nói “Nam Viện. Thùng nước này được mang đến cho Hầu gia tắm rửa. Tối qua hình như Hầu gia đã uống rất

nhieu rượu, Cảnh đại ca vừa bảo muội xách một thùng nước nóng tới đó. Không biết tại sao mà gần đây Hầu gia thường thích uống rượu.”

“Nam Viện là nơi ở của Hầu gia sao?” Hạ Phấm Dư khẽ hỏi.

“Đúng vậy.” Xảo Nhi đáp.

Hạ Phấm Dư dừng chân, trả thùng nước nóng lại cho Xảo Nhi nói “Ta xin lỗi nhé, ta chỉ có thể giúp muội tới đây thôi, bởi vì Cảnh hộ vệ đã dọn dò, ta không được tự tiện xông vào nơi này. Thế nên ta tới phòng ngự thiện làm việc đây.”

Xảo Nhi liền đáp “Dạ, muội suốt chút nữa thì quên mất tỷ tỷ mới tới hôm qua. Cảm ơn nhé, Hạ tỷ tỷ.”

“Nếu muội không chê, thì cứ gọi là một tiếng Phấm Dư tỷ đi.” Họ “Hạ” ở đây là một điều cấm kị.

“Đa tạ Phấm Dư tỷ.”

Hạ Phấm Dư khẽ gật đầu rồi quay người rời đi.

Thời gian thấm thoát thoi đưa, mới chớp mắt mà Hạ Phấm Dư đã đến phủ Bình Viễn hầu được hơn nửa tháng. Trong thời gian nửa tháng này, nàng rất vất vả, nhưng lại cảm thấy an tâm. Mọi người trong phủ đều đối xử thân thiện, hòa nhã với nàng, so với khoảng thời gian đấu đá, tranh giành trong chốn cung cấm thì cuộc sống ở phủ Hầu gia thực sự là điều mà nàng mong mỏi. Chính vì bận rộn mà nàng mới nhận ra rằng, phủ Bình Viễn hầu hoàn toàn khác xa so với tưởng tượng của mình.

Cả phủ từ trên xuống dưới, ngoại trừ các hộ vệ thì số người còn lại không hề nhiều, chỉ có khoảng hai mươi người. Trong đất nước Bạch Hồ, bất luận là phủ đệ quan viên hay các thương gia giàu có đều đông đúc hơn phủ Bình Viễn hầu nhiều lần.

Thế nhưng số người trong phủ không nhiều chưa phải là kì lạ, điều kì lạ chính là ngoại trừ nàng ra, thì chỉ còn Xảo Nhi với bốn vị đại thẩm khác là phụ nữ. Một vị là Triệu đại thẩm, mẹ của Xảo Nhi, một vị là Vương đại thẩm, hai người này phụ trách công việc trong phòng ngự thiện. Hai người còn lại chính là Ngô đại nương phụ trách giặt y phục và Thu đại phẩm phụ trách quét dọn. Chỉ có bốn người đương nhiên không thể làm hết mọi việc trong phủ, cho nên các hộ vệ trong phủ cũng tham gia vào công việc. Hay nói cách khác, trong phủ Bình Viễn hầu, ngoại trừ nàng là phụ nữ trẻ trung ra thì không tìm thấy người thứ hai nữa.

Có lẽ từ nhỏ Xảo Nhi đã không tìm được người nào có lứa tuổi tương đồng để tỉ tê, thì thầm chuyện riêng tư, nên vừa gặp Hạ Phấm Dư, liền cảm thấy hứng khởi. Hơn nữa, Hạ Phấm Dư ở đâu cũng luôn là người thích hợp lắng nghe tâm sự nhất. Vậy nên thường ngày, Xảo Nhi tỉ tê rất nhiều chuyện lớn nhỏ trong phủ cùng với nàng.

Xảo Nhi có thể coi là a hoàn hầu cận cho Bình Viễn Hầu gia, thế nhưng Xảo Nhi nói, Hầu gia ít khi để người khác phải phục vụ mình, thông thường đều tự thân vận động, hoặc để cho Cảnh Trung và Quan Quân làm giúp. Hàng ngày Xảo Nhi chỉ tới phòng Hầu gia để quét dọn, thi thoảng thì mài mực châm đèn trong thư phòng mà thôi.

Hạ Phấm Dư bất giác nhớ lại sự việc mà Lạc cô nương đã nói đêm hôm ấy, xem ra, việc trong phủ phụ nữ ít có lẽ cũng liên quan đến nút thắt trong lòng Hầu gia. Khi định thần lại, nàng bất giác thở phào nhẹ nhõm, sao nàng có thể nhớ lại chuyện đó, đáng lẽ phải quên từ lâu rồi mới phải.

Nàng lập tức tập trung quay lại làm việc quét dọn, lúc này đang là mùa hoa mai nở rộ, cánh hoa, lá khô rơi xuống sân rất nhiều. Mỗi buổi sáng nàng đều quét dọn một lần, có điều mới đến buổi chiều, trời đổ mưa lớn, cả sân lại đầy xác hoa rơi.

Cùng với tiếng chổi xào xạc quét trên mặt sân, nàng còn nghe thấy tiếng nói cười trò chuyện của hai người đàn ông.

Lúc này, ngoại trừ nàng đang đứng trong sân quét dọn ra thì chẳng còn ai ở đây nữa.

Nhìn theo hướng phát ra tiếng động, Hạ Phẫm Dư thấy Hầu gia cùng một người đàn ông thân khoác áo xanh đứng cách gốc mai vài ba bước. Hầu gia vẫn mặc trên người tấm áo trắng tinh khiết, hai tà áo bay bay theo làn gió, ngài nở nụ cười dịu dàng, lặng lẽ lắng người người cạnh bên nói chuyện.

Ngay từ lần đầu tiên gặp Hầu gia, ngoại trừ nụ cười lạnh lùng, nàng chưa từng thấy nụ cười như lúc này của ngài.

Khuôn mặt tựa như ngọc tạc, mày rậm mắt trong.

Ngài thực sự là một người đàn ông đẹp hiếm thấy trong thiên hạ.

Nàng vội vã dựng chiếc chổi lê, từ từ khom lưng xuống hành lễ trước hai người.

“Phẫm cô nương?” Cư Viên Tu cảm thấy bất ngờ khi gặp Hạ Phẫm Dư tại phủ Bình Viễn hầu, khuôn mặt lộ rõ vẻ hân hoan, vui mừng.

Nghe thấy ba chữ ‘Phẫm cô nương’, Hạ Phẫm Dư cảm thấy vô cùng nghi hoặc, nàng dường như chưa từng gặp vị khách trước mặt, tại sao lại xưng hô với nàng thân thiện là vậy? Hạ Phẫm Dư ngược mắt nhìn người khách phía trước, liền thấy khuôn mặt vuông vức, anh tuấn kia khá quen thuộc.

Cư Viên Tu mỉm cười nói “Là Cư mỗ đã quá đường đột. Không biết Phẫm cô nương còn nhớ chuyện kinh hãi vì chiếc xe ngựa trước Tụ Mặc Hiên vào hai tháng trước không?”

Hạ Phấm Dư đột nhiên sực nhớ ra, vội vã cúi người nói “Thì ra chính là ân công, đa tạ ân công đã xả thân tương cứu.”

“Xin cô nương đừng nói vậy.” Cư Viên Tu cảm thấy có phần lúng túng “Không phải cô nương đang ở trong cung hay sao? Tại sao lại ...”

Tư Hành Phong vẫn lặng im đứng cạnh bên lắng nghe này giờ bỗng lên tiếng đáp lời “Bây giờ đã trở thành người trong phủ của ta rồi.”

“À ...” Cư Viên Tu ngân dài câu trả lời, ngữ điệu bộc lộ rõ sự nghi hoặc, lại nghe Tư Hành Phong nói tiếp “Cư đại nhân, hoa mai tuy thơm nhưng trong phủ ta còn rất nhiều cảnh tượng nho nhã, thanh tao khác, xin mời đại nhân di bước đến Thính Vũ Hiên, ta đã chuẩn bị sẵn tiệc rượu. Xin mời.”

Dường như trong lời nói, Tư Hành Phong ngầm ám chỉ “Trên thế gian này còn rất nhiều mỹ nữ, không cần phải quan tâm để mắt đến một nha đầu nhan sắc tầm thường như thế.”

“Đa tạ Hầu Gia, xin mời.” Có điều Cư Viên Tu không hề nghe ra ngầm ý, lại đưa mắt nhìn Hạ Phấm Dư một cái rồi mới lưu luyến đi theo Tư Hành Phong.

Hạ Phấm Dư cúi đầu, cung kính tiễn hai người rời khỏi.

Lúc bóng dáng hai người dần khuất, Hạ Phấm Dư cầm chiếc chổi, lặng người trong giây lát. Quả thực không nghĩ đến chuyện đó nữa. Mặc dù đã hơn nửa tháng không gặp Hầu gia, hôm nay đột nhiên tình cờ gặp mặt.

Nàng lại tiếp tục lia chổi, quét dọn sạch sẽ khoảng sân.

Thính Vũ Hiên, cái tên rất hay, căn phòng không lớn nhưng tọa lạc vị trí đẹp nhất trong phủ, ngay phía trên một hồ sen. Vào mùa hạ, khi hoa sen nở rộ, đẩy cửa sổ nhìn ra ngoài, hương sen dịu nhẹ theo làn gió thoảng bên cánh mũi. Lúc này đang là mùa đông, hồ nước tĩnh mịch, yên ắng, cảnh sắc

ngoài cửa sổ có phần tiêu điều. Nếu gặp lúc mưa rơi, những giọt nước từ trên mái nhà nhỏ xuống mặt hồ, tí ta tí tách, khiến cảnh vật nơi đây đẹp theo một phong vị hoàn toàn khác.

Mỗi lúc trời mưa, Tư Hành Phong thường một mình đứng bên cửa sổ, lặng nhìn mưa bay lất phất bên ngoài, cũng chỉ có những lúc thế này ngài mới có thể một mình tận hưởng cảm giác đơn cô, chiếc bóng.

Cư Viên Tu hoàn toàn khác biệt so với những quan viên khác, sau hơn hai tháng tiếp xúc, có thể nhận thấy đây là người trọng tình trọng nghĩa, lần này tới chỉ vì muốn tìm một nơi tĩnh lặng vừa dùng bữa vừa thưởng ngoạn cảnh đẹp.

Tư Hành Phong liền chiều theo ý khách, chọn ngay địa điểm Thính Vũ Hiên, nơi thường ngày vẫn một mình tận hưởng không khí tĩnh tại.

Cư Viên Tu đứng trước cửa sổ, nhìn ra bên ngoài, cảnh đẹp tinh tế, liền tán thưởng “Hồ không sâu lắm, xanh thắm tuyệt vời. Cảnh tuy không nhiều, tinh mỹ là được. Nghe mưa rơi ở Thính Vũ Hiên, đúng là thú vui tao nhã.”

“Cảm ơn lời tán thưởng của Cư đại nhân, xin mời thượng tọa.” Cư Hành Phong mời Cư Viên Tu ngồi xuống rồi sai người mở cửa sổ cả bốn phía ra, cảnh đẹp tuyệt mỹ của hồ sen hiện lên rõ nét. Lúc này cảnh vật vẫn đang đợi chờ bước sang mùa hè, vàng trắng trên cao in bóng xuống mặt hồ, khiến cho mùa đông lạnh lẽo mang một nét đẹp lạ thường.

Cảnh Trung tiến lên rót rượu cho chủ nhân và Cư Viên Tu, Cư Viên Tu thấy Cảnh Trung thân người vạm vỡ, cao to lại làm chuyện chẳng phù hợp với tướng mạo của mình chút nào, bất giác bật cười thành tiếng nói “Phủ Hầu gia không chỉ có cảnh đẹp đặc sắc mà ngay cả người rót rượu cũng khác với người thường.”

Tư Hành Phong khẽ chau mày, nghe ra ẩn ý bên trong lời nói của Cư Viên Tu, liền đánh mắt ra hiệu cho Cảnh Trung. Cảnh Trung không tiếp tục

làm việc rót rượu hay rót trà gì nữa, chỉ im lặng rút ra khỏi Thính Vũ Hiên.

Hạ Phẩm Dư đã quét dọn đám cánh hoa xác lá thành một đống, đang định dọn vào trong thùng rác liền thấy Xảo Nhi hốt hải chạy tới, hồn hà hồn hển nói “Phẩm Dư tử tử, đừng làm việc này nữa, Hầu gia dặn dò bảo tử tử đến Thính Vũ Hiên hầu hạ ngài dùng bữa.”

“Hả?” Hạ Phẩm Dư có phần kinh ngạc khi nghe Xảo Nhi nói vậy.

Hàng ngày mỗi lần mời khách dùng tiệc, trong phủ bổng dưng có rất nhiều thiếu nữ trẻ tuổi xinh đẹp. Lúc ban đầu nàng không biết lí do, sau này nghe Xảo Nhi nói mới biết những người này đều do Hoàng thượng ban thưởng cho Hầu gia, tài sắc vẹn toàn, chỉ là hàng ngày Hầu gia không thích giữ những người phụ nữ trẻ tuổi trong phủ, cho nên sắp xếp cho họ ở biệt viện ở vùng phía Tây, khi nào trong phủ có khách quý thì mới đón về phủ hầu cận.

Xảo Nhi nhận ra nghi hoặc của nàng liền nói “Muội không biết tại sao ngài lại triệu tử đến hầu dùng bữa. Hiếm khi Hầu gia mời khác quý đến dùng bữa tại Thính Vũ Hiên, có lẽ do vị khách hôm nay khác biệt với những đại nhân khác chăng? Dù gì muội cũng cảm thấy ngài ấy khác biệt với những quan viên khác, trông hơi ngô nghê. Thôi được rồi, tử tử mau theo muội đi.” Xảo Nhi xưa nay tính tình đều nóng vội, liền kéo Hạ Phẩm Dư rời đi.

“Ta vẫn chưa dọn sạch cái sân này...”

“Không cần lo, sẽ có người xử lí nốt cho tử.”

“Vậy còn chiếc chổi này...”

“Không mất được đâu.”

Khi đến Thính Vũ Hiên, nàng thấy Cảnh Trung đang đứng đợi. Thấy nàng, Cảnh Trung liền khẽ gật đầu ra hiệu rồi cả hai bước vào bên trong.

Rượu trong ly được rót đầy, Cư Viên Tu bàng hoàng nhận ra người rót rượu là Hạ Phẫm Dư, lập tức ngược mặt nhìn Tư Hành Phong. Qua thần sắc trên khuôn mặt của Tư Hành Phong, Cư Viên Tu dường như đã hiểu ra mọi chuyện. Xem ra là Tư Hành Phong đang chiều theo lòng khách quý.

Ngài nhắc ly rượu lên nói “Đa tạ ý tốt của Hầu gia.”

Tư Hành Phong nhắc ly rượu lên đáp lễ, kính lại, hợp một hụm rồi nói “Đây là điều đương nhiên mà, Cư đại nhân là khách quý của Tư mỗ, nếu Cư đại nhân cảm thấy không thoải mái khi để một người đàn ông đứng cạnh bên hầu rượu, Tư mỗ đã biết làm sao có thể để khách quý mất nhã hứng được chứ?”

“Hầu gia nặng lời, nặng lời rồi.” Cư Viên Tu nhắc ly rượu lên, ngửa cổ uống cạn, sau đó quay sang nhìn Hạ Phẫm Dư, bất giác hiếu kì lên tiếng “Tại sao Phẫm cô nương đột nhiên lại xuất hiện ở phủ Hầu gia?”

Hạ Phẫm Dư bỗng ngây người, khẽ ngược mặt thấy Tư Hành Phong đang cau chặt đôi mày, không dám tùy tiện lên tiếng, mím chặt môi, lặng lẽ rót đầy ly rượu.

Tư Hành Phong đưa mắt liếc qua nàng, khước miệng nhoẻn cười nói với Cư Viên Tu “Cư đại nhân dường như rất hứng thú với nha đầu trong phủ của ta, có phải đã ưng ý với nha đầu này hay không?”

“Để Hầu gia phải chê cười rồi.” Hai vành tai Cư Viên Tu đỏ ửng lên, Tư Hành Phong hỏi thẳng vậy, cho dù ngài ưng ý Hạ Phẫm Dư đến mức nào cũng không thể mở miệng khẳng định được.

Tư Hành Phong mím cười, lạnh lùng đưa mắt nhìn về phía người phụ nữ gần một tháng nay không gặp mặt. Y phục màu xanh, búi tóc giản dị, hai

lọn tóc cong cong vén bên tai, vẫn là bộ dạng tầm thường của một thán g về trước. Ngài đã tìm hiểu vài chuyện liên quan đến nàng, cũng biết nàng đã hầu bên cạnh Tây Lăng Xuyên nhiều năm, không những giữ được tấm thân trinh tiết, lại còn an nhàn, bình an tới mức chỉ cần đợi thêm nửa năm nữa là có thể xuất cung. Trong khi Cư Viên Tu chẳng qua mới gặp nàng có hai lần, vậy mà đã ấn tượng sâu sắc đến vậy. Khuôn mặt tầm thường ấy, dù nhìn từ góc độ nào ngài cũng cảm thấy nhan sắc chẳng có gì nổi trội.

Nghe như một câu nói đùa, nhưng Hạ Phẫm Dư có thể hiểu ẩn ý bên trong lời nói của Tư Hành Phong, nàng khẽ ngước mắt lên, quả nhiên không sai, vừa hay bắt gặp đôi mắt lạnh lùng cười nhạt của ngài. Nụ cười dịu nhẹ bên môi ngài đã biến mất và thay vào đó là ý dò thăm, mĩa mai.

Nàng lại cúi đầu, nắm chặt lấy bình rượu, lặng lẽ đứng hầu cạnh bên.

Tư Hành Phong thu lại ánh mắt, quay sang mỉm cười với Cư Viên Tu “Phẫm Dư là do Hoàng thượng ban tặng cho Tư mỗ, nếu Cư đại nhân cảm thấy sống ở Bạch Hồ cô đơn, lẻ loi, thì mấy hôm nữa, ta sẽ sai người chọn vài mỹ nhân đến cho Cư đại nhân giải sầu.”

Riêng người phụ nữ này, đừng nói là Cư đại nhân, e là Hoàng thượng lúc này hạ chỉ đòi về, ngài cũng tuyệt đối không bao giờ đồng ý. Để bắt được Hạ Chi Lạc, ngài đã mất khoảng thời gian năm năm, đợi lần sau bắt lại có lẽ phải mất thêm khoảng thời gian năm năm nữa. Trong khoảng thời gian đó, nỗi thống hận của ngài phải trút ra kiểu gì đây?

“Hầu gia đúng là thích nói đùa, Viên Tu nhận lệnh của hoàng đế, tới quý quốc làm việc. Giờ công việc vẫn chưa hoàn thành, nào dám tư tưởng đến những việc phong hoa tuyết nguyệt?” Thứ mà Cư Viên Tu thích chính là mùi hương dịu nhẹ trên người Hạ Phẫm Dư, khiến cho ngài cảm thấy hiếu kì muốn tìm hiểu tâm tư của nàng. Nếu tặng cho ngài mỹ nhân, chẳng thà mỗi ngày lang thang trên đường, tận hưởng phong thổ nhân tình ở nước Bạch Hồ còn hơn.

Tư Hành Phong mỉm cười nói “Sau này nếu Cư đại nhân có yêu cầu gì xin cứ nói ra đừng ngại. Xin mời.”

“Xin mời.” Cư Viên Tu lại nâng ly rượu lên, ngửa cổ uống cạn.

Mùa hè sắp tới, vầng trăng sáng trên bầu trời soi bóng xuống mặt hồ tuyệt đẹp, tràn đầy thi vị. Cảnh đẹp tình dang khiến Cư Viên Tu cao hứng, bất giác xuất khẩu thành thơ, lấy rượu trợ hứng, còn Tư Hành Phong hết lời tán tụng.

Cư Viên Tu tửu lượng không cao lại công thêm việc Hạ Phấm Dư đứng bên rót rượu, cho nên lúc này ‘Rượu không say, người tự say trước. Cảnh không mê, người tự đắm chìm.’ Sau mấy lần đối ẩm, cả hai đều bắt đầu lơ mơ, loạn choạng. Cư Viên Tu nâng ly rượu đứng dậy, nghiêng ngả, liêu xiêu tiến đến phía Hạ Phấm Dư. Ngài nheo đôi mắt đã mơ màng, nhìn nàng thật kĩ, rồi than dài một tiếng.

“Đâu chỉ trong mộng ương tư nàng?”

Tương tư cả gốc hoa mai thắm.

Lại thấy giai nhân đứng bên cây.

Mỉm cười ghênh tiếp khách phương xa.”

Ngâm thơ xong, Cư Viên Tu liền ngửa cổ cạn hết ly rượu rồi đặt lên bàn, lắc lư nghiêng ngả đi về chỗ ngồi, vẫn nhìn Hạ Phấm Dư bằng đôi mắt si mê.

Hạ Phấm Dư khẽ mỉm đôi môi hồng, khép hàng mi dài, trốn tránh ánh nhìn đó không chút kiêng kỵ. Tư Hành Phong lại nhìn Hạ Phấm Dư bằng đôi mắt lạnh lùng, hai môi mím chặt, sau đó quay sang Cư Viên Tu “Biết rõ tương tư khổ, sao còn khổ tương tư?”

“Sao còn khỗ tương tư ... ha ha ...” Cư Viên Tu bật cười vài tiếng, nằm thượt xuống mặt bàn, chìm vào giấc ngủ.

Tư Hành Phong quay sang bên cạnh hạ lệnh “Cư đại nhân say rồi. Cảnh Trung, người mau đỡ Cư đại nhân về phòng dành cho thượng khách nghỉ ngơi đi.”

Cảnh Trung nhận lệnh liền đỡ Cư Viên Tu rời khỏi Thính Vũ Hiên.

Hạ Phẫm Dư và Xảo Nhi ở lại dọn dẹp tàn cuộc.

Tư Hành Phong ngồi bên cửa sổ, mượn cơn gió đêm lạnh để đầu óc tỉnh táo. Ngài bê bình trà đặt trên bàn, ánh mắt bất giác nhìn về phía Hạ Phẫm Dư vẫn đang bận rộn thu dọn bát đĩa. Từ đầu chí cuối, nàng chẳng khác nào một bức tượng lạnh lẽ, thế nhưng lại chú ý, rót rượu rất đúng lúc, thậm chí sau đó khi ngài đã bắt đầu ngà ngà say, còn Cư Viên Tu đã say mềm, nàng liền bảo Xảo Nhi bê một bình trà giải rượu đặt lên bàn.

Tư Hành Phong nheo mắt lại, khẽ hớp một ngụm trà để tinh thần tỉnh táo, bất giác lại đưa mắt nhìn vào bàn tay và khuôn mặt của Hạ Phẫm Dư.

Nàng là một người phụ nữ biết cách quan sát nét mặt người khác. Thế nhưng điều khiến ngài cảm thấy hiếu kì nhất chính là tại sao một người có dung mạo tầm thường đến vậy mà có thể hầu hạ tại cung Ngọc Trì bên cạnh Tây Lăng Xuyên lâu đến vậy. Tính cách yêu cái đẹp đến cuồng dại của Tây Lăng Xuyên bá quan văn võ không ai không biết, những người hầu cận bên cạnh cho dù là nam hay nữ đều phải là những người thanh tú, xinh đẹp. Trong khi người phụ nữ tướng mạo tầm thường này ngoại trừ lúc cười, trên mặt ẩn hiện hai chiếc lúm đồng tiền đáng yêu ra thì thực sự là một hiện tượng dị thường. Có nhiều lúc, ngài thực sự không hiểu nổi con người Tây Lăng Xuyên, phong cách hành sự vô cùng kì quái, những chuyện triều chính, Tây Lăng Xuyên chỉ cần ngược mắt liếc qua là có thể nắm được suy

ngũ của thần tử, thế nhưng trong đời sống riêng tư, lại khiến người khác khó lòng đoán biết được ý tứ.

Hơn một tháng trước, lúc ngài đến tìm Tây Lăng Xuyên xin người, Tây Lăng Xuyên ngây ra một lúc lâu mới như bừng tỉnh đại ngộ, tiếp đó bật cười vui vẻ nói “Ái khanh ứng ý với người cung nữ tướng mạo có tác dụng nhắc nhở người khác đó sao? Ở trong thâm cung này lâu năm, thực ra nhìn thấy quá nhiều cung nga mỹ nữ, tuyệt đại giai nhân, yếu điệu thực nữ, duyên dáng diễm lệ, cũng cảm thấy rất mệt mỏi. Cho nên, giữ lại bên cạnh một người để nhắc nhở bản thân, thi thoảng cảnh tỉnh, cũng không tệ lắm đâu. Ái khanh nói xem có phải không? Nếu ái khanh đã thích vậy thì cứ lấy đi. Chỉ có điều bên cạnh quả nhân thiếu đi một cung nữ nhắc nhở sẽ mất hứng lắm. Thế nên sau này ái khanh không thích nữa thì hãy trả lại cho quả nhân. Quả nhân biết vẹn toàn mỹ ý cho người khác, ái khanh cũng phải nhớ thường xuyên vào tán gẫu cùng quả nhân đấy.”

Mất hứng? Đích thực là vô cùng mất hứng!

Nỗi hận trong lòng không biết trút vào đâu, làm sao ngài lại không cảm thấy mất hứng? Có điều, vẫn may là sau này sẽ có một người phụ nữ có tác dụng 'nhắc nhở' ở bên cạnh.

Tư Hành Phong từ từ đứng dậy, xua tay ra hiệu cho những người khác lui hết ra ngoài. Rất nhanh, cả Thính Vũ Hiên rộng lớn chỉ còn lại mình ngài và nàng.

Ngài từ từ bước lại bên cạnh nàng, cúi người thì thầm bên tai nàng “Tám tuổi mất cha, chín tuổi mẹ cũng qua đời, gia sản bị người ta chiếm đoạt, mười tuổi mạo danh thay người khác vào cung, mười lăm tuổi bắt đầu hầu hạ tại điện Phi Vân, bị Tây Lăng Xuyên cười chê tướng mạo tầm thường, có điều sau đó lại được Tây Lăng Xuyên phong thành Chương Ý, chuyên trách hầu hạ tại cung Ngọc Trì, mãi cho tới tận năm mười chín tuổi rưỡi, chỉ còn nửa năm nữa là có thể xuất cung. Trong chín năm rưỡi hầu hạ trong cung,

không điều tiếng gì, hai tháng rưỡi trước thay cung nữ Yên Chi tới hầu hạ tại cung Ngọc Hoa, bị phạt, sau đó đẩy vào Thượng Y Cục làm việc nặng nhọc.”

Bên tai đột nhiên vang lên tiếng nói khiến Hạ Phấm Dư không khỏi giật mình kinh hãi. Sau khi nghe rõ nội dung, cả người nàng cứng đờ, sắc mặt cũng trở nên nhợt nhạt. Nàng ngưng thu dọn bát đĩa, quay đầu lại nhìn sang người đứng cạnh bên. Khuôn mặt đẹp trai, tuấn tú kề ngay sát, tuy làn da hồng hào vì uống hơi nhiều rượu, khóe miệng cong lên mỉm cười, đôi mày thanh tú, cương nghị, có điều ánh mắt hiện rõ nét mỉa mai, chế giễu.

Làm sao mà ngài có thể biết rõ về thân thế, cuộc đời của nàng đến vậy? Ngay cả những việc trước khi vào cung như cha mẹ mất, gia sản bị chiếm đoạt, rồi thay người khác nhập cung ngài cũng biết cả. Còn nữa, không ngờ ngài còn dám gọi thẳng tên úy của Hoàng thượng.

Hạ Phấm Dư nhìn ngài, thực lòng không hiểu ngài đang muốn làm gì.

“Đang kinh ngạc vì thấy ta gọi trực tiếp tên của Tây Lăng Xuyên và cả chuyện tại sao ta có thể nắm rõ chuyện của người rõ ràng đến vậy đúng không?” Ngài đưa mắt nhìn ra chỗ khác, bật cười lạnh lùng “Cho dù đứng trước mặt Tây Lăng Xuyên ta cũng dám gọi thẳng tên úy của hắn, hắn cũng chẳng làm gì ta hết cả. Người cho rằng ta có thể tùy tiện để một người lai lịch không rõ ràng vào trong phủ của mình sao? Hơn nữa đó còn là người bên cạnh Tây Lăng Xuyên? Trước khi ta đến chỗ Tây Lăng Xuyên xin người, thì ta đã cho người đi nghe ngóng, điều tra rõ ràng mọi chuyện liên quan đến người. Người vô thân vô thích, không có chút dây mơ rễ má gì, sau này cho dù chết đi cũng gọn gàng, nhanh chóng.”

Thân người nàng khẽ run rẩy, sắc mặt càng lúc càng thêm nhợt nhạt.

Ngài lại bật cười lạnh lùng nói thêm “Mạo danh thay người khác nhập cung là phạm vào tội chết. Người nói xem, có phải ta đã cứu người một

mạng?”

“Đa tạ Hầu gia tha mạng.” Nàng nhanh chóng quỳ xuống trước mặt ngài.

Tư Hành Phong nhìn người phụ nữ đang quỳ dưới chân mình, không biết có phải vì men rượu không mà tâm trạng của ngài lúc này rất tốt. Ngài ngồi xuống, đưa tay nâng cằm của Hạ Phẩm Dư, dung mạo bình thường như vậy, thế nhưng lại để lộ ra khí chất thanh tao, thảo nào Tây Lăng Xuyên lại cảm thấy nàng có tác dụng 'nhắc nhở'. Ngài lại bật cười một tiếng rồi nói “Có biết tại sao hôm nay ta lại kêu người tới Thính Vũ Hiên hầu hạ không?”

Chiếc cằm đang bị nắm chặt, Hạ Phẩm Dư nghiêng rặng, quay mắt sang phía khác, bình thản lên tiếng “Nô tì không biết.”

“Hay cho câu không biết. Ở bên cạnh Tây Lăng Xuyên mười năm trời mà vẫn còn nguyên vẹn, chẳng qua là mới gặp mặt có hai lần đã khiến cho Cư đại nhân của hoàng triều Kim Bích phải say mê điên đảo, người đích thực là không đơn giản.” Giọng nói lạnh lùng, bàn tay lại càng siết chặt hơn trước.

Nàng khép mi lại, nghiêng rặng, không dám nhìn ngài, lại càng không dám lên tiếng.

“Nếu ta đem người tặng cho Cư đại nhân thì người có bằng lòng?”

Nghe thấy vậy, nàng bỗng ngây lặng người ra.

Các quan viên đem nô tì xinh đẹp, trẻ trung tặng cho khách quý tới viếng thăm là chuyện rất bình thường, cho dù tặng chính thể thiếp của mình cũng không có gì quái lạ. Thân là nô tì thấp hèn, nàng hoàn toàn không hề có quyền tự chủ. Nàng đâu phải là cái gì, thậm chí còn chẳng xứng làm người hầu kề cận bên ngài, nói thuận tai đôi chút thì là a hoàn giúp việc.

Nàng không xinh đẹp, được khen là 'thanh tú' coi như cũng đã được người ta tân bốc quá lời.

Ngài muốn đem nàng tặng cho ai là quyền quyết định của ngài, chỉ là nàng thực sự căm ghét cảm giác bị người ta đẩy qua đẩy lại không khác nào món hàng ngoài chợ.

Hạ Phẫm Dư chau mày, cúi đầu một lúc rồi mới lên tiếng “Phẫm Dư không có suy nghĩ gì hết, tất cả đều do Hầu gia làm chủ.”

“Xem ra, người rất thích được đi theo Cư đại nhân.” Tư Hành Phong nhú chặt đôi mày, đưa lời mỉa mai.

Nàng mím môi, không nói câu nào.

Ngài lại cười lạnh lùng nói “Hạ Phẫm Dư, nếu ta đã xin người từ chỗ Tây Lăng Xuyên về thì đương nhiên không dễ dàng tha cho người. Kể từ khi cha mẹ người qua đời, một mình đơn độc suốt mấy năm trời, đến nay vẫn có thể bình an vô sự, qua đây có thể thấy người là người có khả năng nhẫn nhịn giỏi, thậm chí còn vượt qua mức độ chịu đựng của người thường. Điểm này không khác ta là mấy. Ta có thể sống tới tận giây phút này, trở thành một Bình Viễn Hầu gia đứng dưới một người, trên hàng vạn người chính là vì ta có thể nhẫn nhịn những chuyện mà người khác không nhịn được. Người nói xem, người mà ta một lòng muốn giày vò, hành hạ đã chạy mất rồi, nổi căm hận, oán thán trong lòng biết trút vào đâu đây? Ta phải làm gì?”

Nàng im lặng, nhưng đã thấy ngài tiếp tục nói “Người mang họ Hạ đương nhiên không phải lỗi của người, thế nhưng đáng tiếc người lại biết được quá nhiều chuyện không nên biết, người nói xem, liệu ta có dễ dàng tha cho người?”

Nàng vẫn mím môi không nói gì, nổi hoảng sợ, hoang mang trong lòng càng lúc càng lớn, nhẫn nhịn một lúc lâu rồi mới lên tiếng “Hồi bẩm Hầu

gia, nô tì thực không biết gì cả. Nô tì chỉ muốn sống một cách an lành, vô sự, ngoài ra không còn mong muốn gì khác.”

“Sống? Ta cầm cự được đến tận lúc này cũng chỉ có một chữ 'sống' mà thôi, nhân nhục cầu sinh, đã sống được trọn vẹn sáu năm trời rồi đấy. Cuộc sống nhân nhục cầu sinh này, người cũng đã từng trải qua.” Ngài mỉm cười đầy khổ sở, dường như đang tự cười nhạo chính mình, có điều vài giây sau, giọng nói lạnh lùng đã như trước “Hạ Phẩm Dư, người nghe cho kĩ đây, cái mạng này của người là thuộc về ta, ta sẽ không dễ dàng để cho người rời khỏi đây hoặc chết đi, người nhất định phải tiếp tục sống. Nếu người chết đi hoặc bỏ đi, cuộc sống của ta sẽ rất vô vị, rất mất hứng. Cho nên ta cảnh cáo người, đừng dễ dàng tin tưởng người khác, ta tuyệt đối không phải là người nhân từ. Đối đã với kẻ thù, ta chưa bao giờ mềm lòng, nhất định sẽ dùng thủ đoạn độc ác nhất khiến cho kẻ đó muốn sống chẳng được, muốn chết không xong. Co người thời gian một khắc về tắm rửa sạch sẽ. Ta sẽ chờ người ở biệt viện Thanh Phong. Hôm nay này hầu hạ ta cho cẩn thận. Người có thể học theo Hạ Chi Lạc mắng nhiếc ta là kẻ điên, cầm thú, thậm chí là vô nhân tính.” Ngài dí sát mặt vào khuôn mặt nàng, hơi thở ấm nóng phảng phất mùi rượu phủ trên da nàng.

Tư Hành Phong mỉm cười, buông bàn tay đang nắm chặt lấy chiếc cằm của nàng ra, đứng dậy rời rời khỏi Thính Vũ Hiên.

Thân thể cứng đờ của Hạ Phẩm Dư bỗng mềm nhũn, cứ quỳ mãi đấy, lúc này ngay cả sức lực đứng dậy cũng chẳng có.

Nàng biết, họ Hạ này sẽ còn mang lại nhiều phiền phức cho cuộc sống sau này của mình, thế nhưng nàng hoàn toàn không thể ngờ, ngài lại bắt nàng đến hầu hạ ban đêm. Hạ Phẩm Dư cứ tưởng sau lần ấy, ngài sẽ không thèm nhìn nàng lấy một lần.

“Phẩm Dư tử, tử làm sao thế?” Xảo Nhi bước từ bên ngoài vào, thấy nàng đang ngồi bệt trên mặt đất liền quan tâm hỏi.

Nàng định thần, đứng dậy nói “Không có chuyện gì cả, có lẽ do đứng lâu quá nên chân hơi tê, ta ngồi xuống xoa chân chốc lát, ai ngờ lại thành ngồi bệt xuống thế này.”

Xảo Nhi thở phào nhẹ nhõm “Hầy, chân của muội đã tê từ lâu rồi, từ trước đến giờ muội chưa bao giờ đứng lâu như vậy cả. Tối hôm nay, Hầu gia đúng là cao hứng quá. Hiếm khi thấy ngài vui vẻ như vậy, có điều hình như ngài uống không ít rượu, lúc này muội thấy bước đi của ngài không vững, Cảnh đại ca định lại gần đỡ mà ngài không chịu.”

Hạ Phấm Dư cắt ngang lời của Xảo Nhi “Xảo Nhi, mau thu dọn nhanh lên, rồi quay về nghỉ ngơi sớm.”

Nàng vẫn còn suy nghĩ về chuyện lúc nãy. Vừa rồi, có phải ngài đã say, cho nên mới nói với nàng nhiều chuyện như vậy? Lại còn bảo nàng tới biệt viện Thanh Phong để hầu hạ, có lẽ đây đều là những lời nói sau khi say rượu mà thôi. Biệt viện Thanh Phong, chỉ cần nghĩ đến chỗ đó thôi là nàng lại thấy rùng mình, sợ hãi.

Xảo Nhi đột nhiên bật cười, đưa tay huých nhẹ vào người nàng “Ấy? Tại sao tỷ phải vội vã thế? Muội biết thừa tỷ đang vội tới hầu hạ Hầu gia.”

Thân người nàng bỗng cứng đờ lại, trợn tròn mắt nhìn về phía Xảo Nhi, tại sao Xảo Nhi lại biết được chuyện này?

Xảo Nhi lại tiếp tục cười nói “Lúc này khi đi ra ngoài, Hầu gia đã đưa lời dặn dò bảo tỷ tới biệt viện Thanh Phong hầu hạ ngài.”

Sắc mặt của Hạ Phấm Dư ngày càng trắng bệch, ngài thực sự say rồi sao?

“Phấm Dư tỷ thẹn thùng rồi. Được rồi, được rồi, muội không cười tỷ nữa là được chứ gì. Mau thu dọn các thứ lại, đi tắm rửa sạch sẽ, nhất định

phải để cơ thể thơm phức rồi hãy đến gặp Hầu gia. Hi hi...” Xảo Nhi cong miệng mỉm cười.

Hai bên má Hạ Phẩm Dư bỗng nhiên nóng bừng, bất giác đưa lời mắng Xảo Nhi “Con nha đầu nhiều chuyện!”

Sau khi dọn dẹp chiếc bàn, lau dọn sạch sẽ Thính Vũ Hiên, nàng mới từ từ quay về căn phòng của mình.

Vừa nghi tới việc một lúc nữa phải tới biệt viện Thanh Phong, nàng liền liền mình lấy nước nóng tắm rửa. Sau khi tắm giặt xong xuôi, nàng thay bộ y phục rồi chậm rãi tới biệt viện Thanh Phong.

Lần này, khi quay lại biệt viện Thanh Phong, Hạ Phẩm Dư cảm thấy vô cùng hoảng hốt, sợ hãi.

Cây cỏ hoa lá xào xạc trong làn gió đêm, nàng thấy sao mà khó thích ứng với tiếng động này thế. Phía xa xa, đèn đuốc sáng rực. Rất nhanh, nàng bước tới trước cửa phòng chính của biệt viện Thanh Phong.

Thời gian một khắc mà Hầu gia định cho nàng đã qua từ lâu. Từ tận đáy lòng, nàng hy vọng lúc này Hầu gia đang say rượu đến độ bất tỉnh nhân sự.

Nàng gõ nhẹ lên cánh cửa, nhưng không ai đáp lời. Dẫn đo một lúc, nàng liền đẩy cửa phòng ra. Bên trong là một khoảng tối tĩnh lặng, nàng liền châm đèn, trong phòng trống rỗng, không có một ai. Hạ Phẩm Dư lại bước vào bên trong, cũng chẳng hề thấy bóng dáng của Tư Hành Phong, trong lòng thầm nghĩ, có lẽ lúc này ngài say quá nên nói bừa vậy thôi, là nàng đã suy nghĩ quá nhiều, đáng lẽ nàng không nên tới đây. Thế nhưng, nếu câu nói đó của Hầu gia là thật, thì nàng không thể tự ý rời khỏi. Huống hồ những người đứng hầu bên ngoài Thính Vũ Hiên điều biết chuyện Hầu gia ra lệnh cho nàng tới đây hầu hạ. Nếu nàng tự ý rời đi, thì sẽ chống lại mệnh lệnh của Hầu gia.

Nhìn chiếc bóng chập chờn của mình in trên tường, nàng lặng lẽ ngồi trước chiếc bàn tròn, an phận ngồi đợi Tư Hành Phong tới.

Chỉ là đợi rất lâu mà nàng vẫn không nhìn thấy bóng dáng của Tư Hành Phong đâu cả.

Đêm càng lúc càng khuya, tiết trời càng lúc càng lạnh, nàng xoa hai bàn tay vào nhau, không ngừng vuốt mạnh lên tay áo, hy vọng có thể làm cho người mình ấm hơn một chút. Thế nhưng làm sao có thể dễ dàng chống chọi lại thời tiết giá lạnh ban đêm thế này chứ? Nàng lại không thể vượt quyền leo lên giường ngủ, điều duy nhất có thể làm là ôm lấy thân mình tựa vào bàn, nghỉ ngơi đôi chút.

'Rầm' một tiếng, nàng bừng tỉnh khỏi giấc mộng. Cơn gió lạnh lùa từ bên ngoài vào, thổi mạnh vào người nàng, khiến cả thân người nàng run lên liên tục. Nàng đưa hai tay lên ôm lấy thân người, đứng dậy, đưa tay đóng cửa lại, bất giác nhìn thấy vầng trăng đang treo lên bên góc phía trời tây, bây giờ có lẽ vừa qua giờ Sửu.

Thì ra nàng nghỉ ngơi giây lát mà trời đã qua giờ Sửu.

Nhìn về phía chiếc giường trống, quả nhiên nàng đã suy nghĩ quá nhiều, Hầu gia vì say rượu nên mới nói những lời đó, cho dù không phải là vậy thì có lẽ là đang muốn trừng phạt nàng nhưng chẳng có lí do gì mà thôi. Ai bảo nàng mang họ Hạ? Đợi đến lễ Thanh Minh, nàng phải đến hỏi cha mẹ một câu, liệu có thể đổi họ được không, chỉ e là cha mẹ sẽ tức giận mà nhảy bật ra khỏi mộ mất. Nói đi nói lại đây đều là ý trời sắp đặt cả, không thể nào trốn tránh, nên nàng chỉ có thể chịu đựng mà thôi.

Nàng nghiêm mặt nắm chặt bàn tay, thổi tắt đèn rồi rời khỏi biệt viện Thanh Phong.

Trong thư phòng, Tư Hành Phong nằm ngủ gục trên thư án, mãi cho tới khi chiếc áo bông đập trên người rơi xuống đất, ngài mới tỉnh dậy.

Thấy Cảnh Trung đứng canh ở trước thư án này giờ, ngài bất giác cau mày hỏi "Tại sao người vẫn chưa đi nghỉ?" Vừa nói ngài vừa vuốt dọc theo cánh tay đang tê dại của mình.

Cảnh Trung mở miệng, định nói điều gì đó lại thôi, nhưng suy nghĩ một hồi, cuối cùng vẫn quyết định lên tiếng. Thế nhưng khi mở miệng ra một lần nữa, lời nói mắc nghẹn ở cổ họng, liên tục như vậy mấy lần, sau cùng, đành im lặng không nói gì thêm.

Tư Hành Phong thấy vậy bất giác nhiều mày hỏi "Có điều gì thì cứ nói. Muốn nói nhưng lại không nói ra, người không cảm thấy khó chịu sao?"

"Dạ có." Cảnh Trung không thể nào nhẫn nhịn thêm nữa, liền lên tiếng "Phẩm cô nương... hình như đã đợi ở biệt viện Thanh Phong rất lâu rồi..."

Tư Hành Phong nghe vậy, cau chặt đôi mày, lạnh lùng lên tiếng "À cũng nghe lời quá nhỉ? Đã tới đó bao lâu rồi? Bây giờ đã rời khỏi chưa?"

"Cô nương ở đó mãi tới tận giờ Sửu, vừa mới rời đi thôi!" Cảnh Trung đáp.

"Bây giờ là giờ gì rồi?"

"Giờ Dần một khắc"

"Người vẫn luôn đứng canh ở đây sao?"

"Dạ..."

"Xem ra người cũng rất để tâm đến ả đấy chứ?" Tư Hành Phong lại lạnh lùng mỉa mai, vừa nhìn qua đã đoán biết được tâm tư của Cảnh Trung.

Cảnh Trung lập tức quỳ xuống, khuôn mặt ửng đỏ đáp "Hầu gia, ngài hiểu lầm rồi, thuộc hạ tuyện đối không dám có ý đó."

Tư Hành Phong phẩy tay rồi nói “Mau đứng dậy đi, đừng có động một tí là quỳ xuống thế. Ta đã nói với người và Quan Quận bao nhiêu lần rồi, những lúc hai người ở cùng với ta không cần phải giữ lễ tiết, nam nhi đâu gối giá ngàn vàng*. Huống hồ, ta vẫn chưa trách tội người, ở trong cung suốt mười năm trời mà vẫn có thể bình an vô sự, Cư Viên Tu mới chỉ gặp có hai lần đã hết lòng nhung nhớ, người phụ nữ này đích thực không đơn giản. Nếu người vẫn còn áy náy chuyện ở Bách Hoa Đường thì không cần thiết, nói cho cùng thì người gây chuyện cũng là ta. Đây là việc của ta.”

*Ý nói đàn ông con trai không thể tùy tiện quỳ gối.

Cảnh Trung liền đứng dậy, nói “Thuộc hạ hiểu rồi!”

“Đến bao giờ thì Quan Quận mới quay về?” Tư Hành Phong lại hỏi.

“Dạ sắp rồi, chỉ vài ngày nữa là sẽ về tới phủ. Lúc chiều muộn, thuộc hạ nhận được tin tức của huynh ấy, người mà Hầu gia muốn tìm đã tìm được rồi. Người này do làm ăn lụn bại nên cơ nghiệp chế tác ngọc sụp đổ, để trốn nợ, đã đem theo người nhà chạy về nương tựa đại ca chuyên khai thác vàng tại huyện Ngọc Bi.

Vài năm trước, dưới sự trợ giúp của đại ca, người này đã lập được một xưởng khai thác khoáng sản ở vùng ven đô, nhưng mãi chẳng thành công được. Vào khoảng tháng ba năm trước, xưởng của họ đào được mỏ vàng, còn đại ca của người này một hôm uống rượu say, ban đêm đột ngột qua đời, cho nên tất cả gia sản đều thuộc sở hữu của người này. Sau đó việc làm ăn ngày càng lớn, năm ngoái lại chuyển vào kinh thành Kim Bích, mở mấy tiệm vàng, nạp thêm bốn tiểu thiếp nữa để duy trì nhang khói, thế nhưng vẫn chỉ có mỗi một người con gái.”

Tư Hành Phong nghe xong, liền rút tờ giấy từ trong ngăn kéo ra, lật giở từng tờ một. Trên những tờ giấy này có viết rất nhiều cái tên được gạch

bằng mực đỏ, chỉ có điều ở trang cuối cùng, vẫn còn mấy cái tên chưa bị gạch.

Chỉ có đúng một người con gái? Là do đã làm quá nhiều chuyện thất đức, bị ối cho nên mới bị báo ứng. Ông trời đã định sẵn tên súc sinh này phải tuyệt tử tuyệt tôn. Thảo nào mà bao năm nay ngài mới tìm thấy, thì ra lẩn về huyện Ngọc Bi đào vàng, xưởng chế tác ngọc sụn đồ giờ lại có tiệm vàng? Ngài nhất định phải khiến tên súc sinh này mất hết tất cả.

Cảnh Trung liền nói “Thuộc hạ chờ lệnh của Hầu gia bất cứ lúc nào.”

Ngài liền xua tay “Cảnh Trung, ngươi nên quay về phòng nghỉ sớm đi, ta cho phép ngươi được nghỉ sáng ngày mai.”

“Đa tạ Hầu gia.” Cảnh Trung hành lễ rồi lui ra khỏi thư phòng.

Tư Hành Phong đứng dậy, tiến lại gần cửa sổ, nhìn về vầng trăng tròn chênh chếch bên phía Tây, lẩm bẩm một mình “Cuối cùng cũng đợi được đến ngày này, cơn ác mộng của ta rốt cuộc sắp sửa kết thúc rồi...”

TÌNH NÀY ĐÀNH HẸN VỚI GIÓ ĐÔNG

Hoa Thanh Thần
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Ốm Nặng Một Trận

Hạ Phẫm Dư rời khỏi biệt viện Thanh Phong quay về phòng mình là nằm xuống ngủ ngay. Buổi sáng hôm sau, trời đã sáng lâu rồi mà đầu óc nàng vẫn mê man, mệt mỏi, cổ họng khó chịu như thể bị cào xước, có lẽ do cơn gió lạnh đêm qua khiến nàng bị nhiễm phong hàn.

Nàng ho một hồi lâu mới có thể xuống giường, sau khi chải đầu gọn gẽ, liền kéo tấm thân nhức mỏi, rã rời tới phòng ngự thiện làm việc. Làm việc được khoảng hơn một canh giờ, nàng hoa mày chóng mặt, chẳng thể nào trụ vững, suýt chút nữa là hôn mê bất tỉnh.

Triệu đại thẩm, mẹ của Xảo Nhi ra ngoài mua đồ về thấy sắc mặt trắng bệch của nàng, vô cùng kinh ngạc liền bảo nàng nhanh chóng quay về phòng nghỉ ngơi. Nằm lên giường, nàng ngủ tới tận lúc hoàng hôn.

Vừa mới tỉnh dậy, Hạ Phẫm Dư đã thấy Xảo Nhi thò đầu vào do thám, theo sau còn có mấy vị đại thẩm, đại nương, họ mang theo thuốc vào phòng thăm bệnh. Căn phòng bỗng náo nhiệt hẳn lên, người nào người nấy đều nhìn nàng cười tươi roi rói.

Ngô đại nương đưa bát thuốc vừa mới sắc xong cho nàng “Đại nương tới phủ Hầu gia ít nhất cũng được năm năm rồi, cháu là người đầu tiên được Hầu gia ân sủng đấy!”

Thu đại thẩm thấy vậy lại nói thêm “Cháu ấy à, tấm lòng cần phải rộng lượng một chút, không cần biết đại phu nhân sau này là ai, cho dù không làm được đại phu nhân thì nhị phu nhân cũng được. Phụ nữ chúng ta đều là mẹ quý nhờ con, sinh được con trai mới là tốt nhất.”

Con cái? Mẹ quý nhờ con? Cái gì mà mẹ quý nhờ con chứ?

Hạ Phâm Dư cảm thấy vô cùng khó hiểu, mãi lúc sau mới biết bọn họ đang nói đến chuyện gì. Lấy đâu ra con cái cơ chứ? Sau mỗi lần xảy ra chuyện, Cảnh Trung đều mang tới cho nàng một bát thuốc. Huống hồ quan hệ giữa nàng với Hầu gia hoàn toàn khác xa so với những gì bọn họ suy nghĩ, với hoàn cảnh hiện nay, hoàn toàn không thể nào sinh con đẻ cái được.

Nàng uống thuốc xong, đôi mày cau lại, trong lòng thầm nghĩ chẳng có thứ thuốc nào mà không đắng.

Triệu đại nương liền nói “Đúng thế, nha đầu à, nếu đã là người của Hầu gia, thì phải biết cách nắm chắc lấy cơ hội ngàn vàng này. Tối hôm qua Hầu gia không hề dặn nấu thuốc, đó đúng là chuyện tốt lành. Hầu gia năm nay cũng không còn trẻ nữa, cũng nên có con cái nối dõi được rồi. Phải biết là, trong cả thành Vân Hồ, có biết bao thiên kim đại tiểu thư ngưỡng mộ Hầu gia nhà chúng ta. Nếu Hầu gia nói muốn tuyển thê tử, chỉ e là cánh cửa Hầu gia sẽ bị đập đổ, san bằng mất thôi.”

Nàng hoàn toàn im bật, đành mặt, tối hôm qua ngài không hề đến biệt viện Thanh Phong, vậy nên cần gì phải dùng thuốc?

Bên này, Triệu đại nương vừa nói dứt lời, Vương đại thẩm lại tiếp tục nói thêm “Đúng thế, đúng thế đấy. Nha đầu à, sức khỏe của cháu quá đổi yếu ớt, sau này còn phải sinh con đẻ cái thật nhiều cho Hầu gia nữa, cứ gầy guộc thế này làm sao được? Đến lúc ấy, sinh con cũng là cả một vấn đề to tát. Hôm nay, ta nấu cho cháu nôi canh, để cháu bồi bổ sức khỏe. Một lúc nữa, khi nào uống thuốc xong, thì uống luôn bát canh này nhé!”

Nàng vừa uống thuốc, vừa gật đầu, cứ như thể có chuyện đó thật vậy!

Xảo nhi vẫn cứ cười tí mắt nhìn Hạ Phâm Dư, đột nhiên cũng lên tiếng “Cái đó, cái đó... người ta thường nói câu gì ấy nhỉ... Sớm sinh quý tử, một

năm sinh hai, hai năm sinh ba...”

Hạ Phấm Dư vừa uống thuốc vào miệng, tức thì bị sặc, may mà còn chưa phun hết số thuốc đó ra ngoài.

Triệu đại nương thấy vậy liền vỗ nhẹ lưng hco nàng nói “Uống chậm thôi, từ từ thôi. Đừng có kích động giống như chúng ta, cháu ấy à, mau mau mà bồi bổ sức khỏe, mạnh khỏe mới là điều quan trọng nhất.”

Mấy vị đại nương, đại thẩm đều vô cùng nhiệt tình, kích động, Hạ Phấm Dư không muốn đả kích họ, nên đành im lặng uống thuốc, sau đó nhìn họ mỉm cười “Cảm ơn các đại nương.”

Mấy vị đại nương, đại thẩm thấy nàng cứ im lặng, không nói gì nhiều, cho rằng sức khỏe của nàng vẫn chưa hồi phục hẳn, không tiện quấy rầy thêm nữa, nói chuyện vài câu, sau đó liền rời khỏi.

Hạ Phấm Dư ốm nằm trên giường bốn, năm hôm liền. Mỗi ngày thức dậy lưng đều đau nhức như sắp lìa ra khỏi người.

Sau khi khỏi bệnh, nàng liền quyết định dậy từ sớm, đến phòng ngự thiện giúp đỡ Triệu đại nương. Lúc đi qua hoa viên, nàng ngửi thấy mùi hoa mai ngan ngát tỏa khắp không gian.

Kể từ sau đêm hôm ấy, có nhiều việc đã thay đổi, nàng không biết có nên cảm ơn những lời ‘tuyên truyền’ nhiệt tình của các đại nương kia hay không, tất cả mọi người trong phủ cứ nhìn thấy nàng là lại cười tít mắt. Ai nấy đều biết nàng là người của Hầu gia, sau này nhất định sẽ sinh con nối dõi cho ngài. Thậm chí ngay cả mấy hộ vệ, gia đình hàng ngày tính cách thô lỗ, không câu nệ tiểu tiết cũng chạy đến chỗ nàng cung hỉ, mong rằng sau này sẽ được chiếu cố, khiến nàng cảm thấy cực kỳ lúng túng, ngại ngần.

Vừa bước vào hoa viên, cành lá gạt qua vai, một nhánh hoa mai vàng tươi rơi xuống bàn tay nàng. Hạ Phấm Dư liền đưa tay lên đỡ, hít một hơi

thở sâu, mùi hoa mai thơm ngát thoang thoảng bên mũi, đột nhiên nghe thấy tiếng đao kiếm chạm nhau.

Hạ Phẫm Dư cảnh giác lùi về phía sau, nhớ lại mấy hôm trước tình cờ gặp Hầu gia trong hoa viên, nên càng không dám tiến lên phía trước. Nàng đi vòng ra phía sau hòn non bộ, trốn vào chỗ kín, sau đó mới từ từ thò đầu ra ngoài thăm dò.

Dưới gốc mai đằng xa, Hầu gia chỉ mặc trên người bộ y phục màu trắng mỏng manh, tay đang cầm kiếm múa một cách điêu luyện, Cảnh Trung cũng đang cầm kiếm trong tay, giao đấu cùng với ngài.

Thì ra hai người đang luyện kiếm.

Cảnh Trung đột nhiên nhảy lên, phi người trong không trung, thân nhẹ như cánh én, đưa kiếm lên phía trước, đâm thẳng về phía Tư Hành Phong.

Hạ Phẫm Dư mở to mắt, chỉ thấy thanh trường kiếm trong tay Hầu gia vung lên, đón chuẩn xác đường kiếm của Cảnh Trung.

Hai người đấu đến chỗ nào là hoa mai ở đó lại tung tóe, rơi khắp mặt đất.

Một lát sau, cuối cùng hai người cũng thu kiếm, nàng nghe thấy Cảnh Trung nói với Tư Hành Phong “Kiếm pháp của Hầu gia đã tiến bộ hơn trước đôi chút, bây giờ coi như cũng đỡ được vài chiêu của thuộc hạ, có điều nội lực vẫn còn chưa đủ. Tuy nhiên, bây giờ ngài đã đủ sức đối phó với những kẻ địch tầm thường hoặc mười mấy tên tinh binh một cách dễ dàng. Vào những khi không có thuộc hạ hoặc Quan Quân bên cạnh, chỉ vài chiêu thức tầm thường, Hầu gia hoàn toàn có thể đối phó. Tâm pháp mà thuộc hạ truyền thụ cho Hầu gia, ngài nhất định phải ghi khắc trong lòng, chăm chỉ luyện tập hơn nữa.”

Tư Hành Phong đưa tay lau đi mồ hôi lấm tấm trên trán “Ta biết rồi, từ một tên thư sinh tay trói gà không chặt, ta có thể tùy ý dùng kiếm như lúc này cũng nhờ vào sự tận tâm của người với Quan Quân.”

“Nếu không phải nhờ Hầu gia, e là Cảnh Trung đã xuống suối vàng từ lâu rồi. Cảnh Trung đã từng thề với trời, tính mạng này là của Hầu gia, dù có phải hy sinh, cũng quyết cút cung tận tụy, đến chết mới thôi.” Cảnh Trung liền đáp.

“Ta ghét nhất khi người với Quan Quân nói những lời như vậy.” Tư Hành Phong than dài một tiếng, sau đó lại tiếp tục luyện kiếm.

Hạ Phấm Dư đứng nhìn từ xa, lá thông xanh ngọc, những nhành hoa mai thơm ngát, dưới đường kiếm của ngài đều bay ngợp trời.

Ngài chính là một người đàn ông văn võ toàn tài, trước đây nàng vốn tưởng thư phòng chính là nơi thích hợp nhất với ngài, thì ra vẫn còn tài năng về kiếm thuật. Nhìn kỹ, kiếm là thứ binh khí sắc bén, tà khí trên người ngài quá nặng, vậy nên càng thích hợp với đao kiếm hơn là thư phòng sách vở.

Sợ hãi việc ‘chờ hầu’ mấy ngày trước tái diễn, nàng chỉ còn cách lặng lẽ đứng một bên nhìn Hầu gia luyện kiếm cùng Cảnh Trung, mãi cho tới khi họ thu kiếm lại, rời khỏi hoa viên, nàng mới vội vã đi tới phòng ngự thiện.

Kể từ sau hôm lặng lẽ đứng trong hoa viên ngắm Hầu gia luyện kiếm, Hạ Phấm Dư thà đi đường vòng chứ quyết không đi qua hoa viên vào buổi sáng nữa. Chính vì vậy lại một thời gian khá lâu, nàng chưa từng gặp Hầu gia.

Mấy vị đại nương, đại thẩm nghe mấy người hộ vệ trong phủ nói, gần đây Hầu gia phải đi cùng với Cư Viên Tu đại nhân để tu bồi đất đai, sớm đi tối muộn mới về, thi thoảng còn hai ba ngày liền không về. Tiếp đó, chẳng biết vô tình hay hữu ý, họ lại truyền đạt thông tin này cho Hạ Phấm Dư,

đồng thời khuyên nàng, nếu thấy Hầu gia về, thì phải biết ăn nói ngọt ngào, mềm mỏng, nắm chắc cơ hội ngàn vàng.

Từ xưa đến nay, đàn ông thường về nhà vào lúc mỗi mệt, rã rời nhất, chỉ cần nhìn thấy người trong nhà quan tâm, chăm sóc tận tình, dù đó có là người đàn ông thô lỗ, cục cằn, cứng rắn đến mức nào cũng không khỏi mềm lòng.

Mấy ngày liền ngoài trời mưa phùn lất phất, y phục tích lại thành núi cao, mãi trời mới nắng to một trận. Nàng nhanh nhẹn nhặt bộ y phục cuối cùng trong chậu phơi lên dây, sau đó liền nghe thấy tiếng Xảo Nhi gọi “Phẩm Dư tử, Cảnh đại ca tìm tử tử đến Nam Viện, hình như Hầu gia cảm thấy không được khỏe.”

Hạ Phẩm Dư quay đầu nhìn Xảo Nhi đang thở hổn hển, khẽ cau mày, trong lòng thấy vô cùng nghi hoặc. Đối với nàng mà nói, Nam Viện chính là khu vực cấm kị. Đã tới phủ Hầu gia lâu như vậy, nàng vẫn chưa hề đặt chân vào đó nửa bước, ngay cả lần trước khi chỉ định ‘hầu hạ’, Hầu gia cũng bảo nàng phải tới biệt viện Thanh Phong, chứ đâu cho phép nàng đặt chân vào Nam Viện?

Xảo Nhi thấy nàng đang nghi hoặc, liền kéo lại nói “Phẩm Dư tử, tử đừng cau mày mãi thế. Có việc tử vẫn chưa biết đâu, hai chúng ta vừa đi vừa nói nhé!”

Hạ Phẩm Dư biết Xảo Nhi là một người tính tình nóng vội, nên không nói gì thêm, rời đi theo Xảo Nhi.

Xảo Nhi lúc này mới nói “Muội cũng không biết tình hình cụ thể ra sao, chỉ là mấy năm trước khi Quan đại ca nói chuyện cùng mẹ muội, muội tình cờ nghe được. Vào ngày mùng sáu mỗi tháng, không khí trong phủ đều vô cùng kì lạ, nặng nề. Tử tử phải hứa nhất định không nói cho bất cứ ai biết chuyện hôm nay muội kể ra nhé!”

Trái tim của Hạ Phấm Dư bất giác đập mạnh, hôm nay là mừng sáu... mừng sáu tháng trước, chỉ một đạo thánh chỉ, nàng đã chuyển từ hoàng cung vào phủ Hầu gia. Thật không ngờ, thời gian trôi qua quá nhanh, hôm nay lại là mừng sáu.

Xảo Nhi vừa đi vừa kể lại mọi chuyện cho Hạ Phấm Dư.

Năm đó, tiên đế băng hà, Thái tử Tây Lăng Thụ lên ngôi kế vị, thi hành chế độ chuyên chế, thích bày tiệc tùng, nghe theo lời xu nịnh, nếu trong triều có ai dám nói điều gì trái ngược ý muốn, ngài liền dùng cực hình đối đãi, điều này khiến văn võ bá quan trong triều cực kỳ oán hận. Thúc phụ của hoàng đế là Ngụy Vương Tây Lăng Côn Ngô đã hợp mưu cùng thái thú Thôi Chính, trải qua một trận nội chiến khốc liệt, sau cùng chiếm được kinh thành Vân Hồ, giết hôn quân, đoạt vương quyền.

Sau khi Tây Lăng Côn Ngô đăng vị, liền phong Thôi Chính là Thừa tướng, đồng thời định hôn cho con gái của Thôi Chính là Thôi Nga cùng với thái tử Tây Lăng Xuyên, sau đó sắc phong làm Thái tử phi.

Có lẽ đây là vận mệnh an bài, Tây Lăng Côn Ngô là một vị hoàng đế đoan mệnh, đã băng hà đúng năm Thôi Nga đủ tuổi lấy Tây Lăng Xuyên vừa tròn mười bảy tuổi lên ngôi kế vị.

Vừa lên ngôi, quyền lực trong triều đương nhiên không vững chắc, triều đình lúc này vẫn chưa ổn định, Thôi Thừa tướng thân là đại thần hộ quốc, nắm đại quyền trong tay, còn Tây Lăng Xuyên lại không quan tâm chính sự, vô tâm vô tính, cả ngày chỉ quan tâm ăn uống, chơi đùa. Bất cứ một người nào trong hoàng cung đều biết Tây Lăng Xuyên có hai quái tật, thứ nhất là ham vui hám sắc, bất luận là đàn ông hay phụ nữ, động vật trên trời hay dưới đất, còn sống hay đã chết.

Thứ hai là dục vọng cực độ, một ngày không có phi tần hầu hạ thì đôi mắt sẽ thâm quầng, chân tay rệu rã, như thể người bị bệnh nặng, vậy nên

điện Ngọc Hoa cung phi, mỹ nữ rôm rả suốt ngày, suốt tháng cũng là điều bình thường.

Thôi Hoàng hậu từ nhỏ thân thể xanh xao, yếu ớt như là liễu nào chịu nổi ‘những đêm ân ái’ cuồng nhiệt của Tây Lăng Xuyên đang trong thời kỳ sung sức, dục vọng rạo rức? Vậy nên Thôi Hoàng hậu mới được mười bảy đã sớm qua đời. Sau khi Thôi Hoàng hậu qua đời, Thôi Chính trong lòng cảm thấy oán hận nhưng không thể nói ra, chỉ còn biết than con gái mình phúc mỏng phận bạc.

Ngôi vị Hoàng hậu bỏ trống, mấy tên tiểu nhân trong triều liền nghĩ đủ mọi cách dâng tặng mỹ nhân, nghe nói ngay cả Hoa Quý phi hiện nay cũng được người ta dâng lên cho Tây Lăng Xuyên. Điều may mắn chính là, trong số rất nhiều mỹ nhân được ngài ‘lâm hạnh’ chỉ có duy nhất Hoa Quý phi mang long thai, đồng thời đó cũng là dòng dõi duy nhất của Hoàng thượng. Mẹ quý nhờ con, vì vậy chỉ trong thời gian nửa năm ngắn ngủi, Hoa Thanh Lâm đã đi từ Tập Nhân lên Chiêu Nghi, Tiệp Dư rồi sau cùng là Quý phi.

Lo sợ Hoa Quý phi sẽ được phong thành Hoàng hậu mới, gia tộc họ Thôi không ngừng gia tăng áp lực lên Tây Lăng Xuyên, dâng tấu sớ nói rằng Hoa Quý phi là người hoàng triều Kim Bích, không thể trở thành quốc mẫu của nước Bạch Hồ. Thực ra, Tây Lăng Xuyên không hề có ý định lập Hoàng hậu mới, chỉ có điều gia tộc họ Thôi bức ép quá căng, khiến ngài chán ngán, liền vứt bỏ luôn chuyện quốc sự sang một bên, đem theo các mỹ nhân xuất cung du ngoạn. Tiếp đó, Tây Lăng Xuyên tình cờ gặp được Tư Hành Phong tuyệt sắc vô song, kinh động cả trời và người, liền giữ lại bên cạnh.

Tư Hành Phong không chỉ là người có dung mạo xuất chúng, mà còn bác học toàn tài, hành sự quyết đoán, lập được đại công trong việc bình định phiến quân gây loạn ở phía Nam, được phong thành Bình Viễn hầu. Trong khoảng thời gian chưa tới một năm, trong triều đình hình thành hai thế lực, một bên ủng hộ Bình Viễn hầu, một bên vẫn theo ủng hộ Thôi Thừa

tướng. Chính vì vậy mà Tư Hành Phong đã trở thành người trực tiếp, thực sự uy hiếp đến địa vị của gia tộc họ Thôi.

Tây Lăng Xuyên thấy có người kiềm chế được thế lực của gia tộc họ Thôi, cảm thấy vô cùng vui mừng, nhưng lại lo Tư Hành Phong sẽ trở thành một Thôi Chính thứ hai, nên lấy danh nghĩa là thưởng cho ngài Quỳnh Tương Ngọc Dịch, nhưng thực ra là ban thuốc độc, dùng thứ đó để duy trì lòng trung thành tuyệt đối của Tư Hành Phong với mình.

Sau khi nghe xong câu chuyện do Xảo Nhi kể, Hạ Phẩm Dư bất giác nhíu chặt mày.

Nàng ở trong thâm cung gần mười năm nay, tuy rằng chỉ biết qua loa việc Ngụy Vương giết cháu đoạt vị năm xưa, nhưng vẫn biết rõ về nguyên nhân cái chết của Thôi Hoàng hậu. Thôi Hoàng hậu không hề chết theo cách nghi khoa trương ngoài dân gian, qua đời vì dục vọng hoang dâm vô độ của Tây Lăng Xuyên.

Thôi Hoàng hậu sức khỏe yếu ớt từ nhỏ là sự thật, vào những ngày mùa đông giá lạnh, chứng hen phát tác, sau cùng qua đời vì bệnh lâu mà không có thuốc chữa trị. Với tính cách yêu cái đẹp thành tật của Hoàng thượng, nếu cả ngày đối mặt với một mỹ nhân bệnh tật như vậy thì hoàn toàn không hề tồn tại cung Ngọc Trì bao năm nay, nàng vẫn luôn cho rằng Hoàng thượng là một người sâu sắc, khó đoán, ít nhất là trong biết bao ngày hầu hạ, nàng đã rất nhiều lần thấy Hoàng thượng tuy ôm mỹ nhân trong lòng, nhưng lại đưa đôi mắt nhìn về phía xa, âu sầu, trầm tư.

Xảo Nhi lại nói “Hoàng thượng vì bảo vệ giang sơn của mình, lợi dụng Hầu gia đối phó với phái bên Thôi Thừa tướng, nên hạ độc Hầu gia. Loại độc này, mỗi tháng đều phải uống thuốc giải một lần, nếu không nhất định sẽ chết vì thất khiếu xuất huyết. Buổi tối mỗi ngày mừng năm, Hầu gia đều phải nhập cung, Hoàng thượng sẽ ban cho thứ thuốc giải có thể kéo dài tính mạng trong vòng một tháng. Cho nên, mỗi khi đến hai ngày mừng năm,

mùng sáu hàng tháng, tính tình Hầu gia vô cùng đáng sợ. Mọi người trong phủ đều căng thẳng, lo lắng không yên. Hôm nay chính là ngày mùng sáu, sau này ở đây lâu rồi, tý tý dần dần sẽ hiểu thôi. Những người biết chuyện này trong phủ không nhiều, muội biết chuyện này cũng vì tình cờ nghe thấy mẹ cùng Quan đại ca nói chuyện với nhau thôi.

Phẩm Dư tý, tý tý nhất định không được tiết lộ cho người khác biết, nếu không, không chỉ riêng mình muội gặp xui xẻo mà nói không chừng rất nhiều người khác sẽ bị chém đầu đấy. Mẹ muội mà biết được nhất định sẽ đánh chết muội mất thôi.”

Hạ Phẩm Dư ngây ngô gật đầu, đôi mày lại càng nhíu chặt. Ngài thực sự đã trúng kịch độc sao? Nếu việc này chỉ để khống chế ngài đối phó với Thừa tướng thì sự việc xảy ra ở điện Ngọc Hoa vào mùng năm hàng tháng đã hoàn toàn rõ ràng.

“Phẩm Dư tý, phải đi nhanh thêm chút nữa. Hầu gia dường như đang rất mệt mỏi, Cảnh đại ca lại không cho muội vào chăm sóc, cứ thúc muội đi tìm tý, vẻ mặt đáng sợ và nghiêm trọng. Mau lên, tý tý, nhanh chân lên.” Xảo Nhi nắm lấy tay nàng chạy về phía trước.

Nàng khẽ quay sang nhìn Xảo Nhi, thế nhưng khi thấy vẻ mặt của Xảo Nhi, nàng đoán chắc cô bé không biết chuyện xảy ra mỗi đêm mùng năm hàng tháng. Cảnh Trung chỉ đích danh nàng đến hầu hạ, đương nhiên không hề mang ý nghĩ ‘hầu hạ’ tầm thường. Bên cạnh Hầu gia không hề có một a hoàn hầu cận, chứ đừng có nói là thê thiếp. Hoàng thượng đã từng ban tặng cho ngài rất nhiều mỹ nhân với phong cách khác nhau, dù rằng ngài đã nhận, nhưng đều tặng lại cho các quan viên hoặc thuộc hạ trung thành, nếu không thì cũng chuyển sang biệt viện ngoại ô phía Tây. Nói tóm lại, quy định trong phủ Hầu gia chính là không được có hầu nữ trẻ tuổi.

Nàng cũng biết rõ một điều, hiện nay phụ nữ trẻ tuổi duy nhất trong phủ Hầu gia có thể giúp Hầu gia giải quyết ‘nhu cầu’, ngoài nàng ra không thể

có người thứ hai, huống hồ, nàng cũng không phải là lần đầu tiên ‘hầu hạ’...

Mới nghĩ tới đây, nàng bất giác mím chặt môi lại.

Bước qua bậc thềm, dưới những rặng trúc nho nhã, con đường cong cong uốn lượn, lá trúc xanh biếc, ánh nắng xuyên qua, long lanh, lấp lánh.

Bên tai truyền tới tiếng lá trúc xào xạc, mùi hương trúc thoang thoang khắp nơi, càng đi sâu vào trong, Hạ Phấm Dư lại càng cảm thấy trái tim mình đập mạnh hơn trước.

Cuối cùng khi bước vào phòng chính, Hạ Phấm Dư nhìn thấy một người đàn ông thân hình cao to, vạm vỡ đứng chặn trước cửa.

Xảo Nhi liền buông tay Hạ Phấm Dư, lên tiếng gọi “Cảnh đại ca, Phấm Dư tỳ đến rồi.”

Cảnh Trung quay đầu, thấy Hạ Phấm Dư liền quay sang nói với Xảo Nhi “Xảo Nhi, mọi đi lo việc riêng của mình, chỗ này có ta với Phấm cô nương là được rồi.”

Xảo Nhi gật đầu, liền quay người rời khỏi.

Cảnh Trung bước xuống bậc thềm, đứng trước mặt Hạ Phấm Dư nói “Hầu gia hình như không khỏe lắm, cô nương mau vào bên trong thăm ngài xem sao...” Mỗi lần nói chuyện cùng nàng, Cảnh Trung đều không dám nhìn thẳng vào mắt, cũng không biết là tại sao. Trước kia hắn đã từng giết người không chớp mắt, nhưng chưa bao giờ cảm thấy hoảng hốt như những lúc đối mặt với nàng.

Cảnh Trung đã nói thẳng thắn như vậy, Hạ Phấm Dư làm sao lại không biết được ẩn ý bên trong, thân người có phần đờ đẫn. Bây giờ nàng đã là người của phủ Bình Viễn Hầu, Hầu gia muốn nàng sống thì nàng được

sống, bắt nàng chết thì nàng phải chết, huống hồ đây chỉ là gọi nàng vào hầu hạ, ân ái.

Nghiến răng chịu đựng, nàng nhắc chân váy lên, không nói tiếng nào đi qua Cảnh Trung, bước lên thềm vào phòng. Khoảnh khắc nàng đẩy hai cánh cửa gỗ đàn hương điêu khắc trạm trổ ra, bước vào phòng, mùi hương dịu nhẹ thoang thoảng bên mũi. Mùi hương này chính là mùi vị ngàn vàng khó cầu, mà nàng đã may mắn được ngửi trong hoàng cung.

Nàng bất giác ngược mắt nhìn chữ ‘nhấn’ lớn được treo trong phòng. Cha từng nói với nàng rằng, sách có trong lòng người. Chữ ‘nhấn’ này, tuy rằng nét bút mạnh mẽ, trợn tru, nhưng trong đó cũng lộ ra sự bất bình, phần nộ. Xem ra, người viết chữ này trong lòng đã tích tụ oán hận sâu sắc.

Bỗng nhiên ‘choang’ một tiếng, trong phòng vang lên tiếng đồ sứ rơi vỡ. Hạ Phẫm Dư nhanh chóng định thần rồi nhanh chóng bước vào trong.

Mấy hôm trước, Tư Hành Phong bắt cần nhiễm phong hàn, còn chưa kịp hồi phục thì hôm qua lại phải đến điện Ngọc Hoa, thậm chí còn phải lấy tinh thần ứng phó với Tây Lăng Xuyên. Sau một đêm, căn bệnh này dường như trầm trọng hơn nhiều, cổ họng khô khan khó chịu, đầu óc quay cuồng, mệt mỏi. Muốn uống ly nước mà tay chân rệu rã, bất cẩn làm rơi chiếc ly xuống đất.

Ngài đang định khom người xuống nhặt mảnh vụn lên thì bất ngờ thấy một bàn tay thon thả, trắng muốt thoăn thoắt thu dọn.

Hạ Phẫm Dư không nói tiếng nào nhặt hết mấy mảnh vỡ lên.

Tư Hành Phong sau khi ảo não nhìn vị khách không mời mà tới phòng mình liền cau gắt “Là ai đã cho phép người vào đây hả? Khụ khụ... khụ khụ...” Còn chưa nói hết câu, tiếng ho đã vang lên không ngừng.

Hạ Phâm Dư tiến lại gần đỡ lấy ngài, ai ngờ bị ngài đẩy mạnh sang một bên, lại tiếp tục phát nộ “Đừng động vào người ta!” Dường như dùng quá sức, nộ khí công tâm, đầu óc choáng váng, tiếp sau đó ngài lại bật ho không ngừng.

Nàng mím chặt môi, vội vã lại gần đỡ ngài rồi nhẹ nhàng lên tiếng “Hầu gia bị bệnh, trước tiên đừng tức giận với nô tì, hãy nằm xuống nghỉ ngơi trước đã.”

Thanh âm nàng dịu dàng, từ tốn, không hề khiến người ta căm ghét như vẫn tưởng tượng, ngược lại còn đem tới một cảm giác dễ chịu, an lòng. Ngài vẫn không hề động lòng mà đẩy nàng ra, chấp choạng lui về phía sau, tự mình quay về giường.

Thấy Hầu gia cố chấp như vậy, nàng quay người, rót một ly trà đưa tới cho ngài.

Nhìn thấy ly trà, oán khí bỗng dâng trào trong lòng, ngài ảo não đẩy ly trà sang một bên rồi quát “Người mau rút ra ngoài cho ta.” Thế nhưng giọng nói vô cùng thều thào, yếu ớt.

Nàng lại mím môi, rót một ly trà khác, lần này không đưa trực tiếp cho ngài mà đặt trên chiếc bàn cạnh bên giường “Nô tì sẽ ra ngoài tìm đại phu.”

Rồi nàng lặng lẽ thu dọn nốt những mảnh vỡ trên sàn nhà, khom lưng lui ra khỏi phòng.

Vẫn dĩ định mắng nàng lắm chuyện, nhưng khi vừa ngược mắt thấy nàng đã ra khỏi phòng từ bao giờ, lại thấy ly trà cạnh đầu giường, cơn tức giận trong lòng chẳng biết trút vào đâu, ngài nghĩ một hồi, nhắc ly trà lên, ngửa cổ uống cạn.

Hạ Phâm Dư ở trong phòng chưa quá thời gian nửa tuần trà đã thấy bước ra, điều này khiến Cảnh Trung không khỏi nghi hoặc.

Hạ Phấm Dư thấy Cảnh Trung cau chặt mày, dường như có đôi chút bất mãn liền nói “Hầu gia ốm rồi, chắc là bị nhiễm phong hàn, mau đi tìm đại phu cho ngài ấy.”

Cảnh Trung ngậy người, khi định thần lại không nói lời nào lập tức quay người bước đi, vừa đi được vài bước, cảm thấy có điều gì đó không thỏa đáng, liền quay người nói với Hạ Phấm Dư “Làm phiền cô nương chăm sóc Hầu gia.”

Hạ Phấm Dư gật đầu mỉm cười “Phấm Dư là người trong phủ, đương nhiên có nghĩa vụ phải chăm sóc Hầu gia, vậy nên không cần phải dùng hai từ ‘làm phiền’.” Dứt lời, nàng quay người trở lại phòng.

Cảnh Trung hoàn toàn không ngờ câu nói lịch sự của mình lại bị người ta chối từ, hầy, thôi bỏ đi, trước kia khi vẫn còn làm kẻ ác, đâu có suy nghĩ lắm chuyện ngớ ngẩn như thế này chứ?

Trong phòng đèn được châm lên, ánh đèn dịu nhẹ, sáng sủa, lò sưởi trong phòng khiến không khí ấm áp, mọi cảm giác lạnh lẽo trong người theo đó mà tan biến hết.

Hạ Phấm Dư bước vào trong, thấy ly trà trống không đặt trên chiếc bàn cạnh giường, bất giác mím chặt môi, nhẹ nhàng lại gần, lấy chiếc ly đặt về vị trí ban đầu. Nàng nhìn ngài đang nằm trên giường, hai mắt nhắm chặt, khuôn mặt đỏ rực dị thường, liền đưa tay đặt lên vầng trán ngài kiểm tra, chỉ thấy bàn tay nóng bỏng đến đáng sợ.

Ngài đang bị sốt, hơn nữa còn sốt rất cao.

Cảm giác thấy trán mình bị ai đó chạm nhẹ vào, Tư Hành Phong mở trừng mắt ra, khi nhìn thấy vẫn là Hạ Phấm Dư, ngài lại muốn nổi đóa, chỉ là đầu óc choáng váng, quay cuồng, đôi môi khẽ mấp máy rồi lại mệt mỏi nhắm chặt mắt lại.

Hạ Phấm Dư biết ngài không muốn nàng chạm vào người, chỉ là bây giờ ngài đang bệnh. Nàng liền ra ngoài lấy một chậu nước lạnh vào, làm ướt khăn rồi đặt lên trán ngài, hy vọng có thể khiến ngài cảm thấy dễ chịu.

Vì trán được làm mát, nên bản thân Tư Hành Phong cũng thấy dễ chịu hơn, đôi mày ngài dần không còn cau chặt như trước nữa.

Tư Hành Phong từ từ mở mắt, ngài thấy nàng lặng lẽ ngồi bên giường, đôi mắt đen nhánh, tĩnh lặng. Đôi mắt này không phải đôi mắt đẹp nhất mà ngài từng thấy nhưng lại là đôi mắt khiến người ta thanh thản mà tin tưởng nhất.

Ngài thực sự quá mệt mỏi, thực sự rất muốn ngủ, thôi bỏ đi, nàng muốn ngồi cạnh thì cứ để mặc nàng vậy.

Không bao lâu sau, đại phu vội vã chạy tới, bắt mạch rồi chẩn đoán Hầu gia bị nhiễm phong hàn nặng, khí huyết trong người không thuận. Sau đó đại phu kê đơn, lại dặn dò phải kiêng kị rất nhiều thứ như kiêng rượu, kiêng dầu mỡ, kiêng đồ tanh cua cá tôm ốc, kiêng ra ngoài kéo gió, chú ý giữ cho thân người ấm nóng...

Sau khi đại phu ra về, Cảnh Trung liền đi theo lấy thuốc, rất nhanh thuốc được mang về, Hạ Phấm Dư liền nhận lấy rồi đến phòng ngự thiện sắc thuốc, Xảo Nhi thay nàng ở lại Nam Viện chăm sóc Hầu gia.

Hạ Phấm Dư sợ vị thuốc quá đắng, lại nấu thêm một nồi canh táo đỏ với đường.

Cảnh Trung vẫn luôn theo phía sau, thấy nàng làm việc nhanh nhẹn, trong lòng không khỏi khâm phục, có điều bản thân Cảnh Trung có muốn giúp cũng chẳng được, thân hình vạm vỡ, chân tay lóng ngóng cứ đi theo sau ngược lại còn gây trở ngại.

Hạ Phấm Dư sau cùng không nhẫn nhịn được liền nói “Cảnh hộ vệ không cần phải dám sát ta, ta sẽ không cho thứ gì bất minh vào thuốc của Hầu gia đâu. Nếu ta muốn hại Hầu gia, cơ hội đây rầy.”

Cảnh Trung sầm mặt đáp “Ta không hề có ý giám sát cô nương.”

“Vậy ngài đứng đây làm gì?” Hạ Phấm Dư nhìn Cảnh Trung, ánh mắt lạnh lùng.

Cảnh Trung im lặng, không nói thêm câu nào, đáng lẽ nên đứng canh ở trước cửa phòng Hầu gia, nhưng ngay từ khi đưa thuốc cho nàng liền đi theo tới tận đây để nhìn nàng sắc thuốc. Ngay chính bản thân Cảnh Trung cũng không biết tại sao mình lại hành động như vậy. Cảnh Trung đành phải nói thêm “Vậy thì cứ coi như ta tới đây để giám sát cô nương đi.”

Hạ Phấm Dư thầm ‘hừm’ một tiếng rồi bê bát thuốc vừa sắc xong quay lại Nam Viện.

Trước khi bước vào, nàng liền đưa bát thuốc cho Cảnh Trung “Cảnh hộ vệ hãy mang thuốc vào cho Hầu gia, ta sợ ta đưa thuốc đến cho ngài, ngài sẽ không uống đâu.”

Cảnh Trung gật đầu, bước vào trong gọi Tư Hành Phong dậy, thế nhưng Tư Hành Phong nhìn bát thuốc mãi mà không chịu uống.

Cảnh Trung khuyên giải mấy lần nhưng Tư Hành Phong vẫn cố chấp không chịu.

Cuối cùng, Hạ Phấm Dư không nhẫn nhịn được thêm nữa đành lên tiếng “Thuốc đắng giã tật, nếu để cho thuốc nguội thì không còn tác dụng nữa đâu.”

Tư Hành Phong đưa đôi mắt lạnh lùng nhìn về phía nàng “Tại sao người vẫn còn ở đây?”

“Hầu gia...” Cảnh Trung khó xử nói.

“Bảo cô ta ra ngoài đi.” Tư Hành Phòng không biết bản thân tại sao lại tức giận, chỉ biết là mỗi lần nhìn thấy người phụ nữ này, tâm trạng ngài vô duyên vô cớ lại xao động. Có lẽ là do nàng đã nhìn thấy tất cả những yếu đuối, nhu nhược trong ngài.

Hạ Phẫm Dư liền bê bát canh táo đỏ nấu đường đến gần, mặt không biểu cảm nói “Nếu Hầu gia sợ đắng thì sau khi uống bát thuốc kia xong hãy uống thêm chút canh ngọt này vào, như vậy sẽ không cảm thấy đắng lắm đâu.”

“Ta bảo người cút ra ngoài, người không nghe thấy sao? Khụ khụ... khụ khụ.” Tư Hành Phong cứ tức giận là lại lên cơn ho.

Hạ Phẫm Dư liền bê bát canh ngọt quỳ xuống “Nô tì to gan, mời Hầu gia dùng thuốc xong rồi nô tì sẽ lui ra ngoài ngay.”

Tư Hành Phong nheo mắt lại, nhìn người phụ nữ đang quỳ dưới đất, trong lòng đột nhiên lại bùng lên cảm giác tức giận.

Thật không ngờ, người phụ nữ này dám uy hiếp ngài!

“Người... mau cút ra ngoài cho ra.” Ngài nghiêng rãnh, buông từng chữ rành rọt.

“Hầu gia lúc này đang yếu, vậy để nô tì bón thuốc cho ngài.” Hạ Phẫm Dư đứng dậy, đưa tay nhận lấy bát thuốc.

“Người, đứng lại.” Tư Hành Phong bê bát thuốc lên, ngửa cổ uống sạch không còn một giọt.

Hạ Phẫm Dư thấy vậy liền đưa bát canh táo đỏ nấu đường tới. Chỉ thấy ngài lạnh lùng lên tiếng “Đặt xuống, ra ngoài.”

“Dạ.” Hạ Phấm Dư không nói thêm gì, đặt bát canh xuống, cung kính khom người hành lễ rồi lui ra ngoài. Thế nhưng nàng lui ra ngoài không có nghĩa là rời khỏi, mà đứng bên ngoài chờ nghe mệnh lệnh của Hầu gia.

Tư Hành Phong nhìn bát canh táo đỏ trong tay, màu sắc chẳng khác nào nước thuốc uống ban nãy, trong lòng khó chịu, nhưng nước thuốc quá đắng, ngài bất giác cau mày uống cạn bát canh. Vị ngọt dần tan trong miệng, ngay cả đầu lưỡi cũng có cảm giác ngọt ngào, quả nhiên đã không còn vị đắng của thuốc.

Đã lâu lắm rồi ngài không uống thứ canh ngọt thế này, ngày trước khi còn rất nhỏ, mẫu thân cũng thường đun thứ canh thế này, để dỗ dành ngài uống thuốc.

Xảo Nhi đưa tay đón chiếc bát trống không, thận trọng lên tiếng hỏi “Hầu gia, ngài đã thấy đỡ hơn chưa? Có còn thấy khó chịu không? Nếu vẫn đắng, nô tì sẽ đi lấy thêm ít mật cho ngài.”

Tư Hành Phong lắc đầu, đặt chiếc bát xuống rồi nói với Xảo Nhi “Ngày mai khi sắc thuốc, bảo mẹ người nấu thêm ít canh ngọt nhé!”

Xảo Nhi tròn to mắt nói “Hầu gia, thứ canh này không phải là do mẹ nô tì nấu, là Phấm Dư tỷ nấu đấy ạ. Vậy để nô tì nói với tỷ tỷ một câu.”

Ngài thoáng ngậy người, thứ canh này là do nàng nấu sao? Vị vào trong miệng ngọt mà không ngấy, dịu nhẹ, thanh đạm. Lại tức thì xua tay “Tất cả lui ra ngoài đi, ta muốn nghỉ ngơi một lát. Tối nay không cần gọi ta dậy dùng bữa đâu.”

Xảo Nhi và Cảnh Trung tuân mệnh, lui ra ngoài.

Lúc Xảo Nhi vừa bước ra khỏi cửa, thấy Hạ Phấm Dư đang đứng thẳng lưng bên ngoài, liền mỉm cười hớn hở nói “Hầu gia đã uống hết bát canh

ngọt của tỳ, lại còn nói ngày mai khi sắc thuốc, tỳ nấu thêm một bát canh ngọt nữa.”

Hạ Phấm Dư mỉm cười bình thản, ngài có thể uống hết là tốt, chỉ sợ ngài tức giận đập vỡ cả chiếc bát ấy thôi.

Xảo Nhi nhìn Cảnh Trung mặt mày mệt mỏi liền thì thầm nói “Cảnh đại ca, huynh quay về phòng nghỉ ngơi trước đi, tối qua huynh đã đi theo Hầu gia suốt. Chỗ này cứ để cho muội cùng với Phấm Dư tỳ trông chừng cũng được.”

Cảnh Trung quay sang nhìn Hạ Phấm Dư rồi đưa tay về phía trước đáp “Làm phiền.”

Đêm, Xảo Nhi cùng Hạ Phấm Dư đứng bên ngoài cửa. Cứ chốc chốc Hạ Phấm Dư lại vào xem tình hình bệnh tật của Tư Hành Phong đã khá lên chưa, còn Xảo Nhi thì không ngừng ngáp ngủ, mỏi mệt.

Nàng liền đẩy tay Xảo Nhi thì thầm “Muội quay về phòng ngủ trước đi, chỗ này có ta rồi.”

Xảo Nhi đưa tay lên dụi mắt, vốn định đứng tiếp, nhưng thấy ánh mắt vừa dịu dàng lại vừa kiên định của Hạ Phấm Dư, liền gật đầu rồi lặng lẽ quay về phòng nghỉ.

Trong phòng có lò sưởi ấm áp, Hạ Phấm Dư nhận thấy hai má mình đang nóng bừng lên, liền bước vào trong. Đúng như đã nghĩ, trán Hầu gia đã lấm tấm mồ hôi, có lẽ rất nóng, cả nửa thân người của ngài đều ở bên ngoài chăn.

Nàng liền đưa tay lau mồ hôi cho ngài, đắp lại chăn, rồi đứng trông trước giường. Nhưng chỉ thoáng sau, ngài lại toát mồ hôi, lại đập tung chăn. Hạ Phấm Dư rất kiên trì lau mồ hôi cho ngài, rất nhanh, ngài dần bình ổn, nằm ngủ ngon lành không đập chăn ra nữa.

Lúc này trán nàng cũng lấm tẩm mồ hôi. Hạ Phấm Dư đưa tay lên nhẹ lau đi lớp mồ hôi rịn ra trên trán, ngồi xuống cạnh giường, đưa tay nắm lấy cổ tay ngài kiểm tra mạch tượng. Nàng nhận thấy mạch ngài đã không còn hỗn loạn như lúc chiều muộn, bất giác thở phào nhẹ nhõm một hơi, nhưng đồng thời nàng cũng cau chặt mày lại. Xảo Nhi nói ngài trúng độc, nhưng theo mạch tượng thì không có gì khác biệt người thường, hoàn toàn không giống như đang bị trúng độc.

Tuy rằng bản thân vẫn theo đuổi việc học hỏi y thuật, nhưng sau bao nhiêu năm, nàng vẫn chẳng có chút gì tiến bộ, có lẽ do tư chất nàng bình thường, học thuật không tinh cho nên mới không thấy hiện tượng dị thường nào cả.

Nàng đặt tay của ngài về lại trong chăn. Dưới ánh đèn dịu nhẹ, nàng thấy khuôn mặt ngài lúc ngủ say. Các đường nét rõ ràng, lúc ngủ khuôn mặt ngài không còn tà khí, lạnh lùng. Chỉ có điều, ngày cả khi ngủ, đôi mày ngài vẫn cứ cau chặt, dường như nỗi ưu phiền trong lòng chưa từng buông tha cho ngài một phút, một giây nò cả.

Chữ ‘nhẫn’ được treo bên phòng ngoài chắc hẳn là do ngài viết. Ngài từng nói, ngài giống nàng, có thể nhẫn nhịn được những điều mà người thường không nhẫn nhịn được. Vô tình biết được chuyện của ngài, khiến nàng vô cùng lo lắng, thậm chí trong lòng cũng không tránh khỏi oán hận. Thế nhưng khi biết Hoàng thượng hạ độc ngài, nhớ tới những chuyện đắng cay, éo le mà ngài từng trải qua, lòng nàng chợt cùng xót xa, thương cảm.

Nàng không phải là thánh nhân, chỉ có điều mẹ nàng từng nói, trong tâm mỗi người đều có những chuyện vui vẻ và phiền muộn, nếu trong lòng chỉ nhớ tới những điều muộn phiền, vậy thì bản thân mãi mãi không thể nào vui được. Tuy rằng chuyện vui của nàng không nhiều, thế nhưng nàng cũng không muốn muộn phiền bám riết lấy cả cuộc đời mình. Đời người ngắn ngủi có vài chục năm, nếu sống trong oán hận, buồn phiền vậy thì cuộc sống đó là vô nghĩa.

Thành thật không hối hận.

Tha thứ không oán thán.

Hòa nhã không thù địch.

Nhẫn nhịn không nhục nhã.

Nàng bước lại thối tất nển, quay lại nằm nghỉ cạnh bên giường ngài.

TÌNH NÀY ĐÀNH HẸN VỚI GIÓ ĐÔNG

Hoa Thanh Thần
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Đạo Cao Một Tắc

Tư Hành Phong ngồi trong Thính Vũ Hiên, nhìn ra mặt hồ tĩnh lặng, ngây người thất thần.

“Hầu gia, đã đến giờ uống thuốc rồi!” Xảo Nhi bê một bát thuốc cùng một bát canh ngọt lại gần rồi nói thêm “Hầu gia, bệnh của ngài vừa khởi sắc đôi chút, đại phu nói phải tránh gió.” Xảo Nhi đặt bát thuốc xuống rồi đóng cánh cửa sổ ngăm ra mặt hồ lại.

Không thể thưởng thức cảnh đẹp, Tư Hành Phong khẽ buông tiếng than thở “Nha đầu, ta không hề yếu ớt như người nói đâu. Không phải đã hồi phục rồi sao? Tại sao hôm nay vẫn phải uống thuốc?”

“Đây là bát thuốc sau cùng, uống nốt bát này thì không phải uống nữa.” Xảo Nhi liền đưa bát thuốc tới tay ngài.

Tư Hành Phong cau chặt đôi mày, nín hơi thở, ngửa cổ uống một hơi cạn sạch, sau đó đưa tay nhận lấy bát canh ngọt một cách rất tự nhiên. Khi đặt bát xuống, ánh mắt ngài bất giác liếc ra bên ngoài, y phục màu xanh thấp thoáng hiện lên.

Trong tâm trí ngài không ngừng hồi tưởng lại mấy đêm trước đó, giữa đêm tĩnh lặng, mở mắt nhìn ra, thứ đầu tiên ngài thấy chính là bộ y phục màu xanh quen thuộc này, và nàng thì đang nằm bên mé giường mình. Với tính khí của ngài, đáng lẽ phải lập tức gọi nàng dậy rồi đuổi ngay ra khỏi phòng. Thế nhưng có lẽ lúc đó đầu óc ngài đang u mê, không tỉnh táo, thấy ánh trăng trong sáng bên ngoài, nghe tiếng gió rít qua khe cửa sổ, liền nhắm mắt

lại, để mặc nàng ngủ tiếp. Đến buổi sáng hôm sau khi tỉnh dậy lại thành ra Xảo Nhi đang ngồi cạnh bên giường.

Ngài nghi hoặc, bất giác đưa lời hỏi “Tối qua là người đã ở lại chăm sóc ta sao?” Lẽ nào ngài bị bệnh hồ đồ, nửa đêm tỉnh dậy lại nhìn nhầm người?

Xảo Nhi ngoan ngoãn lại giới ăn nói, nhưng nói cho cùng vẫn còn nhỏ tuổi, cho rằng ngài không vui nên lập tức quỳ xuống đáp “Hầu gia, tối hôm qua Xảo Nhi buồn ngủ quá, cho nên Phẫm Dư tử đã ở lại đây thay nô tì chăm sóc ngài. Xin Hầu gia đừng trách tội Phẫm Dư tử, tử ấy cũng là có lòng tốt mà thôi...”

“Ta đã trách tội người hay sao? Mau đứng dậy đi.” Thì ra không phải ngài phát sốt mà nhầm nhầm người.

Mấy ngày tiếp sau đó, ngài không hề gặp mặt nàng. Ngài thậm chí cho rằng, nàng đã quay về, thì ra vẫn đang đứng bên ngoài cửa.

Ngài nhắm mắt lại, day nhẹ huyệt thái dương, sau đó mở mắt ra nói với Xảo Nhi “Bảo cô ta vào đây đi.”

“Dạ?” Xảo Nhi thoáng ngây thần người, bất giác hiểu Hầu gia đang muốn nói gì, liền vui vẻ đi ra khỏi Thính Vũ Hiên, nói với Hạ Phẫm Dư “Phẫm Dư tử, Hầu gia bảo tử vào trong này.”

Giọng Xảo Nhi to đến mức khiến cho tất cả mọi người ở trong hay ngoài phòng đều nghe thấy.

Tư Hành Phong nghe thấy, bất giác nhíu chặt đôi mày, con nha đầu này đúng là không thể sửa được cái tật xấu đó.

Hạ Phẫm Dư nghe Xảo Nhi nói vậy ngây lạng người, đêm đó một mình nàng chăm sóc Hầu gia, đến ngày hôm sau liền thấy Xảo Nhi nhăn nhó mặt mày. Hầu gia đúng là người tính tình thất thường, nóng nảy bất định. Để

không gây thêm phiền phức cho Xảo Nhi, cả ngày hôm đó nàng không xuất hiện ở Nam Viện nữa.

Ngoài việc sắc thuốc, nấu canh ngọt ra, nàng không động vào bất cứ việc gì của Nam Viện. Lúc này chỉ là mang bát thuốc cuối cùng tới, không ngờ lại để ngài nhìn thấy. Bây giờ không biết ngài gọi vào có chuyện gì, mỗi lần đối mặt với ngài, nàng lúc nào cũng cảm thấy không biết phải làm thế nào cho phải.

Nàng hít một hơi thật sâu, ưỡn thẳng lưng, đi vào Thính Vũ Hiên, thấy Tư Hành Phong đang ngồi trên chiếc ghế gỗ đàn hương, liền khom người xuống hành lễ “Nô tì bái kiến Hầu gia.”

Tư Hành Phong ngược mắt, nhìn nàng một lượt từ trên xuống dưới, vẫn bộ y phục màu xanh rộng rãi. Hình như kể từ khi nàng vào phủ, ngài chưa từng thấy nàng mặc y phục màu khác.

“Là người quá yêu thích bộ y phục trên người hay là do phủ Bình Viễn hầu ta keo kiệt, ngay cả bộ y phục cũng không cho người hầu?”

Hạ Phâm Dư khẽ ngậy ra, ngài gọi nàng vào đây chỉ vì bộ y phục trên người này hay sao?

Hai tay nàng nắm chặt lớp y phục, không phải nàng thích bộ y phục này mà vì khi xuất cung đã đánh mất tay nải đựng đồ, ngay cả bộ quần áo trên người cũng bị ngài xé hỏng trong Bách Hoa Đường. Sau đó theo xe ngựa hồi phủ, y phục cũng chỉ miễn cưỡng che được thân người mà thôi. Triệu đại nương thấy y phục nàng rách nát, tàn tạ, liền đưa y phục của mình cho nàng mặc tạm. Quần áo của Triệu đại nương chủ yếu là màu xanh, thay đi thay lại cũng chỉ có ba, bốn bộ.

Nàng liếc mắt nhìn Xảo Nhi, thấy Xảo Nhi đang mặc trên người bộ y phục màu vàng tươi tắn, màu sắc làm nổi bật dáng người thanh mảnh, nét mặt vui vẻ của cô bé. Xảo Nhi ngoài bộ y phục này ra, còn có mấy bộ y

phục với màu sắc khác nữa. Biết bao lâu nay, nàng vẫn luôn nghĩ rằng có y phục mặc là được rồi, hơn nữa cũng không biết phải nói với ai về việc may thêm y phục, cộng thêm việc người hầu nữ trong phủ Hầu gia quá ít, cho nên nàng chưa từng nghĩ tới việc ăn mặc đẹp hơn, sắc màu hơn. Có điều, ăn mặc thế này cũng chưa đến mức độ làm mất thể diện phủ Bình Viễn hầu.

Nghĩ vậy nàng đành lên tiếng “Phần lớn thời gian nô tì ở trong phòng ngự thiện cho nên thích hợp mặc bộ y phục này.”

Tư Hành Phong mỉm cười lạnh nhạt, đoán trước được nàng sẽ trả lời như vậy.

Lúc này, Cảnh Trung bước từ ngoài vào nói “Hầu gia, Thôi Thừa tướng đến rồi, bây giờ đang đợi ngoài phòng khách, ngài có muốn tiếp không?”

Tư Hành Phong bất giác nhú mày, mấy hôm trước bị nhiễm phong hàn, ngài liền xin ở nhà tĩnh dưỡng, mỗi ngày đều có người tới thăm hỏi. Thế nhưng ngài luôn lấy lý do bệnh nặng, không gặp bất cứ ai hết. Ngay cả người do Hoàng thượng phái tới, ngài cũng không cho bước vào bên trong, chỉ cho mỗi ngự y vào chẩn bệnh. Ngày hôm trước, Thừa tướng phái người tới thăm hỏi, cũng bị ngài từ chối, thật không ngờ hôm nay Thừa tướng lại đích thân tới đây.

Việc kết oán cùng Thôi Thừa tướng phải kể từ năm năm trước. Sau khi Thôi Hoàng hậu ốm bệnh qua đời, ngôi vị Hoàng hậu vẫn để trống từ đó, gia tộc họ Thôi đương nhiên lại càng phải xem xét cẩn kẽ. Năm đó, Thôi Hoàng hậu mới qua đời chưa đầy ba tháng, nên nhà họ Thôi đã vội vã đẩy người con gái nhỏ tuổi nhất trong gia tộc là Thôi Tình, năm đó mới có tám tuổi nhập cung. Không lâu sau, đám quần thần đi theo ủng hộ nhà họ Thôi liền đưa ra đề nghị lập hậu. Tất cả mọi người trong triều đều nhất nhất đồng ý, chỉ duy mỗi mình Tư Hành Phong là phản đối, một đứa bé gái mới được tám tuổi, chưa hiểu biết sự đời làm sao có thể đảm nhiệm trọng nhiệm của một mẫu nghi thiên hạ?

Lúc đó ngài vừa mới bình loạn một phương, Tây Lăng Xuyên đối đãi với ngài vô cùng khác biệt, không ai không biết, không ai không hiểu. Hơn thế nữa, việc nhiều người trong triều thấy gió chiều xoay chiều ấy, thuận theo dòng nước, liền đưa ra việc lập Hoa Quý phi đã sinh ra Thái tử làm hậu, đương nhiên đề nghị này bị đảng phái nhà họ Thôi kịch liệt phản đối. Tranh luận kịch liệt vì chuyện lập hậu vốn đã không phải là chuyện gì mới mẻ, có điều lời phản đối của ngài đã cho Hoàng thượng một cái cố, để sau mới định đoạt chuyện này. Chính vì thế mà từ đó Tư Hành Phong kết oán cùng Thôi Thừa tướng, sau đó lại vì nhiều chuyện khác mà gây sự, tranh cãi với nhau, càng ngày càng thêm đối địch.

Tuy đã mấy ngày không lên triều, nhưng ngài vẫn biết trong triều đang xảy ra chuyện gì, ngoại trừ mỗi việc tiến cống Phi Vân kiếm, bọn người Thôi Thừa tướng gần như chẳng tìm được bất cứ lí do nào khác để nhắc lại chuyện cũ.

Khoé miệng ngài nhếch lên để lộ ra nụ cười khó hiểu, quay sang nói với Cảnh Trung “Gặp người khác có thể không gặp, thế nhưng ta nhất định phải gặp Thôi Thừa tướng.” Nói rồi, ngài liền đứng dậy, đi vài bước, đến trước mặt Hạ Phẫm Dư. Lại nhìn nàng với ánh mắt lạnh lùng “Cho người ba ngày, nếu như trong ba ngày ta vẫn thấy người mặc bộ y phục thể này, thì từ sau, người không cần phải mặc y phục ra ngoài nữa.”

Hạ Phẫm Dư vô cùng kinh hãi, sau đó khuôn mặt đỏ ửng lên, vội vã đáp “Dạ vâng.”

Ngài nhếch miệng mỉm cười, hôm nay tâm trạng ngài dường như đặc biệt vui vẻ, liền nhanh chóng bước ra khỏi Thính Vũ Hiên.

Khi sắp tới phòng khách, Tư Hành Phong liền thay bộ dạng sáng khoái, mạnh khoẻ trước đó, đưa tay lên che miệng, khẽ ho hắng vài tiếng rồi mới bước vào.

Thôi Chỉnh đang ngồi dùng trà, nghe thấy tiếng ho liền ngẩng đầu lên, thấy Tư Hành Phong bước vào với bộ dạng ốm yếu, bệnh tật. Ông nhìn kĩ thấy Tư Hành Phong, tinh thần mệt mỏi, sắc mặt nhợt nhạt, trắng bệch, đôi mắt thất thần, liền bật cười nói “Lần này Hầu gia quả thật bị nhiễm phong hàn rất nghiêm trọng. Xem ra lần này lão phu mang theo một củ nhân sâm ngàn năm tới, hữu dụng rồi.”

Tiếp sau đó, ông liền cầm chiếc hộp lễ lên, mở ra, bên trong đặt một củ nhân sâm ngàn năm, to, chắc.

Tư Hành Phong nhẹ mím cười, xem ra lão bĩ phu này đến đây để thám thính xem bệnh tình của ngài là thật hay giả, thực đã bỏ ra rất nhiều tâm huyết.

Ngài liền đưa tay đáp lễ rồi mím cười nói “Đa tạ tướng gia bớt chút thời gian đến đây thăm hỏi Hành Phong, Hành Phong cảm thấy vô cùng cảm kích. Bệnh này đến quá đột ngột, tất cả đều là chuyện khó dự liệu. Khụ khụ...khụ khụ...”

Thôi Chỉnh mím cười giả dối “Thanh niên tuổi trẻ, nhiều khi cứ nghĩ chuyện nằm trong tầm khống chế của bản thân, thực ra không hề đúng. Những người già nua sống như lão phu luôn biết tự lượng sức mình, biết rõ tuổi tác đã cao, cần phải bảo trọng sức khoẻ, thế nên chỉ làm những việc trong tầm tay mình mà thôi. Nếu không sẽ khiến cơ thể bị tổn hại, đừng nói là nhân sâm ngàn năm, cho dù là linh đơn diệp dược của thái thượng lão quân cũng chưa chắc đã cứu được. Hầu gia bây giờ cũng đừng cho rằng bản thân tuổi trẻ khoẻ mạnh, vẫn phải giữ gìn thận trọng mới được. Những người làm thần tử như chúng ta, lúc nào cũng phải đặt Hoàng thượng và lê dân bách tính lên trên hết, nếu cứ bệnh mãi không khỏi, không thể nào giải trừ tai ách cho Hoàng thượng thì đó cũng là một đại tội của thần tử đấy.”

Lão bĩ phu này mở miệng nói mà không ẩn chứa thâm ý thì đã không có tên Thôi Chỉnh.

Tư Hành Phong lại giả bộ ho vài tiếng đáp “Khụ khụ...khụ khụ... Tướng gia nói phải. Tướng gia tuổi cao mà vẫn tráng kiện, Hành Phong tự thấy không thể sánh bằng. Nghe nói mấy bữa trước, tướng gia mới nạp thêm hai người thiếp trẻ tuổi, nếu Tư mỗ đến độ tuổi của tướng gia mà vẫn có thể nhanh nhẹn, khoẻ mạnh, khí độ ngời ngời như ngài lúc này, thì còn gì tốt hơn?” Lời nói nghe tưởng như đang tán thưởng nhưng thực chất lại có ý mỉa mai.

Khắp cả kinh thành này, ai ai cũng biết Thôi Chinh mê thiếp thành đàn, đáng tiếc tất cả những phu nhân này đều chỉ hạ sinh con gái, già rồi mà vẫn chưa có mống con nối dõi tông đường, đây chính là tâm bệnh lớn nhất của Thôi Chinh. Vì vậy, cho dù năm nay đã qua năm mươi tuổi, ông vẫn đau đáu mãi chuyện con trai hương khói tổ tiên. Khoảng thời gian trước, ông nạp một lúc hai người thiếp trẻ trung, xinh đẹp, trở thành chủ đề bàn tán sôi đéo của bách tính trăm họ khắp đường to ngõ nhỏ trong kinh thành Vân Hồ. Bây giờ cả hai người thiếp này đều đang mang thai, tất cả mọi người đều đang hiếu kì liệu lần này Thừa tướng có được thoả nguyện, sinh được một nam đình.

Lời nói sắc bén của Tư Hành Phong đương nhiên đã chọc đúng vào chỗ đau nhất của Thôi Chinh, khiến ông ta đánh mặt tức giận, sau đó liền lạnh lùng mỉm cười nói “Muốn được khoẻ mạnh, tráng kiện ở độ tuổi của lão phu không hề khó, khó là tuổi trẻ hầu hạ người ta, đến mức thân thể tàn tạ, rồi bi ai.”

Văn võ bá quan trong triều không ai không biết chuyện Hoàng thượng yêu thích Bình Viễn Hầu gia, ngay cả việc mừng năm hàng tháng Hoàng thượng triệu Tư Hành Phong vào trong điện Ngọc Hoa qua đêm, tin đồn cũng vang dội khắp chốn.

Thôi Chinh ngậm chửi ngài tuổi trẻ hầu hạ, quyến rũ Hoàng thượng, Tư Hành Phong không hề tức giận, chỉ mỉm cười đáp “Cung chúc tướng gia sớm ngày có được quý tử.”

“Sắc trời đã muện, lão phu cũng không tiện ở lại lâu. Hầu gia phải cố gắng bảo trọng thân thể, bất cứ việc gì cũng phải có sức khoẻ thì mới tận hưởng được. Hừm!” Thôi Chinh bực bội phẩy tay áo rồi tức thì rời khỏi.

Tư Hành Phong nhìn theo bóng dáng của Thừa tướng, khẽ cong khoe miệng.

Bất cứ việc gì cũng phải có sức khoẻ mới tận hưởng được? Câu này muốn ám chỉ chuyện xảy ra vào mấy tháng trước, trong trận tuyết lớn, ngài bất ngờ bị người ta ám toán trên đường lớn sao? Ngựa điên xe lật, cũng có thể coi như suýt chút nữa thì mất mạng.

Cảnh Trung tiến lên một bước “Hầu gia, hai tên thích khách hành thích ngài hôm trước đã khai là do Thôi Thừa tướng phái tới, chiếc kim dài đó cũng đã tra được nơi làm. Tại sao Hầu gia vẫn ém nhẹm chuyện đó tới tận ngày hôm nay...?” Cảnh Trung mới nói được một nửa liền ngưng lại không nói thêm nữa.

Tư Hành Phong hiểu được ý của Cảnh Trung, lắc đầu đáp “Chỉ dựa vào mấy chiếc kim dài đó thì chứng minh được điều gì? Hai tên thích khách kia tuy rằng đã khai ra thân phận của mình nhưng cũng chẳng thể chứng minh hoàn toàn là do Thừa tướng phái tới. Nếu thực sự là do lão bĩ phu đó sai bảo, ông ta đã giết người diệt khẩu, thậm chí diệt toàn môn nơi chế tạo ra chiếc kim dài kia. Nếu vội vã thì chỉ là hành động bứt dây động rừng mà thôi. Huống hồ lần này, người chủ mưu không hề có ý lấy tính mạng của ta, mà chỉ muốn cảnh cáo mà thôi.”

Cảnh Trung nhíu chặt mày nói “Thuộc hạ ngu xuẩn, nhưng thuộc hạ biết, hai tháng trước đã phát hiện xưởng binh khí hoang phế bên núi, còn cả núi khoáng sản bị đào trộm nữa. Thuộc hạ vẫn còn nhớ lúc đó Hầu gia đề nghị Hoàng thượng chuyện khai khẩn đất hoang, liền bị quan viên bên phái Thừa tướng kịch liệt phản đối. Mấy ngày trước, Cư đại nhân gặp phải thích khách ở vùng núi phía Bắc, người của thái thú Diêm Khôn đột nhiên đưa

người đến giải cứu, bọn thổ phỉ liền trốn thoát, tóm được hai tên nhưng cả hai đều cắn lưỡi tự vẫn. Thêm nữa, theo tin tức thu được từ năm trước, phần biên giới giữa nước Bạch Hồ chúng ta với nước Chu Tước thường xuyên có giao dịch buôn bán binh khí, người phụ trách giao dịch chính là người của Thừa tướng, thế nhưng sau đó lại mất mạng một cách li kì.”

Tư Hành Phong gật đầu, mỉm cười cao thâm rồi nói “Cho nên ta mới nói phải lấy tĩnh trị động. Mấy hôm nay ta bệnh nặng, khổ thân bọn họ cũng chẳng được ngon giấc ngày nào.”

“Người của Thừa tướng với Diêm Khôn nhiều lần cho người đến thăm dò tin tức, cảnh giác từng giây từng phút.”

“Người tiếp tục theo sát vụ này, sớm muộn cũng có ngày, có thể giải quyết triệt để. Nếu Thái tử không phải là Thái tử, thì cũng chỉ có thể là Hoàng thượng, chỉ cần ra còn sống một ngày thì đừng ai mong động đến địa vị của Thái tử.”

“Thuộc hạ tuân mệnh.”

“Ừm, đã mấy ngày rồi không gặp tên tiểu tử đó, không biết có phải vẫn nghịch ngợm như mọi khi không?”

“Nghe mấy công công trong cung Vạn Xuân nói, Thái tử biết chuyện Hầu gia bệnh nặng, vốn dĩ định tới thăm hỏi, nhưng lại sợ chưa hoàn thành bài tập, gặp ngài lại bị giáo huấn nên nhẫn nhịn mãi không tới.”

Tư Hành Phong bật cười vui vẻ, khuôn mặt cũng trở nên hoà nhã, chỉ cần nghĩ tới tên tiểu tử đó, tâm trạng ngài dù có xấu đến độ nào cũng sẽ vui vẻ ngay được.

Lúc này, Quan Quân tiến vào, thấy Tư Hành Phong quay người nhìn, liền lên tiếng “Hầu gia, việc đi tới hoàng triều Kim Bích lần này thuộc hạ đã sắp xếp ổn thoả, bảy ngày nữa là có thể xuất phát.”

“Bảy ngày? Bảy ngày thì quá lâu, liệu sau ba ngày nữa có thể khởi hành?” Thời gian càng lâu thì ngài càng lo đêm dài lắm mộng, ngài muốn kết thúc thật sớm cơn ác mộng đã kéo dài từ mấy năm trước.

“Hầu gia, sức khoẻ của ngài vẫn còn chưa hồi phục hoàn toàn.” Quan Quần lên tiếng.

“Không sao. Không phải đã có củ nhân sâm ngàn năm do Thừa tướng mang tới hay sao? Cho dù sức khoẻ yếu không chịu được thứ thuốc bổ dưỡng này mà chảy máu mũi, ta cũng không thể phụ tấm lòng tốt đẹp của Thừa tướng được. Đây là củ nhân sâm ngàn năm hiếm có. Hai ngày nữa ta sẽ vào cung xin nghỉ vài ngày.” Tư Hành Phong mỉm cười nói.

Quan Quần cùng Cảnh Trung chỉ còn biết âm thầm thở dài, tính cách Hầu gia đúng là khó đoán, chẳng khác nào mây gió trên trời.

“Thuộc hạ sẽ đi chuẩn bị ngay.” Quan Quần nhanh chóng đáp.

Đêm đó, vừa qua giờ dần, trong cung liền chuyển cấp báo Sử Tiết đại nhân Triệu Thành Tín hộ tống thanh kiếm Huyền Anh, đột nhiên phát bệnh vào giờ tí, bán thân bất toại, trong khi đại đội hộ tống thanh kiếm tiến cống sang hoàng triều Kim Bích ba ngày nữa mới khởi hành. Theo lẽ thường, mùa xuân mỗi năm, nước Bạch Hồ đều phải tiến cống một lượng binh khí thượng hạng cho hoàng triều Kim Bích, năm nay cống phẩm chính là thanh kiếm Huyền Anh chém vàng cắt ngọc, chém sắt như bùn.

Trước khi đại đội hộ tống bảo kiếm lên đường, vị Sử Tiết Triệu đại nhân đột nhiên ngã bệnh, khiến Tư Hành Phong muốn tĩnh dưỡng thêm vài ngày cũng không thể ngồi yên thêm nữa.

Quan Quần liền nói “Ngày hôm qua, tướng gia vừa sang đây, ngay đêm, Sử Tiết đại nhân đã bệnh liệt giường, căn bệnh này cũng đến đúng lúc quá. Hầu gia, vậy ba ngày sau...”

Tư Hành Phong sắc mặt sầm sì quay sang nói “Tạm thời hoãn lại.”

Cảnh Trung lại nói “Sự việc xảy ra chắc hẳn không phải tình cờ, liệu có cần thuộc hạ đi thám thính phía Triệu đại nhân không?”

“Không cần đâu, tất cả mọi việc đều chờ ta xuất cung rồi tính.” Tư Hành Phong đưa tay lên ngăn cản, thay bộ áo gấm, vôi vãi nhập cung.

Tư Hành Phong sớm quay lại triều, người vui vẻ nhất không ai khác chính là Tây Lăng Xuyên, đôi mắt đan phụng vốn dĩ lơ lơ thất thần, bỗng tròn xoe, sáng bừng, hoàn toàn không còn vẻ mệt mỏi, chán chường. Tây Lăng Xuyên cũng chẳng buồn để tâm đến các văn võ bá quan đang có mặt, hay đại sự trước mắt quan trọng đến mức độ nào, chỉ nhìn Tư Hành Phong mỉm cười nói “Ái khanh lâm trọng bệnh đã mấy ngày, quả nhân vô cùng thương nhớ, ngày nào ăn uống cũng không ngon miệng, lại còn bị một bày đại thần già nua ở cạnh bên cản nhắc đủ điều, chán ngán vô cùng.”

Đứng ở phái trước, tất cả văn võ bá quan đều sầm sì mặt mũi. Tư Hành Phong mặt không biểu cảm, coi như không nghe thấy, cũng chẳng nói điều gì.

Tây Lăng Xuyên càng cười vui vẻ hơn “Sức khỏe ái khanh vẫn chưa hồi phục hoàn toàn, đừng lo lắng quá mệt người ra, người đâu, ban cho được ngồi.”

Tư Hành Phong không hề khách khí, liền ngồi xuống ngay giữa đại điện, tiếp theo đó bắt đầu bàn luận việc tiến cống.

Người đầu tiên lên tiếng chính là Lễ Bộ Thượng Thủ Phù Hữu Vi đại nhân “Khởi bẩm Hoàng thượng, hiện nay Triệu đại nhân đột nhiên lâm bệnh nặng, đoàn người xuất sứ đang sắp sửa lên đường, xin mời Hoàng thượng cắt cử một vị đại nhân khác đảm nhiệm sứ mệnh này.”

Tây Lăng Xuyên mỉm cười tươi tắn về phía Tư Hành Phong, bình thản đáp một câu “Vậy chúng ái khanh đã có lựa chọn nào chưa?”

Tất cả mọi người đều quay sang nhìn nhau, không ai dám lên tiếng trước.

Tây Lăng Xuyên phì cười, sau đó nhìn về phía Diêm Khôn nói “Diêm ái khanh thấy sao nào?”

Diêm Khôn ho vài tiếng “Khởi bẩm Hoàng thượng, vi thần cho rằng Bình Viễn Hầu thích hợp đảm nhận trọng trách này.”

Tư Hành Phong khẽ nhếch miệng cười, khuôn mặt vẫn bình thản như không có chuyện gì xảy ra.

Tây Lăng Xuyên vốn dĩ đang mặt mày hớn hở bỗng nhiên sầm hấn lại, nhưng chỉ trong chớp mắt khuôn mặt đã tươi tắn trở lại “Bình Viễn Hầu vừa ốm dậy, quả nhân liền phái Hầu gia hộ tống bảo kiếm Huyền Anh sang hoàng triều Kim Bích, chẳng phải quả nhân là một người bạo tàn hay sao?”

Lúc này, Thôi Thừa tướng bỗng lên tiếng “Khởi bẩm Hoàng thượng, Hầu gia vốn dĩ là người của hoàng triều Kim Bích, xa cố hương đã nhiều năm, nếu lần này có thể hộ tống bảo kiếm Huyền Anh không những có thể bày tỏ thiện ý của triều đình chúng ta, còn giảm bớt nỗi nhớ quê hương của Hầu gia.” Nói xong, ông ta liền quay sang nói với Tư Hành Phong “Hầu gia, lão thần nói có đúng không?”

Tư Hành Phong đưa mắt nhìn về phía Tây Lăng Xuyên, khuôn mặt Hoàng thượng hiện rõ thái độ phản đối, thế nhưng vẫn bất đắc dĩ mỉm cười nhăn nhó nhìn về phía ngài.

Tư Hành Phong liền nói “Khởi bẩm Hoàng thượng, những điều Thôi đại nhân nói đều đúng sự thực, vi thần đã xa cố hương nhiều năm, thực sự vô cùng nhớ quê nhà. Có điều chỉ e vi thần không thể đảm nhận được trọng

trách của một Sử Tiết, lần này đi tới hoàng triều Kim Bích đường xa vạn dặm, vi thần lại vừa mới ốm dậy, nếu như giữa đường bệnh cũ tái phát làm lỡ hành trình của cả đoàn thì sẽ chậm trễ thánh mệnh. Thế nhưng vi thần nguyện lòng hộ tống bảo kiếm Huyền Anh sang hoàng triều Kim Bích, nguyện giải trừ âu lo của Hoàng thượng, cho dù chỉ làm một tiểu hộ vệ nhỏ bé cũng được.”

Tây Lăng Xuyên nheo mắt nhìn về phía ngài, sau đó lại nhìn xuống khắp lượt các vị đại thần nói “Các chúng ái khanh thấy sao?” Giọng nói tuy vẫn mang thái độ bình thản nhưng lại ẩn chứa oai nghiêm khó lòng phản kháng.

Tất cả các vị đại thần chỉ biết nhìn nhau. Không biết ai là người đầu tiên lên tiếng, tiếp theo tất cả đều nhất loạt hô lớn “Hoàng thượng anh minh.”

Tây Lăng Xuyên nheo mắt lại, một lúc sau liền nhìn về phía Tư Hành Phong, đập mạnh tay xuống mặt bàn quát lớn “Được! Lễ bộ Thị lang Vũ Đức Hải lên trước nghe chỉ.”

...

Tất cả các vị đại thần còn muốn bắm báo thêm chuyện, đứng ở giữa đại điện mãi không biết phải làm gì, thì thánh lệnh đã hạ xuống. Lễ bộ Thị lang Vũ Đức Hải được phong thành Sử Tiết đại nhân mới, Tư Hành Phong được phong thành Phó Sử Tiết, nếu trên đường đi cảm thấy không khoẻ, có thể dừng lại nghỉ ngơi bất cứ lúc nào, không cần phải đi theo đoàn người.

Sau buổi triều sớm, Tây Lăng Xuyên nhất quyết giữ một mình Tư Hành Phong lại nói chuyện riêng, hành động này hoàn toàn nằm trong dự liệu trước đó của ngài.

Lúc Tư Hành Phong quay trở lại đại điện, Tây Lăng Xuyên vẫn nằm bất động trên long sàng, mấy vị mỹ nhân đang vây quanh hầu hạ. Ngài lười nhác hướng mắt nhìn về phía Tư Hành Phong, mỉm cười vô cùng ám muội “Cuối cùng ái khanh cũng đã khỏi bệnh rồi, nếu không, quả nhân nhất định

sẽ cho mấy lão bĩ phu trong thái y viện dọn nhà vào thiên lao hết, chỉ là căn bệnh phong hàn mà lại khiến ái khanh ốm lâu như vậy.”

Tư Hành Phong luôn cho rằng bao nhiêu năm nay, quyền lực và vinh hoa mà Tây Lăng Xuyên ban cho mình thực sự khó lòng tưởng tượng. Con người Tây Lăng Xuyên ngay từ khi quen biết vẫn luôn luôn cười đùa, chưa bao giờ nhìn thấy ngài tức giận, ngay cả khi nảy sự tức giận của ngài cũng không hề biểu hiện rõ rệt.

Là địch hay bạn khó lòng phân định.

Tư Hành Phong căm ghét Hoàng thượng từ tận đáy lòng, nếu nói lòng tự tôn cùng trái tim của ngài đã chịu đựng nỗi nhục lớn nhất, sâu sắc nhất từ sáu năm trước vậy thì với ngài, Tây Lăng Xuyên cũng đã gây ra hậu quả tương tự.

Tư Hành Phong mỉm cười đáp “Đa tạ Hoàng thượng đã quan tâm. Lúc này vi thần đã hồi phục hoàn toàn, thái ý còn nói thể chất của vi thần không chịu được lạnh, vậy nên căn bệnh bắt nguồn từ tiết trời mùa đông lạnh giá của nước Bạch Hổ.”

“Thể chất không chịu được lạnh? Do tiết trời mùa đông gây ra? Nếu đã như vậy, không phải ái khanh nên tĩnh dưỡng một thời gian sao? Tại sao lại phải đứng ra đảm nhận trọng trách đi sứ lần này? Thực sự coi bản thân được làm từ sắt hay sao?” Tây Lăng Xuyên tiện tay đẩy mấy mỹ nhân vây quanh mình sang một bên, khiến cho mấy vị mỹ nhân khác đứng cạnh bên cũng sợ hãi, hoảng loạn.

“Tình thế nguy cấp, khó lòng tàng lời. Điều quan trọng hơn nữa chính là vi thần thực sự đã xa cách quê nhà nhiều năm, nhớ quê da diết, muốn nhân cơ hội này về lại cố hương xem sao.” Tư Hành Phong bình tĩnh đáp lời.

“Các người còn không lui hết xuống hay sao?” Tây Lăng Xuyên hét lớn, các vị mỹ nhân hoảng sợ vội vã rời khỏi chính điện. Hoàng thượng liền

ngồi thẳng người dậy, đôi mắt nheo lại nói “Nhớ quê da diết? Chẳng phải ái khanh đã chẳng còn người thân nào ở quê nhà rồi hay sao? Tại sao đột nhiên lại thấy nhớ quê da diết? Mỗi năm đến tiết Thanh Minh ái khanh đều về quê tảo mộ? Lúc này đã đến Thanh Minh đâu chứ? Đi sứ ít nhất cũng phải mất hai tháng trời, nói ngắn không ngắn, nói dài không dài. Ái khanh nói bệnh là bệnh, nói đi là đi, để lại một mình ta đơn độc chiến đấu sao? Ta thực sự cảm thấy cô đơn quá.” Tây Lăng Xuyên đã không còn xưng là quá nhân nữa, xem vị vị Hoàng thượng này đích thực là rất cô đơn.

Tuy Tây Lăng Xuyên vẫn mỉm cười, nhưng Tư Hành Phong biết lúc này ngài đang thực sự tức giận. Tây Lăng Xuyên là người hiếm khi tức giận, khuôn mặt bình thản, hân hoan, chẳng quan tâm đến bất cứ chuyện gì, thực khiến Tư Hành Phong phải ngả mũ bái phục!

“Chuyện vi thần hứa với Hoàng thượng, cho dù chỉ còn lại một hơi thở sau cùng, nhất định sẽ hoàn thành bằng được, thế nhưng việc Hoàng thượng hứa với vi thần, là nếu vi thần muốn làm bất cứ chuyện gì, cho dù giết người đốt nhà, gây ra những chuyện mất hết lương tâm, Hoàng thượng cũng sẽ không ra tay ngăn cản. Hoàng thượng cũng biết vi thần vẫn chưa hoàn thành được tâm nguyện của bản thân, cho dù lần này không tự xin đi sứ thì vi thần cũng đang định xin phép Hoàng thượng cho đi xa một chuyến.”

Ngay từ giây phút ban đầu, Tư Hành Phong đã chẳng hề che giấu Tây Lăng Xuyên mục đích để bản thân nhẫn nhục cầu sinh đến tận lúc này, chính là muốn báo thù. Tây Lăng Xuyên có thể cho ngài tất cả mọi thứ ngài muốn, và thứ mà Tây Lăng Xuyên muốn có được, ngài cũng có thể báo đáp.

Tây Lăng Xuyên khẽ nhếch mày nhìn về phía Tư Hành Phong, im lặng một hồi lâu rồi mới nói “Ta chỉ cảm thấy thời gian đi sứ quá lâu, lâu đến mức khiến ta khó lòng an tâm nổi.”

Tư Hành Phong đáp “Kể từ sau khi ở lại nước Bạch Hồ, vi thần chưa từng nghỉ bệnh, ốm đau, trừ dịp Thanh Minh hàng năm, cũng chưa từng xin

ngiht vì bất cứ chuyện gì khác cả. Hành trình cả đi cả về nhanh nhất giữa nước Bạch Hồ và hoàng triều Kim bích chỉ mất tầm mười ngày, hộ tống cống phẩm, người đông phức tạp, chắc cũng phải mất tầm hơn một tháng. Nếu như quay về quê hương, vi thần ở lại đó một vài ngày cũng không có gì quá đáng. Huống hồ, dù cho không có vi thần, nước Bạch Hồ bao nhiêu năm nay vẫn cứ thịnh vượng, phồn vinh, quốc thái dân an. Vi thần có thể bảo đảm cùng với Hoàng thượng, chỉ cần xong chuyện cần làm, vi thần sẽ quay về đây ngay lập tức.”

Tây Lăng Xuyên nghe xong liền bật cười lạnh lùng “Thôi bỏ đi, bỏ đi. Chẳng qua chỉ là một, hai tháng ngăn ngủi, nhiều lắm cũng là ba tháng, ta có thể đợi được. Chỉ có điều, Tiểu Phong, ái khanh phải nhớ rõ một điều, thời gian ta có thể cho ái khanh không thể vượt quá nửa năm.” Bởi vì thời gian ông trời ban cho ngài nhiều lắm cũng chỉ còn được nửa năm, trong nửa năm này, ngài tuyệt đối không để xảy ra bất cứ sai sót nào.

“Những chuyện vi thần đã hứa, nhất định sẽ không nuốt lời.”

“Được. Ta sẽ sai người mang thuốc giải đến phủ cho ái khanh.” Tây Lăng Xuyên liền rút thanh bảo kiếm từ phía sau ra nói “Đây là thanh bảo kiếm mà trước kia phụ hoàng đã ban tặng cho ta, so với bảo kiếm Huyền Anh chỉ có hơn mà không hề kém. Thấy ái khanh đi xa vạn dặm, trên người lại chẳng có thứ binh khí phòng thân nào, ta ban cho ái khanh thứ này.”

Tư Hành Phong lạnh lùng từ chối “Không cần đâu, thứ đó quý đến vậy, Hoàng thượng vẫn nên giữ bên cạnh thì thoả đáng hơn. Vi thần đi theo hộ tống bảo kiếm Huyền Anh, đương nhiên đã có người bảo vệ.”

“Hừm, Tiểu Phong, lúc nào ái khanh cũng đẩy quả nhân ra xa vạn dặm. Ít nhiều gì người xưa cũng có câu 'Mười năm tu mới được duyên cùng thuyền. Trăm năm tu mới được cùng chẵn gối.' Chí ít gì thì chúng ta cũng đã...”

Đôi mắt đan phụng nhếch lên, long lanh đầy tình ý, Tây Lăng Xuyên định đưa tay ra vuốt lọn tóc trước ngực Tư Hành Phong, nhưng Tư Hành Phong vẫn lạnh lùng như trước, lui về phía sau vài bước tránh đi. Tiếp đó ngài lạnh nhạt cắt ngang lời nói của Hoàng thượng “Xin Hoàng thượng hãy tự trọng. Kể từ sau khi ra đời, vi thần đã cùng chần gối với rất nhiều người, đạo hạnh khá cao.”

Tư Hành Phong rất ghét những hành động kiểu đó, khiến cho ngài dễ dàng nhớ lại khoảng thời gian mấy năm trước khi còn ở nơi bản thiêu Hiệt Hương Các ở kinh thành Kim Bích. Cho dù Tây Lăng Xuyên vô tình hay hữu ý, ngài đều không thể nào chấp nhận được.

Tây Lăng Xuyên nghe vậy liền bật cười khoan khoái, bất giác thu tay lại, hân hoan lên tiếng “Tiểu Phong, ái khanh đúng là rất thú vị, ta thích người giống như ái khanh. Thôi bỏ đi, bỏ đi, điều ta không thích nhất chính là cưỡng ép người khác. Người ta thường nói, cưỡng ép thành ra gượng gạo. Tiểu Phong à, rồi có một ngày, ái khanh sẽ hiểu được tâm ý mà ta dành cho khanh.”

Không thích cưỡng ép? Cưỡng ép thành ra gượng gạo? Tư Hành Phong lạnh lùng 'hừm' một tiếng, vậy không biết chất kịch độc trên người ngài là do ai hạ?

“Đi đường khó tránh khỏi đơn côi, có cần ta ban tặng cho vài vị mỹ nhân đi theo giải trừ nỗi sầu tương tư không?”

“Vi thần không ham hố mỹ sắc, việc này tất cả mọi người đều biết rõ.”

“Ha ha... ha ha...” Tây Lăng Xuyên bật cười mãi không ngừng lại được. “Được thôi, vậy ta chỉ biết chúc khanh thượng lộ bình an. Ta hy vọng một tháng sau có thể nhìn thấy một Tiểu Phong hoàn toàn khác trước.”

“Đa tạ Hoàng thượng ân chuẩn, Tư Hành Phong xin phép cáo lui trước.” Sau khi nhận được ân chuẩn, ngài chẳng muốn nói thêm bất cứ câu nói nào,

nhanh chóng cáo lui ngay tức thì.

Tây Lăng Xuyên nhìn theo bóng dáng của Tư Hành Phong, sau đó nằm lên long sàng, thái độ không còn hớn hởi, hân hoan như trước, mà thay vào đó, ngài tỏ ra vô cùng nghiêm nghị, sau đó bắt đầu ho sặc sụa.

Ngụy Đức Xuyên đang đứng đợi lệnh bên ngoài điện vội vã tiến vào, đưa chiếc khăn lo lắng kêu than “Hoàng thượng...”

Tây Lăng Xuyên xua xua tay, nhận lấy chiếc khăn, che lên khuôn miệng, sau đó lại ho vài tiếng, khi nhìn thấy chiếc khăn trắng tinh dính đầy những vết máu tươi, ngài mỉm cười buồn bã, thảm thương.

“Hoàng thượng.” Ngụy công công vô cùng kính hãi định thét lên.

Hoàng thượng đưa tay ngăn lại “Đức Xuyên, không phải hoang mang. Chuyện ngày hôm nay quả nhân ho ra máu, tuyệt đối không được để cho bất cứ ai biết được. Còn nữa, phái người âm thầm theo sát Hầu gia, phòng trừ điều bất ngờ xảy ra.”

“Dạ, thưa Hoàng thượng.” Ngụy Đức Xuyên vội vã nhận lệnh.

“Quả nhân không sao hết, một lúc nữa, người hãy đi gọi Kì Chính đến đây, nhớ là phải giữ bí mật đấy. Mật Nhi hôm nay có ngoan không? Có chăm chỉ đọc sách không hả?” Ngài liền ngẩng đầu lên hỏi.

“Thái tử điện hạ ngoan ngoãn, nghe lời lắm ạ, ngày nào cũng hoàn thành bài tập đúng giờ. Khi biết được Bình Viễn Hầu gia lâm bệnh, còn muốn đi thăm hỏi, thế nhưng vì chưa hoàn thành xong bài tập, nên lại thôi.” Ngụy Đức Xuyên bẩm lại.

“Được, đúng là làm khó cho đứa trẻ này rồi. Từ khi thằng bé ra đời, quả nhân chưa từng bế nó tử tế lần nào, bây giờ cũng đã năm tuổi, thời gian trôi qua nhanh thật.”

“Hoàng thượng không nên cảm thấy tự trách, Hoàng thượng làm vậy cũng vì muốn tốt cho Thái tử điện hạ mà thôi.”

“Ừm, quả nhiên là tội nhân của nhà Tây Lăng.” Muốn bảo toàn được giang sơn nhà họ Tây Lăng đâu phải chuyện dễ dàng?

“Hoàng thượng...”

“Đức Xuyên, người phải đặc biệt chú ý đến việc ăn uống của Thái tử điện hạ, còn nữa phải phải thêm nhiều ám vệ khác nữa, không được chủ quan.” Tây Lăng Xuyên có dự cảm chuyển đi lần này của Tư Hành Phong, tuy chỉ có một, hai tháng nhưng lại tăng thêm áp lực cho ngài rất nhiều. Điều đáng lo lắng nhất chính là không biết bản thân còn có thể trụ vững được bao lâu?

“Hoàng thượng, Hoàng thượng nhất định phải yên tâm, tiểu nhân đã sắp xếp thỏa đáng mọi việc.”

“Đức Xuyên, đợi sau khi quả nhân đi rồi, nếu người muốn rời khỏi hoàng cung thì hãy mau chóng rời đi, quay về quê hương xây dựng một căn nhà lớn, tìm mấy người phụ nữ ở cạnh bên chăm sóc, sống cuộc sống an lành.”

“Hoàng thượng...”

“Hãy, mấy lão bĩ phu trên đại điện khi này thực sự giày vò quả nhân quá mức, nếu Mật Nhi có thể nhanh chóng trưởng thành thì tốt quá, quả nhân cũng không phải cảm thấy mệt mỏi thế này...” Tây Lăng Xuyên bỗng im lặng một lúc khá lâu sau đó mới bật cười nói thêm “Có lẽ, đến lúc đó thì quả nhân đã sớm về với đất mẹ rồi.”

“Hoàng thượng...”

“Đức Xuyên, mau đi mời Kì Chính tới đây.”

“Dạ.”

TÌNH NÀY ĐÀNH HẸN VỚI GIÓ ĐÔNG

Hoa Thanh Thần
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Trận Chiến Sinh Tử

Thời gian thoăn thoắt thoi đưa, mới đấy mà ba ngày đã trôi qua nhanh chóng, hôm nay đã là ngày lên đường.

Bình khí rất nhiều, sắt thép nặng nề, cả đoàn nhân mã chinh đốn một lúc lâu, mãi tới khi trời sáng bừng lên mới bắt đầu xuất phát.

Hạ Phẫm Dư nhìn vàng trăng treo trên bầu trời ngoài cửa sổ, ngây người. Kể từ khi ngồi lên xe ngựa đến giờ, nàng vẫn chưa thể nào định thần lại vì quá đổi kinh ngạc.

Tối hôm qua vừa mới chợp mắt, đột nhiên có người gõ cửa khiến nàng giật mình tỉnh giấc.

Hạ Phẫm Dư nhanh chóng khoác áo ngoài vào, mở cửa ra thì thấy Cảnh Trung với khuôn mặt nghiêm nghị đang đứng bên ngoài nói “Hãy đi theo ta.”

“Đi đâu chứ?”

“Theo Hầu gia xuất thành.”

“Hả?” Còn chưa kịp hoàn hồn thì nàng đã bị Cảnh Trung kéo ra khỏi căn phòng.

Hai hôm trước nghe nói Hầu gia đảm nhiệm trọng trách của Phó Sứ Tiết, theo đoàn quân đi sứ sang hoàng triều Kim Bích. Đến khi thấy đoàn binh mã lớn, Hạ Phẫm Dư mới hiểu những chuyện mình nghe được mấy hôm

trước hoàn toàn là sự thật, càng không thể nào ngờ rằng, nàng cũng được sắp xếp đi theo.

Đột nhiên, Triệu đại nương ôm theo một chiếc tay nải nhét vào tay nàng “Này, nha đầu, chiều tối hôm qua, người bên tiệm Từ Kí đã đem y phục tới, vừa đúng dịp cháu lên đường đi xa. Trên đường đi phải chú ý chăm sóc, hầu hạ Hậu gia cẩn thận đấy, nhất định không được vô tâm đâu.” Nói xong, Triệu đại nương lại thăm thì bên tai nàng vài câu “Hy vọng đến khi quay về có thể nghe được tin vui từ cháu, mang thai là điều vui mừng nhất.”

Hạ Phâm Dư cau chặt đôi mày, hoàn toàn không hiểu tình hình lúc này, ngây ngô nhận lấy tay nải, sau đó bị đẩy đến gần bên xe ngựa.

Nàng đưa mắt liếc nhìn về phía xa, một người đàn ông thân mặc áo bào màu tím đang cười ngựa lông đỏ, mái tóc dài dưới mũ quan bay theo làn gió. Đó chính là Tư Hành Phong, không biết ngài đang đứng đợi cái gì.

Không biết bao nhiêu lâu sau, tất cả mọi người đều quỳ rạp xuống đất, đồng thanh hô lớn “Hoàng thượng vạn tuế.”

Là Hoàng thượng cùng bách quan đích thân tới đây tiễn đưa, Hạ Phâm Dư cũng cung kính quỳ xuống theo mọi người.

Hoàng thượng vẫn giữ dáng vẻ bình thản, hân hoan, nói được vài câu đã cảm thấy chán nản liền ngáp dài một cái rồi ngả lưng ra phía sau lưng kiệu.

Sau khi đứng dậy nàng liền lên xe, vào đúng khoảnh khắc rèm cửa buông xuống, nàng liền nghe thấy giọng nói quen thuộc mà vang vọng, oai nghiêm “Xuất phát...”

Tiếp theo hiệu lệnh, roi ngựa quất xuống, xe bắt đầu chậm rãi tiến lên phía trước.

Khi ra khỏi cổng thành, cả đoàn người ngựa đi thẳng về phía Đông.

Bởi vì bình khí rất nặng, cho nên đoàn người đi rất chậm. Sau một canh giờ, mọi người dừng chân nghỉ lại lần đầu tiên bởi vì gió cát lớn, Tư Hành Phong liền xuống ngựa ngồi vào trong xe.

Hạ Phâm Dư nhân cơ hội này ra ngoài hít thở không khí trong lành, khi quay lại chiếc xe, khom lưng vén rèm cửa chui vào bên trong, cả người liền tức thì bất động.

Trong xe, Tư Hành Phong khoác tấm áo màu tím đang ngồi, nhắm mắt dưỡng thần, khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng đó khiến nàng bất giác nhớ lại cái ngày xuất cung của vài tháng trước, bản thân cũng ngồi trên cùng một chiếc xe với ngài.

Nàng bất giác ngược mắt nhìn đoàn người ngựa phía sau, mãi không dám tiến thêm vào trong.

Quan Quân thấy vậy liền giục “Mau vào bên trong đi, chuẩn bị tiếp tục lên đường rồi.”

Hạ Phâm Dư mím chặt môi, dù trong lòng còn ẩn chứa rất nhiều nghi hoặc, nhưng vẫn nín hơi, ôm chặt tay nải tiến vào, lặng lẽ, không gây bất cứ tiếng động nào, ngồi trong xe cách ngài một khoảng thật xa, để tránh làm kinh động đến ngài.

Nàng một tay nắm chắc lấy một bên cửa xe ngựa, vì đã có kinh nghiệm của hai lần trước, nàng biết rõ phải làm thế nào khi xe ngựa bắt đầu khởi hành.

Đợi đến khi xe ngựa dần ổn định, trong xe cũng vững vàng hơn, nàng mới buông tay ra. Vừa mới ngẩng đầu lên liền thấy một đôi mắt đen láy đang nhìn về phía mình, nàng lập tức đưa mắt nhìn về hướng khác.

Đôi môi Tư Hành Phong khẽ mấp máy, trong lòng khẽ ‘hừm’ một tiếng, rồi nhắm mắt lại dưỡng thần.

Xe ngựa càng ngày càng rung lắc, Hạ Phấm Dư ngồi bên trong xe bất đắc dĩ phải nắm chặt bàn tay vào thành xe, tay kia tóm vào cửa sổ. Lúc này họ đang đi đường núi, dưới đất là lớp đá sỏi nhỏ, một bên đường cây cối um tùm, xanh tươi, còn bên kia là vực thẳm khiến người phải kinh hồn khiếp vía.

Chiếc xe rung lắc liên tục khiến nàng càng ngày càng siết chặt bàn tay, cả thân người cứng đờ, hơi thở gấp gáp, nhưng vẫn quyết ngồi cạnh bên cửa xe, nhắm hai mắt lại, hòng mong có thể cảm thấy dễ chịu hơn.

“Đừng nhìn xuống dưới, mà nhìn về phía xa ấy.” Một giọng nói lạnh lùng bất ngờ vang lên từ phía sau lưng.

Nàng mở mắt, quay đầu nhìn lại Tư Hành Phong đang ngồi phía sau mình. Nàng bất giác làm theo, phóng tầm mắt nhìn về phía xa qua ô cửa sổ, phía đằng xa ấy là những dãy núi nối nhau liên tiếp, trên đó xanh rờn cây cỏ tốt tươi, cho thấy sức sống mãnh liệt chưa từng có.

Quả nhiên không còn cảm giá khó chịu, chóng mặt buồn nôn như trước nữa.

Đã bao năm rồi, nàng không nhìn thấy phong cảnh tuyệt đẹp thế này. Lúc cha mẹ còn sống, cha thường đưa nàng lên núi hái thuốc, nàng của lúc đó chẳng khác nào một chú khỉ con, trèo lên trèo xuống. Ngay cả khi bên cạnh là vách núi, vực thẳm, nàng cũng không biết sợ là gì, tay chân thường bị cửa rách, vậy mà vẫn nở nụ cười tươi rói, đi theo phía sau cha tìm lá thuốc. Đến nay, mười hai năm trôi qua, nàng đã chẳng còn là con khỉ nhỏ đáng yêu, liều mạng mà là một chú chim bị nhốt trong lồng, cho dù muốn vỗ cánh bay đi, cũng chẳng thể nào thoát khỏi sợi dây buộc dưới chân.

Được sống ở một nơi cảnh đẹp động lòng thế này chính là mộng ước của nàng, đáng tiếc, lúc này đó là một ước vọng xa xỉ. Hạ Phấm Dư chớp mắt, rồi lại ngược lên nhìn về phía xa xôi, có thể nhìn ngắm được bao nhiêu hay

bấy nhiêu, không biết bao nhiêu năm nữa, nàng mới có thể nhìn lại cảnh vật như vậy lần nữa.

Tư Hành Phong mở mắt, vừa hay nhìn thấy người phụ nữ ngồi trước mặt mình đang nhìn về phía xa mỉm cười ngốc nghếch. Sở dĩ ngài cảm thấy nàng đang mỉm cười là bởi trên má nàng ẩn hiện chiếc lúm đồng tiền duyên dáng.

Hình như trước giờ, ngài chưa từng thấy người phụ nữ này cười lần nào cả.

“Chuyện gì khiến người vui vẻ vậy? Có phải cuối cùng đã có thể thoát khỏi chiếc lồng giam cầm, có thể nhìn thấy rừng núi xanh tươi, tuyệt đẹp nên cảm thấy lúc này thích hợp để bỏ trốn chăng?”

Nụ cười hân hoan trên khuôn mặt Hạ Phẩm Dư nhanh chóng biến mất, nàng quay người, đóng cửa sổ lại, ngồi nghiêm chỉnh, dịu dàng đáp “Hồi bẩm Hầu gia, đích thực là quá lâu rồi, nô tì không được nhìn thấy cảnh vật tuyệt vời như thế, chẳng qua chỉ cảm khái quãng thời gian đã trôi qua mà thôi, hoàn toàn không có ý định trốn thoát. Cho dù thực sự muốn thì có thể trốn đi đâu chứ?”

Ấn ý của câu nói này chính là, cho dù nàng thực sự chạy thoát, tin chắc rằng, ngài nhất định sẽ phái người đi tìm, dù cho phải đào sâu ba tấc đất cũng quyết không để nàng chạy thoát. Việc này chẳng khác nào khi ngài sai người đi tìm Lạc cô nương, chạy thoát rồi lại tiếp tục tìm về, nói không chừng còn phải chịu nỗi đau về thể xác. Thân thể đều là do cha mẹ ban cho, nàng không nỡ làm tổn thương đến nó, cũng sợ đau đớn, nên đành chấp nhận số phận mà sống đến cuối cuộc đời. Đã quen rồi thì chẳng có gì là không thể.

Ưu điểm lớn nhất của người phụ nữ này chính là biết điều, biết giữ chừng mực. Tư Hành Phong bất giác cau mày nói “Trước khi người nhập

cung, gia đình từng mở một y quán, người nói đã lâu rồi không nhìn thấy cảnh vật tuyệt vời thế này, lúc đó người mới tầm tám, chín tuổi thôi, là vì thường xuyên được theo cha lên núi hái thuốc hả?”

Nàng ngậy người trong giây lát, sau đó gật đầu đáp “Hồi bẩm Hầu gia, đúng vậy ạ.”

Tư Hành Phong bất giác chìm trong suy ngẫm, khi ngài tám, chín tuổi, hàng ngày đều phải đọc sách, chỉ một lòng mong muốn tương lai có thể thi cử đỗ đạt, giành được công danh khiến mẫu thân có được cuộc sống no ấm, an lành. Sau mười năm khổ luyện, nguyện vọng này cuối cùng cũng thành sự thật, thế nhưng tất cả mọi việc đột nhiên tan biến trong một ngày, mẫu thân mãi mãi rời khỏi ngài, cho nên những người kia đều phải chết. Vốn dĩ định xin nghỉ một khoảng thời gian rời khỏi Bạch Hồ để giải mối hận trong lòng thế nhưng lại xuất hiện điều bất ngờ. Có điều hộ tống công phẩm cũng là một cơ hội ngàn vàng, bởi lẽ bất cứ chuyện gì cũng chẳng thể nào ngăn được quyết tâm báo thù rửa hận của ngài.

Bất giác, ngài càng lúc càng nắm chặt bàn tay, trên mu bàn tay nổi đầy gân xanh, khuôn mặt đanh lại đến mức đáng sợ, đột nhiên rút tay nải cạnh bên mình về phía nàng “Người hãy giữ chiếc tay nải này cho ta, nếu như làm mất, cần thận chiếc đầu trên cổ của người đó.”

“Dạ vâng.” Hạ Phẩm Dư nhận lấy tay nải, không biết tại sao đột nhiên ngài lại tức giận. Chính ngài là người hỏi chuyện nàng trước, nên nàng vốn dĩ đã cảm thấy có phần ngạc nhiên, ai ngờ sau khi hỏi xong, sắc mặt ngài lập tức thay đổi. Nàng cau chặt đôi mày, người ta thường nói, gần vua như gần hổ, trái lại nàng cảm thấy ở cạnh bên Hoàng thượng còn an toàn hơn bên cạnh vị Hầu gia này nhiều lần.

Đoàn người đi đã được khoảng hơn nửa tháng, hôm nay, sau khi dùng xong bữa sáng, đang định tiếp tục khởi hành thì Quan Quân vào bẩm báo với Tư Hành Phong “Hầu gia, trước mặt chính là dốc Bình Dương, vượt

qua nốt ngọn núi phía trước với dòng sông Kinh Hà là chúng ta sẽ tới biên giới sát hoàng triều Kim Bích.”

Tư Hành Phong nhìn về phía ngọn núi không xa hỏi “Liệu trưa hôm nay có vượt qua được sông Kinh Hà không?”

Quan Quân nhú mày đáp “Nếu như thuận lợi thì có thể...”

“Nếu như không thuận lợi thì có phải đến khi trời tối vẫn chưa thể qua được đúng không?” Tư Hành Phong cau chặt đôi mày hỏi.

“Hầu gia, ngài cũng cảm nhận được suốt dọc đường đi có người theo dõi chúng ta?” Quan Quân hỏi.

Tư Hành Phong đưa tay vuốt lông ngựa nói “Không cần phải cảm nhận, nửa tháng trước khi ta nhận lời đi hộ tống cống phẩm thì đã biết trước chặng đường này không hề an lành. Đã đi theo ta hơn nửa tháng, bỗng chúng vẫn chưa động thủ chính là vì đang ở trong lãnh thổ của Huyền Vũ, đến sông Kinh Hà, chính là giao giới giữa hai nước, tất cả mọi thứ đều khó nói trước được. Một lát nữa người đến nói với Vũ đại nhân một tiếng, sau đó truyền lệnh xuống dưới, bảo tất cả mọi người đều phải cảnh giác, đặc biệt bảo kiếm Huyền Anh tuyệt đối không được làm mất. Còn nữa, bất luận xảy ra chuyện gì, người và A Đạt đều phải nhớ kỹ một điều, bảo vệ thật tốt bảo kiếm Huyền Anh và Vũ đại nhân.”

“Hầu gia...”

“Người an tâm, ta tuyệt đối không để bản thân xảy ra chuyện gì, ta giao bảo kiếm Huyền Anh cho người đấy.” Đại thù chưa báo, ngài làm sao có thể dễ dàng chết được, cho dù có hóa thành cô hồn dã quỷ, cũng tuyệt đối không bao giờ buông tha cho lũ người đó.

“Thuộc hạ tuân mệnh.”

Sau đó Tư Hành Phong không ngồi trên xe ngựa mà cưỡi ngựa đi vào trong đoàn người.

Không có Tư Hành Phong ngồi trong xe ngựa, Hạ Phẩm Dư cảm thấy thoải mái hơn nhiều, chốc chốc lại vén rèm cửa lên nhìn ngắm cảnh đẹp bên ngoài. Chỉ có điều khoảng thời gian thoải mái không được bao lâu đã nghe thấy tiếng ngựa hí rền vang, xe ngựa như thể đâm mạnh vào cái gì đó. Cả người nàng theo đà lao ra cửa xe, nàng chỉ cảm thấy một trận đau đốn, còn chưa hiểu rõ đang xảy ra chuyện gì, đã nghe thấy tiếng ngựa hí, tiếng đao kiếm chạm nhau, ầm ỹ một khoảng trời. Bên ngoài có người hét lớn “Có thích khách! Mau bảo vệ Sử Tiết đại nhân! Bảo vệ bảo kiếm Huyền Anh.”

Nàng ngay tức khắc hiểu được vấn đề, thì ra đoàn quân hộ tống bảo vật gặp cướp.

Nàng liền buộc chặt tay nải Tư Hành Phong giao cho mình lên trước ngựa, sau đó lại buộc chiếc tay nải Triệu đại nương đưa cho mình ở phía sau. Đeo trên người hai chiếc tay nải, nàng quyết tâm nhảy khỏi xe ngựa, đưa tay ra, vừa định vén tấm rèm cửa lên, đột nhiên cảm thấy cả chiếc xe rung mạnh, một mũi tên xuyên qua tấm rèm, trượt lên phần vai rồi cắm vào thành xe phía sau.

Còn chưa kịp định thần, thông qua khe cửa, nàng thấy phu xe ngã xuống, máu me đầy người.

“Các huynh đệ, cướp được đám người này chúng ta sẽ phát tài đấy. Cướp đi tất cả, còn người thì giết sạch không bỏ sót một ai. Không cho qua Kinh Hà, không giữ lại một người nào hết. Giết sạch cho ta...” Bọn sơn tặc đều vận y phục đen, tên đầu lĩnh đang đứng trên chỗ đất cao hét lớn hạ lệnh.

“Giết...” Tất cả mọi người đều cầm đao hô vang một tiếng.

Tư Hành Phong thấy binh sỹ trong đoàn quân hộ tống từng người bị giết chết, Quan Quân cùng bảo kiếm Huyền Anh ở phía sau lưng đương nhiên cũng không thể nào thoát nổi. Ngài đương nhiên biết đám người mặc áo đen này là sát thủ chứ không phải là sơn tặc. Ngài thậm chí còn biết rằng đám sát thủ này không chỉ đơn giản cần kiếm mà còn muốn lấy đi tính mạng của mình cùng tất cả các thuộc hạ khác.

Ngay lúc tiếp nhận trọng trách, ngài đã biết, chặng đường này không thể an lành. Nếu mục tiêu của bọn chúng chính là cướp đi bảo kiếm Huyền Anh thì sẽ phái người cải trang thành thảo khấu, sơn tặc giữa đường cướp đoạt. Nếu bảo kiếm Huyền Anh mất đi, ngài cùng với Vũ đại nhân không thể tiến cống lên Hoàng đế của hoàng triều Kim Bích lại càng không còn mặt mũi nào gặp lại Tây Lăng Xuyên cùng với văn võ bá quan trong triều. Đến lúc đó, dù Tây Lăng Xuyên có muốn bảo vệ ngài, thì sống hay chết không thể quyết được. Thế nhưng nếu vậy thì mối quan hệ giữa nước Bạch Hồ và hoàng triều Kim Bích sẽ xấu đi, đối với mấy lão bĩ phu đang một lòng mong muốn bình an, phá bỏ hòa bình là hạ sách trong số các hạ sách. Nếu muốn cầu hòa bình thì chỉ cần phái người giả danh thành kẻ thù tìm đến báo thù rửa hận cũng có thể tùy ý lấy đi tính mạng của ngài. Thế nhưng những tên sát thủ này không những chỉ cần tính mạng của ngài mà còn muốn đoạt cả bảo kiếm Huyền Anh.

Ngài vẫn luôn nghi ngờ trong triều đình có kẻ nội gián, chứ không chỉ đơn giản là một ai đó muốn bảo vệ quyền lực vốn có của mình. Cả dọc đường đi, đám người này chần chừ mãi không chịu động thủ, đến tận khi tới ranh giới giữa hai nước mới bắt đầu hiện thân. Vậy nên ngài đã cảnh giác, trước khi đoàn người xuất phát, ngài liền dịch dung, giao thanh kiếm Huyền Anh cho Quan Quân bảo vệ. Nếu trước khi qua sông Kinh Hà gặp phải sơn tặc thì Quan Quân sẽ đem bảo kiếm Huyền Anh đi trước.

Mục đích giết người của đám sơn tặc này quá rõ ràng, là muốn để cho nước Bạch Hồ và hoàng triều Kim Bích mâu thuẫn.

Tuyệt đối không thể đánh mất bảo kiếm Huyền Anh được.

Tư Hành Phong tức giận đến đỏ hồng hai mắt, múa kiếm đâm thẳng tới tên thích khách đang giao đấu với mình từ nãy đến giờ.

Quan Quần lao người xông tới, chặn đường kiếm thay cho Tư Hành Phong rồi nói “Hầu gia, ngài đi trước đi.”

Tư Hành Phong nghiến răng nói với Quan Quần “Ta bảo người mang bảo kiếm Huyền Anh, bảo vệ Vũ đại nhân đi trước cơ mà? Nhớ rõ, dù thế nào đi nữa cũng không được để cho bảo kiếm Huyền Anh cùng Vũ đại nhân xảy ra chuyện.”

Quan Quần liền đáp “Thuộc hạ không thể làm thế được.”

Ngài cố nén nộ khí nói “Ta đã nói với người rồi, ta tuyệt đối không thể nào bỏ mạng tại đây.”

“Hầu gia, ngài đi trước đi! Đi xuống núi, thuộc hạ biết có một con đường nhỏ, đi bộ một lúc là có thể đến được bến sông Kinh Hà, chỉ cần qua được sông Kinh Hà là sẽ an toàn.” Quan Quần cười bỏ bảo kiếm Huyền Anh, nhét vào tay Tư Hành Phong rồi nói “Vũ đại nhân đã có bọn người A, Đạt bảo vệ, chỗ này giao cho thuộc hạ chặn hậu. Thuộc hạ tuyệt đối không chết trong tay lũ người này đâu.”

“Người...” Tư Hành Phong đã tức giận đến mức nói không nên lời.

“Hầu gia, ngài đi trước đi, thuộc hạ sẽ nhanh chóng đuổi kịp theo ngài. Ngài mau đi đi.”

Tư Hành Phong biết nếu lần này bản thân có thể toàn mạng đến được hoàng triều Kim Bích thì đó là ông trời đã thương xót mà ban thêm cho ngài một tính mạng nữa. Rất nhanh ngài liền nhét bảo kiếm Huyền Anh vào tay Quan Quần nói “Người hãy giữ chặt bảo kiếm, ta muốn người còn sống

đến gặp ta. Tính mạng của người thuộc về ta, chỉ khi nào ta cho phép thì người mới được chết.”

Quan Quân gật đầu, đeo lại thanh kiếm ra sau lưng, đưa hai tay về phía trước cáo từ rồi quay người bay về phía Vũ đại nhân đang đứng.

Tư Hành Phong cầm kiếm mở một con đường máu, đột nhiên nhớ ra trong xe ngựa vẫn còn một người phụ nữ mà tính mạng thuộc về mình, liền đưa mắt nhìn về khắp nơi thì thấy chiếc xe đó đang ở cách đây không xa.

Ngài liền đề khí thi triển khinh công đuổi tới.

Con ngựa kinh hãi, hí vang vài tiếng, chiếc xe vẫn không ngừng lao về phía trước, Hạ Phẩm Dư vừa định đứng dậy lại bị quất xuống, nàng nắm chặt tay vào thành cửa. Theo bản năng nàng cuốn gọn người, ghé sát vào thành xe, hai tay ôm chặt chiếc cổ của mình. Nếu chiếc xe bị lật, hai chân với phần lưng có thể bị thương, chỉ cần bảo vệ được phần cơ thể yếu ớt nhất là bảo toàn được tính mạng.

Quả nhiên chiếc xe ngựa không chạy thêm được bao xa, thì nghe thấy tiếng ngựa hí một hơi dài đau đớn.

Mấy mũi tên bắn trúng vào bụng con ngựa khiến nó ngã xuống đất, máu chảy ròng ròng, còn chiếc xe thì rung lắc dữ dội.

Cả thân người Hạ Phẩm Dư va đập mạnh trong xe, đúng vào lúc bàn tay vừa chạm vào thành xe, nàng liền nghe thấy tiếng đao kiếm chém vào mé xe. Lũ sơn tặc này không những muốn cướp đồ mà còn muốn giết người diệt khẩu. Nếu muốn cướp đồ tại sao lại nhất định tấn công chiếc xe ngựa vốn dĩ là của Hầu gia này mãi không chịu buông tha?

Nhìn thấy hai thanh đao, liên tục đánh mạnh vào thành xe, nàng hiểu ra rằng, những người này tuyệt đối không phải đến đây cướp cống phẩm mà là muốn giết người.

Tấm rèm xe bị xé rách, nàng thấy hai tên sát thủ tay cầm dao chém loạn, y phục màu đen, che kín khuôn mặt, chỉ có thể nhìn thấy đôi mắt tràn đầy sát khí.

Sát thủ thấy nàng thì bất giác ngây người, quay sang hỏi đồng bọn “Tại sao lại là một phụ nữ?”

“Không cần biết là đàn ông hay phụ nữ, chủ nhân dặn dò không để cho bất cứ người nào sống sót. Giết!”

“Giết.”

Hạ Phâm Dư theo bản năng lấy ngân lượng trong người ném mạnh về phía một trong hai sát thủ. Thỏi ngân lượng đó ném trúng vào đầu của một tên sát thủ, hắn đưa tay lên ôm đầu rồi hét lớn “Cái con tiện nhân này, mà dám ném ông à, hôm nay lão đây không cho người...”

Còn chưa kịp nói nốt bốn chữ “hiếp trước giết sau”, tên thích khách nọ đột nhiên hét lên thảm thiết, thì ra một thanh kiếm đã từ phía sau lưng đâm xuyên qua người hắn. Tên sát thủ đang định quay đầu nhìn xem là ai, thì chiếc đầu đã bị chặt, bay đi mấy mét, thân người ngã quy xuống đất.

Tên sát thủ còn lại thấy đồng bọn của mình bị giết, liền quay lại tấn công. Người kia liền tránh sang một bên, chỉ trong vài chiêu đã một kiếm đâm trúng vào bụng tên sát thủ, hắn giãy giụa vài giây rồi ngã xuống sàn xe.

“Mau ra ngoài.” Giọng nói quen thuộc vang lên, nhưng khuôn mặt lại hoàn toàn xa lạ. Hạ Phâm Dư nhìn người tới cứu mình với ánh mắt hoảng hốt. Người này mặc trên người bộ y phục màu trắng, tầm thường như những thư sinh yếu ớt, vậy mà chính hắn đã giết chết hai tên thích khách hung hãn, cứu mạng nàng.

Nàng nghi hoặc, nhưng tình thế cấp bách, không còn thời gian để xác định xem người này rốt cuộc là ai. Nàng mím chặt môi, giẫm lên thi thể của tên thích khách vừa nãy, nhảy ra khỏi chiếc xe ngựa bị chém nát.

Tên thích khách khi nãy bị nàng ném thối ngân lượng vào đầu bây giờ đã người một nơi, mình một nẻo. Vừa kịp đứng vững, đập vào mắt nàng là hình ảnh một thân thể không đầu đang không ngừng tuôn máu, đột nhiên nàng cảm thấy vô cùng chóng mặt, buồn nôn, cực kỳ khó chịu.

Nàng quay mặt sang phía khác, tìm kiếm người vừa mới cứu mạng mình, ai ngờ lúc này một thanh đao lại đâm về phía nàng. Đúng vào thời khắc ngàn cân treo sợi tóc thì một thanh kiếm vươn tới đỡ đường đao kia, bất giác cắt đứt một lọn tóc của nàng.

Nàng quay sang nhìn người đã cứu mình bằng ánh mắt vừa hoảng loạn lại vừa cảm kích, đó vẫn là người đàn ông đã cứu mạng nàng khi nãy.

Ngài lại giết chết một tên sát thủ nữa.

Ngài lờm nàng một cái rồi nghiêm nghị nói “Người mau chạy xuống phía dưới cho ta, dù có chết, cũng phải giữ kỹ chiếc tay nải đấy.”

Không ngờ là giọng của Hầu gia? Ngài đã dịch dung? Thảo nào khi nãy nàng lại cảm thấy ánh mắt, giọng nói của ngài quen thuộc như vậy.

Hạ Phẫm Dư gật đầu đầy hoang mang, ôm chặt chiếc tay nải trước ngực rồi ra sức chạy xuống dưới. Thế nhưng vừa chạy được vài bước, nàng quay đầu lại vô cùng lo lắng hỏi Tư Hành Phong “Vậy còn ngài thì sao?”

Nàng thực sự không biết ngài đã dịch dung lúc nào, mới đi khỏi nơi dừng chân ban nãy chưa đầy một tuần hương vậy mà đã xảy ra biến động long trời lở đất, xem ra ngài đã có chuẩn bị từ trước.

Con đường núi phía sau vô cùng hỗn loạn, đám sát thủ đột nhiên xuất hiện đánh cho toàn bộ người hộ tống cống phảm tan tác, khắp nơi đều là máu tươi và xác chết. Còn Quan Quân đáng nhẽ lúc nào cũng phải ở cạnh bên ngài lại đang đeo bảo kiếm Huyền Anh trên vai, tay cầm trường kiếm, ngay cả mấy người A Đạt, A Côn thường xuyên đi theo sau Quan Quân cũng đang bị một nhóm sát thủ áo đen bao vây chặt lấy. Cả đội quân chỉ còn lại có vài người có thể đối kháng được với đám sát thủ. Đương nhiên số sát thủ này không phải là những kẻ tầm thường, tất cả đều được huấn luyện kỹ càng, chiêu nào cũng hiểm độc, chiêu nào cũng dồn người ta vào con đường chết. Bọn chúng được phái tới để giết người.

“Người đang lo rằng ta sẽ chết hay sao?” Tư Hành Phong lạnh lùng lên tiếng “Cho dù nước Bạch Hồ có vong quốc thì Tư Hành Phong ta cũng không thể chết được. Người mau trốn đi cho ta, nhanh lên.”

Hạ Phảm Dư mím chặt môi, ôm chặt lấy tay nải rồi lên tiếng thề “Tay nải còn người còn, tay nải mất, người mất.”

“Sao mà người lảm chuyện thế không biết? Còn không mau cút?” Ngài tức giận lườm nàng, quát.

“Xin Hầu gia bảo trọng.” Dứt lời, nàng ôm chặt tay nải, không quay đầu lại mà chạy thẳng xuống núi.

Đường núi cây cối um tùm, hai chiếc tay nải buộc trước buộc sau cản trở lớn đến tốc độ chạy trốn của nàng. Mới chạy không được bao xa, thì một mũi tên bay vút sượt qua bên tai nàng. Hạ Phảm Dư hoảng hốt, kinh hãi, chân đạp lên đá lệch sang một bên, cả người ngã xuống rồi thuận theo dốc núi lăn thẳng xuống phía dưới.

Nàng nhận nhận toàn thân đau nhức, hai tay ôm chặt lấy chiếc tay nải phía trước ngực. Hầu gia có lệnh, dù có chết cũng phải giữ chắc lấy chiếc tay nải này.

“Á...” Cả người nàng đập mạnh vào một phiến đá lớn, cảm giác như lục phủ ngũ tạng trong người đều lộn lên, đau đớn.

Hạ Phấm Dư nghiêng rặng, một tay ôm lấy tay nải, tay kia chống thân người, cố gắng đứng dậy. Khó khăn lắm mới đứng vững được, ngược mắt lên liền thấy mười mấy tên cung thủ đang nhắm chuẩn mũi tên về phía nàng.

Kinh Hà đã chẳng còn cách chỗ nàng đứng là bao nhiêu, chỉ cần kiên cường hơn đôi chút, chạy tới bến sông là có thể sống sót rời khỏi đây. Chỉ có điều, mười tên sát thủ áo đen phía trên chắc chắn không dễ dàng buông tha.

Nàng có thể nhẫn nhục cầu sinh dưới sự hành hạ, giày vò khốn cùng của chú thím ác độc, nàng có thể từng bước từng bước bình an trải qua thời gian mười năm trong cung, lẽ nào hôm nay lại phải bỏ mạng lại chốn này? Lẽ nào đây chính là số phận của nàng? Trốn được mùng một, chẳng thể tránh được ngày rằm. Nhưng nàng quyết không tin.

“Chuẩn bị! Bắn tên...”

Một loạt mũi tên bay vun vút về phía Hạ Phấm Dư.

Nàng ôm chặt lấy chiếc tay nải, nhắm mắt lại chờ đợi số phận ập đến.

Ngay vào lúc mà nàng tưởng rằng mấy mũi tên kia sẽ khiến mình biến thành một chú nhím thì không ngờ tiếng kiếm vang lên. Khi mở mắt ra nàng lại thấy người đàn ông mặc y phục trắng đang cầm trường kiếm đứng trước, chặn đám tên kia cho mình.

Là Tư Hành Phong.

Nàng kích động kêu lên “Hầu gia...”

“Im miệng. Còn không mau chạy đi?” Tư Hành Phong ảo não quát lớn.

Hạ Phấm Dư gật đầu, còn chưa kịp tiến lên bước nào, một mũi tên dài đã bắn về phía nàng. Mũi tên này vừa nhanh, vừa chuẩn lại mạnh mẽ, nàng thấy nó bay nhanh về phía mình, đột nhiên hai chân như mọc rễ vậy, chẳng thể nào nhúc nhích.

Đúng vào lúc mũi tên đó sắp sửa găm vào người nàng thì Tư Hành Phong lại đột nhiên xông tới, đẩy người nàng ra phía sau lưng. Mũi tên đó găm đúng vào phần giáp phía tay trái của ngài, khiến ngài đứng không vững, lui về sau vài bước.

“Hầu gia...” Hạ Phấm Dư kêu lên thất thanh, đưa tay đỡ lấy cơ thể ngài.

“Mau đi.” Đối mặt với đám sát thủ bám riết mãi không thôi, Tư Hành Phong chẳng suy nghĩ nhiều, nắm chặt lấy bàn tay của Hạ Phấm Dư chạy về phía bên sông.

Chưa chạy được bao xa, thì mười mấy tên sát thủ áo đen đã nhanh chóng tiến tới bao vây lấy họ.

Tư Hành Phong nhịn đau, dùng thanh trường kiếm chống đỡ cơ thể, bật cười lạnh lùng nói với tên đầu lĩnh “Ha ha ... ha ha... các người ra tay muộn hơn so với ta dự tính đấy, cũng tội nghiệp các người rong ruổi ngựa đi theo chúng ta suốt nửa tháng trời, màn trời chiếu đất. Đúng là vất vả, cực nhọc, kiếm được chút ngân lượng quả không dễ dàng gì đúng không?”

Sắc mặt tên đầu lĩnh biến đổi, nhưng liền ngay sau đó lên tiếng mỉa mai “Sắp chết đến nơi rồi còn lớn giọng, coi như bốn đại gia đại phát từ bi, cho người nói thỏa thích trước khi sang Tây Thiên, để tránh khi tới hoàng tuyền muốn nói cũng chỉ còn biết nói với Diêm vương mà thôi. Ha ha... ha ha...”

Tư Hành Phong nhìn chăm chăm vào hãn, từ từ lui về phía bờ sông Kinh Hà. Hạ Phấm Dư đỡ lấy ngài, cùng lui bước về phía sau, đôi tay nắm chặt

lấy y phục của ngài, chưa rời một phút một giây.

Tư Hành Phong cảm nhận được sự hoang mang, hoảng hốt của nàng, liền nắm chắc thanh trường kiếm trong tay, suy nghĩ xem làm cách nào để trốn thoát. Phía sau lưng là sông Kinh Hà, chỉ còn một chút nữa thôi là có thể tới được bến sông. Ngài quyết không thể chết tại nơi này, trải qua biết bao đau khổ, ngài vẫn có thể sống tới tận ngày này, vậy là ông trời vẫn còn xót thương ngài. Thế nên ngài quyết không thể chết ở đây được.

Ngài quay sang nhìn tên sát thủ, hỏi ra nghi hoặc trong lòng này giờ “Các người hoàn toàn không phải là người nước Bạch Hồ chúng ta, không phải thảo khấu giang hồ, cũng không phải sát thủ tầm thường, rốt cuộc các người là ai?” Thấy bọn chúng hàng ngũ có kỉ luật, hoàn toàn khác biệt với đám sát thủ muốn dồn ngài vào chỗ chết, xem ra sau lưng lão bỉ phu kia vẫn còn một thế lực cường mạnh hơn đứng sau thao túng.

Tên cầm đầu đám sát thủ liền bật cười đáp “Quả nhiên là Bình Viễn Hầu gia. Hầu gia hà tất phải hỏi chúng ta là ai? Trong lòng chẳng phải đã có đáp án từ lâu rồi sao?”

Người này vừa dứt lời, Tư Hành Phong liền bật cười lạnh lùng “Thì ra là vậy!” Ngài đưa ánh mắt tức giận nhìn về phía chúng, đột nhiên mím chặt môi, đưa tay cầm vào mũi tên cắm trên vai trái, rút mạnh mũi tên ra khỏi người mình. Để mặc máu tươi bắn ra tung tóe.

Đám người bất giác ngây lạng người.

Hạ Phẫm Dư thấy vậy chẳng thể kiềm chế cảm xúc, nước mắt tuôn chảy đầm đìa, run run hét “Hầu gia... Hầu gia...” Thấy ngài vì mình mà trúng một mũi tên, nàng đã cảm thấy vô cùng áy náy, bây giờ lại rút mũi tên ra, để mặc cho máu tươi tuôn trào, nàng chỉ cảm thấy trái tim mình quặn thắt, khiến lồng ngực và cả thân người đau đớn. Trái tim nàng khoảnh khắc như thể vỡ tan thành nhiều mảnh, tột cùng đau đớn.

Tư Hành Phong quay sang nhìn nàng, đầu tóc rối bời, hai chiếc tay nải buộc chặt phía trước và sau lưng, ngài bật cười nói “Ta vẫn còn chưa chết, không cần phải vội vã khóc đưa tang vậy đâu.”

Ngài càng nói một cách bất cần, Hạ Phẫm Dư lại càng cảm thấy buồn bã, ngay cả khi đâm sát thủ khua đao múa kiếm trong xe ngựa, nàng cũng chẳng hề sợ hãi đến mức bật khóc như lúc này. Giây phút, nước mắt nàng tuôn trào như nước lũ, cứ theo gò má chảy xuống không ngừng.

Nàng vốn tưởng mình đã trúng tên mất mạng, vốn tưởng cả thế giới này chẳng còn ai yêu thương, bảo vệ nàng giống như cha mẹ nữa.

Rốt cuộc vì sao lại thành ra thế này?

Ngài không nên làm vậy, ngài nên đứng một bên lạnh lùng nhìn nàng chết dưới mũi tên kia mới phải.

Đôi bàn tay lạnh giá nắm chặt lấy y phục ngài, lúc này nàng đã khóc không thành tiếng.

Đám sát thủ áo đen thấy vậy liền nói “Những tin đồn liên quan đến Bình Viễn Hầu gia nhiều vô kể, nhưng chưa từng nghe nói Hầu gia gần gũi, mê say nữ sắc, bây giờ lại vì người phụ nữ này mà cam nguyện chịu tên, đúng là kì lạ. Người phụ nữ này tuy không phải tuyệt sắc vô song, nhưng cũng có thể coi là xinh đẹp. Hôm nay Hầu gia chết ở đây coi như cũng đáng rồi, trên đường đến tuổi vàng có người phụ nữ này làm bạn, cũng không còn cảm thấy cô đơn. Được rồi, ta sẽ toại nguyện cho người thay chủ nhân. Tiễn hai người về gặp diêm vương.” Dứt lời, hất vung tay lên ra hiệu, mười mấy tên sát thủ phía sau cùng dương cung, chờ đợi mệnh lệnh.

Tư Hành Phong nhìn dòng nước chảy xiết trên sông Kinh Hà, trong lòng đã đưa ra quyết định.

Ngài đưa tay ôm chặt vết thương đang chảy máu không ngừng trên vai trái, ngạo nghễ ưỡn thẳng ngực, nhìn tên sát thủ kia rồi bật cười “Tính mạng của ta xưa nay đều do bản thân kiểm soát, không cho phép bất cứ ai có quyền quyết định thay ta. Quay về nói với chủ nhân nhà ngươi rằng, món nợ ngày hôm nay, sau này ta sẽ từ từ tính sổ với hãn.”

Lời nói vừa dứt, ngài đột nhiên ôm chặt lấy Hạ Phàm Dư, quay người, nhảy xuống dòng sông Kinh Hà phía sau.

Tên đầu lĩnh đám sát thủ thấy vậy, vô cùng kinh ngạc, gấp gáp ra lệnh “Bắn tên.”

Mười mấy tên sát thủ đuổi tới bên bờ sông, bắn tên liên tục xuống dòng nước đang chảy xiết, nhưng hai bóng y phục một trắng một ghi đã biến mất từ bao giờ không hay “Ta không tin các ngươi có thể còn mạng mà sống. Mau đi men theo bờ sông này tìm kiếm, sống phải thấy người, chết phải thấy xác.” Mệnh lệnh vừa hạ xuống, tất cả liền nhanh chóng lên đường.

TÌNH NÀY ĐÀNH HẸN VỚI GIÓ ĐÔNG

Hoa Thanh Thần
www.dtv-ebook.com

Chương 14: May Mắn Thoát Chết

Bên tai ầm ì tiếng nước chảy, Hạ Phẩm Dư từ từ mở mắt, ánh nắng chói chang khiến nàng vội vã nhắm mắt. Một lúc sau, khi đã dần quen với ánh sáng, nàng mới dám mở mắt lại. Trước mặt, một dòng nước trong vắt lững lờ trôi.

Một giọt nước lạnh giá chảy từ trên tai xuống khóe má, chảy qua đôi môi rồi chảy xuống dòng nước. Lúc này nàng mới cảm giác được toàn thân vô cùng lạnh lẽo. Nàng không chịu nổi run lên cầm cập, đầu óc nhanh chóng tỉnh táo lại. Lúc này nàng đang ôm lấy một thân cây to, tay nải màu vàng phía trước ngực không biết từ lúc nào đã quay ra phía sau lưng, nửa người nàng ngập trong dòng nước lạnh.

Hạ Phẩm Dư ôm chặt lấy thân cây, cố gắng điều chỉnh lại dáng người, để không ngấm người quá nhiều trong nước. Chính thân cây lớn này đã cứu nàng một mạng ở vùng thượng lưu nước chảy xiết này, nếu không chẳng biết giờ nàng đang trôi dạt về phương nào rồi.

Ở đầu kia của thân cây còn có một chiếc tay nải màu ghi khác, đó là chiếc tay nải Triệu đại nương đưa cho nàng trước khi lên đường. May mà đã được buộc chặt, dòng nước chảy xiết như vậy mà những đồ vật đặt bên trong không hề bị bật tung ra. Nàng đưa tay tóm lấy chiếc tay nải ướt sũng nước, sau đó chống tay, chập choạng leo lên bờ.

Hạ Phẩm Dư đưa mắt nhìn ra xung quanh, cách bến sông không xa, một bên cây cối rậm rạp, tươi tốt, còn lại là núi non trập trùng. Mãi một lúc sau, mà nàng vẫn chưa thể định thần lại được.

Nàng vẫn chưa chết, nàng còn sống.

Hai chiếc tay nải kia vẫn còn nguyên vẹn, người còn tay nải còn.

Thế nhưng còn Tư Hành Phong đâu? Ngài đang ở đâu rồi?

Nàng xuất thành cùng ngài, vồn dĩ đang ngồi trong xe ngựa, tận hưởng cảnh vật tươi đẹp bên đường, mới lên đường sau khi nghỉ ngơi ăn uống, đến dốc Bình Dương đột nhiên họ gặp phải mai phục. Ngựa bị kinh động, kéo theo xe chạy như điên về phía trước, rồi con ngựa bị sát thủ bắn chết khiến xe ngựa bị lật, hai tên sát thủ không ngừng dùng dao chém mạnh vào thành xe. Rồi Tư Hành Phong đột nhiên xuất hiện ra tay cứu mạng nàng, bảo nàng cầm theo tay nải chạy xuống núi. Nhưng nàng vô dụng, bị ngã đúng lúc trở thành mục tiêu nhắm bắn của hơn mười tên sát thủ. Thời khắc đó lại chính ngài xuất hiện kịp thời cứu lấy tính mạng nàng. Người đàn ông cao ngạo vốn yêu tính mạng mình hơn bất cứ thứ gì khác trên đời, cho dù có chết cùng quyết phải tự tay kết liễu tính mạng mình, chứ tuyệt đối không thể chết trong tay kẻ địch.

Thế nhưng nàng còn sống, vậy ngài giờ đang ở đâu?

“Hầu gia...” Hạ Phấm Dư đứng dậy, lo lắng đưa mắt nhìn khắp bốn phía, cố gắng tìm kiếm bóng hình Tư Hành Phong.

Nàng lớn giọng gọi “Hầu gia... ngài đang ở đâu? Hầu gia... ngài đang ở đâu?” Thậm chí lần đầu tiên trong đời, nàng còn to gan, dám gọi lớn tên úy của ngài “Tư Hành Phong... ngài đang ở đâu? Tư Hành Phong... ngài đang ở đâu? Tư Hành Phong...” Thế nhưng mặc cho nàng có hét lớn tiếng thế nào, tất cả những gì nhận được chỉ là tiếng nước sông róc rách hoặc là tiếng vọng lại của bản thân trong sơn cốc.

Nàng đi men theo bờ sông một đoạn dài mà vẫn chẳng nhìn thấy bóng dáng Tư Hành Phong đâu, rất nhanh nàng liền quay người đi tìm kiếm ở hướng ngược lại.

Không biết đi bao xa, cuối cùng nàng thấy một thân người trong bộ y phục trắng đang ngập nửa thân người trong nước. Nàng không thể che giấu được tâm trạng kích động, lập tức chạy nhanh về phía đó. Quả nhiên là Tư Hành Phong.

Phần y phục trước ngực ngài nhuộm màu đỏ rực, lẫn cà bùn đất, lại vì bị ngâm trong nước sông lâu nên bộ y phục màu trắng ngả sang màu bùn đất.

“Hầu gia... Hầu gia...” Nàng khẽ gọi ngài nhưng không hề nghe thấy tiếng ngài đáp trả, thậm chí nàng còn ra sức đẩy mạnh người ngài, ấy thế mà vẫn chẳng thấy chút động tĩnh nào.

Nàng bắt đầu cảm thấy hoảng loạn, đưa tay ra phía trước mũi ngài dò thám, ngay khi cảm nhận được hơi thở yếu ớt của ngài, nàng kích động, trong tim tràn ngập cảm giác sung sướng tột cùng.

Nàng dùng lực kéo ngài lên bờ, đôi mắt ngài nhắm nghiền, mắt nạ lạ lẫm và ngăm đen sau khi bị ngâm trong nước lâu liền tuột ra để lộ làn da trắng trẻo. Nàng thận trọng lột sạch tấm da mặt dịch dung, khuôn mặt trắng bệch đáng sợ của ngài hiện ra, đôi môi mọi khi đỏ thắm giờ trắng cắt không còn giọt máu.

Có lẽ do nước sông lạnh lại chảy xiết nên vết thương trên vai ngài không thể khô miệng. Để lộ phần da thịt đỏ ửng, chỉ khẽ chạm tay vào là máu tươi lại trào ra. Nguy hiểm hơn, sau khi kiểm tra một lượt nàng phát hiện ra một chân ngài cũng bị thương, không biết bị thứ gì cọ vào tạo thành một vết thương dài sáu phân, phần vải quần xung quanh vết thương cũng nhuộm màu máu đỏ. Không biết có phải vừa rồi khi trôi theo dòng nước, ngài đâm phải thân cây hay phiến đá nhọn nào đó mà bị thương như vậy không.

Vết thương ở vai, ở đùi nếu không được băng bó kịp thời thì e là ngài sẽ chết vì mất quá nhiều máu.

“Hầu gia... Hầu gia... Mau tỉnh lại đi.” Nàng ngồi xuống, vỗ nhẹ lên má ngài, mong muốn có thể gọi ngài tỉnh dậy, nhưng xem ra hoàn toàn vô hiệu.

Nàng tháo hai chiếc tay nải trên người xuống, mở chiếc tay nải màu xanh lam, hai bộ y phục màu trắng đã bị ướt đẫm nước sông, ngoài ra còn hai chiếc lọ nhỏ trông giống như bình thuốc rơi ra từ hai bộ y phục đó, cùng một túi da dê. Nàng cầm chiếc bình lên, một chiếc không hề để bất cứ chữ gì, chiếc còn lại viết ba chữ 'Kim Sáng Dược'.

“Cảm ơn ông trời.” Nàng xúc động cầm lọ thuốc trong tay, miệng không ngừng lầm bầm.

Hạ Phấm Dư nhìn vết thương ở vai và phần đùi của Tư Hành Phong có chút ngần ngại, do dự trong giây lát, sau cùng nhẹ nhàng nói “Hầu gia, xin đắc tội...” Dứt lời, nàng đưa tay xé rách phần y phục trên vai trái ngài, dùng vải ướt lau sạch vết thương, sau đó rắc Kim Sáng Dược lên trên vết thương, rồi lại xé một miếng vải quấn vết thương trên vai của ngài lại.

Thân người ngài khẽ động, khuôn mặt lộ rõ vẻ đau đớn, chỉ vài giây sau, đã nhanh chóng hồi phục trạng thái như trước, tiếp tục hôn mê bất tỉnh.

Sau khi xử lý xong vết thương trên vai Tư Hành Phong, Hạ Phấm Dư lại xé rách phần y phục ở vết thương dưới đùi, rồi rửa vết thương, đắp thuốc.

Sau khi đắp thuốc xong, nàng ngược mắt nhìn vị trí của mặt trời, thầm nhẩm tính, lúc này chắc vừa qua giờ Mùi. Dù thế nào, nhất định phải tìm được nơi nấu thân trước khi trời tối, nếu không chẳng bao lâu nữa, nàng với ngài sẽ bị lạc trong sơn cốc sâu thẳm, và nơi đây sẽ trở thành chỗ chôn thây cả hai người mất.

Nàng đưa mắt nhìn ra xung quanh, mặt trời đang dần chuyển sang phía Tây, hoàng triều Kim Bích ở phía Đông nước Bạch Hồ, chỉ cần đi theo hướng ngược lại với hướng mặt trời, chắc là sẽ đúng hướng thôi. Trong

lòng nàng không ngừng hy vọng phía trước sẽ có nhà dân, cho dù chỉ là một sơn động cũng được.

Chỉ có điều, nàng phải làm thế nào để đưa ngài rời khỏi đây?

Hạ Phẩm Dư lại nhìn ra xung quanh, những cây dây leo cuốn quanh thân cầu và phiến đá đã cho nàng niềm hy vọng nhỏ bé. Nàng nhặt vài hòn đá sắc nhọn dài mỏng, đi về phía những cây dây leo, dùng đá cứa mạnh. Thấy những thân dây leo đứt ra, rơi xuống, nàng lại càng tìm thật nhiều, cắt thật nhiều.

Rất nhanh, một chiếc lưới bằng thân dây leo đã được đan xong. Nàng thử kéo đi kéo lại, để biết chiếc lưới sẽ không bị tung ra, sau đó liền quay người, đi nhặt về những chiếc lá vừa dày lại vừa to mà không hề để ý những lá cây mỏng như lưỡi dao cứa lên mu bàn tay đã để lại những vết thương nhỏ, đến khi cảm giác đau đớn dâng lên, nàng liền nhẹ lắc tay, mới phát hiện cảm giác đau đớn không truyền đến từ mu bàn tay mà là lòng bàn tay. Nàng đưa lòng bàn tay đang nóng như lửa đốt lên, liền thấy những vết thương và bọng nước do việc cắt dây leo để lại. Nàng mím môi, siết chặt bàn tay, tiếp tục đi nhặt lá cây rải lên chiếc lưới.

Sau khi trải một lớp lá dày, nàng lại kéo Tư Hành Phong đặt lên chiếc lưới, sau đó lấy vài thân dây leo buộc chặt người ngài vào chiếc lưới. Tiếp đó, nàng buộc hai thân dây leo dài quàng vào người mình, rồi kéo ngài đi dọc theo bờ sông, theo hướng ngược dòng, vất vả đi về phía Đông.

Phải kéo một Tư Hành Phong cả người ướt đẫm, hôn mê bất tỉnh đi trên đường núi, nên Hạ Phẩm Dư đã cạn kiệt toàn bộ sức lực. Suốt dọc đường đi, chập chà chập choạng, dây kéo cũng bị đứt mấy lần, nàng nhìn đôi bàn tay bị dây leo cào rách, đầy máu, ban đầu còn đau đớn, nhức mỏi, bây giờ tất cả chỉ còn lại một cảm giác tê dại. Có điều chỉ cần dừng chân, thì cảm giác đau đớn từ đôi bàn tay nóng rực lại từ từ lan dần trong máu đi khắp mọi góc ngách trong cơ thể.

Nàng xé từ bộ y phục ra một dải vải, rồi lau hai bàn tay vào phần y phục đã bắt đầu khô của mình, sau đó cuốn chặt vào đôi bàn tay, tiếp tục kéo Tư Hành Phong tiến về phía trước.

Nàng đã vất vả, cực nhọc đi suốt một đoạn đường rất dài, rất xa, thế nhưng chẳng hề tìm thấy bất cứ một ngôi nhà, một bóng người. Mặt trời dần chệch sang hướng Tây, sắc trời càng ngày càng âm đạm, đến lúc này, nàng đã chẳng thể nào phân biệt nổi phương hướng nữa rồi.

Càng đi, nỗi tuyệt vọng trong lòng nàng lại càng dâng cao.

Nàng ngồi xuống, nhìn Tư Hành Phong đang hôn mê bất tỉnh, nước mắt không kìm chế được mà chảy xuống hai bên má.

“Tại sao ngài không tỉnh lại chứ? Ít nhất cũng phải mở mắt ra mà nhìn, xem xem con đường chúng ta đi có đúng không chứ?”

...

“Ngài dắt theo nô tì nhảy xuống sông Kinh Hà, tránh được kiếp nạn, khó khăn lắm mới giữ được tính mạng, lẽ nào lại cam nguyện mất mạng trong tay nô tì sao?”

...

"Ngài hãy nói cho nô tì biết, bây giờ nô tì phải làm sao? Bây giờ phải làm những gì? Nô tì cầu xin ngài, hãy mau tỉnh lại, ngài mau tỉnh lại đi... hu hu... hu hu..." Cả người nàng lúc này không còn chút sức lực, ngồi bệt luôn xuống đất, nước mắt tuôn trào chẳng khác gì suối chảy.

Nàng ôm lấy hai đầu gối, khóc lóc thảm thương.

Kể từ khi gặp ngài, đây là lần thứ hai nàng khóc đến mức độ này.

Nếu không phải vì ngài, nàng sẽ không lưu lạc đến một nơi quỷ tha ma bắt, không một bóng người thế này. Cho dù phải nhìn sắc mặt người khác mà sống cũng được, cúi đầu hạ giọng tuân lệnh người khác cũng xong, hoặc giả sống như một cái xác vô hồn không tình cảm cũng chẳng sao. Thế nhưng, nàng có thể chịu đựng tất cả mọi chuyện bởi lẽ ít nhất nàng vẫn còn được sống. Rốt cuộc thì tại sao? Lễ nào kiếp trước nàng thiếu nợ ngài, cho nên kiếp này ông trời bắt nàng phải trả?

Thế nhưng nếu không có ngài, có lẽ nàng đã chết trong xe ngựa hoặc bị tên bắn chết. Ngài đã đỡ thay nàng mũi tên, không hề do dự. Tại sao lại thế? Đến tận lúc này, nàng vẫn không hiểu tại sao chuyện lại thành ra thế này.

Ngài chính là người đàn ông khiến nàng phải cắn răng nhẫn nhục, nhưng vẫn chỉ có thể liều mình cứu giúp.

Nàng sụt sùi đưa tay lên lau khô nước mắt, trong lòng thầm nghĩ “Hạ Phẩm Dư à Hạ Phẩm Dư, người vốn một lòng muốn có được tự do, thế nhưng nếu không trải qua nỗi đau đớn thấu xương thì làm gì có tư cách đòi được tự do, hạnh phúc? Muốn tiếp tục sống, bây giờ không phải vẫn còn sống hay sao? Chỉ cần còn sống là còn hy vọng. Khi còn nhỏ, người từng cùng cha lên núi hái thuốc, cũng có lúc bị lạc đường, chẳng lẽ người lại không bằng bản thân lúc còn nhỏ hay sao?”

Nhảy xuống dòng sông Kinh Hà nước chảy xiết như vậy mà còn có thể đại nạn không chết, vậy có nghĩa là hai người không thể nào chết ở vùng núi hoang vu này được.

Nàng quệt tay lau khô nước mắt, kiên cường đứng dậy, quàng đoạn dây leo kia ra trước người, thắt chặt lại, tiếp tục cất bước, kéo Tư Hành Phong đang hôn mê bất tỉnh lên đường.

Trước khi trời tối, họ nhất định sẽ tìm được chỗ ẩn thân.

Nhất định có thể.

Có lẽ ông trời thương xót nàng, đúng vào lúc sắc trời càng lúc càng tối đen, rớt cuộc nàng cũng tìm được một sơn động có thể ẩn thân.

Hạ Phâm Dư nhổ sạch đồng cỏ dại cản đường vào trong sơn động, không khí ẩm áp trong động tức thì bao vây lấy thân người. Trong sơn động vẫn còn rất nhiều lá khô và cành củi, chắc hẳn trước kia cũng từng có người đến đây ẩn thân qua đêm giống như nàng.

Nàng kéo Tư Hành Phong nằm lên đồng lá khô, sau đó tháo hai chiếc tay nải trên người xuống, tìm đá đánh lửa. Đáng tiếc đá đánh lửa bị ngâm trong nước, nàng đánh rất mạnh mà chẳng hề bắt lửa.

Nếu trong động đã có lá và củi khô, nói không chừng trong này vẫn còn sót lại một vài viên đá đánh lửa cũng nên? Nàng vớt hòn đá đánh lửa trong tay đi, mượn ánh trăng chiếu vào động, đưa mắt tìm kiếm, quả nhiên không sai, nàng thực sự tìm thấy hai hòn đá đánh lửa khác.

Tâm trạng nàng xúc động đến mức khó diễn tả bằng lời, có lẽ ông trời thực sự thương xót. Hạ Phâm Dư vun số lá và cành cây khô lại thành đồng, đánh đá lửa thật mạnh, rất nhanh nhóm được lửa lên, cả sơn động cũng theo đó mà bừng sáng.

Ánh lửa chiếu rọi lên khuôn mặt của Tư Hành Phong, sắc mặt trắng bệch không sức sống, đôi môi nhợt nhạt. Vì được kéo đi cả một đoạn đường xa, vết thương ngài theo đó lại vỡ ra, máu lại từ từ chảy xuống, miếng vải quấn trên vai bị nhuộm một màu đỏ tươi.

Nàng tháo miếng vải, kiểm tra vết thương, thương thế dường như nghiêm trọng hơn so với nàng tưởng tượng. Nàng kiên trì xử lý vết thương lần nữa, sau khi rắc thuốc Kim Sáng Dược và băng bó lại, nàng cởi y phục ngoài của mình ra đắp lên người cho ngài.

Sợ ngài lạnh, nàng lại đi ra ngoài sơn động tìm thêm lá và cành cây khô, chất ở xung quanh, thi thoảng lại cho thêm vào đồng lửa, sau đó lấy tất cả y

phục bị ướt trong tay nải ra hơi cho khô.

Bận rộn một lúc, nàng liền ngồi xuống cạnh bên chỗ ngài nằm, thì thoảng lại đưa tay kiểm tra nhiệt độ trên trán ngài. Thấy không có gì dị thường, nàng mới an tâm cho thêm lá vào đồng củi, sắp xếp lại đồ trong tay nải, hơi khô một tập ngân phiếu không biết liệu còn có thể dùng được nữa không.

Nàng mở một chiếc lọ khác ra, bên trong đựng hai viên đan dược màu vàng, tỏa mùi hương dịu nhẹ. Không biết đây là thứ thuốc gì, nàng lại thận trọng đặt nắp rồi cất đi.

Một lúc sau, nàng mới chú ý đến túi da dê ngăn nước được đặt cùng chiếc lọ kia, thật sự không hiểu bên trong đó đựng thứ gì, mà còn quan trọng hơn cả tập ngân phiếu?

Hiếu kì, nàng liền mở túi da dê ra xem, bên trong đựng mấy tờ giấy, bên trên viết chằng chịt tên của rất nhiều người, hơn nửa những cái tên này hầu như đã bị gạch đi bằng mực đỏ.

Nàng lật giở đến trang cuối cùng liền nhìn thấy vẫn còn tên của mấy người chưa được gạch đi.

Hạ Phẩm Dư bất giác nghi hoặc, trong lòng thầm nghĩ tại sao lại phải gạch mực đỏ lên tên của những người này? Nàng để ý kĩ, thì dường như đó là một thứ kí hiệu, cảm giác giống như đang tuyên án tử hình cho những người này vậy.

Nàng cau chặt đôi mày, gấp mấy tờ giấy đặt lại bên trong chiếc túi da dê, xếp cạnh bên chiếc lọ kia. Nếu Hầu gia đã giữ gìn bản danh sách này cẩn thận đến vậy thì đây hẳn là thứ rất quan trọng với ngài.

Sau khi sắp xếp xong mọi thứ, bụng nàng bắt đầu kêu lên những tràng âm thanh khó chịu.

Đáng tiếc số màn thầu trong tay nải đều bị nước cuốn đi mất tăm tích.

Bụng trống rỗng, càng tỉnh táo lại càng thấy đói hơn.

Nàng quyết định nằm xuống cách chỗ ngai không xa, có lẽ ngủ rồi sẽ không còn thấy đói.

Chắc do bản thân quá mệt mỏi, rệu rã, nhắm mắt không bao lâu nàng đã chìm sâu vào giấc ngủ.

TÌNH NÀY ĐÀNH HẸN VỚI GIÓ ĐÔNG

Hoa Thanh Thần
www.dtv-ebook.com

Chương 15: Đồng Cam Cộng Khố

Tư Hành Phong chỉ cảm thấy toàn thân nóng rực như bị lửa thiêu đốt, cảm giác vô cùng khó chịu.

Điều khiến ngài cảm thấy khó chịu nhất là cả thân người như bị trói chặt, hai tay hai chân đều bị trói vào đầu và cuối giường, dù có vùng vẫy đến mức nào cũng không thể thoát khỏi những sợi dây thừng nhỏ.

Bên tai ngài không ngừng truyền đến tiếng cười hỉ hả của ba gã đàn ông.

“Hỗ gia, huynh cầm cây nến tới đây làm gì thế?”

“Châu lão đệ, đệ không hiểu đâu, đây là trò mà ta mới học được vài ngày trước, vô cùng thú vị, tận hứng. Ha ha... Ha ha...”

“Vương huynh, cái này được gọi là trò nhỏ nến, đợi chút nữa xem rồi, huynh sẽ cảm thấy vô cùng kích thích.”

“Trò nhỏ nến này cũng cầu kỳ lắm đấy, hai người hãy mở to mắt ra mà nhìn nhé!”

Tư Hành Phong bị trói trên giường, không động đậy được, ngài khó khăn lắm mới quay được đầu sang, qua những lọn tóc rối loạn trên mặt, ngài thấy ba người đàn ông cao thấp, gầy béo khác nhau, một người đàn ông trong đó mặt đầy những vết rỗ, đang cầm trên tay một ngọn nến, khuôn mặt khi cười nhăn nhúm không khác gì quả táo tàu, cực kì kinh khủng.

Người đàn ông mặt rỗ được gọi là Hỗ gia, đưa tay vỗ mạnh lên phần hông của ngài, sau đó bật cười lên tiếng “Hôm nay ta sẽ dùng nến nhỏ

thành hình một con hổ trên chỗ này của hãn, ha ha... ha ha...” Nói xong, hãn liền nghiêng cây nến đỏ, một giọt nến nhanh chóng rớt xuống.

Khi giọt nến nóng bỏng rỏ lên làn da, chỉ một giọt thôi đã khiến Tư Hành Phong cứng đờ cả người.

“Có nhìn thấy gì không? Có phản ứng đấy, tiếp nhé, tiếp nhé, ha ha... ha ha...”

Hết giọt này đến giọt khác nhỏ lên phần lưng và hông của Tư Hành Phong, cảm giác nóng bỏng khiến ngài không ngừng siết chặt bàn tay, thế nhưng không thể nào thoát khỏi dây trói, chỉ còn biết nghiêng răng chịu đựng, ra sức rung lắc thân thể của mình.

“Không được động đậy.”

Phần hông của ngài lại bị bọn chúng vỗ mạnh lên, ngài đau quá, nhìn ba tên đàn ông đốn mặt phía sau lưng bằng đôi mắt rục rỏ, bùng bùng lửa giận.

Hổ gia lại càng cười khoái trá hơn “Lão đây bỏ tiền ra là để tận hưởng, người mà còn dám động đậy khiến cho bốn đại gia mất hứng thì ta sẽ cho người biết tay.”

Nói xong, hãn lại đánh mạnh lên phần hông và lưng của ngài.

Tư Hành Phong nghiêng răng ken két, khẽ rên vài tiếng, không lắc thân người nữa.

“Nào, lại đây, mấy vị huynh đệ cũng chơi đi.”

“Hổ gia, nghe nói nhỏ nến vào chỗ này thì sẽ càng có cảm giác hơn đấy.” Một người đưa tay chỉ vào phía trong đùi ngài.

“Nào lại đây, Hứa huynh, huynh mau chơi đi.”

“Tiểu đệ cung kính chi bằng tuân mệnh.”

Vài giây sau, những giọt nển nóng bỏng liền nhỏ lên phần bên trong đùi ngài, không thể nào chịu đựng thêm nữa, ngài thét lên đau đớn. Thế nhưng tiếng thét đó lại yếu ớt biết bao.

“Ha ha... ha ha... mọi người có thấy không? Có phải không? Hãn kêu rồi. Phải kêu lên, như thế thì mới có cảm giác. Tiếp theo đến lượt ai? Có thể thay chỗ khác nữa.”

“Để ta, để ta...”

“Á...” Ngài lại thét lên đầy thảm thiết, lúc này một giọt nển nóng bỏng rỏ lên lòng bàn chân ngài, cảm giác đau đớn thấu tim gan đó khiến ngài không ngừng vùng vẫy. Chỉ có điều dù có giãy giụa đến mức độ nào thì cũng chẳng thể thoát khỏi sợi dây thừng đang trói chặt lấy thân mình, ngài bất lực âm thầm chịu đựng nỗi đau đớn, khổ sở khó chịu.

Bởi vì ngài cứ thét thành tiếng, bọn chúng lại càng trở nên phấn khích, thích thú hơn, càng tận lực hành hạ, giày vò ngài hơn.

Cả đêm hôm đó, ngài cảm giác làn da toàn thân mình như bị lửa thiêu đốt.

Ngài không ngừng vùng vẫy cánh tay, ra sức thét lớn đến khô cổ họng “Không được... bỏ ta ra... các người là lũ súc sinh... không được làm vậy... mau thả ta ra... ta nhất định sẽ giết chết các người...”

Hạ Phâm Dư đang ngủ say liền bừng tỉnh bởi tiếng thét của Tư Hành Phong, nàng mở mắt, nhìn sang ngài đang mồ hôi lấm tấm đầy đầu, không ngừng vùng vẫy tay vùng chân, nét mặt tỏ ra cực kỳ đau đớn, khổ sở, miệng không ngừng rên lên “Súc sinh... ta sẽ giết chết các người...ta sẽ giết chết lũ súc sinh các người...”

Đây là ác mộng.

Nàng nắm bàn tay ngài rồi gọi lớn “Hầu gia, mau tỉnh lại đi!”

“Súc sinh... ta nhất định sẽ giết chết các ngươi... lũ súc sinh, cầm thú...”

“Hầu gia, mau tỉnh lại đi.”

Ngài giãy giụa trong khổ sở một lúc, sau cùng cũng tỉnh khỏi cơn ác mộng. Ngài nhìn nàng bằng đôi mắt căm hận, đưa tay ra bóp chặt cổ của nàng.

Cổ họng đột nhiên bị bóp chặt, Hạ Phấm Dư không thể nào thốt nên lời, chỉ còn biết đưa tay lên đẩy bàn tay của Tư Hành Phong ra, thế nhưng chẳng thể nào địch lại sức lực của ngài. Bị ngài bóp cổ lâu đến mức sắp nghẹt thở đến nơi, trong lúc hoảng loạn, nàng chỉ còn biết đưa tay ấn mạnh vào vết thương trên vai ngài. Bị đau, ngài liền buông lỏng tay ra.

Nỗi đau truyền từ đôi vai tới khiến Tư Hành Phong tỉnh táo hoàn toàn, mơ màng nhìn Hạ Phấm Dư. Im lặng một hồi, ngài liền đưa tay lên sờ vào vai trái của mình, từ từ ngồi dậy, quay người sang hướng khác, không thèm nhìn nàng, y phục trên người rơi xuống để lộ ra khuôn ngực rắn chắc.

Ngài ngậy lạng người, quay đầu nhìn Hạ Phấm Dư, đôi mày cau chặt.

“Xin Hầu gia thứ tội, trước đó Hầu gia hôn mê bất tỉnh, không tiện đắp thuốc, cho nên nô tì to gan xé rách y phục của ngài để liệu thương.” Hạ Phấm Dư quỳ xuống đưa lời giải thích “Những y phục khác đều ướt cả, nhưng đều đã được nô tỳ hong khô, để nô tì lấy cho ngài thay.”

“Không cần đâu, để ta tự lấy.” Tư Hành Phong vút y phục đắp trên người mình sang cho nàng, vừa định đứng dậy, ai ngờ lập tức ngã xuống.

Ngài ảo não nhìn vết thương đau đớn trên đùi trái, đều được băng bó lại tử tế bằng miếng vải màu ghi. Ngài từ từ quay đầu nhìn Hạ Phấm Dư để tìm đáp án.

Hạ Phấm Dư nhìn thấy vẻ chán nản trong ánh mắt ngài, cúi đầu đáp “Khi nô tì tìm thấy Hầu gia, đùi trái của Hầu gia đã bị thương như vậy rồi.”

Tư Hành Phong nhìn nàng rồi lại nhìn đùi trái của mình, bật cười một cách dị thường. Vai trái bị thương, đùi trái cũng bị thương nốt, nửa thân người không thể nào động đậy, chẳng khác nào phế nhân. Hạ Phấm Dư đứng dậy, đưa y phục khô đến trước mặt ngài, nhẫn nại một hồi lâu, sau cùng mới nói “Để nô tì hầu hạ Hầu gia thay y phục.”

Tư Hành Phong quắc mắt lên nhìn nàng, tức giận lên tiếng “Hầu gia? Ở nơi quý tha ma bắt này chỉ có mỗi hai người chúng ta mà người vẫn gọi ta là Hầu gia sao? Không cho phép người gọi là Hầu gia nữa.”

Bởi vì tức giận, lồng ngực ngài hít thở khó khăn, ảnh hưởng đến vết thương bên vai trái, đau đớn khiến ngài không khỏi cau chặt đôi mày.

Hạ Phấm Dư mím môi, thẳng thắn nói “Hầu gia đừng tức giận, ngài chưa hề tàn phế đâu. Vết thương trên đùi trái chỉ là ngoài da, không hề tổn thương đến gân cốt. Vết thương trên vai trái sẽ hồi phục chậm hơn đôi chút, có lẽ một khoảng thời gian tay trái sẽ không có sức lực, nhưng không thể đến mức độ tàn phế.” Nàng biết rõ tính khí của ngài, từ lần bị ốm ngài nhất quyết không chịu uống thuốc, nàng đã hiểu rõ mọi chuyện. Bất luận nói gì, làm gì, ngài cũng thích chọn những thứ khó khăn, thẳng thắn.

Tư Hành Phong lạnh lùng ngược mắt nhìn nàng, tại sao mỗi lần ngài cảm thấy yếu đuối nhất thì người phụ nữ này đều ở bên cạnh? Bây giờ nàng còn dám lên tiếng dạy bảo ngài nữa? Không hề tàn phế? Từng lời thẳng thắn không chút che giấu, nhưng khi nói những lời này liệu nàng có suy nghĩ đến tâm lý của người bị bệnh là ngài không?

Đưa mắt nhìn sang tập ngân phiếu trên mặt đất, rồi nhìn về phía nàng, ngài hỏi “Tay nải đâu rồi?”

“Ở đây ạ.” Hạ Phẩm Dư thận trọng đưa tấm vải màu xanh lam đã được hong khô ở phía sau lưng lại.

Tư Hành Phong lờm nàng nói “Ta cần cái này làm gì? Ta hỏi người những thứ bên trong đâu rồi?”

Hạ Phẩm Dư mím môi, mặt không biểu cảm, nàng đương nhiên biết ngài muốn thứ gì. Trước đó tay nải bị ngâm trong nước, đương nhiên là phải hong khô, y phục vẫn chưa khô hẳn, ngân phiếu vẫn còn la liệt trên mặt đất, bên trong chỉ còn hai lọ thuốc và túi da dê kia thôi, nàng đâu thể nào cùng hong lên ngọn lửa? Thực ra nàng hoàn toàn có thể lấy mấy thứ đồ đó cho ngài, chỉ có điều, đôi mắt ngài giận giữ quắc lên, giọng nói cáu kỉnh, khiến nàng bực bội, nên nàng cố tình chọc giận ngài, để xem với thân hình không thể cử động, liệu ngài có bật dậy đuổi đánh nàng không?

“Ồ, là ở đây.” Nàng chậm rãi đưa hai lọ thuốc và chiếc túi da dê cho ngài.

Tư Hành Phong thấy lọ thuốc với chiếc túi da dê vẫn còn nguyên, trong lòng cũng cảm thấy an tâm hơn. Ngài mở chiếc túi da dê, nhìn mấy tờ giấy viết đầy tên họ nằm bình an trong đó liền thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Bản danh sách này là Hạ Chi Lạc đưa cho ngài khi cứu ngài từ Hiệt Hương Các ra, trên đó viết tên tất cả những người đã ra vào căn phòng mà Tư Hành Phong từng bị nhốt trong Hiệt Hương Các.

Nhìn những cái tên mà đích thân ngài đã dùng mực đỏ gạch đi, bàn tay ngài bất giác nắm chặt thành quyền. Ngài mở trang giấy cuối cùng, nhìn vào những cái tên sau cùng chưa bị gạch, đôi mắt rùng rục lửa hận.

Ngài lạng lẽ gào lên “Hà Văn Hồ, Vương Lão Bảo, món nợ này, cuối cùng cũng có thể tính sổ được với hai người rồi.”

Hạ Phẫm Dư thấy ánh mắt chất đầy thù hận của Tư Hành Phong, cảm giác thấp thỏm bất an tức thì theo đó bùng lên.

Nàng nhìn ra ngoài cửa động, trời đã bắt đầu sáng.

Nàng đứng dậy nhặt từng tờ ngân phiếu đã hong khô trên mặt đất gom thành một tập rồi đưa tới trước mặt Tư Hành Phong.

Tư Hành Phong lạnh lùng nhìn xấp ngân phiếu đó rồi nói “Tạm thời người hãy giữ lấy.” Ngài vừa nói vừa đưa tay phải lên, bắt đầu cời y phục vấy đầy bùn đất trên người một cách khó khăn. Có lẽ vì dùng sức quá mạnh, chạm phải vết thương, cảm giác đau đớn thấu xương lại dâng lên dữ dội.

Hạ Phẫm Dư nhận lấy tập ngân phiếu cất đi, lúc vừa quay lại thấy nét mặt khốn khổ của ngài, bèn dịu dàng nói “Cứ để nô tì hầu hạ Hầu gia thay y phục.” Nàng bước tới, định giúp đỡ, Tư Hành Phong liền bực bội quát lớn “Người mau rút ra xa cho ta.”

Ngài không cần sự giúp đỡ của nàng, ngài vẫn chưa tàn phế đến độ phải nhờ người khác thay y phục hộ, thế nhưng cánh tay trái hoàn toàn không thể nhấc lên nổi, chỉ dựa vào một cánh tay phải, thực sự có chút khó khăn.

Cứ như vậy lặp lại ba lần, ngài chán nản, tức giận ném luôn bộ y phục xuống đất.

Hạ Phẫm Dư thấy vậy, cuối cùng chẳng thể nhịn thêm, đưa tay ra, nhưng lại thấy ngài định đưa tay phản kháng theo bản năng. Nàng phớt lờ, mặc y phục cho ngài, tiếp đó lại thay cho ngài quần với giày mới, tiện thể cũng thay thuốc trị thương luôn.

Qua một đêm, vết thương trên vai đã khá hơn trước nhiều, bắt đầu khô miệng, vết thương trên đùi trái chỉ khoảng hai ngày nữa là có thể hoạt động bình thường.

Nàng cất lọ thuốc Kim Sang Dược đi, trong lòng thầm nghĩ ‘May nhờ lọ thuốc này. Có điều lọ thuốc còn lại rất cuộc là thứ thuốc gì?’ Nàng hoàn toàn không hiểu nổi, nhìn dáng vẻ của ngài khi nãy hình như lọ thuốc này còn quan trọng hơn cả lọ Kim Sang Dược trị thương nhiều.

Tư Hành Phong thấy nàng im lặng làm hết mọi chuyện, ý định trước đó muốn trút giận đã hoàn toàn tan biến. Sau khi bình tĩnh lại, ngài cố chống nửa thân trên, từ từ nằm lại chỗ ban nãy, quay lưng lại với nàng.

Hạ Phẫm Dư nhìn lưng ngài rồi nói “Chuyện là... nô tì muốn ra ngoài đi hái một vài thứ quả dại về giải khát, một lúc sẽ quay về.” Nàng còn nhớ lúc mới tới đây, thấy rất nhiều cây cối xum xuê đầy quả dại có thể ăn, cách đây không xa lắm. Nàng không biết săn bắt, cũng không biết bắt cá, nhưng ít nhất có thể hái một vài thứ quả dại về giải đói, giải khát.

Thế nhưng thứ đáp lại nàng chính là tiếng vọng của mình trong sơn động, nàng cúi đầu, từ từ đứng dậy rồi bước ra ngoài.

Một lát sau, nàng mang về một bọc đầy quả dại, nói “Ngài đã đói suốt một ngày một đêm, mau ăn chút quả này đi.”

Trả lời nàng vẫn là tiếng vọng của mình. Nàng mím môi, đi đến trước mặt ngài, lấy một thứ quả dại, lau lên y phục cho sạch rồi đưa tới cho ngài.

Tư Hành Phong trợn mắt lườm nàng, lạnh lùng lên tiếng “Đói không chết được.”

Hạ Phẫm Dư lạnh nhạt mỉm cười nói “Hôm nay có lẽ đói không chết, nhưng nếu vì tức giận nô tì, ngày mai, ngày kia đều không ăn, không có sức ra khỏi dãy núi này thì sớm muộn gì cũng chết thôi. Này!” Không để tâm

nhiều đến lễ tiết, cũng chẳng cần biết ngài có đồng ý hay không, nàng trực tiếp nhét một vài quả đại đã chín vào tay ngài, còn bản thân cũng lấy một vài quả, lau sạch rồi ăn.

Một ngày một đêm chưa được ăn gì, nàng thực sự cảm thấy rất đói, nhai qua loa, nuốt quả vào bụng, sau đó liên tục đưa lên miệng ăn tiếp.

Ngài thấy nàng ăn uống vội vã, bụng cũng bắt giắc kêu lên ‘ọc... ọc’.

Nàng nghe thấy, liền ngừng nhai, quay đầu qua nhìn ngài, không dám cười quá trực diện, chỉ đành mím chặt môi, quay mặt đi phía khác, lúc này mới dám lén lút mỉm cười.

Thấy lúm đồng tiền hiện lên trên khóm má nàng, ngài biết ngay nàng đang lén cười, trong lòng lại cực kỳ tức giận, nhưng không hề phát lộ, đưa số quả đại lên miệng ăn.

Vị quả đại tươi ngon, ngọt lịm tan dần trong miệng, nuốt vào cổ họng, ngài không nín được mà ăn thêm, giống hệt như nàng, nhanh nhanh chóng chóng ăn hết số quả trong tay.

Đã ăn qua không biết bao nhiêu sơn hào hải vị, ngài lại chưa từng thấy ngon miệng như lúc này. Ngài bất giác nhớ lại, bộ dạng của bản thân mấy năm trước khi tới bước đường cùng, sống dở chết dở, hàng ngày phải sống dựa vào quả đại và đồ ăn thừa của người khác. Thật không thể ngờ, sau mấy năm tận hưởng hết mọi vinh hoa phú quý, lại quay trở về hoàn cảnh khổ khổ như năm xưa. Có lẽ ông trời muốn ngài khắc cốt ghi tâm những tháng ngày đó, cả cuộc đời này cũng không được quên.

Thời gian một ngày, nói chậm không chậm, nói nhanh không nhanh nhưng cứ có cảm giác khó chịu.

Tư Hành Phong cả ngày không nói câu nào, ngoại trừ năm thì lại ngày người nhìn vào bản danh sách kia. Hạ Phẩm Dư ngược lại rất bận rộn, đi

khắp nơi tìm đồ ăn và cành cây khô để tối về nhóm lửa. Đến tầm chiều tối, cả nửa sơn động đã chất đầy lá và cành cây khô do nàng mang về.

Vết thương trên tay nàng càng lúc càng thêm nghiêm trọng, ban ngày, nàng tháo miếng băng vải ra, lòng bàn tay sưng mủ, sưng tấy lên, nàng nghiêng rửa tay trong dòng nước chảy từ trên núi xuống. Người ta thường nói mười ngón tay nối liền trái tim, cảm giác đau đớn thấu tim đó khiến nàng chỉ muốn đâm đầu vào vách núi mà chết luôn cho xong.

Nhóm lửa xong, nàng liền đưa số quả dại mình vừa hái khi nãy cho Tư Hành Phong, thực ra vốn dĩ có thể đào thêm một ít măng hoặc khoai lang, có điều lòng bàn tay nàng quá đau, nên chỉ có thể tiếp tục ăn quả dại.

Ngài nhận lấy số quả dại, nhìn chăm chăm vào bàn tay quăn dày vải của nàng, im lặng hồi lâu.

Mỗi mệch cả một ngày trời, Hạ Phâm Dư đói quặn cả ruột, rất nhanh nàng đã ăn hết năm, sáu quả liền.

Ngài cau chặt đôi mày, nhìn về phía nàng, thấy nàng ăn vội vã, liền đưa tay lấy quả dại nàng vừa đặt lên miệng nói “Người là quý đói đầu thai sao?”

Ăn uống vội vã như vậy, cũng không sợ bị nghẹn à? Ngài liền đưa quả dại cướp được cho vào miệng, từ từ thưởng thức.

Nàng ngây người trong giây lát, khó lòng tin được, một con người nhỏ nhả như ngài lại cướp đoạt quả dại trên tay nàng chẳng khác nào một tên sơn tặc.

“À... cái đó... không phải lo lắng đâu, vẫn còn rất nhiều quả dại nữa mà, để nô tì đi hái thêm.” Nàng đưa hết những quả còn lại trong túi cho ngài, sau đó phúi phúi bàn tay đứng dậy, đi ra ngoài hái thêm.

Ngài nhìn theo bóng dáng nàng rời đi, đột nhiên cảm thấy thứ quả dại trong miệng không còn vị tươi ngon, ngọt lim như ban nãy, mà thay vào đó là cảm giác chua cay.

Ngài đã từng nghĩ đến ngàn vạn khả năng nhưng chưa từng nghĩ tới việc, người phụ nữ này không chỉ cứu mạng ngài mà còn chăm sóc ngài tận tâm tận lực đến vậy, còn ngài, giờ chẳng khác nào một phế nhân, càng tồi tệ, thảm hại hơn khoảng thời gian kinh hoàng nhất của sáu năm về trước.

Ngài lạnh lùng ‘hừm’ một tiếng. Đối với ngài mà nói, vận mệnh luôn luôn đấng cay.

Đợi khá lâu rồi mà vẫn chưa thấy nàng quay trở về, cũng chẳng hiểu bây giờ là canh mấy, nhìn đồng lửa trong hang động ngày càng rực rỡ, ngài đặt số quả dại xuống, nhọc nhằn dịch chuyển thân người, từ từ đứng dậy, vừa bước một bước, cả thân người đã lung lay, chập choạng. Ngài liền từ từ dừng bước chân, từ từ lê bước, sau đó, cứ như vậy, tay vịn vách đá, từ từ đi ra ngoài cửa động.

Ngoài động, sắc trời dần tối sẫm.

Ngài than dài một tiếng, đang định bước ra bên ngoài thì nghe thấy tiếng bước chân quen thuộc, liền vội vã quay người lại phía sau.

Hạ Phâm Dư lúc này mang rất nhiều quả dại về, thấy ngài đứng bên ngoài cửa động, quay lưng lại với mình, liền vội vã lên tiếng “Tại sao ngài lại đứng dậy rồi? Vết thương ở chân ít nhất phải mất thời gian hai, ba ngày mới khỏi, bây giờ tốt nhất là đừng tùy tiện quá, nếu để vết thương toạc ra thì phải chịu đau đớn thêm lần nữa đấy!” Nàng đặt quả dại sang một bên, chạy lại gần đỡ lấy Tư Hành Phong.

“Ta không sao cả.” Tư Hành Phong đẩy nàng ra một cách vô tình, tập tễnh quay về chỗ nằm.

Hạ Phâm Dư đi theo phía sau, nhìn dáng vẻ ngài vất vả cực nhọc đi về chỗ đặt đám cỏ khô, rồi từ từ ngồi xuống. Từ đầu chí cuối, không chịu đưa tay ra nhờ nàng giúp đỡ.

Đúng là một người đàn ông cố chấp, nhiều lúc cố chấp đến mức giống một đứa trẻ lớn xác mà thôi.

Nàng mím chặt môi, khước miệng cong lên, sau đó đi lại chỗ ngài rồi từ từ ngồi xuống. Nàng đưa số quả dại mới hái cho ngài rồi tự nhiên nói “Cho ngài này.” Từ lúc nàng không xưng nô tì và gọi ngài là Hầu gia thì bản thân liền cảm thấy nhẹ nhàng hơn nhiều.

Ngài không hề đón lấy số quả đó, mà chỉ đưa mắt nhìn chăm chăm vào hai bàn tay nàng, mím chặt môi, bất giác đưa lời hỏi “Tay người bị sao thế?”

Bàn tay nàng đang cuốn vải xé từ y phục, nghe ngài hỏi, nàng rút tay theo bản năng, lắp bắp trả lời “Ồ... không... không có chuyện gì cả. Có lẽ lúc nhảy xuống sông Kinh Hà, dòng nước chảy xiết quá, theo bản năng đưa tay tóm lấy thứ gì đó mà không được, ngược lại còn bị cửa rách cả tay.”

“Ta còn tưởng lúc hái quả dại người không thận trọng bị gai cửa rách.” Ngài khẽ khàng lên tiếng, ánh mắt vẫn chăm chú nhìn vào đôi tay nàng, sau đó ngưng lại đôi lát hỏi “Là bởi vì ta, nên tay của người mới bị thương đến mức này đúng không?”

Nàng mím chặt môi, lấy một quả dại cho lên miệng, nhai nuốt, im lặng không nói thêm gì.

Không hề báo trước, ngài cầm lấy tay nàng, tháo miếng vải quần ra, nhìn vết xước chẳng chịt, vẫn còn đang rỉ máu.

Tư Hành Phong lạnh lùng gạt bàn tay nàng ra “Mau đi bôi thuốc.”

“Hả?” Trước tiên cảm thấy kinh ngạc, sau đó nàng mới định thần, nói “Lọ Kim Sang Được đó, ngài còn phải dùng...”

Nhưng ngài liền lên tiếng cắt lời “Ta không muốn ngày mai, ngày kia vẫn cứ phải ăn quả đại mãi. Nếu bàn tay này ngày mai có thể kiếm những thứ khác để ăn thì đã không cần phí phạm thuốc của ta rồi.” Ngài trợn mắt lườm nàng, rồi nằm xuống lớp cỏ khô, quay lưng lại phía nàng.

Nàng cúi mặt, lặng suy nghĩ, rồi bước ra khỏi sơn động.

Vòng ra phía sau sơn động, rửa sạch hai bàn tay trong nước suối trong vắt chảy từ trên núi xuống, sau đó mới quay vào, lấy lọ thuốc từ trong tay nải, mở nắp ra, một mùi thơm dịu nhẹ lan tỏa khắp không gian, nàng rắc một ít thuốc bột lên lòng bàn tay, từ từ xoa vuốt. Cảm giác mát lạnh lan trong lòng bàn tay, cực kỳ dễ chịu. Sau khi bôi thuốc xong, nàng lại xé một miếng vải, cuốn chặt hai bàn tay lại rồi cất lọ thuốc kia đi.

Nhìn tấm lưng dày dặn, vạm vỡ của ngài, nàng lên tiếng hỏi “Ngài có muốn ăn quả đại nữa không? Ta hái về rất nhiều.”

“Không cần đâu.” Ngài lạnh lùng đáp.

“Ồ, vậy được...” Vậy thì giữ lại để ngày mai ăn. Hạ Phẫm Dư cất gọn số quả còn thừa lại, nằm về một phía khác, nhìn hai bàn tay mình, bất giác ngây lặng người. Nói cái gì là muốn ăn những thứ khác, thực ra ngài đang quan tâm đến nàng mà thôi, chỉ có điều cách thức quan tâm thật bất thường.

Nàng dịch thân người tìm một vị trí thoải mái nhất, nhắm mắt rồi từ từ chìm vào giấc ngủ.

Nghe tiếng củi cháy ‘lộp bộp’ Tư Hành Phong đưa mắt nhìn khắp sơn động, chẳng thấy buồn ngủ chút nào.

Ngài từ từ chống người ngồi dậy, quay đầu nhìn, thấy nàng nằm thu người ở một góc, cách chỗ mình vài bước. Tuy rằng thời tiết đã vào xuân, trong sơn động khá ấm áp, thế nhưng nàng cách đồng lửa hơi xa, lại chỉ ngủ trên một lớp lá khô lạnh lẽo, nếu không chống được hàn khí, thế nào cũng sinh bệnh.

Ngài từ từ chống người ngồi vững lên, đưa tay vợ lấy chiếc tay nải màu ghi mở ra, bên trong là hai bộ y phục làm từ chất vải thượng hảo, một hồng, một vàng. Ngài còn nhớ, trước khi khởi hành, bản thân đã cảnh cáo về cách ăn mặc của nàng, sau đó còn dặn Triệu đại nương cho người đo đạc rồi may thêm y phục cho nàng. Sau đó, hình như nàng không hề coi trọng lời cảnh cáo của ngài, thà chọn những bộ y phục rách bươm chứ quyết không ăn mặc đẹp đẽ.

Có người phụ nữ nào mà lại không thích ăn vận đẹp chứ? Nàng đúng là khác người.

Ngài rũ hai bộ y phục đó ra rồi nhẹ nhàng đắp lên người cho nàng, sau đó mới từ từ quay lại chỗ cũ nằm xuống nghỉ ngơi.

Hai ngày trôi qua, vết thương trên chân trái đã dần dần hồi phục. Ngài phải nghĩ cách để thoát khỏi khu rừng rồi nhanh chóng tới hoàng triều Kim Bích. Không biết Quan Quần có bảo vệ bảo kiếm Huyền Anh an toàn thoát khỏi vòng vây? Ngay ở trạm nghỉ chân, ngài đã giao hẹn cùng Quan Quần, nếu phải chia ra hành sự thì họ sẽ gặp nhau tại hoàng triều Kim Bích.

Đợi khi nào đến được hoàng triều Kim Bích, tất cả mọi ác mộng sẽ kết thúc, cho dù phải chết, ngài cũng có thể an lòng nhắm mắt.

Buổi sáng ngày hôm sau, Hạ Phẩm Dư vừa mở mắt thấy y phục đắp trên người mình, bất giác ngây lạng cả người. Nàng ngồi dậy, nhìn đồng lửa phía sau lưng không có một ai, ngoài đồng lửa sắp tàn.

Nàng cảm thấy vô cùng sợ hãi, vội vã đứng dậy, chạy nhanh ra ngoài sơn động. Khi ra khỏi động, liền thấy Tư Hành Phong đang ngồi trên hòn đá to gần đó nhai quả đại.

“Cái đó... chân của ngài...” Nàng đột nhiên không biết mình nên nói gì cho phải.

Tư Hành Phong chẳng buồn ngược mắt nhìn nàng, nói “Đã không còn trở ngại gì nữa. Kim Sang Dược là thuốc do ngự y đặc chế, thế nên những vết thương nhỏ chỉ cần một ngày là có thể hồi phục hoàn toàn, nhưng vết thương không tổn thương đến gân cốt thì nhiều lắm cũng chỉ đến ba ngày.” Ánh mắt ngài chăm chăm nhìn vào bàn tay nàng.

Hạ Phẫm Dư đưa tay lên, thận trọng tháo miếng vải cuốn xuống, quả nhiên y như lời ngài nói, những vết thương trên tay nàng chỉ trong thời gian một đêm đã lên vẩy, thậm chí có nhiều chỗ còn để lộ ra lớp da non hồng hào.

Ngự dược hoàng cung quả nhiên là khác với những loại bình thường.

“Ồ... vết thương đã khỏi hết rồi. Đa tạ...” Nàng ngưng lại đôi giây, vốn định gọi là ‘ngài’ nhưng cảm thấy không thỏa đáng nên lại thay đổi “Đa tạ Hầu gia ban thuốc, và cả việc đêm qua đắp thêm y phục cho nô tì nữa...”

Nghe vậy ngài lập tức cau mày, đôi môi khẽ mấp máy, nhưng rất nhanh sau đó trở lại trạng thái bình thường, mặt không biểu cảm, lạnh lùng nói “Bây giờ ta chẳng khác nào phế nhân, nếu người lại đổ bệnh thì ta làm sao mà thoát khỏi khu rừng này được?”

Nàng nghe vậy liền đáp “Vết thương của ngài sẽ nhanh chóng lành lại thôi.” Nếu thực sự là phế nhân thì cho dù là lê lét cũng chẳng thể nào lết ra được bên ngoài cửa động thể này đâu.

Tư Hành Phong không đáp, đột nhiên vứt cho nàng vài quả dại, may mà nàng phản ứng kịp, chuẩn xác đón lấy số quả, đi đến ngòi xuống cạnh bên ngài.

Tư Hành Phong quay sang nhìn nàng rồi lại nhìn ra xung quanh, như thể đang lăm bằm một mình “Sơn động cao thế này, lúc đi lên chắc không dễ dàng đâu nhỉ?”

“Dạ.” Nàng chậm rãi nhai quả.

“Người lên đây bằng cách nào?” Ngài không quay sang nhìn mà cất tiếng nhẹ hỏi thăm nàng.

Nàng ngưng lại đôi chút, mãi tới khi nuốt hết số quả dại trong miệng mới đáp “Ta đã làm một chiếc lưới kết bằng thân dây leo, nửa lồi nửa kéo ngài lên trên này...” Dứt lời, nàng lại đưa một quả dại khác vào trong miệng ăn tiếp, thứ quả này không còn ngon ngọt như trước nữa. Vị đắng khó diễn tả dần tan trong miệng, nàng liền cau chặt đôi mày, nỗ lực nuốt hết.

Nửa lồi nửa kéo ngài vào trong sơn động, lúc đó tâm trạng nàng thậm chí đã tuyệt vọng đến mức khó lòng tưởng tượng. Có lẽ cả cuộc đời nàng chưa bao giờ khóc thảm thương đến vậy. Vào giây phút đó, nàng thực sự đã sợ rằng ngài sẽ chết ở đây.

Bây giờ hồi tưởng lại, thật khó lòng tin được, chỉ dựa vào ý niệm đó mà nàng lại có thể từng bước từng bước nửa lồi nửa kéo ngài vào tận trong sơn động.

Và điều quan trọng nhất chính là ngài vẫn còn sống.

“Tại sao người lại cứu ta?” Ngài cất giọng, thanh âm trầm ồm hỏi vấn đề đã kìm nén trong lòng bấy lâu.

Hạ Phâm Dư im lặng một hồi, quay đầu đáp “Chẳng vì lí do gì cả, huống hồ... không phải ngài cũng đã cứu mạng ta sao?”

Tư Hành Phong nghiêm mặt, ngược mắt lên nhìn nàng, mặt không biểu cảm, lạnh lùng nói “Thật sao? Ta ôm người cùng nhảy xuống dòng sông Kinh Hà là vì muốn người cùng chết với ta, chứ không hề biết rằng đây lại là một con đường để cả hai thoát chết.”

Nàng lắc đầu nói “Điều ta muốn nói không phải là lúc nhảy xuống sông mà chính là mũi tên mà ngài thay ta đỡ trước đó.”

Ngài bật cười lạnh lùng.

“Đỡ lấy mũi tên đó cho người không phải vì muốn cứu mạng người mà chẳng qua ta nghĩ đến việc sau này, nếu người chết rồi, ta vẫn còn sống, những lúc tức giận trong lòng biết tìm ai để trút giận bây giờ.” Tuy rằng ngoài miệng nói vậy nhưng ngay chính bản thân ngài cũng không biết tại sao lúc ấy mình lại đỡ mũi tên đó thay cho nàng. Có lẽ do ngài thực sự sợ rằng sau này quá đổi cô đơn, quá đổi buồn chán. “Tìm được một nơi trút giận lại chịu khó lắng nghe mà không một lời oán thán không phải là chuyện dễ.”

“Cho dù thế nào, ngài đích thực đã cứu mạng của ta. Bây giờ, hai chúng ta đều sống không phải sao?” Nàng đưa mắt nhìn về phía xa, đôi mắt thâm sâu, u buồn.

Vẫn còn sống?

Ngài chẳng biết ý nghĩa của cuộc sống rốt cuộc là gì, mục đích sống duy nhất lúc này chính là vì muốn báo thù rửa hận. Ngài không biết sau khi rửa thù báo oán xong, mình còn có thể làm gì khác nữa.

Hiệt Hương Các, địa ngục nhân gian, nơi đàn ông và phụ nữ cùng chịu khổ, không những phải chịu giày vò, hành hạ đến mức toàn thân thương

tích mà còn đập nát cả ý chí của con người. Nỗi nhục nhã khó lòng nhận nhận thậm chí còn khiến ngài muốn chết đi, càng không muốn nhận nhục sống trên thế gian xấu xa, tàn ác này với thân thể vấy bẩn. Thế nhưng cuộc sống bị giam cầm cả ngày cả đêm khiến ngài muốn chết cũng chẳng được, chỉ có thể cố gắng ngày đêm hít thứ không khí bẩn thỉu sống chẳng khác nào một xác chết không hồn.

Ngài còn sống, chẳng qua là vì báo thù.

Tư Hành Phong quay sang nhìn nàng “Có nhiều khi sống nhưng là sống không bằng chết, là người nhưng chẳng khác nào một xác chết không hồn.”

Bốn mắt nhìn nhau, nàng dường như nhìn thấy được những ác độc, bẩn thỉu của thế gian thông qua đôi mắt u buồn của ngài. Có lẽ quá khứ trước kia của ngài quá cay đắng.

Lại đưa mắt nhìn về phía khu rừng núi hoang vu phía trước, nàng mỉm cười nói “Tục ngữ có câu rất hay, chết hay không bằng sống dở. Cho dù là người muốn chết, đến thời khắc thực sự phải chết vẫn cứ lưu luyến không muốn rời khỏi thế gian. Cho dù phải cô độc một mình sống hết cuộc đời còn lại, thế nhưng mỗi ngày khi nhìn tia nắng đầu tiên chiếu lên bàn chân mình, thì sẽ biết tất cả mọi thứ trên thế giới này vốn cực kỳ tươi đẹp. Bầu trời xanh trong bát ngát, làn mây trắng muốt phiêu diêu, ánh mặt trời ấm áp, bầu không khí tươi mới, trong lành, còn cả rừng núi xanh tươi, mơn mớn với hoa cỏ cây cối tuyệt vời trước mắt... Trên thế gian này chẳng có gì tốt lành hơn là được sống, chỉ cần còn sống thì vẫn còn hy vọng.”

Nàng cúi đầu nghĩ lại khoảng thời gian cha mẹ vừa qua đời, mỗi ngày đều bị chú thím lờm nguýt mắng mỏ, lúc đó , nàng đã từng có suy nghĩ giống như ngài lúc này. Thế nhưng chỉ cần nghĩ tới mẹ trước khi lâm chung vẫn dặn mình dù thế nào đi nữa cũng phải tiếp tục sống, là nàng lại từ bỏ ngay suy nghĩ đại khờ. Mỗi một ngày, nhìn thấy ánh nắng ban mai chiếu rọi lên bàn chân mình, cứ như vậy cuộc sống trôi qua, cuối cùng nàng đã có thể

hiểu được tại sao mẹ lại bắt mình phải tiếp tục sống. Một khi sinh mệnh đã mất đi, thì vĩnh viễn không bao giờ có lần thứ hai nữa. Bởi vì nàng không chỉ sống cho riêng mình mà còn phải sống luôn cho phần của cha mẹ mình nữa.

Nghe nàng nói xong, cả người ngài tức thì ngây lặng.

“Còn sống... thì vẫn còn hy vọng...” Tư Hành Phong chậm rãi nhắc lại những lời nàng nói, đoạn đưa mắt nhìn về phương xa, ánh nắng đầu xuân chiếu lên những tán cây lá, tạo thành hàng ngàn hàng vạn những tia nắng chói lòa. Rừng núi bao la xanh ngát trước mặt khiến trái tim người ta khoan khoái, dễ chịu. Ngài đưa mắt nhìn những bông hoa đại hồng thắm dưới chân hình như còn đẹp hơn gấp trăm ngàn lần những đóa hoa trong hoa viên của ngài, bởi vì căng tràn trong từng cánh hoa là sức sống tuyệt vời.

Hình như, còn sống chính là thứ cảm giác khiến con người ta cảm thấy thế gian này tươi đẹp, tại sao trước giờ ngài không nhận ra?

Nàng thấy ngài hình như đã lãnh hội điều mình vừa nói, liền cong miệng mỉm cười nói tiếp “Chân ngài ngày mai chắc là sẽ lành hẳn. Giờ ta đi xung quanh xem liệu có thể tìm được thứ gì khác để ăn và cả củi khô để dùng buổi tối không. Đến khi nào ngài có thể đi lại, chúng ta sẽ rời khỏi đây đi về phía hoàng triều Kim Bích.”

Ngài quay đầu sang, thất thần nhìn theo bóng dáng dần khuất của nàng.

Một lát sau, Hạ Phàm Dư mang măng và mấy củ khoai về, tâm trạng nàng xem ra khá vui vẻ “Hôm nay chúng ta không cần phải ăn quả đại nữa rồi, có thể luộc măng và có nước khoai ăn.”

Tư Hành Phong lạnh nhạt quay sang nhìn khuôn mặt nhem nhuốc bùn của nàng, bỗng nhiên hỏi một câu kì lạ “Người cứu mạng ta là bởi vì ta đã cứu mạng người, thế nhưng giờ ta đã không việc gì rồi, sao còn ở đây mà không bỏ đi? Ta không phải bậc quân tử đỉnh đạc, ta đã làm những chuyện

gì với người, ta nghĩ, không cần ta phải nhắc, chắc cả cuộc đời này người cũng chẳng bao giờ quên được. Thực ra người có cơ hội để thậm chí giết chết ta, cũng có thể bỏ đi, vứt ta lại đây mặc cho sài lang hổ báo ăn thịt, thế nhưng tại sao người vẫn ở lại không đi?”

Nàng ngậy người một thoáng, hoàn toàn không ngờ ngài lại đột nhiên hỏi như vậy.

Còn chưa kịp trả lời lại nghe ngài nói thêm “Nếu người bỏ đi, với bộ dạng của ta lúc này tuyệt đối không thể đuổi kịp. Một khi người đi khỏi dãy núi này, dù cho ta có ba đầu sáu tay thì cơ hội bắt người lại vô cùng nhỏ.”

Hạ Phâm Dư cúi đầu im lặng.

Ngài nói rất đúng, bây giờ ngài đã không sao, nếu lúc này khi đi đào măng và khoai lang, nàng cứ thế bỏ đi, ngài cũng không thể chết được. Thậm chí với năng lực của mình, nhất định nàng có thể thoát khỏi dãy núi này, nói không chừng còn có thể gặp được thợ săn hay tiểu phu tốt bụng cứu lấy bản thân. Tại sao nàng lại cứ muốn ở cạnh bên ngài, đợi ngài có thể đi lại, rồi cùng nhau tới hoàng triều Kim Bích.

Nàng chưa hề nghĩ đến vấn đề này, thế nên khi ngài hỏi nàng nhất thời không nói thành lời được.

Nàng mím chặt môi, có sao nói vậy, thành thật trả lời “Ta... không biết được. Trước kia cha ta từng mở y quán, từ nhỏ luôn dạy ta rằng, cứu một mạng người còn quý hơn ngàn vàng. Chưa nói đến việc Hầu gia là chủ nhân của ta, cho dù chỉ là một người lạ, ta cũng sẽ cứu giúp đến cùng.”

“Ý của người chính là bản thân người đang mỗi ngày làm một việc thiện sao? Hừm!” Nghe xong câu trả lời, ngài liền lạnh lùng, chập choạng tiến sát lại gần nàng, đưa tay nâng cằm nàng lên nói “Theo những gì ta được biết, khi còn ở trong cung, người nổi tiếng máu lạnh. Ngoại trừ đứng lẫn ở điện Ngọc Hoa đó, chỉ cần đó là việc không uy hiếp đến cuộc sống an lành của

mình, tất cả những phi tử, cung nữ, thái giám kia chết hay sống đều chẳng liên quan đến ngươi.” Ngài đưa tay vuốt ve khuôn mặt nàng, kéo sát mặt nàng lại khuôn mặt mình, ép nàng phải nhìn thẳng vào mắt mình, lại nói “Hay là ngươi cảm thấy một ngày phu thê nghĩa trăm năm, nên không nỡ để cho ta chết?”

Nàng không dám thở mạnh, khẽ nuốt nước miếng nhìn về phía khác “Nô tì không dám có suy nghĩ vượt mức với Hầu gia. Lúc đó chỉ đơn giản cảm thấy, nếu nô tì với Hầu gia có thể tránh hết kiếp nạn này đến kiếp nạn khác, đại nạn không chết, thì chính là ông trời thương xót. Thế nhưng, nếu Hầu gia chết thì nô tì có lẽ cùng chẳng còn cách cái chết bao xa.”

“Cuối cùng cũng chịu nói lời thật lòng? Định lấy ta làm tấm bùa cứu mạng đúng không?” Ngài bật cười lạnh lùng, bàn tay nắm lấy chiếc cằm nàng cuối cùng cũng buông lỏng, giọng nói theo đó mà cao vút lên “Ta đã cho ngươi cơ hội thoát, là bản thân ngươi từ bỏ việc chạy trốn. Từ nay về sau, tính mạng của ngươi thuộc về ta, ngươi sống là người của Tư Hành Phong, chết là ma của Tư Hành Phong. Nếu ta chưa mở miệng thì ngươi không được phép rời khỏi, nếu ta chưa bảo ngươi chết thì ngươi tuyệt đối không được chết.”

Nàng ôm chặt lấy măng và khoai lang trong lòng, nhìn khuôn mặt lạnh lùng của ngài, không biết phải làm sao cho phải. Từ hoàng cung đến phủ Hầu gia, lúc đầu nàng còn thấy lo lắng, thế nhưng cuộc sống bình an mà thanh thản trong phủ Hầu gia thực sự khiến nàng thích thú, cộng thêm mọi người trong phủ đối xử với nàng chẳng khác nào người thân. Cảm giác đó vĩnh viễn chẳng bao giờ cảm nhận được khi sống trong hoàng cung. Có lẽ cuộc sống bình đạm như vậy chính là thứ mà nàng mong ước bấy lâu. Cũng bắt đầu từ lúc đó, ý niệm rời khỏi phủ Hầu gia càng ngày càng xa vời, hoặc giả chỉ là nàng không muốn tính mạng của mình lại giao phó cho người khác mà thôi.

Ngài rút hết đồng quả đại trong tay sang cho nàng, sau đó chống tay lên phiến đá từ từ đứng dậy, đi vào phía trong sơn động.

Nàng đưa tay ra định đỡ lấy ngài, nhưng ngài lạnh lùng đẩy ra, kiên quyết tự đi vào bên trong.

Ban đêm, bởi vì thời tiết đầu xuân không mấy ổn định, đột nhiên lại chuyển lạnh, gió thổi trong sơn động lạnh đến thấu xương.

Hạ Phẫm Dư trái cổ khô đang định nằm xuống đột nhiên phía sau vang lên giọng nói lạnh nhạt của Tư Hành Phong “Người, mau lại đây.”

Nàng quay đầu lại thì thấy ngài đang nhìn mình, sau đó đưa ánh mắt về vị trí ngay sát bên mình.

Nàng ngậy người nhìn theo hướng mắt ngài.

Thấy nàng vẫn nằm im, ngài hắng giọng “Người cho rằng ta định làm gì người hả? Những người phụ nữ muốn nằm sát bên cạnh ta đứng sắp cả hàng dài trước cửa phủ Hầu gia đó.” Nói xong, ngài liền nằm xuống.

Nàng nhìn ra ngoài cửa động, tiếng gió thổi réo rắt bên tai, còn đồng lửa lại cách chỗ nàng nằm khá xa, phải chăng ngài đang lo nàng bị lạnh?

Nàng mím chặt môi, nhồm người, đẩy đám cỏ khô kia lại gần chỗ ngài, sau đó nằm áp lưng cạnh bên ngài.

Bỗng, một bàn tay đặt lên vùng eo nàng, theo bản năng, cả thân người nàng cứng lại. Đúng vào lúc nàng cho rằng sẽ xảy ra chuyện gì đó, ngài liền ghé sát lại gần hít ngửi, sau đó lạnh lùng đẩy nàng sang một bên “Bộ y phục này của người may từ kim tuyến sao?”

Nàng liền ngồi dậy, quay đầu thì thấy ngài đang trợn mắt lườm nàng “Xem ra người hoàn toàn coi những lời ta cảnh cáo trước khi lên đường như

nước đổ đầu vệt, mau đi thay ngay tức khắc.”

Hạ Phâm Dư liền nhấc tay áo lên, khẽ hít thở, có mùi khó ngửi, cúi xuống nhìn y phục không những dây dầy vết máu lại còn bùn đất như nhuộm thật chẳng khác nào ăn mày ngoài phố.

Nàng mím chặt môi, đứng dậy lấy tay nài, chọn bộ y phục mới, nhưng vẫn do dự mãi không thôi. Tuy rằng lúc này nàng đã chẳng còn là thân gái trinh trắng, nhưng dù cho đã có quan hệ ân ái cùng ngài, cũng không thể thay y phục ngay trước mặt ngài như vậy được. Thật xấu hổ, thẹn thùng. Nghĩ vậy, nàng bất giác quay lại nhìn ngài, vừa hay bắt gặp đôi mắt đen láy sáng trong.

Nàng thấy môi ngài khẽ cong lên nở nụ cười lạnh lùng “Toàn thân người có chỗ nào ta chưa nhìn thấy? Cho dù là cầm thú cũng không đến mức không chọn lựa miếng ngon.” Nói xong, ngài liền quay lưng lại.

Nàng khẽ hít một hơi thật sâu, bắt đầu cởi bộ y phục bản thủ xuống.

Gió lạnh bên ngoài tràn vào liên tục khiến nàng run lên cầm cập, nàng nhanh chóng mặc y phục mới vào, sau đó quay về nằm xuống cạnh bên ngài.

Không chút phòng bị, một bàn tay lại đặt lên vùng eo, ôm chặt nàng vào lòng. Cả thân người nàng cứng đờ, lại không dám động đậy.

“Một người đã bị thương tích đầy mình thì sẽ không làm gì người đâu. Nếu thú tính thực sự phát tác thì ban này khi người thay đồ ta đã xông lại rồi. Người đã mệt mỏi suốt ba ngày nay rồi, mau đi ngủ đi.” Giọng ngài trầm ấm, thật khó tưởng tượng ngài lại có thể nói ra được những lời ấm áp đến vậy.

Nàng mở to đôi mắt, nhìn đám cỏ khô dưới đất, trái tim đập mạnh liên hồi. Nàng nhắm mắt lại, bắt đầu đếm từng chú cừu một, nhưng lại bất giác

đọc hẳn thành tiếng “Một con cừ, hai còn cừ, ba con cừ...”

“Người không biết là đếm cừ thì phải đếm nhấm trong lòng hay sao? Hay là người cố ý đếm thành tiếng để ta không ngủ được, người đang mong đợi điều gì thế?” Bên tai lại truyền đến hơi thở ấm nóng, quen thuộc, tuy rằng giọng điệu sắc bén, ghê gớm, nhưng ngữ điệu rất dịu dàng, thậm chí trầm ấm hơn mọi khi nhiều.

Nàng mở mắt, vươn thẳng người ra, hai tay nắm chặt y phục rồi thì thầm xin lỗi “Xin lỗi, ta không hề cố ý...”

“Ừm, ta biết người đang cố ý...”

“...” Nàng hoàn toàn không biết phải đáp lại thế nào cho phải.

“Nếu không phải vì ta, còn nửa năm nữa là người có thể xuất cung rồi. Đã bao giờ người nghĩ xem mình sẽ làm gì sau khi xuất cung chưa?” Ngài đột nhiên hỏi.

Hạ Phẩm Dư ngây người, không lâu sau liền đáp “Nghe nói ở núi Bồ Lâm có một vị thần y, có lẽ ta sẽ tới tìm lão nhân gia xin làm đệ tử.”

“Bái sư học y là một ý định khá tốt? Vậy còn sau đó thì sao?” Ý ngài muốn ám chỉ là sau khi bị điều đến phủ Bình Viễn Hầu thì suy nghĩ thế nào.

Nàng ngưng lại đôi chút rồi thành thật trả lời “Chưa từng nghĩ tới, có lẽ sẽ làm nô tì cả một đời, cho tới khi nào chết thì thôi.”

“Suy nghĩ vớ vẩn, ngốc nghếch.” Tất cả những người ở phủ Bình Viễn Hầu của ngài đều nghĩ như vậy, đáng tiếc là, ngài có thể làm Bình Viễn Hầu đến lúc nào, có thể đảm bảo cuộc sống cho họ đến lúc nào, thực là một câu đố không lời đáp.

Ngớ ngẩn? Ngốc nghếch? Nàng mím chặt môi, khi vào phủ Bình Viễn Hầu, nàng không biết bản thân liệu còn có thể suy nghĩ được gì nữa, chút kiêu ngạo sau cùng cũng mất, mỗi khi đối diện với ngài, ngay chút tôn nghiêm cuối cùng nàng cũng chẳng thể giữ nổi.

“Ngủ đi.” Ngài nhắm mắt, ôm nàng vào lòng chặt hơn trước đó.

Mấy tháng trước, lần đầu tiên ôm nàng vào lòng, ngài đã biết, nàng có một cảm giác rất đặc biệt với mình, lại có thể khiến ngài cảm thấy an tâm. Đối diện với nàng, ngài có thể nho nhã, tử tế, cũng có thể cay nghiệt, ác khẩu, không cần che giấu, không cần phải ngụy trang, những gánh nặng trên vai cũng có thể tạm thời đặt xuống, những mối hận trong lòng cũng có thể thả lỏng, hít một hơi thật sâu, cũng có thể thở dài một tiếng nhẹ nhõm.

Nếu không trải qua kiếp nạn thập tử nhất sinh lần này, ngài chẳng thể nào biết được, cuộc sống ngoại trừ báo thù rửa hận, bản thân còn có thể làm được gì khác nữa. Có lẽ cuộc sống không hề đau đớn, chỉ là những vết thương mà ngài đã từng chịu đựng trong quá khứ không phải một sớm một chiều có thể lành lại, có lẽ cả cuộc đời... có lẽ cả cuộc đời cũng chẳng thể nào lành lại được.

Nghe phía sau truyền lại nhịp thở đều đặn, Hạ Phẩm Dư lại càng thấy khó lòng ngủ được.

Ngài không phải quân tử đường đường chính chính, đêm nay ngài có thể đối xử với nàng vô cùng dịu dàng, nhưng sang ngày mai rất có thể đẩy nàng xuống địa ngục. Tính tình của ngài thay đổi thất thường thế nào, nàng đã trải nghiệm từ lâu. Cho nên, ngài ôm nàng vào lòng như vậy không hề có ý nghĩa gì đặc biệt, chỉ là hai người trao đổi hơi ấm vượt qua sương đêm lạnh lẽo mà thôi.

Nàng không được có bất cứ suy nghĩ vượt mức nào hết...

Một con cừu, hai con cừu, ba con cừu...

Chín trăm chín mươi tám con, chín trăm chín mươi chín con, một ngàn con...

[Các tình yêu, chap mới đã đăng. Haizzz nhiều lúc ta thấy bực mình vị Hâu gia này ghê cơ, tình cảm của mình mà còn không nhận ra, để Hạ Phâm Dư phải khổ sở thêm mấy bận. Mãi cũng có chút xiu tử tế với nàng ấy.

TÌNH NÀY ĐÀNH HẸN VỚI GIÓ ĐÔNG

Hoa Thanh Thần
www.dtv-ebook.com

Chương 16: Nam Nữ Cải Trang

Ngự dực đúng là ngự dực.

Vết thương trên đùi trái của Tư Hành Phong thực sự chỉ mất thời gian ba ngày đã lên da non. Tuy rằng bước đi vẫn còn tập tễnh nhưng vết thương sẽ không bị toạc ra vì vận động, vậy nên cũng không ảnh hưởng tới tốc độ di chuyển. Vết thương bên vai trái cũng đã lên da non, bắt đầu bong vẩy, tin rằng không bao lâu nữa, ngài lại có thể bình thường giống như trước kia, khua đao múa kiếm.

Hai lòng bàn tay của Hạ Phẩm Dư cũng theo đó mà hồi phục hoàn toàn, ngoại trừ một vài vết sẹo mờ, bàn tay không còn thấy những vết thương chằng chịt, nổi bao nước như hôm trước nữa.

Nàng kiếm một cành cây vững chắc làm thành chiếc gậy chống đơn giản để Tư Hành Phong đi lại dễ dàng hơn.

Tuy rằng lúc đầu Tư Hành Phong trợn mắt nhướng mày, nhưng sau cùng lại ngoan ngoãn chống gậy bước đi.

Mặt trời dần nhô cao, ánh nắng len lỏi qua tầng tầng lớp lớp những tán lá dày đặc, chiếu lên mặt hồ trong vắt phản chiếu thứ ánh sáng rực rỡ, chói lóa.

Hít thở bầu không khí trong lành, tươi mới, ngửi mùi hương cây cỏ hoa lá tràn trề sức sống, nghe tiếng chim hót nhộn nhịp, vui tai, ngay cả con đường núi dài bất tận phía trước dường như không còn miên man, không điểm dừng nữa.

Hai người bước đi, tốc độ rất chậm, đi một đoạn lại nghỉ một đoạn, nhưng chưa đến chiều tối đã ra khỏi dãy núi, đến một thôn làng không biết tên thuộc vùng lân cận.

Tư Hành Phong gõ cửa nhà một hộ nông dân, ra mở cửa là một vị lão bá tuổi ngoài sáu mươi, thế nhưng lão bá đó chỉ mở cửa he hé, nhìn Tư Hành Phong với ánh mắt đầy phòng bị.

Tư Hành Phong thấy vậy liền nói “Ta cùng thê tử quay về hoàng triều Kim Bích thăm viếng người thân, không ngờ giữa đường bị lạc, nên muốn tá túc ở nhà lão bá một hôm.” Vừa nói, ngài vừa lấy từ trong túi ra một thỏi bạc.

Thê tử?

Hạ Phẫm Dư quay sang nhìn ngài, ánh mắt có phần kinh ngạc, nhưng thái độ của ngài vẫn vô cùng bình thản, bàn tay nắm chặt lấy bàn tay của nàng.

Lão bá nhận thỏi bạc xong mới mở cửa nói “Hai người đến thành Kim Bích à, mau vào đi”.

Lúc cả hai đã bước vào trong, Hạ Phẫm Dư đưa mắt nhìn xung quanh, căn phòng đồ đạc giản dị, ngoài một chiếc bàn vuông, hai chiếc ghế dài thì chẳng có mấy thứ đồ khác nữa. Bên phải có hai tấm rèm cửa màu xanh bích thả xuống, có lẽ bên trong có hai căn phòng.

Lão bá rót trà cho hai người xong liền đi vào một căn phòng, một lát sau, một vị lão phu nhân cũng theo lão bá đi ra.

Sau một hồi nói chuyện, hai người mới biết lão bá họ Tôn, còn nơi này có tên gọi là thôn Hạ Hà, thuộc lãnh thổ của hoàng triều Kim Bích, thế nhưng nơi này cách kinh thành một khoảng rất xa, phải đi thêm ba, bốn ngày đường nữa mới tới nơi được.

Sau đó, Tôn đại nương làm vài món đơn giản, vì đã nhiều ngày chưa có hạt cơm nào vào bụng, nên hai người ăn sạch cơm như loài quỷ đói vậy.

Tôn đại nương thấy thế che miệng mỉm cười, sau đó thu dọn căn phòng cho hai người nghỉ lại qua đêm.

Đêm hôm ấy, Tư Hành Phong ôm Hạ Phấm Dư vào lòng rồi ngủ, trong khi Hạ Phấm Dư phải đếm mấy ngàn con cừu mới bình tĩnh đi vào giấc ngủ. Tư Hành Phong vì được ngủ rất ngon, tinh thần sáng khoái, sức khỏe ngày càng kiện tráng.

Ngày hôm sau, hai người cáo biệt vợ chồng Tôn lão bá, ngồi lên chiếc xe bò của một nhà trong thôn đến nơi bán ngựa gần nhất, sau khi nghỉ ngơi một lúc, họ liền thuê một chiếc xe ngựa rồi tiếp tục tiến về phía Đông.

Ba ngày trôi qua, chỉ còn một đoạn đường nữa là có thể tới kinh thành của hoàng triều Kim Bích, xem ra trước khi trời tối, chắc là họ có thể nhập thành. Đúng vào lúc đi qua một quán trà nhỏ bên đường, họ quyết định dừng lại nghỉ ngơi ăn uống rồi mới tiếp tục lên đường.

Tư Hành Phong ngồi trong xe ngựa nghỉ ngơi, Hạ Phấm Dư xuống xe đi mua màn thầu và nước uống, đúng lúc đang trả tiền, đột nhiên ba tên đàn ông mặc y phục màu ghi xông vào. Ba người này thân hình không cao lắm, nhưng người nào người nấy trông đều vạm vỡ, rắn chắc, một trong số đó có một gã có nốt ruồi màu đen rất to bên má trái. Ba người vừa ngồi xuống đã đập bàn đập ghế, lớn tiếng bảo ông chủ bê màn thầu với một vài món nhắm lên.

Tiểu nhị không dám chậm trễ, liền run run bê mấy đĩa màn thầu lại.

Ba tên này cầm màn thầu lên cắn, một người trong đó đột nhiên đưa lời cảnh nhắc “Mấy huynh nói xem phải chăng thượng cấp đã điên rồi? Người nháy xuống sông Kinh Hà còn có thể toàn mạng sao?”

“Mà cũng đã hơn bảy ngày bảy đêm rồi, nếu bọn họ còn sống thì nhất định phải đi qua con đường này, huynh đệ chúng ta làm sao có thể không phát hiện ra được chứ?”

Người đàn ông trên mặt có nốt ruồi liền than dài một tiếng “Mau ăn nhanh lên, ăn xong còn tiếp tục công việc. Tiểu nhị, mau mang trà lên.”

Giọng ba người không lớn nhưng Hạ Phẫm Dư tình cờ đứng gần, vừa hay nghe được hết câu chuyện.

Đột nhiên, tiểu nhị liền bị người đàn ông trên mặt có nốt ruồi tóm lấy, hắt chỉ vào ba bức họa rồi hỏi “Người có nhìn thấy hai người đàn ông và người phụ nữ trong bức hình này không?”

Anh chàng tiểu nhị nhìn vào bức hình của hai người đàn ông kia nhanh chóng lắc đầu nói “Tiểu nhân... chưa hề nhìn thấy.”

Hạ Phẫm Dư cầm túi đựng màn thầu, cố tình đi vòng qua phía trước, liếc qua bức vẽ, trái tim bỗng thót lại, một trong hai người đàn ông chính là Hầu gia, một bức trước khi dịch dung và một bức sau khi dịch dung, còn bức vẽ người phụ nữ chính là nàng khi mặc bộ y phục màu ghi, bức hình miễn cưỡng cũng giống tới bảy, tám phần.

Đột nhiên, tên đàn ông trên mặt có nốt ruồi liền tóm lấy vạt áo của nàng “Mau ngẩng đầu lên.”

Hạ Phẫm Dư do dự, nghiến chặt răng sau đó ngẩng đầu, hét lớn vào mặt của người kia “Làm gì thế? Các người là quan phủ bắt người sao? Nếu là người của nhà quan thì lấy thẻ bài ra cho ta xem được không?”

Hai người còn lại vừa thấy Hạ Phẫm Dư liền phun hết số trà vừa uống vào miệng ra, một người trong đó thậm chí còn đưa lời căn nhắc “Thật là mất khẩu vị.”

Người đàn ông trên mặt có nốt ruồi than dài một tiếng “Lẽ nào chỉ có người của quan phủ mới được tìm người sao?”

“Đương nhiên rồi. Các người đáng vẻ như hung thần ác bá, đây không gọi là tìm người mà gọi là ăn cướp. Mau bỏ tay ra, nếu không ta sẽ báo quan tội các người chọc gheo con gái nhà lành.” Hạ Phẫm Dư tiếp tục quát lên.

“Chỉ với đáng vẻ của người mà cũng xứng để cho bốn đại gia chọc gheo, ỨC HIẾP SAO?” Tên đó tức giận đến mức giọng nói vút cao lên.

“Các vị đại ca, đại tỷ hãy nhìn cho rõ, là người đàn ông này tóm lấy y phục của cô nương là ta, với ý đồ sàm sỡ.” Hạ Phẫm Dư liền cầm lấy bàn tay của tên đàn ông kia giơ cao lên.

Những người đang ngồi uống trà trong quán thấy vậy đều bật cười hớ hớ.

Người đàn ông kia lập tức vô cùng xấu hổ, liền vung bàn tay của Hạ Phẫm Dư ra, nhìn lên nhìn xuống bộ y phục hoa lệ trên người nàng rồi quát lớn “Đã xấu lại còn lăm trờ! Mau rút đi, đồ đàn bà xấu xí.”

Hạ Phẫm Dư lườm hăn một cái, rồi cố tình ưỡn ẹo thân mình quay người đi về phía xe ngựa.

Tư Hành Phong nghe tiếng cãi cọ bên ngoài, vén rèm cửa lên nhìn, thấy Hạ Phẫm Dư đi về phía xe ngựa với bộ dạng mũi lệch miệng méo, đến trước xe ngựa khuôn mặt mới hồi phục bình thường, nói với người phu xe vài câu sau đó vén rèm bước vào.

Tư Hành Phong nhìn chằm chằm Hạ Phẫm Dư, chỉ thấy nàng quay sang, đưa túi màn thầu cho ngài rồi nói “Lúc này bọn người kia đang tìm kiếm chúng ta, không biết có phải là lũ sát thủ mấy hôm trước không, thế nhưng bọn chúng không hề nhận ra ta...”

Tư Hành Phong cau chặt đôi mày, nhìn thẳng vào nàng nói “Người đang lo lắng điều gì?”

“Chỉ còn vài canh giờ nữa là tới được kinh thành Kim Bích, không biết là có thể tới được trước khi trời tối không... mấy canh giờ này vô cùng quan trọng...” Nàng liếc ra phía ngoài xe, nhưng miệng vẫn nói chuyện cùng Tư Hành Phong, nhưng như đang tự lẩm bẩm một mình. Đột nhiên, nàng tóm lấy chiếc tay nải của mình rồi đưa cho Tư Hành Phong “Hầu gia, xin ngài hãy mặc bộ y phục này vào. Cho dù chỉ vài canh giờ, nhưng phòng trước vẫn tốt hơn.”

Tư Hành Phong nhìn bộ y phục phụ nữ màu hồng trong tay nàng, lườm nàng đầy phần nộ quát lớn “Hạ Phâm Dư, người có biết mình đang làm cái gì không?”

“Dạ biết. Chúng ta không còn thời gian đâu. Lúc này ba tên kia không hề phát giác nhưng một lúc sau nhất định sẽ cảm thấy kì quái. Nếu bọn chúng đuổi theo, nhìn thấy bộ dạng của ngài...”

Nàng mím chặt môi, đột nhiên không nói gì thêm nữa.

Lúc chạy trốn khỏi dốc Bình Dương, y phục của nàng nhạt màu nhìn không gây chú ý, tóc tai thì rườm rà, rối bời, bức họa đó đã vẽ bộ dạng xấu nhất của nàng. Người ta thường nói, người đẹp vì lụa, lúa tốt vì phân. Nàng lúc này đang mặc trên người y phục hoa lệ, nên khiến người khác khó lòng liên tưởng đến bộ dáng của nàng khi ăn mặc đơn giản. Có điều, Hầu gia trời sinh đã tuấn tú, cho dù lúc yếu đuối nhất vẫn cứ toát lên khí chất thoát tục phi phàm. Bây giờ ngài đang bị thương, hơn nữa vết thương vẫn chưa khỏi hẳn, tai mắt của chủ mưu đứng sau vụ thích sát này chẳng bao lâu sẽ phát hiện, đến lúc đó liệu có thể được may mắn như khi ở dốc Bình Dương hay không? Thực sự vô cùng khó nói.

“Tại sao người lại căng thẳng vì ta đến vậy?” Tư Hành Phong nhìn vào nàng hỏi.

“Căng thẳng...?” Hạ Phẫm Dư bất giác nhíu chặt đôi mày, không biết tại sao đột nhiên ngài lại hỏi một câu không đầu không đuôi như thế “Hai chúng ta khó khăn lắm mới thoát khỏi kiếp nạn, nếu nhảy xuống dòng Kinh Hà nước xiết mà vẫn có thể đại nạn không chết, vậy thì tại sao lại để cho bọn chúng bắt được một cách dễ dàng như vậy?”

Tư Hành Phong lạnh lùng quay mặt đi phía khác “Xe tới đầu núi ắt có đường. Cách của người, ngay cả nghĩ cũng đừng hòng.” Ngài lạnh nhạt vứt bộ y phục màu hồng vào mặt nàng nói.

“Rốt cuộc thể diện quan trọng hay là tính mạng quan trọng? Không phải ngài vẫn còn đại thù chưa báo hay sao?” Vào lúc tình thế nguy cấp, không ngờ nàng lại dám nói ra những điều không nên nói.

“Được lắm! Được lắm!” Tư Hành Phong nghiêng răng nghiêng lợi nhìn nàng đầy căm giận, nhìn xem, nàng ta lại còn dám nói là không biết điều gì hết.

Nàng mím chặt môi, cúi đầu nói “Nếu Hầu gia muốn trừng phạt nô tì thì sau khi việc này qua đi, nô tì sẽ chờ Hầu gia xử phạt, thế nhưng trước mắt, nô tì chỉ biết bảo vệ tính mạng cho Hầu gia là việc quan trọng nhất. Đành đắc tội vậy.” Nàng xông tới, đưa tay nhanh chóng cởi chiếc đai lưng của ngài ra.

Tư Hành Phong nắm chặt lấy bàn tay Hạ Phẫm Dư, nhưng nàng biết ngài sẽ hành động như vậy nên đưa tay ấn vào vết thương bên phía vai trái của ngài. Khiến ngài vì đau quá định giơ tay phải lên đánh nàng.

Hạ Phẫm Dư nhắm mắt, quỳ xuống như không hề né tránh, chỉ kiên quyết nói “Xin Hầu gia suy nghĩ cho kĩ.”

Thế nhưng mãi một lúc lâu mà không thấy ngài động thủ.

Nàng biết, tuy rằng tức giận, nhưng sau cùng ngài nhất định sẽ lại gạt đầu đồng ý, chấp nhận làm việc mà bản thân không mong muốn nhất...
Nam cải nữ trang.

Nàng nhanh chóng cởi y phục của ngài ra, thay bộ y phục màu hồng của mình vào. Bộ y phục được may cho nàng, mặc lên người ngài hiển nhiên là chật, nhưng vì đang ngồi nên không dễ bị nhận ra. Nàng lại buông xõa mái tóc dài của ngài xuống, chải thành một kiểu đầu phụ nữ đơn giản.

Nàng lại lấy một hộp phấn ở trong tay nải ra. Hộp phấn này lúc đến thị trấn có quán thuê ngựa, một tiểu thương bán hàng chạy tới trước mặt xin Tư Hành Phong mua tặng cho nàng một hộp phấn. Nàng vốn cho rằng Tư Hành Phong sẽ tức giận đuổi người tiểu thương đó đi, ai ngờ, ngài lại chọn một hộp tốt nhất, trả tiền rồi vứt nó sang cho nàng.

Nàng nhìn hộp phấn, lại nhìn lên khuôn mặt Tư Hành Phong, thấy ngài trợn mắt, tức giận thét “Không cho phép người.”

Nàng còn chưa kịp phản ứng lại, nhưng đã bôi một ít phấn lên lòng bàn tay, sau đó thuận theo đuôi mắt, khóm má Tư Hành Phong từ từ dặm phấn.

Tư Hành Phong lúc đầu ngây người, sau đó bắt đầu thả lỏng, mắt phải nhìn chăm chăm vào nàng. Diện mạo tầm thường, phàm tục, ánh mắt kiên định, nét mặt dịu dàng, tất cả đều in đậm trong trái tim ngài.

Sau đó một hồi lâu, nàng đã cải trang cho ngài xong. Nàng nhìn chăm chăm vào vết thai tích mà mình tạo ra, vừa to vừa xấu trên mặt ngài, nhưng lại không dám nhìn vào ánh mắt ngài, đôi mắt đen láy không còn phần nộ, mà thay vào đó là thứ cảm xúc mà nàng không thể nào hiểu nổi. Nàng đưa mắt sang chỗ khác, lấy một tấm vải mỏng màu đen trùm lên đầu ngài.

Sau khi hoàn tất mọi việc, không khí trong xe bắt đầu trở nên im lặng đầy quái dị.

Nàng cảm thấy có điều gì đó không ổn, thế nhưng lại chẳng thể nào xác định được rốt cuộc đó là điều gì. Nàng liền vén tấm rèm cửa lên, hỏi phu xe “Đại thúc, phiền thúc đi nhanh hơn một chút, chúng ta muốn vào thành càng sớm càng tốt. Tốt nhất là trước khi trời tối.”

“Được thôi. Đi nào...” Người phu xe gạt đầu, quất chiếc roi vào mông ngựa, điều khiển xe lao nhanh về phía trước.

Hạ Phẫm Dư vừa ngồi vào xe liền thấy tiếng vó ngựa gấp gáp đuổi theo, nàng vén rèm lên nhìn ra phía sau, thì thấy một đám người mặc y phục đen đang cưỡi ngựa đuổi theo gấp gáp.

Quả nhiên, ba người mặc đồ đen ban nãy đã phát hiện ra điều dị thường.

Năm, sáu tên áo đen bịt mặt cưỡi ngựa đuổi theo, nhanh chóng bao vây chiếc xe ngựa rồi đồng loạt rút đao gươm ra.

Phu xe sợ hãi đến mức ngã xuống khỏi xe, nhanh chân chạy mất.

Hạ Phẫm Dư liền nhăn nhúm mặt mày, vén rèm mở miệng mắng lớn “Tên đáng chết nào dám chặn xe ngựa của tiểu thư nhà chúng ta đây?”

Một người trong số kia không nói lời nào liền kéo Hạ Phẫm Dư xuống, vén rèm lên, khi thấy Tư Hành Phong mặc bộ y phục màu hồng ngồi trong xe, liền quay đầu nói với đồng bọn “Là một phụ nữ.”

Mấy tên đằng sau đều đánh mắt ra hiệu, lại có một tên nữa xuống ngựa, xông vào trong xe, đưa đôi mắt dâm tà nhìn bộ y phục màu hồng tuyệt đẹp trên người Tư Hành Phong, hết liếc lên rồi lại liếc xuống.

Hạ Phấm Dư thấy vậy trèo lên xe thét lớn “Các người không được phép động vào tiểu thư nhà chúng ta.”

Tên đó liền bật cười dâm dăng kéo tấm khăn đen trùm đầu của Tư Hành Phong xuống.

Rất nhanh, người này liền nhảy ra khỏi xe ngựa, trong lòng thâm nôn mưa khinh bạc, quay sang nói với đám huynh đệ “Đi thôi, đi thôi, mất hứng quá đi mất.”

Có người không tin liền tiến lên nhìn vào, rất nhanh liền cảm thấy vô cùng hãi hùng trước vết thai tích vừa to vừa xấu giữa mặt của cô nương đó, thậm chí còn mở miệng mắng chửi “Mẹ nó, phụ nữ xinh đẹp ở kinh thành này chết hết rồi sao? Đứa sau còn xấu hơn cả đứa trước.”

Mấy tên kia đã lên ngựa hết, còn đứng một người vẫn quyết không chịu buông tha, đột nhiên chạy đến trước mặt Hạ Phấm Dư tóm lấy cổ áo của nàng, đưa lời mắng nhiếc “Cái con quỷ cái xấu ma chê quỷ hờn này chỉ biết ăn nói hàm hồ.”

Hắn tát mạnh lên khuôn mặt Hạ Phấm Dư vài cái, tới khi miệng nàng chảy máu mới hả hận, rồi đẩy nàng ngã xuống nói thêm “Nếu không phải không muốn gây phiền phức cho chủ nhân nhà ta, hôm nay lão đây nhất định sẽ xé xác người thành trăm mảnh, xem người còn ăn nói nanh nọc được nữa không.”

Những người còn lại thúc hấn đi liên tục, hấn mới khó chịu lên ngựa, quất roi phi đi, bụi đường mù mịt.

Hạ Phấm Dư vừa định đứng dậy, Tư Hành Phong đã nhảy xuống xe ngựa đứng trước mặt nàng, đưa tay ra phía trước. Nàng thấy bàn tay ngài đưa tới, không chút do dự đặt bàn tay của mình vào trong.

“Bọn chúng vẫn chưa đi xa, ngài không nên ra ngoài.” Lúc nói chuyện nàng mới cảm thấy đôi môi nhói đau, đưa tay lên vuốt hai má đã sưng đỏ.

“Không có bản lĩnh gì mà cứ thích ra oai. Vốn dĩ trông đã chẳng ra sao rồi, bây giờ trông chẳng khác nào chiếc đầu heo ngoài chợ.” Tư Hành Phong lạnh lùng lên tiếng chế giễu, nhưng lại lấy lọ thuốc ra.

Ngài lấy bột thuốc bôi lên đôi má sưng vù của nàng, rất nhẹ nhàng, dường như chỉ sợ làm nàng đau.

Đây không phải là lần đầu tiên nàng đứng sát bên ngài, có điều ngài nhẹ nhàng xoa vuốt lên hai má như vậy khiến nàng nhất thời chưa kịp thích ứng. Thuốc cao từ từ tan ra theo cử động bàn tay của ngài, cảm giác mát lạnh lan tỏa, nhưng hai má nàng vẫn cứ nóng bừng bừng như lửa đốt, thậm chí còn nghiêm trọng hơn cả khi bị sốt, còn trái tim thì đập loạn xạ, giống như có thể nhảy ra khỏi lồng ngực bất cứ lúc nào.

Nàng cúi đầu, không dám nhìn ngài, bất giác càng lúc càng cúi đầu thấp hơn, thấp đến mức ngài khó lòng xoa vuốt vết thương cho nàng.

Tư Hành Phong dường như cảm nhận được điều gì đó, đột nhiên dừng động tác, thu tay lại, lạnh lùng nói “Lần sau không có nữa.”

Nàng định thần, ôm lấy hai má, sau cùng cũng có thể thở phào nhẹ nhõm.

Lần sau không có nữa? Lại còn có lần sau sao? Lẽ nào nàng thích bị người khác tát cho mặt mũi sưng vù lên thế này chắc?

Hạ Phẩm Dư nhắc tà váy, bước lên xe, vén rèm xe liền thấy ngài đang dùng khăn tay lau sạch số phấn bôi quệt trên mặt mình. Nàng đột nhiên nhận ra, điều mà ngài muốn nói ‘lần sau không có nữa’ chính là việc nam câi nữ trang thế này. Trong đầu nàng bất giác hiển hiện hình ảnh ngài chải

đầu phụ nữ, nhắc tà váy, chập choạng bước lên xe ngựa, thực sự muốn bật cười. May mà, nàng kịp thời nhin được.

Thế nhưng, sau khi dìu Tư Hành Phong vào xe, nàng nhanh chóng xuống xe, lại chẳng thể nhin thêm nữa mà mỉm cười vui vẻ.

Tư Hành Phong ngồi trong xe, qua kẽ hở rèm xe thấy hai lúm đồng tiền sâu hoắm ẩn hiện trên má nàng, liền tức giận, ảo não quát “Này này, Hạ Phẩm Dư, người muốn chết hả? Nhân cơ hội chân ta vẫn đi lại chưa thuận tiện, người dám to gan lớn mật vậy sao?”

Hạ Phẩm Dư thấy dáng vẻ buồn cười của ngài khi mặc y phục nữ nhi còn muốn cười thêm một lúc, có điều thấy nét mặt ngài sầm sì khó coi đành phải đưa tay che miệng lén lút mỉm cười. Thật sự đã quá lâu rồi nàng không được trợn cười vui vẻ đến vậy, lần cuối cùng bật cười không giữ hình tượng thế này cũng chính là lần cuối cùng theo cha lên núi hái thuốc.

Cười xong, nàng liền nhìn xung quanh, tìm kiếm bóng hình của người phu xe ban nãy.

Phu xe lúc này đang run rẩy núp sau đồng cỏ khô ở phía không xa.

Nàng nhắc váy chạy lại gần. Người phu xe vừa thấy nàng liền nói “Cô nương, lão phu tuổi tác đã lớn rồi, thực sự không thể nào đưa hai người đến kinh thành được đâu. Chiếc xe ngựa này... ta cũng không cần nữa, các người cứ đi đi.”

Nàng than dài một tiếng, lấy một vài miếng bạc vụn ra rồi nói “Đại thúc, cứ coi như là giúp đỡ chúng ta đi, công tử nhà ta đi lại không tiện, nếu không cũng chẳng phải làm phiền đến lão bá.”

“Không, không, không. Cô nương, lão phu thật sự đã lớn tuổi rồi.” Người phu xe vẫn liên miệng từ chối.

Hạ Phấm Dư không nói thêm nhiều, trực tiếp đặt nốt túi đựng tiền của mình vào tay người phu xe, sau đó mới lên tiếng “Đại thúc, ta biết thúc đang lo sợ điều gì. Lúc nãy chẳng qua ta gây gổ cãi nhau với lũ người kia tại quán trà nhỏ, bọn chúng tức quá nên đuổi theo trút giận mà thôi, bây giờ giải quyết xong rồi sẽ không quay lại gây phiền phức cho chúng ta nữa đâu. Công tử nhà ta là người làm ăn tử tế, thúc có biết gia trang Hải Đức không? Chỉ cần thúc đưa chúng ta đến gia trang Hải Đức ở kinh thành là được. Công tử nhà ta sẽ thưởng thêm cho thúc một thỏi bạc nữa.”

Người phu xe nhìn túi tiền trong tay, do dự hỏi thêm “Có thật sự là sẽ được thưởng thêm một thỏi bạc nữa không?”

“Đúng.” Hạ Phấm Dư gật đầu khẳng định.

“Được, vậy lão phu sẽ đưa các người đến đó.” Cuối cùng người phu xe cũng đồng ý.

Xe ngựa nhanh chóng lên đường, có lẽ do sợ trên đường lại bất ngờ xảy ra biến cố, nên người phu xe cho xe đi nhanh hơn trước đó rất nhiều.

Chiếc xe rung lắc đáng sợ, Hạ Phấm Dư có phần khó chịu, liền đưa tay giữ chặt lồng ngực.

“Lại đây.” Tư Hành Phong nhìn nàng rồi nhẹ vẫy tay, ra hiệu nàng ngồi cạnh bên mình.

Nàng khẽ ngược mắt, mím chặt môi đứng dậy đi về phía ngài. Ai ngờ, chiếc xe bỗng rung lên, cả người nàng lao vào người Tư Hành Phong. Tay của nàng không đặt vào đâu mà lại đụng trúng vết thương bên vai trái của ngài khiến ngài khẽ kêu lên một tiếng.

“Vô cùng xin lỗi, Hầu gia...” Nàng liên tục đưa lời xin lỗi.

Hoàn toàn nằm ngoài dự liệu, Tư Hành Phong chẳng hề tức giận, nhẹ nhàng kéo nàng ngồi cạnh bên mình, trầm giọng “Nếu cảm thấy không thoải mái thì hãy tựa lên bờ vai của ta rồi nhắm mắt nghỉ ngơi, chỉ cần nhắm nhin nhiều nhất là nửa canh giờ nữa sẽ tới nơi thôi.”

Nàng khẽ nghiêng đầu, nhẹ nhàng tựa lên bờ vai ngài, cảm nhận được cánh tay ngài đang ôm chặt lấy thân người, thậm chí nàng còn cảm nhận được hơi thở nhẹ nhàng của ngài. Nàng căng thẳng tới mức hai tay không ngừng nắm chặt y phục.

Được tựa vào vai ngài, nàng cảm thấy vô cùng an tâm, mặc cho chiếc xe ngựa không ngừng lắc, nàng vẫn nhắm mắt chìm vào giấc ngủ.

Đến lúc nàng mở mắt thì hai người đã tới nơi.

Hạ Phẫm Dư nhảy khỏi xe ngựa, liền thấy hai pho sư tử đá điêu khắc tinh tế, sinh động bằng bạch ngọc nhỏ được đặt trước cửa, bên tường trồng những rặng trúc xanh rì, bất giác nhớ tới Nam Viện trong phủ Hầu gia.

Nàng ngẩng đầu nhìn tấm biển phía trên, trên đó có viết hai chữ màu đen lớn “Tô Viên”, nét chữ mềm mại, uốn lượn nhưng không hề đánh mất vẻ thoát trần phiêu linh.

Nét chữ này nhìn rất quen, hình như nàng đã thấy ở đâu rồi...

“Còn đứng ngây ra đó?” Tư Hành Phong quay sang nhìn nàng rồi bước vào bên trong.

Là chữ của Hầu gia.

Hạ Phẫm Dư định thần, nhanh chóng bước theo sau Tư Hành Phong.

Một lão bá mặc y phục màu ghi đi trước dẫn đường, Hầu gia đi rất nhanh.

Hạ Phấm Dư theo sau, cả dọc đường chỉ thi thoảng mới dám liếc sang nhìn cảnh vật trong viên. Cách bài trí, bố cục ở đây khác nhiều so với phủ Bình Viễn hầu, cảnh vật lại càng tú lệ, tươi đẹp. Các đình nghỉ cao hơn, hành lang đi lại uốn lượn, không nhìn thấy tận cùng.

Nô tì, người hầu đi đi lại lại rất nhiều, thấy Tư Hành Phong đều cúi đầu hành lễ.

Hạ Phấm Dư không khỏi nghi hoặc trong lòng, cảnh tượng chẳng khác biệt so với trong phủ Hầu gia, chỉ có điều ở đây đông người hơn mà thôi.

Lại đi ngang qua một rừng trúc, sau đó tiến đến trước một căn phòng, Tư Hành Phong mới dừng bước, đưa tay ra hiệu cho vị lão bá kia rồi nói “Làm phiền Hồng thúc rồi. Xin hãy mang tới cho ta hai chậu nước ấm, ta với cô nương này cần phải rửa ráy, tẩy bụi trần.”

Vị lão bá được gọi là Hồng thúc kia gật đầu, sau đó quay người rời khỏi.

Hạ Phấm Dư nhìn hành động của hai người, sau đó lại quay người nhìn theo bóng dáng rời đi của Hồng thúc, đột nhiên Tư Hành Phong đứng phía sau lên tiếng “Hồng thúc tuy rằng tàn tật nhưng mà vô cùng đôn hậu, thật thà.”

Nàng liền quay đầu hỏi “Không phải Hầu gia nói sẽ tới gia trang Hải Đức à? Tại sao đột nhiên lại đến nơi đây?”

“Nếu ta nói đây là một phần của gia trang Hải Đức thì sao?” Ngài lạnh nhạt đáp.

Hạ Phấm Dư nhìn ngài, trong lòng không ngừng hồi tưởng lại tình hình trước đó, tất cả mọi người thấy ngài đều cúi đầu hành lễ, thậm chí ngay khi hai người bước vào Tô Viên cũng không hề thấy chủ nhân ra tiếp đón, cũng chẳng thấy kẻ dưới nào vào trong bẩm báo... vậy thì... trong đầu nàng liền nhá lên một suy nghĩ.

“Ồ, vậy tại sao không nhìn thấy chủ nhân của gia trang Hải Đức vậy...”
Thực ra nàng rất muốn hỏi xem ngài có phải là chủ nhân ở nơi này hay không?

Tư Hành Phong quay sang nhìn nàng, trên môi thoát ẩn thoát hiện nụ cười. Trước khi quay người bước đi, ngài chỉ nói đúng một câu “Một lúc nữa hầu hạ ta tắm rửa.”

Hầu hạ ngài tắm rửa...

Hai má Hạ Phấm Dư bỗng nhiên đỏ ửng, thẹn thùng mím chặt môi.

Sau khi dùng bữa tối, Tư Hành Phong ngồi đánh cờ một mình trong đình, Hạ Phấm Dư đứng một bên im lặng không nói tiếng nào, im lặng đến mức người khác khó lòng cảm nhận được sự tồn tại của nàng.

Đột nhiên, phía ngoài đình truyền tới tiếng bước chân vội vã, tiếp theo đó là giọng nói ồm ồm vang lên “Hầu gia, ngài không sao chứ...”

Hạ Phấm Dư thấy Quan Quần, có phần bất ngờ.

Tư Hành Phong đặt một quân cờ xuống, nhìn về phía Quan Quần lạnh nhạt lên tiếng “Người tới rồi à.”

“Hầu gia...” Quan Quần lại lên tiếng.

Tư Hành Phong liền đáp “Ta rất khỏe.”

“Hầu gia...” Quan Quần lại gọi tiếng nữa, rồi nhìn về phía Hạ Phấm Dư.

Hạ Phấm Dư thấy vậy cúi người hành lễ rồi rời khỏi.

Lúc này, Quan Quần mới lên tiếng “Sau đó Quan Quần mới biết chuyện Hầu gia nhảy xuống dòng Kinh Hà. Hôm đó, sau khi chia tay Hầu gia,

thuộc hạ luôn đi theo bảo vệ Vũ đại nhân. Đúng lúc sát thủ đuổi theo truy cùng giết tận bọn thuộc hạ, đột nhiên xuất hiện một đội nhân mã...”

Khoảnh khắc nghe được thông tin này, Tư Hành Phong không khỏi nhướn mày.

Quan Quân lại nói “Là Cảnh Trung dẫn theo ám vệ của Hoàng thượng. May mà bọn người Cảnh Trung đến kịp thời, nếu không Quan Quân cùng Vũ đại nhân đã bỏ xác nơi rừng núi hoang sơ. Cả đội binh mã người chết kẻ bị thương, sau cùng chỉ còn lại mỗi thuộc hạ với mấy người bọn A Đạt. May mà sau đó đám ám vệ kia trở thành đội quân mới hộ tống Vũ đại nhân cùng bảo kiếm Huyền Anh tới kinh thành nên mới được an toàn.

Thuộc hạ cùng Cảnh Trung đã men theo hai bên bờ sông để tìm kiếm Hầu gia, thế nhưng làm cách nào cũng chẳng thể tìm được, lại sợ làm lỡ mất hành trình của mọi người, nên đành bỏ cuộc, rời khỏi đó trước. Tiếp đó Cảnh Trung liền cho phi cấp truyền thư nói là nhật được một mũi tên bên bờ Kinh Hà, chắc là Hầu gia không sao hết nên bảo Quan Quân tới Tô Viên đợi ngài. Thuộc hạ đã chờ ở đây suốt bảy ngày trời, nhưng không hề thấy Hầu gia tới. Lúc này nghe tin Hầu gia quay về, Quan Quân cuối cùng cũng có thể an tâm phi ngựa liên hồi tới đây.”

Tư Hành Phong nghe xong liền vỗ vai Quan Quân an ủi “Ta không sao hết. Có lẽ ông trời cảm thấy đã thiếu nợ ta quá nhiều, cho nên giữ lại tính mạng này cho ta. Ta nói rồi, ta sẽ không dễ dàng chết đâu. Chuyện triều cống thế nào rồi?”

Quan Quân lập tức đáp “Hôm trước, Vũ đại nhân đã mang bảo kiếm Huyền Anh dâng lên thánh thượng của hoàng triều Kim Bích. Hoàng thượng tỏ ra vô cùng hài lòng với bảo kiếm Huyền Anh, còn ban thưởng cho chúng ta rất nhiều kì trân dị bảo. Sau lần hiểm nguy ở dốc Bình Dương, Vũ đại nhân quyết định hai ngày nữa sẽ lên đường quay về. Hầu gia, chúng ta có nên tới chỗ sứ thần ở để hội hợp cùng Vũ đại nhân không?”

“Trước mắt chưa cần thiết. Ta đã cho phi cấp truyền thư về, Tây Lăng Xuyên đã biết ta chưa chết. Để phòng bất ngờ xảy ra biến cố, tạm thời chưa thông báo gì cho Vũ đại nhân. Cứ coi như vẫn chưa hề tìm thấy tung tích của ta. Đám sát thủ kia đã tra ra được là do ai phái tới chưa?”

“Đã điều tra ra rồi. Tuy rằng sau khi lũ sát thủ kia bị bắt đều cắn lưỡi tự vẫn, nhưng người chúng ta đã giao đấu với một trong số bọn chúng nhận ra rằng, người này là môn hạ của thái thú Nghiêm Côn.”

“Quả nhiên là hãn.” Tư Hành Phong gõ tay lên mặt bàn đá, đột nhiên nghiêm mặt “Sự việc này đúng là càng lúc càng thêm li kì. Người có biết sau khi gặp đám sát thủ, có người muốn lấy mạng ta, truy sát suốt cho tới tận kinh thành Kim Bích. Hạ Phẫm Dư nói những người này không phải người nước Bạch Hồ lại càng chẳng phải người của hoàng triều Kim Bích...” Ngài ngưng lại, nhìn về phía Quan Quân.

Đã đi theo chủ nhân nhiều năm, Quan Quân đương nhiên hiểu trong lòng chủ nhân đang nghĩ những gì, liền nói “Đám sát thủ đó, Cảnh Trung cũng đã điều tra rõ ràng là người của nước Chu Tước. Còn nữa, Nghiêm Côn có khả năng cũng không phải người của nước Bạch Hồ chúng ta, một vài ngày nữa, Cảnh Trung sẽ truyền tin tức sát thực tới đây.”

“Được. Cho dù là việc tự ý khai thác khoáng sản, rèn đúc binh khí, hay là làm gian tế cho nước khác, ta đều có thể cho Tây Lăng Xuyên một đáp án rõ ràng.” Tiếp theo đây đều là những việc riêng, bây giờ ngài phải nghĩ xem làm cách nào để xử lí bọn người kia. Ngài xua xua tay ra hiệu cho Quan Quân lui xuống, lúc này chỉ muốn một mình tĩnh lặng suy nghĩ.

Quan Quân rời khỏi đình, đi không bao xa liền thấy Hạ Phẫm Dư đang đứng ở phía đầu hành lang.

Hạ Phẫm Dư thấy Quan Quân liền gật đầu ra hiệu.

Đột nhiên, Quan Quần vén tà áo lên, quỳ xuống trước mặt nàng rồi nói “Đa tạ cô nương đã cứu mạng chủ nhân của ta. Đa tạ cô nương đã hết lòng chăm sóc chủ nhân suốt cả dọc đường. Xin hãy nhận một lạy của Quan Quần.”

“Quan Quần, xin huynh hãy đứng dậy. Nếu không có Hầu gia thì ta đã mất mạng mấy trăm ngàn lần rồi.” Hạ Phẩm Dư không biết phải làm thế nào cho phải, vội vã kéo cánh tay của Quan Quần.

Quan Quần đứng dậy nói “Sau này, nếu cô nương gặp chuyện khó khăn gì, chỉ cần mở miệng, nếu có thể giúp được, Quan Quần nhất định sẽ dốc hết sức mình.”

Hạ Phẩm Dư bất giác nhớ lại ngày trước ở Bách Hoa Đường, Cảnh Trung vô cùng áy náy nên cũng từng nói với nàng những câu tương tự. Hai người họ đều là người luyện võ, nhưng luôn mang lại cảm giác khác biệt.

Nàng biết bây giờ từ chối Quan Quần cũng chỉ vô ích, liền lên tiếng đồng thuận “Đa tạ huynh. Nếu ta có chuyện gì cần nhờ huynh giúp đỡ nhất định sẽ mở miệng nhờ vả.”

“Vậy ta xin quay về quán trọ dành cho sứ thần trước, ngày mai sẽ quay lại sau, xin cô nương hãy chăm sóc chủ nhân thật kỹ, nhất thiết đừng để ngài nhiễm phải phong hàn.” Quan Quần nhiều lúc vô cùng lảm chuyện.

Hạ Phẩm Dư bất giác bật cười “Huynh cứ an tâm, đây là bốn phận của người làm nô tì như ta mà.”

“Cáo từ.”

Sau khi Quan Quần rời khỏi, Hạ Phẩm Dư liền quay lại đình, lặng lẽ đứng cạnh bên, nhìn Tư Hành Phong ngồi trong đình đánh cờ một mình.

Ban đêm, gió lạnh hắt hiu.

Vầng trăng treo trên bầu trời cũng dần dịch chuyển sang hướng Tây.

Nàng chọn thời điểm thích hợp nhắc ngài đi nghỉ sớm.

Ngài quay sang nhìn nàng, vút quân cờ trong tay xuống mặt bàn rồi rời khỏi.

TÌNH NÀY ĐÀNH HẸN VỚI GIÓ ĐÔNG

Hoa Thanh Thần
www.dtv-ebook.com

Chương 17: Ngọn Lửa Hận Thù

Sáng sớm hôm sau, Hạ Phẩm Dư gặp một người đàn ông trung niên lạ mặt trong nội viện Tô Viên có tên là Trịnh Hải Đức. Chỉ cần nghe tên, Hạ Phẩm Dư cũng đã có thể đoán ra người này là ai.

Mấy năm trước, Trịnh Hải Đức bởi vì tâm địa lương thiện bị bạn bè hãm hại, đám bạn hữu chiếm đoạt hết toàn bộ gia trình, tài sản, bản thân vất vả buôn bán bao năm mới tích lũy được, ngay cả người vợ cũng bị người bạn chiếm mất. Trong lúc tuyệt vọng, ông liền nhảy sông tự vẫn. Vừa hay gặp lúc Tư Hành Phong về quê tảo mộ mẫu thân, ra tay cứu giúp.

Tư Hành Phong liền nói bản thân cái gì không biết chứ còn báo thù rửa hận là giỏi nhất, cho nên việc này sau khi qua tay Tư Hành Phong xử lí, Trịnh Hải Đức không những lấy lại được gia trang Hải Đức bị mất trước kia, mà số phận của lũ bạn hãm hại ông cũng vô cùng thâm, từ đó trở đi không còn một chút địa vị, chỗ đứng nào ở chốn kinh thành này nữa.

Đối với Trịnh Hải Đức mà nói, Tư Hành Phong chính là phụ mẫu tái sinh, nên quyết dùng cả đời còn lại để báo đáp. Thế nhưng, Tư Hành Phong không cần bất cứ báo đáp gì, chỉ cần một tấm lòng chân thành. mấy năm sau, việc buôn bán trong gia trang dưới quyền quản lí của Trịnh Hải Đức thêm mưu trí hơn người của Tư Hành Phong ngày càng phát đạt, phân bố khắp đại giang nam bắc trong lãnh thổ hoàng triều Kim Bích và trở thành gia trang tư lỵ lớn nhất.

Sau khi Trịnh Hải Đức đi, Hạ Phẩm Dư nhìn về phía Tư Hành Phong một hồi lâu.

Tư Hành Phong nhân lúc nàng thất thần, không để ý đột nhiên ghé mặt sát lại gần khiến nàng giật nảy mình. Bị ngài phát hiện bản thân đang nhìn chăm chăm về phía ngài, nàng ngại ngùng, mặt đỏ tía tai.

Tư Hành Phong cong miệng mỉm cười, tâm trạng cực kỳ vui vẻ, sau đó mới nói đến chuyện chính, bảo nàng vẽ lại bộ dạng của ba kẻ đã gặp mặt tại quán trà lần trước.

Hạ Phâm Dư nghe thấy ngài dặn dò như vậy thì cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Tư Hành Phong thấy vậy liền nói “Tất cả mọi người trong cung đều biết tài năng vẽ tranh tuyệt diệu của người, ngay đến Cư Đại Nhân cũng tốn công tốn sức sai người về hoàng triều Kim Bích mang lọ mực màu vàng cho người, vậy nên việc vẽ lại chân dung ba tên kia là chuyện quá dễ dàng.”

Nàng thu lại thái độ kinh ngạc, đặt giấy gọn ghẽ rồi bắt đầu mài mực. Không đến nửa canh giờ sau, nàng liền đưa mấy bức họa cho ngài.

Ngài nhìn ba bức chân dung, nhếch miệng cười nói “Xem ra người ở trong cung mười năm trời không hề để phí tài năng. Mấy hôm nay, nếu người cảm thấy ở trong Tô Viên nhàm chán thì có thể ra ngoài chợ ngắm nghía, ở đây nhiều trò vui, lạ lẫm hơn ở kinh thành Vân Hồ.”

Sau khi ngài lấy bức chân dung của ba tên kia đi, nàng không hề thấy ngài xuất hiện, bản thân nàng cũng chưa hề đi thăm thú ở bất cứ nơi nào, chỉ ở lại trong Tô Viên viết chữ vẽ tranh, ngoài lúc dùng bữa không hề bước chân ra khỏi phòng nửa bước.

Nàng vốn không quen thuộc chỗ này, nếu gặp phải kẻ xấu, thì thà rằng không ra ngoài còn hơn.

Mãi cho tới khi dùng bữa sáng ngày hôm nay, nàng mới vô ý nghe được mấy nha đầu thì thầm to nhỏ trong Tô Viên “Nghe A Phúc nói, Quan đại ca mấy ngày nay đều ở lại Hiệt Hương Các.”

“Quan đại ca... dù nhìn từ góc độ nào cũng không hề giống với những kẻ dập dờn vờn hoa gheo liểu.”

“Cái này gọi là không thể đánh giá con người qua tướng mạo. Hình như tối qua lại đi, không tin muội cứ đợi mà xem, ít nhất cũng phải qua giờ dùng bữa trưa thì mới quay về Tô Viên.”

“Được, công tử nhà chúng ta vẫn là tốt nhất, trước giờ không hề bước chân đến những nơi như vậy.”

Hiệt Hương Các, cái tên rơi vào tai Hạ Phẫm Dư vừa xa lạ lại vừa quen thuộc.

Hạ Phẫm Dư lặng lẽ ngồi ăn cháo, mãi cho tới khi nhớ ra mình đã nghe ba từ ‘Hiệt Hương Các’ ở đâu, nàng mới vội vã đặt đũa xuống, đứng dậy nhanh chóng rời khỏi.

Hiệt Hương Các, Quan Quân tuyệt đối không bao giờ xuất hiện ở đó một cách vô duyên vô cớ. Mấy hôm nay không nhìn thấy bóng dáng của Tư Hành Phong đâu cả, phải chăng ngài cũng quay lại chỗ đó?

Thảo nào suốt cả sáng nay, mí mắt nàng cứ máy liên tục.

Rời khỏi Tô Viên, nàng bước lên phố lớn, không dám hỏi đường, nàng tự biết Hiệt Hương Các là nơi thế nào.

Theo lời của mấy nha đầu kia, đi ra khỏi Tô Viên, rẽ sang phải, đến con đường cắt ngang thứ ba thì rẽ trái, đến con đường thứ tư thì rẽ sang phải, sau đó đi đến cuối đường thì chính là Hiệt Hương Các.

Suốt cả đoạn đường, nàng cực nhọc chạy, chỉ là càng chạy nhanh thì trái tim lại càng đập mạnh, không ngừng nhìn trái nhìn phải, chỉ sợ mình đi lầm đường.

Mãi cho tới khi tòa nhà treo rất nhiều đèn lồng đỏ hiện ra trước mặt, nàng mới giảm tốc độ. Những chiếc đèn lồng đỏ này chỉ thắp sáng vào lúc màn đêm buông xuống, sẽ khiến cả con phố rực đỏ rạng rỡ.

Nàng còn nhớ mấy tháng trước khi được ngài đưa ra khỏi cung, nơi đầu tiên đi chính là Bách Hoa Đường. Đường phố ở những khu lầu xanh thế này tĩnh lặng nhất là vào buổi sáng, tĩnh lặng như thế ở đây không hề có con người tồn tại. Tuy nhiên chỗ này, càng đi sâu vào trong lại càng ồn ào, huyên náo. Phía trước hỗn loạn, nàng thấy một đám đông đang bu quanh, thậm chí có mấy cô nương y phục xộc xệch, lộ đến cả nửa thân người, ngồi bệt trên mặt đất khóc lóc ì ôi.

Mùi vị khó chịu truyền đến mũi nàng.

Nàng mở to mắt nhìn về phía trước, cột khói nghi ngút bay lên phía trên.

Nếu là mọi khi, nàng nhất định sẽ quay đầu bỏ đi, chỉ có điều lần này nơi khói bốc nghi ngút đó rất có thể chính là nơi nàng cần phải đến.

Nín thở, Hạ Phẩm Dư lại tiến thêm vài bước về phía trước, liền nghe thấy những người đến xem náo nhiệt đang nói “Thật không ngờ chỉ trong một đêm mà Hiệt Hương Các đã cháy sạch không còn gì. Đúng là trận hỏa hoạn tai quái.”

Hiệt Hương Các bị cháy? Chỗ khói bốc nghi ngút mà nàng nhìn thấy chính là Hiệt Hương Các?

Hạ Phẩm Dư chen vào đám đông, trước mặt tòa lầu mấy tầng chỉ còn lại đúng khung, quan phủ ra ra vào vào không cho phép ai lại gần hiện trường. Một đám cô nương y phục xộc xệch ngồi ở bãi đất trống phía trước khóc

lóc, kêu gào “Ôi trời ơi, tất cả tích lũy của ta, bao nhiêu là y phục tuyệt đẹp của ta, sau này ta phải sống thế nào đây...”

Những người đứng xem đều thở dài thương xót “Thật đáng thương quá...”

Hạ Phẫm Dư khẽ khàng hỏi người đứng cạnh bên “Hiệt Hương Các này... rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thế?”

Người đó liền đáp “Ây da, vào khoảng giờ Sửu, không biết tại sao đột nhiên Hiệt Hương Các bốc cháy, sau đó ngọn lửa càng lúc càng dữ dội hơn, bây giờ chỉ còn lại một đống tro tàn.”

Nàng lại hỏi thêm “Vậy có người nào bị chết trong đám cháy không?”

Người kia liền đáp “Đương nhiên là có rồi. Cô nương không nhìn thấy mấy thi thể đen thui được khiêng ra hay sao?”

Một người khác lại nhiều chuyện nói xen vào “Hình như trong mấy thi thể kia có cả thi thể của Uông tú bà nữa đấy!”

Hạ Phẫm Dư vừa nghe thấy tin Uông tú bà của Hiệt Hương Các cũng bị chết cháy liền lạng lẽ rút ra khỏi đám đông.

Đúng vào lúc nàng đang thất thần suy nghĩ mọi khả năng có thể xảy ra thì đột nhiên có người từ phía sau bịt chặt miệng nàng. Hạ Phẫm Dư ra sức vùng vẫy, mãi cho tới khi bị người kia kéo đến một con ngõ kín đáo, bí mật, bàn tay bịt miệng mới thả lỏng ra.

Lúc này bên tai nàng vang lên giọng nói quen thuộc “Là ta đây, đừng kêu lên.”

Là Quan Quân?

Lúc Quan Quần thả Hạ Phấm Dư ra, nàng liền quay đầu nhìn người đàn ông mặc y phục đen, đội chiếc mũ đen che mặt đang đứng cạnh bên Quan Quần, lúc này đang nhìn nàng chăm chăm.

“Tại sao người lại đột nhiên chạy tới đây thế?” Khẩu khí của người này xem ra không được vui cho mấy.

“Ta... bị lạc đường.”

“Lạc đường?” Giọng Tư Hành Phong bỗng vút cao.

“Dạ... ta đi dạo phố, mãi mê quá đến mức lạc cả đường, sau đó nghe thấy người ta nói bị cháy nhà, cho nên mới chạy tới đây, xem chuyện náo nhiệt...” Nàng mím chặt môi nhìn về phía khác.

Thấy ngài bình an vô sự, nàng đột nhiên thở phào nhẹ nhõm, cảm giác những lo lắng nãy giờ trong lòng đều tan biến hết thảy.

“Nơi đây không phải chỗ để người đến xem náo nhiệt, sau này không được phép tùy tiện đến những nơi thế này, mau cùng ta đi ăn sáng.” Tư Hành Phong nắm lấy tay của nàng kéo đi, rất nhanh cả hai rẽ sang một con đường khác.

Ngồi trước một quán mì ngoài trời, Hạ Phấm Dư vẫn còn đang nghĩ, đáng lẽ Tư Hành Phong phải bước vào tầng hai lầu của khách điểm Như Vân trước mặt mới đúng, sao lại ngồi ăn mì ở ngoài đường thế này.

Lúc Tư Hành Phong bỏ chiếc mũ xuống, Hạ Phấm Dư không khỏi kinh ngạc nhìn khuôn mặt lạ lẫm trước mắt, tại sao đang yên đang lành ngài lại dịch dung?

Khuôn mặt lúc này hoàn toàn khác biệt với khuôn mặt ở dốc Bình Dương, lại càng khác xa so với dáng vẻ bình thường, vẫn tuyệt sắc phi phàm như thế. Chỉ có điều làn da đen hơn đôi chút, chứ không hề trắng trẻo

thư sinh, đôi môi cũng không hồng thắm mà dường như dày hơn đôi chút, lông mày cũng rậm đen hơn, cùng với bộ y phục mặc dưới thiếu đi vẻ nho nhã, yếu đuối, thay vào đó là cảm giác oai phong, quyết đoán.

“Người có muốn dùng một bát không?” Tư Hành Phong thấy nàng ngây người nhìn về phía mình, bất giác đưa tay nhẹ vẫy trước mặt nàng.

“Dạ, không cần đâu, ta đã ăn sáng tại Tô Viên rồi mới ra ngoài.” Nàng định thần, vô cùng ngần ngại, bất giác đưa mắt nhìn về phía khác.

“Thật sao? Vừa dùng xong bữa sáng đã vội vã chạy ra đường rồi sao? Thực là quá sớm, ta cứ tưởng người sẽ đợi đến sau bữa ăn trưa cơ.” Ngài nhìn ông chủ tiệm vẫy vẫy tay “Ông chủ, cho hai bát mì lớn.” Ngài một bát, Quan Quân một bát.

Quan Quân đang ngồi ở bàn cạnh bên, đưa mắt nhìn ra xung quanh, chẳng biết đang thưởng thức phong cảnh gì nữa.

Khuôn mặt Hạ Phàm Dư bỗng nóng bừng lên, mím chặt môi, không nói tiếng nào.

Tư Hành Phong đưa mắt nhìn lướt qua nàng, bình thản như không lộ tấm da trên mặt xuống, vớt cho Quan Quân, sau đó quay lại nói với nàng “Như thế này không phải là quen thuộc rồi sao?”

Hạ Phàm Dư thấy ngài khôi phục lại tướng mạo chẳng khác nào phép biến mặt kì diệu trong nhân gian, bất giác thần thờ.

Không lâu sau, hai bát mì lớn được mang lên, lúc này, bàn bên cạnh lại xuất hiện hai người đàn ông đầu tóc, y phục rối loạn, vừa ngồi xuống đã than ngán thở dài.

Một người nói “May mà ta chạy nhanh, nếu không thì đã mất mạng rồi.”

Người kia cũng phụ họa theo “Đúng thế, đúng thế, tối qua may mà không uống quá nhiều.”

“Hãy, thật sự không thể nào hiểu nổi, bao nhiêu năm nay bình an, tại sao đột nhiên lại bốc cháy chứ? Chỉ cần nghĩ tới việc ngân phiếu và y phục của ta đã bị thiêu rụi hết, là trong lòng lại cảm thấy khó chịu. Nếu không làm sao phải mặc bộ y phục rách nát, bản thiêu này ngồi đây ăn thứ đồ này chứ?”

“Huynh đài, tiền tài đều là vật ngoài thân, có tiền mà mất mạng thì còn hưởng thụ cái chó gì. Huynh nhìn Lý ma ma, tú bà lâu năm, mặc vàng đeo bạc, kiếm tiền xương máu của biết bao cô nương, thiếu gia xem, trong kinh thành này có người nào nhiều tiền hơn mụ ta chứ? Huynh nhìn mụ ta xem, hậu quả của tiền nhiều chính là bị thiêu chết ngay tại hiện trường đấy thôi.”

“Đúng thế, tối hôm qua, ta còn nghe cô nương ngủ cùng nói, gần đây không biết Lý ma ma đột nhiên lại hưởng phúc bỗng lai, đã lớn tuổi rồi vậy mà vẫn có đàn ông bỏ tiền ra, chỉ đích danh lên giường cùng mụ ta, hơn nữa lại còn mấy đêm liền nữa chứ! Ha ha... ha ha...”

“Hãy, huynh đài nhầm rồi, ít nhiều Lý ma ma năm xưa cũng từng là hoa khôi tuyệt sắc. Ha ha... ha ha... có điều bây giờ, người ta trong lòng nghĩ gì mình đâu biết được, có người vẫn ham hố của đó thì sao. Lý ma ma người ta vui lòng, có tiền lại sáng khoái, không xuất sơn chiều lòng khách thì có là kẻ ngốc nghếch.”

“Ha ha, chỉ đáng tiếc, đồng ngân lượng đó không chịu được nóng, đều hóa thành tro bụi hết rồi.”

“Đúng thế, đúng thế, có tiền không mạng hưởng thì còn có ích lợi gì. Cho nên mới nói, mấy đồng ghẻ của chúng ta coi như là của đi thay người. Mỳ tới rồi, mau ăn đi, nửa đêm chạy ra ngoài đến bây giờ vẫn chưa có miếng gì vào bụng.”

Hạ Phẫm Dư đưa mắt nhìn sang hai người đàn ông bên cạnh, sau đó lại nhìn biểu hiện trên khuôn mặt của Tư Hành Phong đang ngồi đối diện với mình, ngài vẫn luôn lắng nghe hai người đàn ông kia nói gì. Kể từ khi hai người đàn ông kia bắt đầu nói về chuyện Hiệt Hương Các bốc cháy, nụ cười luôn hiện hữu trên đôi môi ngài, đây là một nụ cười lạnh lùng mà khốc liệt xuất phát từ tận đáy lòng.

Mãi cho tới khi hai người kia ăn mỳ xong rời khỏi, Tư Hành Phong mới quay đầu sang hỏi Quan Quần “Quan Quần, hẹn người ta mấy giờ tới xem vải?”

Quan Quần liền đáp “Dạ bữa giờ Thìn tam khắc ạ.”

“Đi thôi, về gia trang xem sao.” Tư Hành Phong đứng dậy, rời khỏi đó trước.

Hạ Phẫm Dư trả tiền rồi đi theo phía sau.

Gia trang Hải Đức có nhiều cửa hàng ở kinh thành nhất, nơi mà Tư Hành Phong đang ngồi chính là cửa hàng lớn nhất trong kinh thành.

Trong cửa hàng, có mấy vị khách đang chọn lựa vải vóc, chuẩn bị làm y phục cho mùa sau.

Tư Hành Phong đứng ở chỗ cách cửa hàng khá xa mà không vội vã bước vào trong, thi thoảng lại lật xem hàng hóa của những người bày bán hàng rong bên đường. Cứ đứng giết thời gian một lúc lâu, mãi cho tới khi Quan Quần thì thầm bên tai một câu “Người đó tới rồi.”

Hạ Phẫm Dư thấy ánh mắt Quan Quần nhìn về phía cửa hàng kia, liền thấy một chiếc kiệu hạ xuống. Một người phụ nữ mặc y phục màu hồng bước ra từ trong kiệu, bước chân chậm rãi, từ từ tiến vào bên trong cửa hàng.

Tư Hành Phong liền bỏ đồ đang cầm trong tay xuống, quay sang nói với Hạ Phẩm Dư “Mau đi chọn một ít vải để may vài bộ y phục mới.”

Hạ Phẩm Dư cúi đầu nói “Nô tì đã đủ y phục để mặc rồi.”

“Vậy thì cứ mỗi ngày một bộ đi.” Tư Hành Phong lạnh lùng buông một câu sau đó tự mình bước vào bên trong trước.

Quan Quần liền nói “Cô nương mau đi chọn đi, có vị cô nương nào mà không thích mấy bộ y phục đẹp để chứ?”

Hạ Phẩm Dư thở dài một tiếng, mím chặt môi, rồi đi theo phía sau Quan Quần vào bên trong cửa hàng. Ngay lúc bước vào cửa hàng, nàng liền nhìn về phía cách chỗ mình đứng không xa, Tư Hành Phong đang cúi người xuống nhặt chiếc khăn tay màu hồng cho vị cô nương y phục màu hồng khi này “Cô nương khăn tay của cô này.”

Nụ cười tươi tắn trên khuôn mặt của ngài thật chẳng khác nào cơn gió xuân tháng ba, thổi lên mặt người ta vừa mềm dịu lại vừa ấm áp, giọng nói thì quyến rũ, trầm ấm, động lòng khiến cho bất cứ người phụ nữ nào cũng phải tan chảy. Nụ cười như vậy, giọng nói như vậy là thứ mà nàng chưa từng nhìn thấy, cũng chưa từng nghe thấy, có lẽ ngài cũng có lúc cười nói như vậy nhưng đối tượng tuyệt đối không phải nàng.

Kể từ lần đầu tiên gặp ngài, nàng đã biết, nếu ngài có ý định quyến rũ một người phụ nữ thì chỉ cần mỉm cười dịu dàng thôi cũng đã khiến cho người đó hồn bay phách tán, đắm say đắm rồi.

Người thiếu nữ áo hồng thẹn thùng nhận lại khăn tay, cúi đầu tạ ơn, tuy rằng cố ý đưa đôi mắt sáng trong về phía khác nhưng vẫn cứ lén lút nhìn ngài. Khi thấy ngài lại nở nụ cười mê đắm lòng người, liền đưa khăn lên che mặt thẹn thùng, cố ý giả vờ chọn vải.

Hạ Phấm Dư thấy hai người đầu mày cuối mắt, đột nhiên thấy như có gì mắc nghẹn ở cổ không lên cũng không xuống được, vô cùng khó chịu. Nàng thu ánh mắt, cúi đầu bắt đầu xem những miếng vải màu sắc tươi tắn, tuyệt đẹp. Thực ra nàng chẳng hề để tâm đến việc may y phục mới, chỉ có điều ngài đã lên tiếng, ít nhất nàng cũng phải chọn lựa được một vài khúc vải cho phải đạo. Nàng tùy tiện đưa tay sờ vài khúc màu xanh mực cạnh bên mà chẳng mấy để tâm.

“Yến Nhi, người nói xem màu sắc nào thì hợp với ta? Hôm nay ta không muốn chọn màu vàng, màu hồng gì đó nữa...” Người thiếu nữ áo hồng đột nhiên lên tiếng, giọng nói vừa ngọt ngào, vừa mềm mại lại vừa lạnh lót, khiến người ta mát dịu cả lòng.

Câu nói này ngoài mặt thì nói với người hầu bên cạnh, nhưng thực chất lại dành cho Tư Hành Phong.

Ngay sau đó, liền thấy Tư Hành Phong khẽ ho vài tiếng, nói với chương quỳ “Thái thúc, thời gian trước không phải chúng ta nhập một lô vải từ nước Thanh Long về sao?”

Thái thúc liền đáp “Những thứ đó ở ngay phía đối diện, khúc vải mà vị cô nương kia đang đặt tay lên chính là khúc vải sau cùng của lô hàng ấy rồi!”

Người thiếu nữ áo hồng vừa nghe thấy vậy lập tức bước tới gần.

Hạ Phấm Dư đang định rút tay ra thì một bàn tay thon thả trắng muốt đặt lên trên rồi nói “Chương quỳ, ta lấy hết khúc vải này luôn.” Giọng nói mềm mại, dịu dàng, chính là của vị cô nương áo hồng khi nãy.

Theo phản xạ, Hạ Phấm Dư rút tay lại, ngược mắt lên liền thấy vị cô nương áo hồng kia cũng đang nhìn mình.

Theo phép lịch sự, Hạ Phấm Dư khẽ gật đầu.

Người thiếu nữ áo hồng kia không những chẳng đáp lễ lại còn nhìn nàng chăm chăm, sau đó quay lại nói với chường quày “Làm phiền chường quày cho người mang khúc vải này tới Hứa phủ ở thành Tây cho ta.”

Mua xong khúc vải, lúc vị tiểu thư áo hồng đi qua chỗ Tư Hành Phong, khẽ dừng bước đôi chút, ánh mắt sáng trong, nháy mắt cùng ngài đầy tình ý.

Tư Hành Phong nhếch miệng để lộ ra nụ cười hoàn mỹ.

Dùng khăn tay che đi một nửa khuôn mặt, thiếu nữ áo hồng lưu luyến nhìn ngài thêm lần nữa rồi mới bước vào trong kiệu.

Mãi cho tới khi chiếc kiệu đi xa, không còn thấy ánh mắt lưu luyến, đắm say không rời của vị thiếu nữ áo hồng kia, nụ cười ấm áp bên môi của Tư Hành Phong nhanh chóng biến mất, thay vào đó là một nụ cười lạnh giá như băng.

Ngài quay người nhìn Hạ Phẫm Dư đang đứng ngây người bên một khúc vải khác liền nói “Người thích khúc vải đó sao?”

Hạ Phẫm Dư định thần, ngài đang đứng ngay trước mặt nàng, khoảng cách lại quá gần, nàng hoang mang thu lại ánh mắt “Không hề, không có gì đặc biệt cả...” Còn chưa kịp nói ra ba chữ ‘không thích lắm’ thì đã bị Tư Hành Phong lên tiếng cắt ngang.

Tư Hành Phong lật xem một khúc vải màu xanh nước biển, đặt lên vai nàng rồi nói “Đợi đến khi nào người được bốn mươi tuổi thì hãy nghĩ tới việc mặc y phục có màu xanh mực.” Tiếp đó ngài quay người nói với Thái thúc “Thái thúc, hãy mang khúc vải này đến Tô Viên cho ta.”

Dứt lời, ngài liền nhanh chóng bước ra khỏi cửa hàng vải.

Quan Quần nhanh chóng đi theo phía sau.

Hạ Phâm Dư đưa tay sờ lên tấm vải màu xanh nước biển, nhớ lại những lời ngài nói trước đó, bất giác không khỏi rùng mình.

Bốn mươi tuổi? Bây giờ nàng mới gần hai mươi, còn không biết mình thích hợp với y phục màu gì, làm sao mà có thể tính tới chuyện của năm bốn mươi tuổi xa xôi đó chứ?

Đợi đến lúc bản thân được bốn mươi tuổi, ngài đã qua độ tuổi thanh niên cường tráng, không biết lúc đó còn khí thế oai phong, vô song tuyệt sắc như bây giờ hay không? Có lẽ lúc đó ngài sẽ trở thành một lão đầu ốm yếu cầm lún phún đầy râu bạc, hoặc trở thành một ông già béo ị vác theo chiếc bụng to đùng. Vừa nghĩ đến đây, nàng liền bất giác bật cười thành tiếng, chỉ có điều, đầu mày nàng khẽ nhíu lại, nét mặt cũng theo đó mà trở nên nghiêm nghị.

Đến lúc đó, liệu nàng có còn ở bên cạnh ngài nữa hay không? Có lẽ nàng do không chịu nổi những lời nói lạnh lùng, giễu cợt hoặc những trò hành hạ, trêu chọc của ngài mà sớm xuống âm tào địa phủ. Hoặc giả, cuối cùng ngài cũng đã chán ngán với việc giày vò nàng và đuổi nàng khỏi phủ Hầu gia.

Rời khỏi... hình như đã một khoảng thời gian dài nàng không hề nghĩ tới hai chữ này. Trước kia, khi còn ở trong cung cấm, dường như ngày nào nàng cũng nhắm tính xem còn bao lâu nữa thì có thể thoát khỏi chiếc lồng son giam cầm đó. Có lẽ cuộc sống thanh bình, an lạc ở phủ Hầu gia đã khiến nàng dần nảy sinh tình cảm luyến tiếc. Rồi cũng có một ngày nàng phải rời khỏi nơi ấy, chỉ có điều ngày đó rốt cuộc là lúc nào thì bây giờ nàng vẫn chưa thể biết được, mà cũng chẳng cần thiết phải suy nghĩ nhiều như vậy. Gần đây, có quá nhiều thứ khiến nàng phải suy nghĩ, ngay bản thân cũng không biết rốt cuộc mình đang nghĩ những gì, trong lòng lúc nào cũng rối như tơ vò, dù có gỡ thế nào cũng chẳng được.

Đột nhiên, ngoài cửa vọng vào tiếng gọi “Phẩm cô nương, đến lúc phải đi rồi!” Là Quan Quân thúc giục.

Nàng định thần, có lẽ Hầu gia thấy nàng không theo sau, cảm thấy bực bội nên sai Quan Quân quay lại gọi nàng .

Nàng lại sờ vào miếng vải màu xanh nước biển mềm mại trong tay mình lần nữa, đây quả thật là một miếng lụa đẹp, dùng để may y phục cho một nô tì như nàng phải chăng là quá lãng phí? Thế là, nàng than dài một tiếng, đặt miếng vải xuống, bước ra bên ngoài.

Vừa dùng xong bữa trưa, Vân Nương, người may y phục nổi tiếng nhất chốn kinh thành đã tới. Nghe nói y phục do bà may độc nhất vô nhị, đảm bảo tìm cả kinh thành này sẽ không ra bộ thứ hai giống như vậy. Hầu hết những tiểu thư nhà quan hay phu nhân danh môn đều tranh nhau đến đặt may tại cửa hàng của Vân Nương, thậm chí ngay cả y phục của Phượng phi nương nương được sủng ái nhất trong hoàng cung Kim Bích cũng đều do một tay bà làm.

Hạ Phẩm Dư giơ tay, ưỡn người chẳng khác gì một khúc gỗ, trong lòng bắt đầu cảm thấy rối như tơ vò. Có nhiều chuyện nàng muốn làm cho rõ ràng, nhưng chẳng thể nào nghĩ ra được, ngược lại càng nghĩ càng thêm rối. Cũng giống như lúc này, vị Vân Nương này không nhận những mối làm ăn tới tấp mà lại chạy tới đây để may đo y phục cho một người hầu thấp hèn đến từ vùng quê như nàng. Nếu Tư Hành Phong muốn nàng cảm thấy bản thân được sủng ái đến mức kinh ngạc thì ‘sủng ái’ đâu không biết, chỉ thấy ‘kinh hoàng’ thì quá nhiều.

Vân Nương dường như thấy mối nghi hoặc của nàng liền nói “Vào năm trước đó, ta theo tướng công về quê tế tổ, không may gặp phải bọn thổ phỉ, nếu không được Tô công tử ra tay cứu giúp thì hai phu thê ta đã sớm thành cô hồn dã quỷ rồi. Cho nên chỉ cần Tô công tử mở lời, cho dù ở chốn chân

trời góc bể, chỉ cần hai phu thê ta có thể làm được thì nhất định sẽ tận sức báo đáp.”

Lúc ban đầu, Hạ Phẩm Dư thấy mọi người trong Tô Viên này đều gọi Tư Hành Phong là Tô công tử chứ không phải là Tư công tử, cảm thấy vô cùng ngạc nhiên, sau đó nghĩ lại, đi đến nơi xa lạ, mai danh ẩn tích là chuyện đương nhiên. Cho nên, khi nghe thấy Vân Nương gọi ngài Tô công tử, Hạ Phẩm Dư không cảm thấy kinh ngạc mấy.

“Ồ, cảm ơn.” Nàng gật đầu cảm tạ, thì ra bà là người được ngài cứu giúp trong lúc hoạn nạn nguy khốn.

Vân Nương lại tiếp tục nói thêm “Ngoại trừ năm trước may một bộ y phục để cảm tạ ân cứu mạng của Tô công tử, cô nương chính là người đầu tiên mà Tô công tử chủ động mở lời nhờ Vân Nương may y phục đấy.”

Hạ Phẩm Dư ngây người chết lặng.

Vân Nương lại nói “Xem ra, cô nương nhất định là ý trung nhân của Tô công tử rồi.”

Hạ Phẩm Dư mỉm cười khốn khổ, vội vã chối bỏ “Không phải đâu, ta chỉ là một nha đầu trong phủ của ngài mà thôi.”

Lần này lại đến lượt Vân Nương ngây người chết lặng, không lâu sau, liền thấy bà bật cười thành tiếng “Làn da và dáng người của cô nương đều rất tuyệt, mặc bộ y phục màu này rất đẹp. Việc khác Vân Nương ta không dám nói, nhưng về việc may mặc thì ta dám đảm bảo sau khi cô nương mặc y phục do ta may xong chắc chắn sẽ xinh đẹp hơn cả mấy vị nương nương trong hoàng cung nữa.”

Hạ Phẩm Dư mỉm cười bình thản, còn xinh đẹp hơn cả các vị nương nương trong hoàng cung sao? Nếu như để cho Hoàng thượng Tây Lăng

Xuyên nghe thấy những lời này, ngài nhất định sẽ nhường mà lên nói với nàng “Ừm, đúng là đẹp, nhưng là vẻ đẹp mang tính chất nhắc nhở!”

Vân Nương đo xong kích thước, trước khi rời đi lại nói “Cô nương xin cứ an tâm, mấy ngày tới Vân Nương sẽ không nhận may hàng của người khác, làm trâu đê suốt sáng sẽ may cho y phục của cô nương.”

“Đa tạ Vân Nương.” Hạ Phàm Dư khom người cáo biệt, sau đó tiễn Vân Nương rời khỏi Tô Viên.

TÌNH NÀY ĐÀNH HẸN VỚI GIÓ ĐÔNG

Hoa Thanh Thần
www.dtv-ebook.com

Chương 18: Bông Hoa Ái Mộ

Mấy ngày sau, đúng như những gì Vân Nương đã hứa, y phục đã sớm được làm xong .

“May mà may gặp, vừa kịp hôm nay có thể dùng được.” Dưới sự thúc giục của Vân Nương, Hạ Phẩm Dư liền thay bộ y phục mới, đứng trước chiếc gương đồng, quả nhiên, Vân Nương nói không sai, gương mặt bình phàm của nàng khi phối hợp với bộ y phục này bỗng trở nên phiêu linh như tiên giáng trần, khiến cho cả người nhìn trông cũng đẹp hơn ngày thường vài ba phần. Hơn nữa vẻ đẹp toát lên từ nàng trông thanh cao mà trầm lặng.

Tư Hành Phong quả thật rất biết cách chọn màu sắc, thứ màu xanh nước biển quả thực rất hợp với nàng. Một con người xưa nay không quan tâm đến y phục bên ngoài như nàng cũng bất giác phải nhìn mình trong gương một hồi lâu.

Lúc Vân Nương chuẩn bị rời đi, nàng định cởi bộ y phục mới, tiến bà ra tận cửa.

Vân Nương giả bộ tức giận lên tiếng “Cô nương đang chê y phục do Vân Nương này làm không đẹp sao? Cô nương phải biết rằng ngay cả thiên kim họ Hứa ở phía Tây thành ngày nào cũng phái người đến nhờ ta may y phục cho mà còn bị ta từ chối đấy. Nếu cô nương mà cởi bộ y phục ra thì sau này dù Tô công tử có ra mặt, cũng đừng mong Vân Nương may cho cô nương một ống tay áo.”

Hạ Phẩm Dư nghe vậy chỉ biết nói “Ta chỉ sợ sẽ làm bẩn mất bộ y phục đẹp này.”

“Y phục làm ra là để cho người ta mặc, nếu sợ bẩn thì còn mặc làm gì? Được rồi, cô nương cứ mặc đi, để chốc nữa Tô công tử đến ngắm tay nghề của ta. Thôi ta phải về đây.”

“Để ta tiễn Vân Nương.”

Hạ Phẩm Dư tiễn Vân Nương ra đến cửa, vừa hay đi qua một hành lang, bất ngờ gặp vị thiếu nữ áo hồng hôm trước gặp tại cửa hàng tơ lụa của gia trang Hải Đức.

Vị thiếu nữ áo hồng vừa thấy Vân Nương liền lớn tiếng gọi “Vân Nương, y phục của ta...”

Vân Nương vừa thấy nàng liền mỉm cười đáp “Thật ngại quá, Hứa tiểu thư, y phục của tiểu thư, ta nhất định sẽ làm xong sớm. Ta còn có việc phải quay về cửa hàng trước. Cáo từ nhé!”

Vân nương đi rất nhanh, để mặc Hứa tiểu thư gọi lớn nhưng bà không hề quay đầu lại nhìn.

Thì ra vị thiếu nữ áo hồng này chính là tiểu thư nhà họ Hứa ở phía Tây thành.

Hạ Phẩm Dư có phần kinh ngạc, tại sao vị Hứa tiểu thư này lại đột nhiên xuất hiện ở Tô Viên?

Hứa tiểu thư nhìn chăm chăm vào bộ y phục màu xanh nước biển trên người Hạ Phẩm Dư một hồi lâu, trong lòng có phần hồ nghi, bộ y phục mà Hạ Phẩm Dư đang mặc trên người nhìn góc độ nào trông cũng giống như được Vân Nương may, đang định mở lời hỏi thì lại bị cắt ngang.

Tư Hành Phong đứng ở phía xa gọi “Bích Nhu.”

Hứa Bích Nhu vừa thấy Tư Hành Phong liền vui mừng chạy nhanh về phía ngài, níu lấy cánh tay rồi hớn hờ gọi tên “Tô Mục, huynh đã chuẩn bị xong chưa? Đợi chút nữa là có thể thả đèn được rồi.”

Hạ Phẫm Dư kinh ngạc nhìn nụ cười hiền hòa, ấm áp trên khuôn mặt của Tư Hành Phong lúc này, nhất thời quên cả thỉnh an ngài.

Bích Nhu? Tô Mục?

Mấy ngày trước tại cửa hàng tơ lụa là lần đầu tiên ngài gặp vị Hứa tiểu thư này thì phải. Chỉ trong có vài ngày ngắn ngủn hai người đã thân thiết đến mức gọi tên rồi. Xem ra những lời mà đám nha đầu trong Tô Viên nói không sai, mấy ngày nay ngài đều ở cùng với thiên kim đại tiểu thư nhà họ Hứa.

Từ trước đến nay ngài không dễ dàng để cho người khác chạm vào người mình, trừ phi được cho phép, nếu không bàn tay của Hứa Bích Nhu còn chưa chạm vào tay áo đã bị ngài vô tình gạt sang một bên rồi. lequydon Bây giờ, Hứa Bích Nhu không chỉ níu lấy tay áo ngài thậm chí còn khoác tay ngài một cách thân mật.

Nàng không hề phủ nhận, bản thân rất thích nhìn thấy nụ cười rạng rỡ hơn là khuôn mặt lạnh lùng của ngài. Thế nhưng chẳng biết tại sao, nàng lại không thích ngài mỉm cười rạng rỡ mỗi lần gặp vị Hứa tiểu thư kia. Nụ cười đó cho dù có dịu dàng, ấm áp, tuyệt đẹp, vào thời khắc này, trong ánh mắt nàng, cực kỳ khó chịu. Rốt cuộc khó chịu ở đâu nàng nhất thời chưa thể nói rõ.

Lòng ngực bức bối, giống như bị vật gì đó đè nặng lên, khiến nàng thấy hô hấp khó khăn.

Hạ Phẫm Dư do dự trong giây lát, liệu có nên tiến lại gần thỉnh an, thế nhưng ngài đang nói chuyện thân thiết với Hứa tiểu thư là vậy, nếu nàng đột nhiên tới cắt ngang thì thật không thỏa đáng chút nào.

Nghĩ một hồi, nàng quyết định rời đi. Chủ nhân gặp khách nếu có sắp xếp ắt sẽ dặn dò từ trước, nếu không dặn dò thì đương nhiên là vì không thích người hầu kẻ hạ làm phiền, phá vỡ bầu không khí thân mật.

Đúng lúc nàng định quay người bước đi, đột nhiên nghe thấy ngài gọi tên mình “Hạ Phẩm Dư.”

Nàng dừng chân, nhìn ngài bằng ánh mắt khó hiểu.

Tư Hành Phong nhìn nàng một hồi lâu, than dài một tiếng, xua tay nói “Tối nay ta sẽ không về ăn tối.” Sau đó, ngài liền rời khỏi cùng Hứa Bích Nhu.

Thì ra ngài chỉ muốn thông báo cho nàng biết tối nay sẽ không về ăn tối, hẹn hò cùng giai nhân, làm sao nàng không hiểu được chứ?

Nhìn theo bóng dáng dần khuất xa của ngài, lòng nàng thoáng lạc lõng, buồn bã.

“Phẩm Dư tử.” Hạ Phẩm Dư đang định đến phòng ngự thiện dặn dò, thì hai người Xuân Đào và Hạ Hà liền chạy tới tìm nàng.

Hạ Phẩm Dư liền hỏi “Có chuyện gì mà hai muội vui thế?”

“Tỷ tỷ có biết hôm nay là ngày gì không?” Xuân Đào hớn hờ cười tít mắt.

Hạ Phẩm Dư khẽ chau đôi mày.

Hạ Hà nói “Là lễ tế hoa thần đó.”

“Lễ tế hoa thần?” Đây không phải lần đầu tiên nàng nghe thấy tên của ngày lễ đẹp này, từ khi còn nhỏ, Hạ Phẩm Dư đã từng nghe cha nói các thị trấn lớn nhỏ ở hoàng triều Kim Bích và ven biên giới nước Bạch Hồ mỗi năm đều tổ chức lễ tế hoa thần một lần. Lúc đó nàng không hiểu đây là

ngày lễ có ý nghĩa gì, cha liền nói, sau này sẽ đưa nàng đi tìm hiểu, đáng tiếc là ý nguyện đó chưa bao giờ thành sự thật.

Xuân Đào liền nói “Người dân vùng Nam Bộ chúng muội chủ yếu sinh sống nhờ bán hoa tươi, mỗi năm vào ngày mừng một tháng ba, mọi người thường tổ chức lễ tế hoa thần, cảm ơn hoa thần đã luôn bảo vệ và ban phúc, mang lại cuộc sống an lành, giàu có cho nhân dân. Sau này tập tục lễ tế hoa thần dần dần lan rộng ra cả nước, hai bên nam nữ có thể bày tỏ tình cảm dành cho đối phương vào dịp này.”

“Vậy chẳng phải gần giống với ngày lễ ăn mỳ hay sao?” Hạ Phâm Dư mỉm cười nói.

Hạ Hà liền đáp “Cũng không phải là giống nhau hoàn toàn. Lễ tế hoa thần chủ yếu là để động viên trai gái bày tỏ tình cảm ái mộ của mình dành cho nhau. Hơn nữa, một lát sau khi qua giờ trưa, quan phủ sẽ cử hành hoạt động tế lễ diễu hành, chọn ra những mỹ nữ tuyệt sắc đóng giả hoa thần, rắc những cánh hoa hạnh phúc cho bách tính. Dù gì công tử cũng không có trong phủ, tỷ tỷ cùng bọn muội ra ngoài xem náo nhiệt nhé, đảm bảo là tỷ tỷ sẽ thích đấy!”

Xuân Đào không nói nhiều, trực tiếp kéo thẳng nàng ra khỏi phủ, còn dắt theo mấy tiểu nha đầu khác trong phủ ra ngoài.

Khi còn ở nước Bạch Hồ, những ngày tết lớn nhỏ trong năm, đều phải ở trong cung cấm, nàng rất nhớ cảm giác vui mừng, hớn hờ mỗi khi đón tết khi còn nhỏ, thế nhưng ở trong cung chẳng thể nào tận hưởng được .

Đi xem náo nhiệt thì đi, cũng lâu lắm rồi nàng chưa có cảm giác này.

Hạ Phâm Dư để mặc cho bọn Xuân Đào, Hạ Hà kéo về chốn đông người. Kể từ sau khi đến hoàng triều Kim Bích, ngoại trừ mấy ngày trước đi tới Hiệt Hương Các thì nàng chưa hề thưởng thức cảnh đẹp chốn kinh thành hoa lệ, náo nhiệt tại đây.

Lễ tế hoa thần, đường to ngõ nhỏ đều ngan ngát hương hoa, khắp nơi đều là những bông hoa tươi tắn, tuyệt sắc. Các cô nương mặc trên người những bộ y phục kiêu diễm, nàng đột nhiên nhớ tới câu Vân Nương nói lúc vừa mới đến đưa y phục, thì ra Vân Nương gấp gáp làm y phục là vì lễ tế hoa thần hôm nay.

Nhìn thấy hoa tươi trái đầy khắp phố, lòng nàng cũng bất giác hân hoan, vui vẻ.

“Phẩm Dư tử, cái này tặng cho tử.” Xuân Đào không biết mua đâu một bông hoa nhét vào lòng bàn tay nàng.

“Cái này...” Nàng đang định hỏi bông hoa này liệu có ý nghĩa gì đặc biệt thì Hạ Hà đã mỉm cười tít mắt, vui vẻ nói “Đợi chút nữa khi hoa thần tới, tử tử nhớ kĩ đấy, phải lạy hoa thần ba cái. Sau đó buổi tối khi quay về phủ, tử tử hãy cắm bông hoa này vào bình hoa trong phòng của công tử, cầu mong hoa thần sẽ phù hộ cho công tử được bình an vạn phúc.”

Hạ Phẩm Dư cảm thấy nụ cười của Xuân Đào với Hạ Hà vô cùng gian tà, liền nhướn mày truy hỏi “Bông hoa này dùng để cầu phúc sao?”

“Đương nhiên là vậy rồi!” Hai tiểu nha đầu nhướn mày hơn hở.

“Vậy còn bông hoa trong tay của hai muội thì sao?” Hạ Phẩm Dư chỉ vào bông hoa trong tay của hai nha đầu, lém lỉnh hỏi.

“À, ai cầu phúc thì người ấy cắm hoa. Tử tử cứ an tâm, bọn muội cũng sẽ cắm hoa vào trong lọ hoa ở phòng công tử.” Xuân Đào trả lời.

Hạ Phẩm Dư nhìn bông hoa hồng thắm trong tay mình, mỉm cười bình thản. Chẳng qua chỉ là một bông hoa, vốn dĩ nên cắm vào lọ hoa trong phòng, có lẽ là do nàng đã suy nghĩ quá nhiều. Lễ tế hoa thần này đích thực là rất đặc biệt.

Trong dòng người tấp nập, không biết ai hét lớn tiếng “Hoa thần tới rồi.”

Tiếp theo đó, liền thấy một đoàn toàn những cô nương xinh đẹp mặc y phục màu hồng ca hát múa may đi tới. Trong đoàn người, có một cô nương thân mặc y phục bằng lụa trắng đứng trên đỉnh kiệu liên tục múa vòng rồi ném những cánh hoa muôn màu từ trên bầu trời xuống.

Những người xung quanh hò hét náo nhiệt, tranh nhau lấy được cánh hoa cầu phúc mà hoa thần vung xuống.

Xuân Đào và Hạ Hà kéo Hạ Phẩm Dự ý bảo nàng hãy mau cầu nguyện.

Hạ Phẩm Dự để bông hoa giữa hai bàn tay rồi chấp lại, âm thầm nguyện cầu, hy vọng Tư Hành Phong... hy vọng ngài... hy vọng ngài có thể được an khang, vạn phúc. Trong lòng nàng bỗng vang lên một giọng nói nhỏ, đột nhiên xuất hiện một mầm hy vọng nhỏ nhoi khiến nàng căng thẳng tới mức mở choàng mắt.

Tuy nhiên lúc này không biết hai đứa Xuân Đào, Hạ Hà đi đâu mất, nàng bị đám đông xô tới đẩy lui, sắp sửa đứng không vững. Đột nhiên, bên cạnh xuất hiện một người phụ nữ vừa cao vừa béo, thúc mạnh vào người khiến nàng bị đẩy ra ngoài, chân không đứng vững lập tức ngã xuống đất.

Nàng ngồi trên mặt đất, nhìn về đám đông đang diên cuồng chen chúc lại nhìn bông hoa trong tay mình, ngây người thần thờ.

May mà bông hoa vẫn chưa bị dập nát. Đã lâu lắm rồi nàng không cảm thấy vui vẻ như lúc này, lúc còn nhỏ, nàng thích nhất là ngày mừng bẩy với tết Thượng Nguyên. Kể từ sau khi nhập cung, cảm giác hoan hỷ, hạnh phúc thế này cứ ngày một rời đi không trở lại.

Đúng vào lúc nàng đang định đứng lên thì đột nhiên một bàn tay to lớn đã đưa ra trước mặt.

Nàng ngậy người ngược mắt nhìn lên, khi thấy khuôn mặt quen thuộc, nàng bất ngờ lên tiếng “Cư đại nhân?” Nàng đưa tay cho Cư Viên Tu, ngài liền nhẹ nhàng dùng sức là có thể kéo nàng đứng dậy.

“Lúc này ta còn tưởng mắt mình bị hoa, không ngờ đích thực là cô nương.” Cư Viên Tu mỉm cười dịu dàng.

“Đa tạ Cư đại nhân, đã ra tay tương cứu đến hai lần.” Hạ Phẩm Dư cúi người hành lễ.

Cư Viên Tu liền nói “Tại sao Phẩm cô nương lại có mặt tại đây? Lễ nào cô nương đi theo đoàn quân hộ tống cống phẩm tới sao? Ta cũng mới quay về kinh thành Kim Bích mấy ngày trước, vừa hay nghe tin Bình Viễn hầu xảy ra chuyện... Thật không ngờ Hầu gia lại có thể gặp phải kiếp nạn nguy nan như thế!”

Thế nhưng nghe khẩu khí của Cư Viên Tu, Hạ Phẩm Dư liền đoán ngay ngài không hề biết gì về chuyện nửa đêm nàng bị Tư Hành Phong tóm lên xe ngựa khởi hành, huống hồ là việc Tư Hành Phong hiện giờ đã bình an vô sự. Chuyện này ngay đến Vũ đại nhân hộ tống cống phẩm mà còn không biết, xem ra Tư Hành Phong nhất định có dự định riêng.

“Ta đến đây để thăm người thân...” Nàng vội vã chuyển chủ đề nói chuyện “Cư đại nhân không phải đang ở nước Bạch Hồ chúng ta hay sao? Tại sao đột nhiên lại hồi quốc?”

Cư Viên Tu ngậy người nhìn nàng, một lúc sau mới ho hắng vài tiếng rồi đưa ánh mắt về phía hoa thần đã rời đi một khoảng xa nói “Cha mẹ thúc giục ta quay về...” Hai chữ ‘xem mặt’ mắc nghẹn ở cổ họng ngài một lúc lâu mà chẳng thể nào thốt thành lời.

“Thì ra là vậy.” Hạ Phẩm Dư cúi đầu, ngắm nghía bông hoa trong tay mình.

Cư Viên Tu đột nhiên đưa bông hoa trong tay mình cho nàng rồi nói “Cái này, ta tặng cho cô nương.”

Nàng ngây lạng người, sau đó đưa tay ra, nhận lấy bông hoa kia, lễ phép đưa lời “Cám ơn đại nhân.”

Cư Viên Tu thấy nàng nhận hoa, trên mặt xuất hiện nụ cười hạnh phúc, đang kích động định nói điều gì đó thì đột nhiên bị một người chen tới cắt ngang giữa chừng.

“Bông hoa này đại nhân cứ giữ lấy cho bản thân đi.” Giữa tiết trời đầu xuân, giọng nói này lạnh như băng, bàn tay mười ngón thon dài, trắng trẻo cầm lấy bông hoa trong tay Hạ Phẫm Dư đưa lại cho chủ nhân ban đầu của nó.

Cư Viên Tu giương mắt nhìn bông hoa được trả lại cho mình liền ngược mắt lên nhìn người bước tới, bất giác trợn tròn hai mắt.

Tư Hành Phong kéo Hạ Phẫm Dư về phía mình, rồi lạnh nhạt nói với Cư Viên Tu “Cư đại nhân, lâu rồi không gặp.”

“Đại nhân...” Cư Viên Tu đột nhiên cảm thấy không biết nên nói gì mới phải.

“Chuyện Tư mỗ vẫn còn trên nhân thế, mong Cư đại nhân có thể bảo mật giúp cho. Tư mỗ vẫn còn việc gấp, xin đi trước một bước.”

Hạ Phẫm Dư vẫn còn chưa định thần lại thì đã bị Tư Hành Phong kéo đi một khoảng xa, để lại một mình Cư Viên Tu đứng giữa đường lớn mặt mày ngơ ngác.

Mãi cho tới khi hai người rời khỏi đám đông ồn ào, Tư Hành Phong mới chịu dừng bước, cúi đầu lờm Hạ Phẫm Dư. lequydonnn^ Quả nhiên là màu xanh nước biển đã tôn lên vẻ trầm lắng, nhã nhặn của nàng, thích hợp

với nàng hơn bất cứ màu sắc nào khác, tay nghề của Vân Nương cũng rất tuyệt.

Hạ Phẫm Dư đối diện với đôi mắt đen láy tràn đầy nộ khí, hoàn toàn không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nàng cảm thấy vô cùng khó hiểu.

Nàng miễn cưỡng mỉm cười rồi tỏ ra bình thản lên tiếng “Tại sao công tử lại xuất hiện tại đây? Không phải lúc này công tử đang ở cùng với Hứa tiểu thư sao?”

Tư Hành Phong không trả lời, vẫn tiếp tục nhìn chăm chăm vào nàng, đôi mắt lạnh như băng, phải một lúc sau, ánh mắt sắc bén đó mới chịu chuyển từ khuôn mặt nàng sang đóa hoa tình nàng cầm trên tay “Bông hoa này là ai tặng cho ngươi?” Ngữ khí lạnh lùng đến mức khiến người đối diện đông cứng lại.

Hạ Phẫm Dư có sao nói vậy “À, đây là do Xuân Đào đưa cho ta. Xuân Đào và Hạ Hà bảo ta sau khi cầu phúc trước hoa thần xong rồi mang cắm vào chiếc bình hoa trong phòng của ngài, như vậy có thể phù hộ cho ngài an khang, vạn phúc.”

Nghe câu nói này, khuôn mặt nghiêm nghị của Tư Hành Phong mới giãn ra đôi chút, sau đó lại đưa một bông hoa tình đang cầm trong tay cho nàng rồi nói “Cầm lấy bông này rồi cùng cắm vào chiếc bình đó.”

Hạ Phẫm Dư nhận lấy bông hoa, trong lòng không khỏi nghi hoặc, nàng nhớ ngài không phải là người tùy tiện lại cắm hoa trong bình.

“Đi thôi.” Tư Hành Phong nắm tay nàng rất tự nhiên.

Suốt dọc đường đi, có rất nhiều cô nương giơ khăn che nửa mặt hoặc đưa tay lên che miệng mỉm cười cùng Tư Hành Phong, thậm chí có mấy vị cô nương to gan còn xông thẳng đến trước mặt họ, đưa bông hoa cho Tư Hành Phong. Thế nhưng, Tư Hành Phong liền đẩy nàng lên phía trước,

đúng vào lúc nàng định nhận hoa thì ai ngờ vị cô nương kia liền tức giận ùng ùng, lườm nàng một cái rồi cầm hoa che mặt bỏ chạy, khiến nàng cực kỳ bối rối.

Cả ngày hôm đó, Hạ Phấm Dư đi theo Tư Hành Phong thăm thú hết mọi ngõ ngách trong kinh thành Kim Bích. Họ dùng bữa tối tại Thái Bạch lâu nổi tiếng nhất kinh kì, lúc này nàng mới hiểu, thảo nào ngài nói không cần phải chuẩn bị bữa tối cho ngài.

Lúc quay về Tô Viên, trời đã tối đen, sao trời lấp lánh phủ khắp bầu trời.

Hạ Phấm Dư cắm một bó hoa lớn vào chiếc bình đặt trong phòng của Tư Hành Phong. Lúc đầu trong tay nàng chỉ có hai bông, nhưng sau đó trên đường về cứ gặp người bán hoa, ngài lại mua hoa liên tục, mua xong vứt sang cho nàng, sau đó thành một bó lớn.

Ngày hôm sau, khi Xuân Đào với Hạ Hà biết được chuyện này liềm mỉm cười chúm chím suốt cả ngày.

Sau nhiều lần Hạ Phấm Dư truy hỏi, cầu cạnh, cuối cùng Xuân Đào mới chịu nói thật “Những bông hoa trong lễ tế hoa thần không phải dùng để cầu phúc, mà dùng để bày tỏ tình cảm với người mình yêu. Phấm Dư tử à, tử cắm một bó hoa lớn như vậy, lời bày tỏ tình cảm này đúng là nhiệt liệt, mạnh mẽ đấy!”

Hạ Phấm Dư vừa nghe cả khuôn mặt liền đỏ bừng bừng như bị thiêu đốt.

Tỏ tình? Hôm qua ngài mua nhiều hoa, đưa cho nàng như vậy, sau đó lại bảo nàng cắm vào lọ hoa trong phòng mình, từ đầu chí cuối ngài là đang trêu chọc nàng, thảo nào hôm qua nụ cười luôn hé trên môi.

Nàng trợn mắt lườm Xuân Đào và Hạ Hà “Hai con ranh này không ngờ lại dám lừa ta? Muốn chết hả?”

“Ha ha... ha ha...” Xuân Đào, Hạ Hà che miệng cười vang chạy khắp nơi chạy trốn.

Hạ Phẫm Dư tức giận đến mức mặt lúc đỏ rực lúc lại trắng bệch.

Lúc này đã gần đến bữa trưa, nàng không còn nhiều thời gian để ‘dạy dỗ’ hai con tiểu nha đầu tinh nghịch kia nữa, đành phải đi đến phòng ngự thiện. Lúc đi ngang qua hoa viên, nàng liền gặp cảnh Tư Hành Phong vui vẻ đi cùng Hứa Bích Nhu.

Tư Hành Phong thấy nàng liền nói “Mau dọn phòng ngự thiện làm mấy món nhắm, sau đó mang đến đình Lãm Túy.”

“Dạ vâng, thưa công tử.” Để hợp tình hợp lí, ở đây nàng không gọi ngài là Hầu gia mà thay vào đó là công tử.

“Nếu không có chuyện gì khác thì đừng đến đình Lãm Túy làm phiền ta với Hứa tiểu thư.” Thấy nàng rời đi, Tư Hành Phong lại nói thêm.

“Dạ vâng, thưa công tử.” Nàng cung kính cúi người hành lễ, sau đó quay người bước đi.

TÌNH NÀY ĐÀNH HẸN VỚI GIÓ ĐÔNG

Hoa Thanh Thần
www.dtv-ebook.com

Chương 19: Yêu Là Đố Kị

Hứa Bích Nhu nhìn theo bóng dáng của Hạ Phẩm Dư, dường như rất để tâm đến bộ y phục trên người nàng, sau đó quay sang Tư Hành Phong “Tô Mục, cô nương vừa rồi là ai thế? Hình như lần trước muội cũng gặp cô nương ấy ở cửa hàng tơ lụa.”

“Là nô tì hầu hạ cạnh bên ta.” Tư Hành Phong mỉm cười dịu dàng, ánh mắt vẫn dán chặt vào bóng hình với bộ y phục màu xanh nước biển ở phía xa kia.

“Ồ...” Hứa Bích Nhu kéo dài giọng nói, sau đó lại tiếp tục “Thì ra là nô tì của huynh à.”

Thế mà nàng lại tưởng người phụ nữ đó là thê thiếp của ngài, thì ra chỉ là một nô tì thấp hèn. Nếu chỉ là một nô tì vậy thì bộ y phục màu xanh nước biển mặc trên người chắc chắn không phải do Vân Nương làm.

Suy nghĩ vậy, nụ cười trên khuôn mặt của Hứa Bích Nhu lại càng rạng rỡ, tươi tắn hơn trước.

“Là nô tì hầu hạ cạnh bên ta.” Câu nói này đồng thời cũng vang lên bên tai Hạ Phẩm Dư.

Nàng nhìn lại bộ y phục trên người mình, lúc này, vị Hứa tiểu thư kia ngay từ lúc mới gặp cho tới khi nàng bước đi đều nhìn chăm chăm vào bộ y phục tuyệt đẹp. Đoan chắc Hứa tiểu thư đang nghĩ một bộ y phục đẹp thế này, một con nha đầu thấp hèn liệu có xứng dùng? Có lẽ ở phủ của người khác thì đám nha đầu, người hầu không được hưởng phúc lợi này, chứ còn ở trong phủ Bình Viễn Hầu gia thì chẳng có gì là không thể. Chỉ cần ngài

hứng thú thì sẽ lập tức sai người làm một bộ y phục tuyệt đẹp cho một ‘nô tì hầu hạ cạnh bên’ như nàng, thế nên cũng chẳng có gì là kì lạ.

Đối với ngài mà nói, nàng chẳng khác gì một con chó, sủng vật lông trắng được Tây Lăng Xuyên nuôi bên cạnh mà thôi, lúc vui vẻ thì con chó đó sẽ được đeo vàng đeo bạc, mặc lụa là, lúc tức giận, con chó đó có thể bị cạo hết lông, bất cứ lúc nào.

Nô tì hầu hạ cạnh bên ? Từ khi mới bước chân vào phủ Bình Viễn Hầu, nàng chỉ là một nha đầu giúp việc ở phòng ngự thiện, bây giờ đã được trở thành nô tì hầu hạ cạnh bên ngài, đúng là cực kỳ bất ngờ. Nô tì hầu hạ bên cạnh Hầu gia đương nhiên địa vị cao hơn nha đầu giúp việc trong phòng ngự thiện. Thế nhưng không biết vì lí do gì, câu nói đó lại chẳng khác gì những chiếc gai nhọn không ngừng đâm vào trái tim nàng, không phải là nỗi đau đớn xé tim gan nhưng lại khiến người ta cảm thấy khó chịu vô ngần.

Đau đớn, tại sao nàng lại có cảm giác như vậy ?

Nàng nhanh chóng bước vào phòng, thay bộ y phục màu xanh nước biển tuyệt đẹp ra, sau đó tới phòng ngự thiện dọn đồ đầu bếp chuẩn bị tiệc rượu.

Nửa canh giờ sau, tất cả mọi thứ đã chuẩn bị đâu vào đấy, nàng liền dẫn theo Xuân Đào, Hạ Hà mang tất cả các món ăn tới đình Lãm Túy.

Ngài đã lên tiếng dặn dò không cho ai vào làm phiền.

Đi qua khu vườn, rẽ trái là đến đình Lãm Túy, dừng lại tại chỗ vào đình, nàng dặn dò Xuân Đào, Hạ Hà đứng đợi bên ngoài, một mình đem các món ăn, chậm rãi bước vào trong.

“Tô Mục, huynh có biết không, hôm qua muội đã đi tìm huynh rất lâu đấy. Rốt cuộc huynh đã đi đâu hả? Lại còn nói mời muội đến Thái Bạch lầu dùng bữa nữa...” Hứa Bích Nhu nhõng nhẽo.

Tư Hành Phong cau chặt đôi mày bình thản nói “Hôm qua đông người quá, nên chúng ta mới bị lạc.”

“Nếu biết trước xảy ra chuyện này, muội sẽ không đuổi theo vị hoa thần đó nữa, người ta chỉ muốn đi chơi cùng huynh mà thôi. Huynh không biết đâu, vào lúc hoàng hôn mỗi ngày khi về đến nhà, trong đầu muội toàn là hình bóng của huynh, làm cách nào cũng không gạt bỏ đi được. Muội biết, cả cuộc đời này muội xong rồi, không thể nào xa cách huynh được.” Hứa Bích Nhu đột nhiên xà vào vòng tay Tư Hành Phong, hai tay vòng qua ôm lấy phần thắt lưng của ngài, dịu dàng lên tiếng.

Tư Hành Phong nhú chặt đôi mày, trong lòng cố gắng hết sức để không đẩy ngay nàng ra khỏi.

Lúc này chưa thể nào đẩy ra được, nhưng vẫn có thể không nhìn, ngài nhắm mắt, lạnh nhạt đáp lại một câu “Ừm! Nhớ huynh thì tốt! Chỉ sợ muội không nhớ tới huynh mà thôi.” Tất cả mọi thứ đều nằm trong dự liệu của ngài. Điều ngài muốn chính là khiến cho Hứa Bích Nhu mê say, đắm chìm với mình.

Hứa Bích Nhu lại cảm thấy ngài đang nói những lời tình cảm chứa chan, liền nũng nịu lên tiếng “Ô Mực, huynh đáng ghét quá đi.” Nói xong liền đưa tay đánh vào ngực ngài một cái, nhưng bàn tay đã bị giữ lại.

Có thể cho người phụ nữ này chạm đến cơ thể ngài thế này đã là cực điểm, nhưng để nàng ta nũng nịu đánh lên ngực mình là chuyện tuyệt đối không thể.

Hứa Bích Nhu then thùng rút bàn tay lại, nhặt một bông hoa tình từ mặt bàn lên rồi nói “Hôm qua, người ta cứ tìm huynh mãi mà không được nên chưa tặng bông hoa này được, hôm nay tặng bù cho huynh này.”

Tư Hành Phong không hề nhận hoa, mà quay lưng lại với nàng, lạnh lùng nói “Mang đi, huynh cứ ngửi thấy mùi hoa là toàn thân sẽ nổi mẩn

ngứa.”

Hứa Bích Nhu giật mình, liền nói “Như vậy...” Nàng vội vứt bông hoa tình trong tay sang một bên, tâm trạng vô cùng tiếc nuối, sau đó lại vòng ra phía trước mặt ngài, tựa vào trước ngực ngài rồi then thùng nói “Cha muội nói muốn gặp huynh...” Nếu Tô Mục đồng ý gặp mặt cha nàng một lần, ấn tượng của cha với Tô Mục sẽ càng tốt hơn, điều này đồng nghĩa với việc chuyện vui của hai người ngày càng tới gần.

Cả người Tư Hành Phong bỗng dừng cứng đờ, trong đầu không ngừng hiện lên khuôn mặt xấu xa tà ác của Hứa Văn Hồ, mở mắt ra, cố gắng đẩy Hứa Bích Nhu ra khỏi người mình, ánh mắt trở nên cực kỳ đáng sợ.

Hứa Bích Nhu tỏ ra nghi hoặc, thận trọng nói “Tô Mục... huynh làm sao thế? Có phải muội đã làm sai việc gì không? Nếu huynh không muốn gặp cha muội thì thôi không gặp nữa, đợi thêm một thời gian nữa cũng được. Muội không vội vã, cha muội cũng không hề gấp gáp.”

Tư Hành Phong quay mặt đi chỗ khác, sau khi bình tĩnh lại, ngài quay sang nhìn Hứa Bích Nhu rồi nói “Không hề, cửa hàng vàng nhà họ Hứa nổi tiếng khắp nơi, huynh đã muốn diện kiến Hứa lão gia danh vang tứ hải từ lâu rồi. Huynh thực sự muốn ‘thỉnh giáo’ đôi điều từ cha muội.” Mặt không đỏ, tim không đập mạnh, lời nói giả tạo tuôn ra trôi chảy, êm xuôi.

“Thật sao?” Hứa Bích Nhu kích động nhìn về phía Tư Hành Phong.

“Ừm.” Khóe miệng cong lên, để lộ nụ cười hoàn mỹ, giọng nói ấm áp đến mức mê hồn. Thế nhưng cho dù ngài có cười thân thiện đến mức nào thì lúc này cũng chỉ có mỗi lòng mình thấu hiểu rõ rệt, nụ cười này chẳng khác nào một ly rượu độc bất cứ lúc nào cũng có thể khiến cho người ta mất mạng chốn hoàng tuyền.

Hứa Bích Nhu nhìn ngài, chỉ thấy đôi mắt thâm sâu của ngài đắm say tình ý. Đôi mắt quyến rũ đó khiến nàng chẳng thể nào đưa mắt nhìn ra chỗ

khác được. Cứ nhìn mãi, nhìn mãi, nàng lúc này dường như đang chìm đắm trong đó. Bất giác, Hứa Bích Nhu nhắm mắt lại đưa khuôn mặt lại gần chỗ ngài.

Đang muốn ngài hôn sao?

Tư Hành Phong lạnh lùng nhìn khuôn mặt đó, có cảm giác muốn đưa tay tát mạnh một cái. Ngài ghét nhất loại phụ nữ không biết liêm sỉ lại chủ động kiểu này. Hành động này của Hứa Bích Nhu khiến ngài nhớ tới cảnh tượng sáu năm trước khi Hạ Chi Lạc cho người bắt trói ngài ở khách điếm, thực sự buồn nôn vô cùng vô tận. Huống hồ cha của Hứa Bích Nhu lại chính là kẻ thù mà ngài muốn chém trăm đao ngàn kiếm?

Cái con nha đầu hảo huyền ảo vọng này đúng là chỉ khiến ngài muốn đá nàng ta đi càng xa càng tốt, thế nhưng lúc này, ngài biết rằng chưa phải thời cơ tốt nhất.

Người phụ nữ đầu heo chỉ biết tham thú mỹ sắc này thực sự là một quân cờ hữu dụng, còn tên ác nhân lang sói vừa to vừa béo, hoang dã vô sỉ, lại yêu quý, cưng chiều đứa con gái duy nhất này chẳng khác nào viên ngọc minh châu trong lòng bàn tay. Nếu ngài hủy hoại viên minh châu này thì chắc chắn tên ác nhân lang sói đó sẽ đau thấu ruột gan. Thế nhưng, ngài không chỉ muốn khiến cho hãn thân bại danh liệt, tan cửa nát nhà mà còn muốn lột da, hút máu, ăn tươi nuốt sống hẳn.

Ngài đã có suy nghĩ trả thủ khoái trá này suốt sáu năm nay. Sáu năm, khoảng thời gian sáu năm thực sự quá dài, khiến ngài đợi chờ đến mức mòn mỏi, xác xơ.

Tư Hành Phong mỉm cười lạnh lùng, đưa tay, định vuốt ve khuôn mặt Hứa Bích Nhu thì nghe thấy tiếng động từ bên ngoài vọng vào, đồ ăn thức uống đổ la liệt trên mặt đất.

Ngài cau chặt đôi mày, phần nộ nhìn ra phía bên ngoài liền nhìn thấy Hạ Phấm Dư khuôn mặt trắng bệch chăm chăm nhìn về phía ngài với Hứa Bích Nhu. Ngài đẩy mạnh Hứa Bích Nhu ra một bên, đôi môi mím chặt, định mở miệng nói điều gì đó, thế nhưng sau cùng lại thôi, đôi mắt tức giận, phần nộ này giờ đã mềm mỏng xuống nhiều, nhưng đôi mày vẫn cứ cau chặt.

“Nô tì đáng chết.” Hạ Phấm Dư quỳ rạp xuống đất, vôi vĩa thu dọn số bát đĩa rơi vỡ trên mặt đất.

Bàn tay nàng run run, tập trung tinh thần để nhanh chóng thu dọn tàn cuộc, thế nhưng đầu óc lại chẳng chịu nghe theo lí trí, trong mắt nàng lúc này không ngừng hiện lên hình ảnh Hứa Bích Nhu nằm trong vòng tay của ngài. Bỗng dưng, ngón tay của nàng bị mảnh vỡ cửa vào, máu tươi lập tức bật ra, chảy xuống. Nàng ngậy người nhìn vết thương không ngừng tuôn máu, nhưng chẳng thể để tâm nhiều, hoảng loạn thu dọn lại số bát đĩa, thức ăn bị đổ.

Tư Hành Phong bước ra ngoài, thấy bọn Xuân Đào, Hạ Hà đang đứng bên ngoài, quát lớn “Người đâu? Còn không mau vào đây thu dọn hay sao?”

Xuân Đào và Hạ Hà nghe thấy tiếng thét tức giận của chủ nhân liền vôi vĩa chạy tới, cùng Hạ Phấm Dư thu dọn.

Hạ Phấm Dư càng lúc càng cúi đầu thấp hơn, luôn miệng nói “Nô tì đáng chết! Bây giờ nô tì sẽ đến bảo phòng ngự thiện chuẩn bị những món ăn mới.”

Tư Hành Phong thấy nàng đã thay bộ y phục khác, tuy không phải màu xanh ghi nhạt nhẽo như mọi khi, nhưng cũng chẳng đẹp đẽ gì, ngón tay lại còn đang chảy máu, tức giận hét lên “Không cần nữa, chỗ này không cần người hầu hạ nữa, mau lui xuống đi.”

Sắc mặt Hạ Phấm Dư lúc này trắng bệch như thể chẳng còn giọt máu. Nàng vội vã đáp lại “Dạ thưa công tử...” Nói xong, nàng liền nhanh chóng đứng dậy rời khỏi.

Máu huyết toàn thân trong giây lát dường như nóng rực ruộn trào trong cơ thể, chảy ra ngoài theo vết thương. Đầu óc nàng từ nãy đến giờ vẫn ong ong khó chịu. Hạ Phấm Dư bước đi nặng trĩu, hai chân mềm nhũn không còn chút sức lực, yếu ớt rệu rã lê từng bước một, đi mãi đi mãi, suýt chút nữa thì ngã xuống đất.

Hành động của ngài lúc nãy... là muốn hôn Hứa tiểu thư sao?

Mọi người nói chuyện vui giữa ngài với Hứa tiểu thư sắp tới, lúc đầu, còn tưởng đó là tin đồn thất thiệt, thế nhưng vừa rồi, nghe lời nói của ngài như thể chỉ muốn đến phủ họ Hứa xin hỏi cưới luôn thôi. Nàng thậm chí còn tưởng mình nghe lầm. Chỉ trong thời gian có vài ba ngày, ngài với Hứa tiểu thư đã đi đến mức bàn chuyện hôn nhân rồi sao?

Thì ra, ngài vẫn có thể yêu thương người khác, hơn nữa, người mà ngài phải lòng lại là một phụ nữ vừa mới quen biết chưa lâu. Lẽ nào đây chính là câu ‘nhất kiến chung tình’ mà mọi người thường nói?

Thế nhưng, vị tiểu thư nhà họ Hứa kia luận về tướng mạo khí chất đều không phải là tốt nhất, thậm chí thua xa những tiểu thư nhà quý tộc hay quan lại trong kinh thành Vân Hồ, luận về cử chỉ ỡng ẹo, éo lá quẩn lấy ngài, nàng càng không thích ánh mắt thâm tình, đăm đõi của ngài dành cho Hứa tiểu thư, lại càng không thích ngài mỉm cười một cách dịu dàng, đượm tình...

Nàng không thích, không thích, rất không thích. Thế nhưng nàng không thích điều gì chứ? Chán ghét điều gì chứ? Ngài nói rằng nàng chỉ là một nô tì hầu hạ cạnh bên, ngài thích ai là việc của riêng ngài, cần gì để tâm đến việc nàng có thích hay không?

Trước kia nàng chưa từng rơi vào tâm trạng thế này, từ lâu nàng luôn bình thản, lạnh lùng đối diện với mọi chuyện, chẳng bày tỏ rõ ràng cảm xúc hỷ nộ ái ố với bất cứ chuyện gì. Thậm chí có khoảng thời gian, nàng còn thấy bản thân đúng là một người máu lạnh vô tình. Thế nhưng tại sao khi nhìn thấy cảnh ban nãy, nàng đột nhiên để mất kiểm soát như vậy, lại làm rơi vỡ bát đĩa, không những tức giận mà còn bi thương?

Lúc còn trong cung cấm, nàng thường thấy những phi tử kia vì tranh giành sủng của Hoàng thượng mà ghen ghét đố kỵ đến phát điên, suốt ngày trút giận lên cung nữ, người hầu, lời nói giống y như những lời nàng vừa nghĩ trong lòng ban nãy.

Sở dĩ nàng như vậy là vì nàng đang đố kỵ...

Sự thật này khiến nàng không dám tin mà kinh ngạc. Không, đây nhất định không phải là nàng, trước giờ nàng chưa bao giờ như vậy, nàng không phải con người như thế, con người này nhất định không phải nàng.

Ở phía không xa, Quan Quần thấy Hạ Phẫm Dư mặt mày trắng bệch, ngón tay còn đang chảy máu liền tiến lại gần, quan tâm gặng hỏi “Phẫm cô nương, cô không sao chứ? Tại sao ngón tay cô lại chảy máu thế kia, có cần đi gọi đại phu tới đây không?”

Hạ Phẫm Dư ngạc nhiên, nhanh chóng định thần, thấy Quan Quần giống như thế đột nhiên nhìn thấy ma quỷ, quay người chạy theo một hướng khác, cũng chẳng biết lấy đâu ra sức lực, đôi chân càng bước càng nhanh.

Quan Quần thấy bộ dạng của nàng, nhất thời chẳng hiểu đầu đuôi sự việc ra sao.

Phẫm cô nương vốn dĩ là người dù trời có sập xuống cũng không thể hiện quá nhiều cảm xúc, hôm nay sao lại phản ứng như vậy?

Hạ Phâm Dư chạy thục mạng, mãi cho tới khi về được phòng mình, nàng liền đóng chặt cửa lại. Tựa vào cánh cửa, đưa đôi mắt vô thần nhìn về phía đối diện. Không khí đột nhiên trở nên loãng toẹt, nàng vội vã hít thở, sau đó lại hít sâu một hơi để tâm trạng bình tĩnh lại.

Lúc này, đôi chân nàng dường như mất đi mọi sức lực, bất giác ngồi thượt xuống. Nàng đưa tay đặt lên lồng ngực mình, giảm bớt nỗi đau đớn khó lòng chịu đựng, dường như bị người ta dùng dao cắt đi một miếng thịt, tất cả còn lại là vết thương sâu hoắm, không ngừng tuôn trào máu tươi.

Mấy hôm trước, khi nàng thấy tình cảm sâu lắng, ấm áp, dịu dàng mà ngài dành cho Hứa Bích Nhu trong hoa viên, trong lòng cảm thấy như bị một hòn đá đè nặng. Hôm nay gặp Hứa Bích Nhu, lòng nàng lại không thoải mái, khi này, thậm chí một người ít khi để xảy ra lỗi lầm như nàng vừa nhìn thấy ngài mỉm cười dịu dàng với Hứa Bích Nhu, thì thầm nói những lời ngọt ngào, nàng liền nếm được mùi vị tim đau như kim châm, cho nên mới hoang mang mà chân tay vụng về, đánh vỡ bát đĩa.

Tính tình thất thường, tất cả mọi thứ đều chưa từng xảy ra trước kia.

Mấy ngày hôm nay, cả ngày nàng hoảng hốt, mệt mỏi, ban đêm thường nằm mơ những giấc mơ kì lạ. Trong mơ, nàng đi khắp nơi tìm kiếm đồ vật, thậm chí nàng còn chẳng nhớ rõ mình muốn tìm thứ gì, cũng chẳng biết vật đó đang để ở đâu, mơ màng mà bất lực, vùng vẫy mãi cho tới khi tỉnh giấc, mới nhận ra chỉ là một cơn ác mộng.

Bây giờ, cuối cùng nàng đã hiểu, tâm trạng thấp thỏm bất an là thế nào.

Cảm giác trong lòng khát vọng vô cùng nhưng lại chẳng thể nào đạt được, khiến nàng khó lòng chấp nhận được hiện thực, chính là nàng đã phải lòng một người đàn ông mà nàng không nên và không thể yêu. Cho nên, khi thấy ngài đối xử dịu dàng, tình cảm với một người phụ nữ khác, sự đố kỵ mãnh liệt trong lòng khiến nàng mất đi mọi lí trí ngày thường vốn có.

Có lẽ ngay từ lúc ở trong điện Ngọc Hoa, lần đầu tiên gặp mặt ngài, trái tim bình tĩnh, thản nhiên trước mọi chuyện trước kia đã không còn đập như trước nữa. Có lẽ lúc đó nàng không hề biết khoảnh khắc đó nàng đã động lòng. Có lẽ nàng cũng không biết rằng, thực sự nàng luôn cố gắng hết sức để kìm nén khát vọng muốn nhìn ngắm ngài, sau khi kìm nén khát khao đó, sẽ có thể trốn tránh được nỗi mong muốn nhắc tới ngài khi nói chuyện cùng người khác, đem chôn thứ tình cảm mãnh liệt đó vào chỗ khó chạm tới nhất, khó tìm thấy nhất trong trái tim mình, để cho nó không thể sinh sôi nảy nở.

Có thể lần cưỡng ép trong Bách Hoa Đường nàng hận ngài, thế nhưng lần sau ở biệt viện Thanh Phong là nàng chủ động mở miệng cầu xin ngài, thực sự chỉ bởi vì đã trúng phải Băng Hỏa Lưỡng Trùng Thiên? Không cầu xin ngài, nàng vẫn có thể cầu xin người đàn ông khác, vốn dĩ trình tiết không phải là thứ nàng coi trọng nhất. Chỉ là trong lòng nàng mới thấu hiểu rõ nhất, nàng không thể tiếp nhận người đàn ông khác, cho dù ngài đã tổn thương nàng bằng những lời nói cay độc, lạnh lùng. Có lẽ bắt đầu từ lúc đó, trái tim nàng đã chẳng thể nào chấp nhận bất cứ người đàn ông nào khác, chỉ có điều nàng không nhận ra mà thôi.

Tại dốc Bình Dương, hết lần này đến lần khác ngài cứu nàng thoát chết khỏi đám sát thủ máu lạnh, thậm chí còn đỡ thay cho nàng một mũi tên chí mạng, nàng chẳng thể nào kìm nén nỗi nước mắt thôi tuôn trào mãnh liệt. Nàng yếu đuối khóc lớn thành tiếng. Có lẽ chính mũi tên ấy đã mở chiếc khóa trái tim mà nàng đã khép kín bao năm. Điều nàng nghĩ đến không còn liên quan tới việc liệu mình có chết hay không mà là sợ hãi ngài sẽ cứ như vậy mà từ giã cõi đời.

Ngài ôm nàng nhảy xuống dòng Kinh Hà, khoảnh khắc năm ngón trong vòng tay ngài, lần đầu tiên trong đời nàng cảm thấy nếu cứ như vậy mà chết đi thì cũng cam tâm tình nguyện.

Ngài từng hỏi nàng tại sao không bỏ đi, tại sao lại phải cứu ngài, nếu bỏ đi, nàng sẽ được tự do, khả năng ngài tìm nàng về để giày vò, hành hạ gần như bằng không. Nàng biết, nàng đương nhiên biết, bởi vì nếu nàng bỏ đi, sau này sẽ không bao giờ còn cơ hội gặp lại ngài nữa. Cũng vào lúc đó, nàng không còn muốn có được tự do nữa, mà trong đầu chỉ toàn là suy nghĩ liên quan đến ngài mà thôi.

Mấy ngày sống trong sơn động, tuy rằng đó chính là khoảng thời gian mệt mỏi nhất, tuyệt vọng nhất trong cuộc đời của mình, thế nhưng ngài lại cho nàng cảm giác ấm áp xưa nay chưa từng có. Cho dù mấy ngày liền phải ăn quả dại đắng chát để kéo dài sự sống, nhưng trong lòng lại cảm thấy như mật ngọt. Chỉ một khoảnh khắc, nàng thậm chí còn có một suy nghĩ hoang đường là họ cứ như vậy mà sống ở nơi rừng hoang núi thẳm cả cuộc đời này, thế nhưng suy nghĩ ấy chỉ kéo dài trong khoảnh khắc ngắn ngủi bởi vì đó là điều không tưởng.

Ngài đã cướp đi tự do của nàng, đoạt đi sự trinh trắng của nàng, đoạt đi tình yêu của nàng và đoạt luôn cả trái tim trong sáng của nàng nữa.

Nàng đã phải lòng ngài, yêu người đàn ông mà ngày nào nàng cũng nghĩ đó là một thứ kịch độc, khiến người ta phải rơi xuống địa ngục.

Ngài chẳng bao giờ nói lí lẽ, lúc nào cũng như hung thần ác sát, thi thoảng, khó khăn lắm thì mới thể hiện một vài cử chỉ, lời nói ấm áp, lúc bị bệnh nặng yếu ớt, bất lực thì khiến người ta phải đau lòng, xót xa. Nàng hoàn toàn không thể nào hiểu được, rốt cuộc từ lúc nào ngài đã chiếm vị trí quan trọng nhất trong trái tim mình.

Giọng nói trầm ấm như cơn gió đầu xuân, nụ cười tuyệt đẹp, đắm say lòng người, ngài đã tặng cho nàng đoạn ký ức ở trong sơn động ấy. Trọn đời trọn kiếp này nàng sao có thể quên? Thế nhưng tất cả mọi thứ, mới chỉ trong thời gian ngắn ngủi vài ngày đã thuộc về một người phụ nữ khác. Thì ra nàng có thể đổ kị, ganh ghét người khác đến mức này.

Rồi cũng có một ngày ngài sẽ lấy vợ sinh con, cho dù đó không phải là Hứa tiểu thư thì cũng là một người phụ nữ khác.

Trong giấc mộng hàng ngày, thứ nàng vẫn luôn tìm kiếm, muốn có được không ngờ lại chính là ngài... Cảm giác nhìn không thấy, đoạt không được chẳng khác nào trái tim đang bị kiến nhấm từng chút từng chút một.

Nàng vốn tưởng rằng cả cuộc đời này sẽ không bao giờ động lòng trước ai, thế nhưng không ngờ giờ lại trở nên tham lam đến vậy. Nàng phải làm sao đây?

Nàng đưa tay ôm chặt lấy hai chân, úp mặt vào gối, nước mắt không kiềm được tuôn rơi.

Sau khi mọi người thu dọn gọn gàng, sạch sẽ đình Lãm Túy xong, Tư Hành Phong chẳng còn tâm trạng ứng phó cùng Hứa Bích Nhu, liền tìm đại một lí do tiễn Hứa Bích Nhu về nhà. Lúc này, tâm trí ngài toàn là hình ảnh Hạ Phẫm Dư, bóng dáng hoảng loạn, thất thần của nàng khi làm rơi khay thức ăn. Đây cũng là lần đầu tiên ngài nhìn thấy hình ảnh đó của nàng.

Bất ngờ thấy chủ nhân và người phụ nữ khác tình cảm, thân thiết với nhau, cho nên mới phản ứng vậy sao? Không đúng, tuyệt đối không phải vậy.

Trước mặt nàng, Tây Lăng Xuyên cũng lâm hạnh, sủng ái các mỹ nhân, phi tần trong hậu cung không biết bao lần, ngài tin chắc nàng thậm chí còn chẳng buồn nhíu mày.

Tư Hành Phong muốn làm rõ chuyện này, rốt cuộc phản ứng đó của Hạ Phẫm Dư là có ý gì?

Ngài chấp tay sau lưng, đứng trong đình đưa mắt nhìn về rặng trúc tung bay trong gió phía xa, đắm chiêu suy ngẫm.

Bỗng phía sau vang lên tiếng bước chân quen thuộc, là Quan Quân.

Ngài quay người, Quan Quân nhanh chóng tiến lại hành lễ.

Tư Hành Phong liền nói “Có chuyện gì thế?”

“Lúc này thuộc hạ vừa nhận được phi cấp truyền thư từ trong cung tới.”
Quan Quân vừa nói vừa đưa bồ câu đưa thư tới.

Tư Hành Phong rút ống trúc buộc bên chân bồ câu xuống, mở ra, trên đó có viết “Lâu ngày ái khanh không quay về, quả nhân vô cùng nhớ thương, cho ái khanh thêm thời gian một tháng nữa. Vô cùng mong nhớ.” Phía cuối của bức thư còn vẽ một mặt cười.

Từ khi ngài gặp phải thích khách, sau đó an toàn đến hoàng triều Kim Bích, đã lãng phí không biết bao nhiêu thời gian. Ban đầu Tây Lăng Xuyên vốn dĩ cho ngài hạn định một tháng, chỉ còn một vài ngày nữa là thời gian một tháng trôi qua. Bây giờ lại cho ngài thêm một tháng nữa, đó đã là giới hạn cực điểm mà Tây Lăng Xuyên có thể chịu đựng. Tuy rằng trước giờ Tây Lăng Xuyên chưa từng thể hiện cảm xúc ra ngoài mặt, nhưng qua bức thư này, ngài có thể biết Tây Lăng Xuyên đang vội vã thúc ngài quay về, sợ là kinh thành Vân Hồ sắp có biến động.

Nước Bạch Hồ xưa nay thân thiện, hòa hữu, nên không bao giờ ngại việc phong quan tước cho người nước khác, chỉ cần hết lòng tận trung với nước Bạch Hồ thì họ thậm chí còn hoan nghênh vạn phần. Có điều đối với người nước Chu Tước thì có một ngoại lệ. Những năm gần đây, triều đình phát hiện quan chức địa vị cao xuất thân là người nước Chu Tước càng ngày càng nhiều, các giao dịch mua bán binh khí ở vùng biên cương ngày càng gia tăng, khiến cho các nước khác bất mãn, vậy nên Bạch Hồ không thể không đề phòng, có điều lại chẳng thể nào diệt cỏ tận gốc.

Một tháng trước, đột nhiên gặp nạn ở dốc Bình Dương, số sát thủ thân hình, đao pháp đều không giống như người nước Bạch Hồ, thậm chí còn

chúng thực được đó đều là người nước Chu Tước. Trước đó, Cảnh Trung cũng đã báo tin rằng Diêm Côn có quan hệ mật thiết cùng thám tử nước Chu Tước. Hiển nhiên, cuộc thích sát ở dốc Bình Dương có liên quan mật thiết đến Diêm Côn. Bây giờ, đã điều tra ra thái thú Diêm Côn chính là người nước Chu Tước, còn Thôi Chính trước kia đã giúp nhà Tây Lăng giành lấy thiên hạ vì chuyện của Thôi Hoàng Hậu mà cũng kết oán trong lòng, thêm việc Tây Lăng Xuyên cả ngày chỉ biết ăn chơi trác táng, lại càng khiến ông ta thêm phần chán nản, gần đây cũng bắt đầu có hành động, hình như còn định đưa cháu của Tây Lăng Xuyên là Tây Lăng Khắc lên ngôi.

Tây Lăng Xuyên sở dĩ gấp gáp như vậy là vì sợ Thôi Chính theo Tây Lăng Khắc đánh vào cung lật chú đưa cháu lên ngôi.

Thù trong địch ngoài, cũng chẳng trách Tây Lăng Xuyên vội vã, gấp gáp.

Chỉ có điều, chuyện của ngài vẫn còn thiếu bước sau cùng nữa là đại thù có thể báo được rồi. Xem ra trong thời gian một tháng ngắn ngủi này, ngài phải tốc chiến tốc thắng.

“Quan Quân, ta muốn đổi hết cửa hàng vàng của nhà họ Hứa sang họ Tô, còn mất thêm bao nhiêu ngày? Thời gian một tháng liệu có đủ không?”

Quan Quân cau mày rồi nói “Miễn cưỡng thì xong, thuộc hạ sẽ tận hết sức mình.”

“Ta không muốn miễn cưỡng mà phải là nhất định.” Tư Hành Phong quả quyết hạ lệnh.

“Thuộc hạ nhất định sẽ đổi hết cửa hàng vàng của nhà họ Hứa thành họ Tô.” Quan Quân lập tức trả lời.

“Rất tốt.” Tư Hành Phong hài lòng gật đầu, sau đó lại hỏi thêm “Còn chuyện gì khác muốn bẩm báo nữa không? Nếu không có gì thì ta muốn

một mình yên tĩnh một lát.”

“Vẫn còn...” Quan Quần nói được vài chữ, dường như có suy nghĩ khác, do dự không biết có nên nói cho chủ nhân biết hay không, nghĩ một hồi, vẫn thấy nên quyết định nói cho ngài biết “Thưa Hầu gia, thuộc hạ thấy Phẫm cô nương có điều gì đó khác thường. Lúc này thuộc hạ tình cờ gặp cô nương, cả người thơ thần như mất hồn, ngón tay chảy máu cũng chẳng băng lại. Sau đó thuộc hạ chỉ khẽ gọi cô nương một câu, cô nương nhìn thuộc hạ cứ như nhìn thấy quỷ, ôm lấy mặt chạy đi trong hoảng loạn. Lẽ nào dáng vẻ của thuộc hạ giống như quỷ La Sát vậy sao? Hầu gia, ngài nói xem liệu có phải Phẫm cô nương trúng tà?”

“Ăn nói linh tinh.” Tư Hành Phong nghiêm mặt.

“Thuộc hạ biết lỗi.” Quan Quần biết rằng mình đã nói sai lập tức đưa lời tạ tội.

Mất hết hồn phách?

Tư Hành Phong lặng người cảm nhận hết ý nghĩa của bốn từ trên, im lặng một hồi lâu, có một suy nghĩ cứ luẩn quẩn trong đầu ngài này giờ, không chắc chắn, vừa muốn đi chứng thực lại vừa không muốn đi.

Ngài mím chặt môi, không nói tiếng nào, đột nhiên nhanh chóng bước về phía hậu viện.

Mãi cho tới khi bước tới phòng của Hạ Phẫm Dư, ngài mới dừng lại.

Ngài nhìn căn phòng đóng chặt cửa, chẳng suy nghĩ nhiều, đưa tay đẩy mạnh cửa, có điều cửa đã bị chốt từ bên trong. Ngài đẩy mạnh cửa rồi lớn tiếng gọi “Hạ Phẫm Dư.”

Hạ Phẫm Dư ngồi phía sau cánh cửa, nghe tiếng ngài liền ngẩng đầu, nước mắt nhạt nhòa, ngơ ngác nhìn bàn ghế trong phòng.

Không phải ngài đang ở đình Lãm Túy à? Tại sao đột nhiên lại chạy tới phòng của nàng chứ?

Tư Hành Phong lại thét lớn “Hạ Phẫm Dư, mở cửa mau.”

Nghe tiếng thét gọi của ngài, Hạ Phẫm Dư vội vã lau sạch nước mắt, lúc này mới nhận thấy vết thương ở ngón tay đã dấy ra khắp nơi trên y phục, khuôn mặt cũng dính dáp, tanh tanh. Nàng đứng dậy nhanh bước về bàn trang điểm, nhìn vào gương, hình ảnh nàng hiện lên, khuôn mặt nhòe nhoẹt máu và nước mắt, trông cực kỳ đáng sợ. Khuôn mặt vốn dĩ đã bình thường, lại còn để bộ dạng đến mức này, chẳng khác nào quỷ hút máu, chẳng thể ra ngoài gặp người khác được.

Nàng vội vã đưa tay lên lau, thế nhưng làm thế nào cũng không lau sạch được.

“Hạ Phẫm Dư, ta biết người đang ở bên trong, người mau ra đây cho ta, ta có chuyện muốn hỏi người.” Tư Hành Phong đã không còn chút nhẫn nại nào nữa, đưa tay đập mạnh lên cánh cửa.

Thôi bỏ đi, dù thế nào cũng chẳng thể lau sạch được.

Lúc Hạ Phẫm Dư vội chạy ra mở cửa, bàn tay của Tư Hành Phong đang dừng ở trước cửa, ngài nhìn chăm chăm vào khuôn mặt nàng, đôi mày khẽ nhíu chặt.

Nàng không dám ngẩng mặt lên nhìn, chỉ cần ngược lên một cái là ngài có thể thấy đôi mắt đỏ lừ của nàng, nhất định sẽ đoán được nàng vừa khóc xong.

Dù cho có thích hay không, nàng với ngài sẽ chẳng bao giờ có kết quả tốt lành. Đối với ngài mà nói nàng chẳng qua chỉ là đối tượng có thể trút giận bất cứ lúc nào, sự tồn tại của nàng chỉ để nhắc nhở ngài về mỗi huyết

hải thâm thù. Đối với nàng mà nói, ngài là chủ nhân, là ân nhân, là chủ nô lệ, tuyệt đối không thể là người yêu, là phu quân được.

Cho nên, cho dù biết được sự thật, nàng cũng chỉ có thể chôn vùi sự thật này ở góc sâu khuất trong trái tim mình, vĩnh viễn không bao giờ chạm tới.

Trước kia đã sống như thế nào thì sau này sẽ tiếp tục như vậy.

Không có bất cứ thay đổi nào khác.

Nàng khom người xuống nói “Không biết Hầu gia tìm nô tì có chuyện gì?”

“Khuôn mặt của người sao thế?” Tư Hành Phong thấy vết máu khô dưới cằm của nàng, liền nắm lấy ngón tay bị thương của nàng, thấy vết thương đã thôi không chảy máu nữa, nhưng lòng bàn tay lại đầy vết máu. Buông bàn tay nàng ra, ngài lại đưa tay nâng cằm nàng lên, khuôn mặt trắng bệch đầy những vết máu nhỏ. Vết thương trên tay không những chưa được xử lí kịp thời lại còn dấy ra đầy tay, y phục, khuôn mặt, không biết từ lúc quay về đến giờ nàng đã làm những gì. Ngài bất giác cảm thấy hoài nghi, liệu có phải nàng đã trúng tà giống như Quan Quân nói?

“Người bị trúng tà hay sao? Sao lại khiến cho mình chẳng khác gì quỷ hút máu thế? Lúc này đánh rơi thức ăn ở đình Lãm Túy, bây giờ lại khiến bản thân người không ra người, quỷ không ra quỷ. Rốt cuộc người đang làm cái gì, suy nghĩ những gì hả?” Ngài cau chặt đôi mày, bị nàng chọc tức đến mức suýt nói không thành lời. Đã gặp không biết bao nhiêu phụ nữ, nhưng chưa hề thấy người phụ nữ không ra dạng người như nàng. Tướng mạo thường thường bậc trung không nói, lại còn không biết cách bộc lộ ưu điểm, che giấu nhược điểm, thực sự bị nàng chọc đến tức chết đi được.

“Nô tì đáng chết, đã làm kinh động đến công tử.” Hạ Phấn Dư càng cúi đầu thấp hơn.

“Mau ngược mặt lên cho ta xem nào.” Tư Hành Phong liền ra lệnh.

Hạ Phấm Dư do dự đôi chút, nhưng sau cùng vẫn ngẩng đầu lên nhìn Tư Hành Phong, đôi mắt đen láy của ngài đang hừng hực ngọn lửa phẫn nộ, vậy mà vẫn đẹp đến mức khiến người ta ngây ngất, ngẩn ngơ. Nàng không đủ dũng cảm để nhìn tiếp liền đưa mắt nhìn sang chỗ khác.

Tư Hành Phong khẽ nheo mắt lại, nhìn bộ dạng không tự nhiên của nàng một cách đầy dò thám “Rốt cuộc lúc này người đã nghĩ những gì?”

Hạ Phấm Dư nhìn vào thân cây quế ở phía sau lưng ngài nói “Nô tì đã phạm sai lầm, vậy mà công tử không hề trách mắng, cho nên trong lòng càng thấy áy náy, đang ngồi trong phòng tự sám hối, kiểm điểm, cho nên sau này nô tì nhất định sẽ không phạm sai lầm đó nữa.”

“Thật không? Có thực là người cảm thấy áy náy vì đã làm đổ khay thức ăn? Chứ không phải đang nghĩ đến chuyện khác?”

Nàng mím chặt môi sau đó lên tiếng “Nô tì thực sự không hề nghĩ điều khác...”

Tư Hành Phong nhận ra ánh mắt của Hạ Phấm Dư luôn trốn tránh, liền đưa tay ôm chặt nàng vào lòng, còn tay kia nắm lấy chiếc cằm ép nàng phải nhìn về phía mình.

“Hạ Phấm Dư, người đang nói dối. Ánh mắt luôn trốn tránh của người chính là biểu hiện cho việc cố che giấu điều gì đó. Ta biết người đang nghĩ những gì. Là bởi vì Hứa Bích Nhu đúng không? Người không muốn nhìn thấy cô ta ở bên cạnh ta đúng không? Người không thể chấp nhận ta thân thiết với cô ta như vậy, cho nên người mới thành ra bộ dạng người không ra người, quý không ra quý thế này đúng không?” Ngài bỗng nhiên ngừng lại, càng nắm chặt chiếc cằm của nàng thêm nữa, như vậy thì mới có thể khiến khuôn mặt nàng tiến sát khuôn mặt ngài thêm chút nữa. Rồi ngài hạ giọng,

dị dàng nói “Tất cả mọi điều đều là vì người đã yêu ta rồi, có đúng không?”

Nghĩ tới tâm sự được chôn sâu trong lòng nhanh chóng bị người vạch trần, nước mắt nàng không nhẫn nhịn thêm được, long lanh trong khoang mắt, chỉ cần nàng chớp mắt một cái là sẽ trào khỏi bờ mi. Nàng không dám chớp mắt, điều duy nhất có thể làm lúc này chính là nhìn chăm chăm về phía ngài, nàng lúc này không thể để nước mắt tuôn rơi được.

Tư Hành Phong thấy đôi mắt long lanh nước mắt của nàng, người phụ nữ này đúng là cứng đầu cứng cổ, rõ ràng ngài đã nói trúng tâm sự trong lòng, rõ ràng muốn bật khóc, vậy mà vẫn cố gắng hết sức để nhẫn nhịn. Ngài thực sự muốn biết rốt cuộc nàng có thể nhẫn nhịn được đến lúc nào, ngài nhất định phải ép nàng chính miệng nói ra cho bằng được.

“Tại sao muốn khóc mà vẫn cố gắng hết sức kìm nén? Người cho rằng cứ tiếp tục im lặng không nói gì thì có thể giấu được ta mãi sao? Có loại phụ nữ nào mà ta chưa từng gặp, chút ít tâm tư đó của người làm sao giấu được ta? Ta biết người đang cố gắng kìm nén, không có tác dụng đâu, thích thì là thích, ánh mắt của người chẳng thể nào lừa gạt được thế nhân.”

Ngài ngay sát cạnh bên, khiến nàng chẳng thể nào hít thở bình thường, đành nhắm mắt lại, cuối cùng giọt nước mắt kia đã có thể buông rơi, tuôn khỏi bờ mi thuận theo khóm má mà chảy xuống.

“Bị ta nói trúng rồi? Có đúng không?” Ngài đưa tay lên từ từ lau đi giọt nước mắt trên mặt nàng, giọng nói dị dàng, ấm áp.

Hạ Phâm Dư hít một hơi thật sâu, cuối cùng cũng chịu mở mắt, nhìn thẳng ngài rồi cứng đầu đáp lại “Không phải.”

Tư Hành Phong không thể nào tin được, nàng lại trả lời như vậy, liền ảo não ôm chặt nàng vào lòng rồi nghiêng răng hỏi “Vậy tại sao nàng lại khóc?”

“Bởi vì ngài ôm nô tì đau quá, khiến nô tì không thể nào hít thở...”

“Nói dối!”

“Nô tì không nói dối.”

“Rõ ràng là nàng đang...”

Hạ Phâm Dư không để cho ngài nói hết câu đã vội vã chen ngang “Không có! Làm sao mà nô tì có thể thích Hầu gia được chứ? Ngài đường đường là một Bình Viễn Hầu gia thân phận cao quý, đứng dưới một người mà cao hơn vạn người, còn nô tì chỉ là một người hầu thấp hèn, một người dùng đôi tay mình để hầu hạ Hầu gia mà thôi. Ở hoàng cung hơn mười năm trời, nhìn thấy biết bao nhiêu chuyện tranh giành ân sủng, đấu đá lẫn nhau, giả tình giả nghĩa, nơi đó chỉ có tiền bạc và địa vị, lợi dụng và bị lợi dụng.

Các mỹ nhân phi tần có thật lòng yêu Hoàng thượng hay không? Hoàng thượng ngược lại cũng có yêu thương họ hay không? Tình yêu là thứ gì? Trong mười năm nay, nô tì ngoại trừ khát vọng được rời khỏi hoàng cung ra chẳng còn gì khác. Một con người luôn khát vọng có được tự do, làm sao có thể nghĩ đến những tình cảm dư thừa, xa xỉ đó? Một người như vậy liệu có khả năng yêu một người đàn ông mà bất cứ lúc nào cũng có thể đẩy mình xuống mười tám tầng địa ngục? Ai muốn nhận được thứ gánh nặng đó chứ?”

Tư Hành Phong nhìn chăm chăm vào nàng một hồi lâu, đột nhiên bật cười thành tiếng.

Hạ Phâm Dư ngược mắt nhìn ngài, tuy rằng khuôn mặt ngài đang rạng rỡ nụ cười, nhưng đôi mắt đen nháy không có một chút vui vẻ, tất cả chỉ là lạnh nhạt và vô tình.

Ngài thôi không cười nữa rồi nói “Ta sẽ khiến ngươi phải xuống mười tám tầng địa ngục sao? Tình cảm dư thừa, xa xỉ? Gánh nặng? Rất tốt! Rất

tốt! Có biết là ta thích nhất điểm gì của người hay không? Đó chính là biết rõ phận mình. Hãy ghi nhớ thật kỹ những lời bản thân vừa nói, nếu không ta nhất định sẽ cho người biết thế nào là mười tám tầng địa ngục.”

Hai bàn tay của ngài nắm chặt lấy đôi vai nàng một hồi rồi mới chịu buông ra “Mau đi rửa ráy, tắm giặt sạch sẽ sau đó cùng Quan Quân đến Túy Ngọc Các chọn một vài thứ trang sức đẹp. Bởi vì sai lầm hôm nay của người, đã khiến cho Hứa tiểu thư mất hứng, mau đem tới đó thỉnh tội với nàng ấy đi.” Tư Hành Phong nói xong liền nhìn nàng bằng đôi mắt lạnh lùng, phất áo bỏ đi trong tức giận.

“Dạ thưa công tử...” Hạ Phẫm Dư cúi đầu hành lễ, mãi cho tới khi tiếng bước chân nhỏ dần, nàng mới từ từ đứng thẳng dậy.

Dường như sức lực toàn thân cạn kiệt, cả thân người nàng đỡ ra phía sau cánh cửa. Nàng nhìn vào bóng dáng ngài khuất sau rặng trúc, trong lòng tột cùng đau đớn, hoàn toàn không còn cảm nhận thấy nỗi đau ở ngón tay nữa. Vào thời khắc này, cho dù có bị trăm đao ngàn kiếm đâm vào nàng cũng không cảm thấy gì, bởi vì điều đau đớn nhất chính là nàng đã nói ra những lời trái ngược với trái tim mình.

Ngài đã nhìn thấu tâm tư nàng, nhưng lại ép nàng phải tự nói ra mọi chuyện. Tại sao lại phải ép buộc nàng? Lẽ nào vì muốn có nhiều lí do hơn để giày vò nàng sao...

Hạ Phẫm Dư không ngừng đập tay vào lồng ngực, chỗ đó lúc này thật sự rất đau.

Thì ra cảm giác yêu một người lại đau đớn đến vậy.

Tại Túy Ngọc Các, Hạ Phẫm Dư chọn một chiếc trâm hồ điệp là từ Túy Ngọc trong sáng, tuyệt đẹp, được làm thủ công, đường nét tinh tế, không thể chê bai. Hai chú bướm bướm lúc lắc bên dưới tinh tế mà đáng yêu, khi

đi sẽ rung lên khiến người khác nhìn mà thích thú, rồi không nỡ rời mắt đi chỗ khác.

Ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy chiếc trâm này, Hạ Phấm Dư đã vô cùng yêu thích.

Chiếc trâm tuyệt đẹp này sẽ làm lộ rõ nét tươi tắn, quyến rũ của Hứa tiểu thư.

Quả nhiên không sai, ngày hôm sau, khi đem chiếc trâm này giao cho Tư Hành Phong, rất nhanh nàng liền thấy chiếc trâm này được cài trên đầu Hứa tiểu thư.

Dưới ánh mặt trời, ba chú bướm rung động theo từng chuyển động bước chân Hứa tiểu thư, sinh động như thật, không ngừng bay lượn.

TÌNH NÀY ĐÀNH HẸN VỚI GIÓ ĐÔNG

Hoa Thanh Thần
www.dtv-ebook.com

Chương 20: Mở Rộng Trái Tim

Thời gian thấm thoát thoi đưa, mới nháy mắt mà đã lại trôi qua một tháng.

Hầu như ngày nào Hứa tiểu thư cũng tới Tô Viên chơi. Tư Hành Phong căn dặn tất cả mọi người phải gọi là Hứa tiểu thư, Hạ Phẩm Dư lúc đầu còn xuất hiện ở phòng khách, hoa viên, đình viện, sau cùng chẳng dám đi đâu nữa, thậm chí ngay cả khi Tư Hành Phong cho truyền, nàng cũng tìm lý do thoái thác. Tiếp đó, lúc nào cũng tranh làm những công việc tạp vụ, nặng nhọc hằng ngày ở Tô Viên, chỉ cần không phải xuất hiện trong nội đình Tô Viên, không phải nhìn thấy cảnh ngài với Hứa tiểu thư quấn quít bên nhau là được, đi đâu làm gì cũng không sao.

Không lâu sau, trong khắp Tô Viên đều đồn thổi, chuyện vui giữa Tô công tử và Hứa tiểu thư sắp tới.

Một đêm xuân, gió nhẹ, lá cành xào xạc.

Tư Hành Phong tắm rửa xong, chỉ mặc một bộ y phục mỏng đi dạo trong nội đình, mùi hương hoa thanh dịu thoang thoảng bên mũi.

Một tháng ở cạnh bên Hứa Bích Nhu, khiến ngài cạn kiệt mọi nhẫn nại, đã rất lâu rồi, ngài chưa từng cảm thấy mệt mỏi như lúc này. Nội tâm không ngừng mâu thuẫn, tranh đấu, để báo thù, không ngờ ngài lại có thể trở thành một tiểu nhân bỉ ổi thế này. Ngài tự nhủ, để báo được thù, giết người đốt nhà, lừa gạt, dối gian, giết người diệt khẩu, tất cả đều chẳng có vấn đề. Thế nhưng mấy ngày gần đây, ngài càng lúc càng cảm thấy mệt mỏi một cách vô duyên vô cớ, chỉ muốn nhanh chóng kết thúc chuyện này mà thôi.

Không biết có phải do hôm trước đã uống quá nhiều rượu, men say nổi dậy, Tư Hành Phong lại bắt đầu nhưng nhớ đến người phụ nữ lúc nào cũng khiến cho ngài tức giận. Đã một tháng rồi, nàng thực sự biết cách trốn tránh. Rõ ràng hàng ngày đều ở cùng một chỗ, vậy mà nàng có thể trốn kỹ tới mức ngài chẳng nhìn thấy mặt dù chỉ một lần.

Ngài là người đàn ông có thể đẩy người khác xuống mười tám tầng địa ngục hay sao? Gánh nặng? Yêu ngài thì sẽ có gánh nặng gì chứ?

Càng suy nghĩ ngài lại càng cảm thấy thật hoang đường, vốn dĩ tưởng rằng ngoài người phụ nữ tên Hạ Chi Lạc ra sẽ chẳng còn bất cứ người phụ nữ nào khác có thể khiến ngài nổi giận. Mấy ngày gần đây, ngài dần nhận ra một điều, còn có một người có thể khiến cho ngài ngày nhớ đêm mong, khó lòng chớp mắt đó chính là – Hạ Phẩm Dư.

Đối với Hạ Lạc Chi là vì hận thù, còn với nàng lại không phải.

Cả hai đều mang họ Hạ, đối với Hạ Lạc Chi, ngài không hề có bất cứ tình cảm nào khác ngoài nỗi hận thù thấu ruột thấu gan. Tuy nhiên đối với Hạ Phẩm Dư, người phụ nữ khiến cho ngài phải đau đầu, mệt mỏi, ngài lại không hề cảm thấy hận chút nào, tất cả đều là nỗi nhớ nhưng khó lòng kìm nén.

Người phụ nữ đáng ghét này liệu có biết ngài đang nhớ đến nàng không?

Ngài tức giận đánh gãy cả một cành Hàm Tiếu trước mặt.

Tư Hành Phong không hiểu, rốt cuộc nàng là loài động vật gì, lẽ nào không có thất tình lục dục? Ngay đến người máu lạnh như ngài còn có lúc cảm thấy cô đơn, có lúc cảm thấy nhớ nàng da diết, còn nàng liên tục trốn tránh ngài bao lâu nay không hề gặp mặt.

Càng không gặp mặt nàng được, ngài lại càng muốn gặp.

Ngài phải gặp nàng.

Vút cành Hàm Tiếu trong tay, ngài cất bước tiến về căn phòng nàng ở.

Sau khi chuẩn bị xong nước nóng, tắm rửa để gạt bỏ mọi mệt mỏi trong người, Hạ Phẫm Dư liền tắt đèn, chuẩn bị lên giường đi nghỉ thì nghe thấy tiếng động bên ngoài. Nàng nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy một bóng đen bước nhanh lại, bước chân nặng nề, càng ngày càng tiến lại gần. Nàng bất giác tóm lấy áo ngoài, như đoán được điều gì, nhìn bóng đen kia bước tới.

Tuy rằng thông thường kẻ trộm không thể vào Tô Viên, nhưng những ngày gần đây, ngoài đường có tin đồn về thái hoa đại đạo(*) lén vào tư viện gây án, trái tim nàng bỗng đập loạn vì sợ hãi. Đến lén lút thế này, phải chăng thực sự là thái hoa đại đạo?

(*) Mang nghĩa quý râu xanh hiện nay

Nàng cố gắng bình tĩnh lại, lấy chiếc chân cắm nển đặt trên bàn, nhẹ nhàng bước tới sau cửa, nếu tên thái hoa đại đạo kia phá cửa xông vào, nàng nhất định sẽ dùng cái này đập vỡ đầu hắn.

Bóng đen kia lại giơ tay lên lần nữa, còn nàng thì giơ chân cắm nển lên, ai ngờ, lần này bóng đen kia lại đập lên cánh cửa vài tiếng.

Nàng nhìn chăm chăm vào cánh cửa, hoài nghi.

“Hạ Phẫm Dư, mau mở cửa ra.” Tư Hành Phong lại gõ mạnh lên cánh cửa thêm vài tiếng.

Tại sao lại là ngài chứ? Tại sao ngài lại đến phòng nàng vào lúc canh ba nửa đêm?

Hạ Phẫm Dư hoang mang nhưng vẫn nhanh chóng mở cửa, thấy Tư Hành Phong ăn mặc phong phanh, đôi mày nàng nhíu chặt “Tuy rằng đã

sang xuân, nhưng ban đêm ngoài trời rất lạnh, tại sao ngài lại ăn mặc phong phanh thế này ra ngoài?” Tuy là lời trách móc, nhưng trong đó lại ẩn chứa sự quan tâm lo lắng của nàng dành cho ngài.

Tư Hành Phong không cho là vậy, nhanh chóng bước vào bên trong, Hạ Phẫm Dư than dài một tiếng rồi đóng cửa lại, để phòng gió đêm thổi vào người ngài rồi cảm lạnh. Sau khi đóng cửa, vừa mới quay người, nàng không khỏi giật nảy mình vì Tư Hành Phong đã đứng ngay trước mặt, không ngờ ngài lại đứng sát nàng đến vậy.

Theo bản năng, nàng giơ chân cảm nển đặt giữa hai người.

Ngài bất giác nhíu mày “Đang yên đang lành người cảm chân cảm nển làm gì hả?”

“Ồ, không có chuyện gì cả...” Khuôn mặt nàng khẽ ửng đỏ, may mà lúc này trời tối, không thể nhìn rõ mọi thứ. Nếu để ngài biết được nàng tưởng nhầm ngài là thái hoa đại đạo thì sẽ mất mặt vô cùng.

Ai ngờ, ngài lại nói “Chắc là người lại tưởng nhầm ta chính là thái hoa đại đạo gần đây đang rất nổi danh trong thành đấy chứ?”

“Dạ không.” Khuôn mặt nàng lại càng nóng bừng hơn trước, cúi thấp đầu rồi bước sang cạnh ngài, thế nhưng bất ngờ, ngài lại đưa tay ra chặn lại.

Nàng ngược mắt nhìn ngài khó hiểu, trong bóng đêm, chỉ thấy đôi mắt đen nhánh như đá quý, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt nàng.

Hạ Phẫm Dư cúi đầu, nhẹ nhàng lên tiếng “Để nô tì đi châm đèn lên...”

Tư Hành Phong từ từ thu tay, nhìn nàng đi châm đèn sáng lên.

Nàng nhanh chóng búi gọn mái tóc của mình ra phía sau, cúi thấp đầu, chiếc cổ trắng trẻo ngọc ngà hiển hiện sau lớp y phục. Ngài nhắm mắt,

trong đầu không ngừng hiện lên hình ảnh nàng nằm trên giường, mái tóc dài đen nhánh xõa tung, khiến làn da trắng trẻo của nàng nổi bật, vô cùng quyến rũ.

Tư Hành Phong đưa tay kéo chiếc trâm cài đầu của nàng để mái tóc dài đen nhánh buông xõa sau vai.

Hạ Phẫm Dư kinh ngạc, nhưng vài giây sau lại phục hồi trạng thái. Nàng quay người, thận trọng nói “Trời đã muộn lắm rồi, Hầu gia còn tới đây tìm nô tì có việc gì?”

“Không có chuyện gì đặc biệt, chỉ là không ngủ được nên ra ngoài đi dạo mát mà thôi.” Ngài nhìn nàng bằng đôi mắt lấp lánh, hoàn mỹ.

Nàng ngửi thấy mùi hương rượu thoang thoảng trên người ngài, bất giác mím môi nói “Để nô tì đến phòng ngự thiện pha một ly trà giải rượu cho ngài.”

Ngài nắm lấy tay áo nàng, rồi kéo nàng vào lòng, sau đó lên tiếng “Hôm nay ta không uống nhiều rượu thế nên không cần phải uống trà giải rượu.” Tại sao lúc nào nàng cũng phải tỉ mỉ, cẩn kẽ đến mức ấy? Nếu nàng có thể giống như những người phụ nữ bình thường khác, chỉ quan tâm đến vẻ ngoài tuyệt sắc vô song của ngài thì đã không phải phiền não như thế này. Có lẽ ngài sẽ chẳng thèm nhìn nàng lấy một lần, sẽ không giống như lúc này, canh ba nửa đêm, chạy đến phòng nàng như kẻ mất hồn chỉ vì muốn xem xem nàng đang làm gì, đã ngủ hay chưa.

Ngài vùi mặt trong mái tóc nàng, hương hoa lan dịu nhẹ quen thuộc chính là điểm riêng ở nàng. Cũng chính mùi hương này khiến ngài cảm thấy an tâm, không còn nghĩ tới việc báo thù rửa hận, không còn ngẫm nghĩ chuyện quốc gia đại sự, chẳng cần phải nghĩ đến bất cứ vấn đề nào khác.

Hạ Phẫm Dư không thể ngờ, đêm hôm khuya khoắt thế này, ngài đột nhiên chạy tới phòng nàng, ôm nàng như lúc này là có ý gì. Đây thực sự

chẳng giống ngài chút nào. Nửa đêm chạy đến phòng tìm nàng, nếu để người khác nhìn thấy nhất định sẽ nảy sinh thị phi.

Cảm thấy không quen với hành động không suy nghĩ kỹ càng này của ngài, nàng liền thì thầm lên tiếng “Hầu gia, trời đã muộn rồi, ngài nên quay về nghỉ ngơi sớm đi...”

Tư Hành Phong vẫn cứ ôm chặt nàng không buông. Hạ Phẩm Dư khẽ vùng vẫy.

“Không được cử động.” Thế nhưng cuối cùng ngài đã lên tiếng.

Cả thân người nàng cứng đờ, không dám cử động gì nữa.

Ôm thân người bé nhỏ, mong manh của nàng vào lòng, ngài bất giác nhớ lại hai lần ân ái trước đó. Bởi vì vết thương khó có thể lành lại sáu năm trước mà ngài cảm hận phụ nữ, cảm hận chuyện giường chiếu, ân ái, thế nhưng ở Bách Hoa Đường, biệt viện Thanh Phong, ngài đã thân mật với nàng những hai lần. Cảm giác đó khiến cho dự vọng chôn vùi sâu thẳm trong lòng bao năm nay chợt trỗi dậy mạnh mẽ, thậm chí còn rạo rực chẳng khác nào ngọn lửa mãnh liệt. Ngài thích được tiếp xúc cơ thể với nàng, muốn cảm giác gần gũi thân thiết.

Ngài buông nàng ra, đi về phía giường, ngồi xuống cạnh bên khẽ cất tiếng “Mau lại đây.”

Hạ Phẩm Dư ngây lạng người, không động đậy mà chỉ nhìn ngài bằng ánh mắt nghi hoặc, trong ánh mắt chứa đựng mâu thuẫn và tranh đấu “Hầu gia, đã muộn rồi...”

“Ta biết trời muộn rồi, đã đến lúc lên giường đi ngủ. Ta đã nói những lúc chỉ có hai người chúng ta thì đừng gọi ta là Hầu gia, cho nên phải phạt. Mau lại đây, cởi y phục ra giúp ta.” Lần này, giọng điệu của ngài nghiêm nghị hơn trước, giống như đang ra lệnh.

Nàng mím chặt môi, nhẹ nhàng cất bước, ngoan ngoãn tiến lại gần.

Nàng ngược mắt, vừa hay nhìn đúng vào chỗ cổ áo của ngài, cổ áo lại đang mở, để lộ ra làn da săn chắc và đôi xương quai xanh tuyệt đẹp. Hai má nàng càng lúc càng đỏ, không biết là vì mùa xuân đã tới, hay là vì khí hậu ở hoàng triều Kim Bích khác biệt với nước Bạch Hồ, mà trong phòng lúc này rất ấm áp.

Hạ Phâm Dư khẽ hít một hơi thật sâu, giống như mọi khi, đưa tay cởi y phục cho ngài, vừa tháo một cúc ở cổ áo, nàng đột nhiên cảm thấy có điều gì đó lạ thường.

Cởi y phục mỏng manh này xuống, bên trong ngài sẽ chẳng còn thứ gì khác nữa.

Đúng vào lúc nàng đang mất hồn thì Tư Hành Phong liền kéo nàng lại rồi đẩy xuống mặt giường.

Nàng kinh ngạc đến mức mở to hai mắt, nhìn khuôn mặt hoàn mỹ đang kề cận ngay trước mắt, vô cùng căng thẳng.

“Nàng đang căng thẳng gì thế?” Ngài càng đưa mặt lại gần hơn, chiếc mũi gần như chạm vào chiếc mũi nàng, giọng nói trầm ấm, khuôn mặt lộ đầy sức quyến rũ “Trên người ta chỉ còn lại mỗi y phục mỏng manh này, sau khi cởi ra thì chẳng còn gì khác, nàng đang muốn để ta bị bệnh đúng không? Hay là muốn ta nằm trọc thể này đi ngủ? Thông thường chỉ trong đúng một tình huống duy nhất ta mới đi ngủ trong lúc thân người trọc thể này mà lại không cảm thấy lạnh lẽo, cũng không bị nhiễm phong hàn.” Giọng nói của ngài toát lên sức mê hoặc chết người.

Khoảng cách quá gần khiến nàng không thể nhìn rõ được nét mặt của ngài, thế nhưng nàng có thể tưởng tượng được lúc này ngài đang nở nụ cười khoái trá. Đặc biệt là lời ám chỉ rõ rệt sau cùng, vậy nên, lúc này khuôn mặt nàng đỏ ửng lên chẳng khác gì tôm luộc.

Đôi mắt đen láy của ngài sâu thẳm khó đoán, như thể muốn cuốn người ta chìm vào trong đó. Nàng nín thở, không dám nhìn thêm, bàng hoàng đưa mặt sang phía khác rồi nói “Ngài đã uống nhiều rượu quá rồi...”

“Nếu ta uống nhiều rượu thì Tô Viên sẽ không tĩnh lặng được thế này đâu.” Ngài mỉm cười ôm nàng lật người trên chiếc giường đơn chỉ dành cho một người nằm.

Chiếc giường quá bé, nếu muốn hai người cùng lúc nằm lên đó thì nhất định phải ghé sát vào nhau, điều này lại càng khiến nàng thêm căng thẳng, lo lắng.

“Hôm nay nàng đã làm những gì?”Ngài khẽ cất lời hỏi.

“Dọn dẹp phòng ốc, cắt hoa tỉa lá.”Nàng thực thà có sao nói vậy.

Tư Hành Phong thở dài một tiếng “Sau này nàng không cần phải làm những việc đó nữa, bảo Hồng thúc sắp xếp cho người khác làm. Nếu thích viết chữ vẽ tranh thì đến Văn Thư Các ở thành Đông, ở đó có rất nhiều nước mực màu vàng.”

Hạ Phẫm Dư ngây lạng người, không ngờ ngài lại để tâm đến cả những chi tiết nhỏ nhặt như vậy “Đã rời khỏi hoàng cung một khoảng thời gian, lại đã lâu rồi không nhìn được loài hoa sen viền vàng, không biết bây giờ trông chúng thế nào nữa?”

“Bao lần tỉnh táo bao lần say.

Nhìn về tuyết sơn, ngóng thu hồ.

Hà tất tìm sâu đường đời say?

Nhân gian biến đổi như bàn cờ.

Ai người đoán được chuyện tiếp theo?

Hôm qua trên cành đầy hoa nở.

Sáng nay theo gió biển bụi trần.

Một mình sâu muện ngồi vẽ tranh.

Mực cạn thâm trách tỉnh khỏi mộng.

Ngước ra ngoài sân đầy xác hoa.”

Giọng nói trầm ấm, vô cùng động lòng cũng tràn đầy sức quyến rũ.

Ngài khẽ thì thầm bài thơ này bên tai nàng khiến cả thân người nàng cứng lại. Hạ Phẩm Dư kinh ngạc quay sang nhìn ngài, vừa hay bắt gặp đôi mắt đen láy của ngài đang nhìn mình đăm đũi. Những lời nói dịu dàng cùng hành động của ngài chẳng khác nào một viên đá rơi lên mặt hồ trong trái tim nàng, khiến mặt hồ gợn sóng dữ dội.

“Bài thơ này...” Bài thơ này được nàng viết trong một đêm khi đã đến phủ Bình Viễn hầu, gặp đúng lúc hoa mai nở rộ, thấy cánh hoa bay theo làn gió, nàng liền cảm thán ngâm thơ trong lòng, thầm nghĩ tự do càng lúc càng rời bỏ mình đi xa. Thật không ngờ ngài lại nghe thấy, hơn nữa còn nhớ kĩ đến vậy.

“Tối hôm đó, ta tình cờ đi ngang qua hoa viên.” Ngài lại nói.

“Ta cứ tưởng rằng lúc đó chỉ có mỗi mình mình.” Thì ra buổi tối hôm đó, ngài cũng có mặt, cảm thán của nàng trước hoa mai đã bị ngài nhìn thấy.

Buổi tối hôm đó, ngài cũng không thể nào ngủ được giống hôm nay. Làn gió đầu xuân tuy rằng không còn lạnh giá như mùa đông nhưng vẫn khiến đầu óc con người ta tỉnh táo. Đi dạo dưới ánh trăng sáng trong, ngài tùy tiện dạo bước trong phủ, nghe tiếng lá cây xào xạc, lại thấy cánh hoa mai bay ngợp trời.

Trong không khí thoang thoảng hương hoa mai dịu nhẹ, ngài sức nhớ lúc này đang là mùa mai nở rộ nhất.

Khi đến hậu hoa viên, ngài thấy nàng khoác một chiếc áo ngoài, đứng ngây lạng trước một cây mai. Đột nhiên nàng ngẩng đầu, đưa tay rung mạnh thân mai nhưng chẳng thể khiến cánh hoa rơi xuống như ước nguyện. Nàng bật cười, đôi lúm đồng tiền nhỏ xinh thoát ẩn thoát hiện, sau đó than dài một tiếng, nhanh chóng rời đi.

Lúc này, một cơn gió mạnh thổi tới, cánh hoa mai rơi xuống ngập trời chẳng khác nào tuyết đỏ. Nàng dừng bước, nhìn vào cơn mưa hoa tuyệt đẹp cho tới khi cánh hoa cuối cùng rơi xuống.

Tư Hành Phong không nhớ rõ bản thân đã rời khỏi đó như thế nào, chỉ nhớ rằng lúc định thần lại đã thấy bóng y phục trắng từ từ bước đi. Đến lúc này, ngài vẫn chẳng thể nào quên được buổi tối hôm đó, ngài biết rõ, mình không chỉ nhớ đến bài thơ mà còn nhớ người sáng tác ra bài thơ nữa. ^{le^donn^quyne^} Bóng hình của nàng cứ mãi xuất hiện trong tâm trí ngài. Lúc đó nàng chẳng khác nào một tiên tử đột nhiên ghé thăm nhân gian, sau khi thưởng thức xong trận mưa hoa mai đó, nàng liền cất bước nhẹ nhàng rời khỏi nơi đây.

Ngài bất giác đặt nụ hôn lên cổ nàng, khiến cả thân người nàng bỗng rung lên, căng thẳng lên tiếng “Nếu tâm trạng của ngài không vui, chỉ ra ngoài tản bộ vậy thì cứ nằm đây một lát, ta ngồi trên ghế cũng được.” Nàng đang định đứng dậy liền bị ngài ấn xuống.

Tư Hành Phong liền hỏi “Nửa đêm nửa hôm nàng ra ngồi ở ghế để làm gì? Ta nằm cạnh bên khiến nàng không thể nào ngủ được hả?”

“Không ạ...” Chẳng phải sao? Ngài áp sát thân người vào nàng mà nàng vẫn có thể ngủ ngon lành được mới lạ.

“Lại nói dối, lúc nào cũng nói trái với lòng mình. Thôi bỏ đi, hôm nay ta chẳng làm gì nàng cả. Trừ khi nàng bằng lòng, sau này ta sẽ không bao giờ ép buộc nàng làm những điều bản thân không thích. Giống như lần nhầm lẫn ở Bách Hoa Đường, ta tuyệt đối sẽ không tái phạm. Lâu lắm rồi không thấy nàng, ta đột nhiên rất nhớ. Muốn gặp nàng, muốn ôm nàng vào lòng, muốn nói chuyện cùng nàng. Cho nên, ta đã tới đây. Ta chỉ muốn ôm nàng trong lòng, muốn nói chuyện cùng nàng, ta sẽ không làm gì đâu.” Ngài mỉm cười dịu dàng nói.

Hạ Phẩm Dư quay đầu sang nhìn ngài, đôi mắt đen láy, sâu thẳm hiện rõ sự chân thành, chứ tuyệt đối không phải dối trá. Ngoại trừ lần ở trong sơn động, nàng rất lâu rồi không nghe thấy ngài nói chuyện dịu dàng, trầm ấm đến vậy.

Nàng mím chặt môi “Ngài muốn nói chuyện gì chứ?”

“Có rất nhiều chuyện, ta luôn dồn nén trong lòng, dồn nén đến mức bản thân ra sắp không thể nào thở được. Ta đang nghĩ, không biết nói ra thì bản thân sẽ cảm thấy thoải mái, dễ chịu hơn không?” Tư Hành Phong than dài một tiếng, nhìn nàng đăm đũa “Nàng đã biết bao nhiêu về chuyện của ta?”

“Buổi tối hôm đó, Lạc cô nương đã nói với ta một ít...” Nàng mím môi, coi như đã thừa nhận bản thân biết đoạn quá khứ đau khổ trước kia của ngài.

“Nếu đã biết rồi, tại sao lần trước lại nói dối?”

“Ta sợ ngài sẽ giết chết ta.” Nàng thoáng căng thẳng.

Ngài bật cười thành tiếng nói “Nếu ta muốn giết nàng, nàng nghĩ mình có thể sống được đến bây giờ sao?”

Nàng im lặng không nói thêm gì.

“Nàng có tin những lời ả ta nói không?” Ngài lại hỏi.

“Ta tin.” Nàng đáp.

“Tại sao?” Ngài hỏi.

“Một người sắp chết, ánh mắt tuyệt đối không bao giờ lừa dối người khác.”

Tin tưởng, nhưng lại không tin tưởng. Đây chính là chỗ ngài cảm thấy mâu thuẫn nhất, nỗi khổ trong lòng ngài không ai có thể cảm nhận. Tin rồi, nếu bắt nhầm người, vậy nỗi đau khổ, thù hận bao năm nay của ngài biết tính với ai? Cho nên ngài thà rằng chọn không tin.

Tư Hành Phong ôm chặt nàng vào lòng, than dài một tiếng “Thời gian nửa năm đó, chính là những ngày tháng đau khổ, thảm thương nhất trong cuộc đời ta. Tất cả mọi lí tưởng, mơ ước đều mất hết, hơn nữa còn bị ép vào cuộc sống không dành cho con người.”

“Nếu đó không phải là đoạn hồi ức tối đẹp vậy thì ngài đừng nhắc tới nữa.” Hạ Phẩm Dư có thể cảm nhận được nỗi hận thù, đau đớn qua lời ngài nói, nàng không muốn ngài phải khổ.

Ngài lắc đầu đáp “Không, hôm nay ta thực sự muốn nói về những chuyện đó, như vậy thì mới không cảm thấy khó chịu, mệt mỏi nữa. Nếu đợi sang hôm sau, khi ta tỉnh táo lại, chắc chắn sẽ không muốn nói bất cứ điều gì. Nàng có biết hay không? Ta khổ sở đèn sách mười năm ròng rã chỉ vì muốn trở thành trạng nguyên ghi danh bảng vàng.

Ông trời không phụ người có lòng, cuối cùng vào năm ta hai mươi tuổi, ta cũng đỗ kì thi hội, chỉ còn mỗi cuộc thi điện vào mùa xuân nữa là có thể một bước lên mây, hoàn thành tâm nguyện bao năm của bản thân, lập chí trở thành một vị thanh quan yêu dân như con. Thế nhưng ta không bao giờ

có thể ngờ, chỉ bởi vì khuôn mặt này mà ta đã gặp phải kiếp nạn đau đớn nhất, thảm thương nhất trong cuộc đời mình.”

Trước kia lên kinh, ngài hoàn toàn không biết, trên thế giới này lại tồn tại một người giống mình đến vậy, mà người đó không ai khác chính là Thượng Quan Tâm, Tam hoàng tử của hoàng triều Kim Bích, còn vương phi của ngài lại là một người phụ nữ điên loạn, điên loạn đến mức không chỉ hủy hoại bản thân mà còn hủy cả nửa cuộc đời của ngài. Người phụ nữ ấy chính là Hạ Chi Lạc, một người phụ nữ dung mạo như tiên mà ác độc như rắn rết.

Cho dù đã sáu năm trôi qua, nhưng ngài còn nhớ rất rõ, ngày hôm đó ngài đi cùng mấy người thư sinh khác tới Thái Bạch lầu uống rượu ngâm thơ. Đúng vào lúc đang định trả tiền rời đi thì đột nhiên một người phụ nữ ăn mặc hoa lệ, thướt tha, dung mạo xinh đẹp như tiên giáng trần say rượu đi về phía ngài rồi không ngừng gọi ngài bằng cái tên hoàn toàn xa lạ.

Đây là lần đầu tiên ngài nghe thấy tên của người đàn ông ấy – Thượng Quan Tâm.

Mấy người thư sinh đi cùng đều cười chọc ngài gặp vận đào hoa, thế nhưng ai mà ngờ được đây lại là kiếp đào hoa có thể hủy hoại cả cuộc đời ngài.

Lúc đó, ngài rất ý tứ đẩy người phụ nữ đó ra rồi nhanh chóng rời khỏi Thái Bạch lầu.

Thật không ngờ, ba ngày sau, đang đi trên đường, ngài đột nhiên bị ai đó đánh ngất, khi tỉnh dậy đã phát hiện bản thân đang bị trói trong một khách điếm, còn người phụ nữ bắt trói ngài đang ngồi uống rượu, lúc thấy ngài tỉnh dậy liền xông lại, ôm chặt lấy ngài rồi khóc lóc gọi tên, cầu xin ngài đừng có đi.

Từ những lời nói say của người phụ nữ đó, ngài biết ả đang đau khổ vì không chiếm được tình yêu của phu quân, đến nỗi phải lấy rượu giải sầu rồi nhận nhầm ngài chính là phu quân của mình. Ngài không ngừng tránh né, đồng thời lên tiếng khuyên giải, muốn để người phụ nữ này tỉnh táo lại. Ai ngờ, ả đột nhiên không để tâm mọi thứ mà xông lại ôm chặt lấy ngài, cưỡng hôn ngài, thậm chí còn đưa tay xé rách y phục của ngài, còn ngài chỉ có thể lấy hết sức lực đẩy ả ra khỏi cơ thể mình.

Không biết ả đã phát điên hay vì uống quá nhiều rượu, không biết ả đang khóc hay đang cười, rồi ả không hề xấu hổ bắt đầu cởi y phục trên người mình xuống, mãi cho tới khi trên người không còn một manh vải che thân liền xông đến chỗ ngài, điên cuồng xé rách y phục của ngài.

Ngài khó lòng chấp nhận được một người phụ nữ dung mạo tuyệt đẹp, lại làm ra những chuyện đáng xấu hổ. Để giúp ả tỉnh táo, ngài không thể không đẩy ả ra lần nữa, sau đó tát mạnh vào mặt ả một cái. Có điều không ngờ cái tát này lại khiến cho ả nổi trận lôi đình. ả cho người đánh ngài ngất đi. Tiếp đó, sau khi tỉnh lại, ngài không thể nào ngờ bản thân đã bị ả bán vào Hiệt Hương Các.

Hiệt Hương Các chính là kỹ viện lớn nhất của kinh thành hoàng triều Kim Bích, sở dĩ phồn thịnh mãi không dứt chính là vì trong này không chỉ có những cô nương xinh đẹp biết chiều lòng người mà còn có cả những người đàn ông đẹp trai, thu hút tất cả những khách hàng với đủ mọi loại sở thích, nhu cầu đa dạng.

Nói đến đây, giọng ngài bắt đầu nghẹn ngào, nét mặt trở nên cứng đờ.

Hạ Phâm Dư thấy vậy liền nói “Ngài đừng nói thêm nữa...”

Tư Hành Phong lắc lắc đầu, nói tiếp “Từ lâu ta đã không sợ chạm đến vết sẹo này rồi. Bất luận vết sẹo này đau đớn, nhức nhối đến đâu bởi chạm vào một lần chẳng qua chỉ đau thêm đôi chút, vậy thì ngại cái gì chứ?”

Những ngày đầu, ta đập phá hết mọi đồ đạc trong căn phòng đó, ngày nào cũng gầy đến lúc sức cùng lực kiệt, tất cả chỉ vì muốn rời khỏi. Điều đáng hận là, khi ấy ta chỉ là một thư sinh yếu đuối, trói gà không chặt. Tú bà liền chuyển hết đồ đạc trong căn phòng đó đi, chỉ giữ lại đúng một chiếc giường, sau đó trói chặt chân tay ta lại, khiến ta chẳng có cả cơ hội tự sát. Từ đó trở đi cuộc sống chẳng khác nào địa ngục trần gian của ta bắt đầu. Tất cả mọi sự giày vò về thể xác hay tinh thần đều khó lòng tưởng tượng. Cuộc đời của ta đã bị hủy hoại như vậy đó, chẳng còn tôn nghiêm của đàn ông, chẳng còn lí tưởng, mơ ước về tương lai. Nửa năm đó, ta đã bị ép phải chịu đựng mọi uất ức, nhục nhã đến chết cũng không thể quên. Mỗi ngày đều sống chẳng khác nào cái xác không hồn, điều duy nhất có thể làm chính là nhắm mắt lại, hoặc nhìn người khác bằng đôi mắt căm hờn, thù hận. Ta nhớ rõ khuôn mặt của từng người ra vào căn phòng đó. Ta đã từng thề, chỉ cần một ngày ta có thể sống mà rời khỏi căn phòng này ta nhất định sẽ khiến cho những tên mặt người dạ thú đó xuống mười tám tầng địa ngục.

Mãi cho tới nửa năm sau, Hạ Chi Lạc lại xuất hiện lần nữa, cuối cùng ta đã có thể rời khỏi. Thế nhưng ả lại nói mình không phải là Hạ Chi Lạc, đồng thời cho ta một món tiền và một danh sách viết đầy tên người, sau đó tiễn ta cùng mẫu thân ra khỏi kinh thành. Thế nhưng rời khỏi kinh thành không bao lâu thì mẫu thân ta qua đời. Tiếp sau đó, ta rời khỏi quê hương, lưu lạc đến tận nước Bạch Hồ, bắt đầu một cuộc sống hoàn toàn mới.”

Mẫu thân qua đời, để lại một mình ngài sống không bằng chết trên thế gian này, có khoảng khắc, ngài đã từng nghĩ đến chuyện kết liễu cuộc đời đi theo mẹ cho xong, thế nhưng ý niệm duy nhất khiến ngài từ bỏ ý định tự sát đó chính là bản danh sách kia.

“Nàng có biết bản danh sách đó là cái gì không?” Ngài mỉm cười cay đắng.

Hạ Phẫm Dư ngậy lạng người đi, thu đôi mắt của mình lại.

Thấy ngài đau khổ mà vẫn mỉm cười đầy căm hận, nàng đột nhiên hiểu ra, thì ra danh sách tên người mà nàng vô tình nhìn thấy trong sơn động đó chính là bản danh sách những người khách năm xưa đã giày vò, hành hạ ngài.

Thấy nét mặt nàng, ngài liền biết nàng đã hiểu, lại bật cười nói “Nàng có biết không, nếu không có bản danh sách đó, ta nghĩ trên thế gian này đã chẳng còn người tên là Tư Hành Phong nữa rồi.” Thế nhưng cũng chính vì bản danh sách đó mà ngài thực sự bị đẩy vào địa ngục, đến tận mức độ vạn kiếp bất phục, ngài của bây giờ là một tay đao phủ với bàn tay nhuộm đầy máu tươi.

Hạ Phâm Dư nắm chặt lấy bàn tay ngài sau đó liền nói “Ngài đừng nói nữa, đừng nói nữa, cứ coi như ta cầu xin ngài đi.”

Tư Hành Phong thu tay lại, đặt lên môi mình ra hiệu cho nàng im lặng “Suýt, vai trò của nàng đêm nay chính là một người lắng nghe.” Nói tới đây, ngài lại im lặng, không tiếp tục nói thêm, một mình hồi tưởng lại quãng thời gian đáng sợ kia.

Số ngân phiếu mà Hạ Chi Lạc đưa cho đều bị ngài xé hết, ngài không cần một đồng nào từ số tiền bản thủ đó. Khi đến nước Bạch Hồ, không nơi nương tựa, ngài liền đến nương nhờ cửa phật. Sư phụ trụ trì nói rằng ngài vẫn chưa dứt hết duyên trần, sát khí trên người quá nặng, nếu chìm đắm quá lâu không kịp thời quay đầu lại thì sẽ bị vạn kiếp bất phục.

Sau đó, ngài vô tình gặp được Hoa Thanh Lâm, Quý phi nương nương đến đây dâng hương, cũng là một người phụ nữ hết lòng yêu thương Thượng Quan Tầm. Người phụ nữ này cũng đến từ hoàng triều Kim Bích, cũng từng bị Hạ Chi Lạc hãm hại, vô duyên vô phận với Tam hoàng tử, liền tức giận gả đi nơi đất khách quê người, lấy Tây Lăng Xuyên.

Vào lần đầu tiên gặp Hoa Thanh Lâm, ngài thấy nét mặt không thể tin được của nàng liền nhớ ngay tới Hạ Chi Lạc. Có thể nói, đối với Hoa Thanh Lâm, ban đầu, ngài cũng chẳng đối xử tốt lành. Chỉ có điều Hoa Thanh Lâm hoàn toàn khác Hạ Chi Lạc, là một người phụ nữ đáng thương, cũng là một người si tình. Tuy rằng bình thường tính cách khoa trương, đánh đá, tuy rằng coi ngài là người mình thầm thương trộm nhớ trước kia, nhưng tình cảm dành cho ngài là hoàn toàn chân thành, nếu bảo nàng chết vì ngài, ngài tin nàng cũng sẽ cam nguyện. Sau này, sở dĩ ngài tin tưởng nàng là bởi vì ngài với Hoa Thanh Lâm cùng có một kẻ thù, đó chính là Hạ Chi Lạc.

Hoa Thanh Lâm có được thứ mà tất cả những cung tần, mỹ nữ trong hoàng cung không có được đó chính là long chủng duy nhất của Tây Lăng Xuyên – Tây Lăng Mật chưa tròn một năm tuổi. Bảo vệ địa vị trong hậu cung của người phụ nữ ngoại tộc Hoa Thanh Lâm, bảo vệ hoàng tử của nàng chính là cơ hội thay đổi vận mệnh duy nhất của ngài. Thế nhưng dựa vào một mình Hoa Thanh Lâm thì vẫn chưa thể nào thỏa mãn được đầy đủ mong muốn của ngài, người có thể giúp ngài đạt được mục đích không ai khác ngoài Tây Lăng Xuyên.

Thứ Tây Lăng Xuyên muốn chính là ổn định thiên hạ nhà Tây Lăng, là có thể đưa đứa con duy nhất của mình lên được ngôi vị hoàng đế.

Tư Hành Phong quyết định bán đi tất cả, thậm chí cả linh hồn mình, hứa sẽ dẹp loạn trong địch ngoài cho Tây Lăng Xuyên, diệt trừ mọi gian thần, nội gián, đẩy mình vào chỗ phong ba bão táp, mấy lần đại nạn không chết, cuối cùng cũng đổi lại được quyền thế và địa vị như ngày hôm nay.

Tất cả mọi thứ đều nhằm mục đích báo thù rửa hận.

Mỗi đêm, ngài thường đọc bản danh sách đó, nhìn vào tên của những kẻ đó, ngài chỉ hận không thể biến mỗi thù trong lòng mình thành một ngọn lửa mãnh liệt đốt cháy hết những tên lang sói kia thôi.

Mỗi lần nhớ lại quãng thời gian sống không bằng chết trong Hiệt Hương Các, ngài đều không biết làm sao mình có thể trải qua được những ngày tháng đó. Ngài cảm hận Hạ Chi Lạc, hận người đàn ông tên Thượng Quan Tâm chưa từng gặp mặt nhưng lại có tướng mạo giống mình. Vào lúc biết được Thượng Quan Tâm vì Hạ Chi Lạc mà rơi xuống vực thẳm, ngài chịu nổi đả kích cực kỳ lớn. Ngài thực sự không thể nào hiểu nổi, tại sao một người phụ nữ tâm địa độc ác hơn rắn rết lại xứng đáng được người đàn ông như Thượng Quan Tâm yêu đến mức cuồng dại, thậm chí còn cam lòng dùng tính mạng của mình để đổi lại mạng sống cho ả. Ngài đã suy ngẫm chuyện này trong suốt thời gian năm năm mà vẫn chẳng thể nào hiểu nổi.

Mãi cho tới khi gặp lại Hạ Chi Lạc lần nữa, ngài mới nhận ra một sự thật rằng Hạ Chi Lạc thực sự đã chết từ mấy năm trước, còn người phụ nữ đang sống trong thân thể Hạ Chi Lạc lại là một người xa lạ đến từ một khoảng không gian khác, và cũng chính người xa lạ này đã giải cứu ngài thoát khỏi chốn địa ngục trần gian.

Ngài đã nghĩ suốt năm năm trời cũng không ra vấn đề, nhưng chỉ trong khoảnh khắc lại hoàn toàn thấu hiểu, người Thượng Quan Tâm yêu không phải là Hạ Chi Lạc điên cuồng, ác độc kia mà là một người khác, và người này chính là ân nhân cứu mạng ngài, vậy mà ngài lại điên cuồng hành hạ, giày vò người ta suốt một đêm trời.

Tư Hành Phong trong lòng tột cùng đau khổ, mâu thuẫn, nổi giận và đau khổ bao năm qua rốt cuộc là vì cái gì? Cho nên, ngài thà tin những lời người phụ nữ kia nói là giả dối. Không cần biết người phụ nữ đó là ai, ngài đều muốn coi đó là Hạ Chi Lạc.

Ngọn lửa hận thù bắt cháy, rừng rực bùng lên trong cơ thể ngài.

Ngài đã từng thề với trời cao, chỉ cần ngài nào mà ngài còn sống trên thế gian này, thì tất cả những người có tên trong bản danh sách đó nhất định phải xuống mười tám tầng địa ngục.

Những lời sư phụ trụ trì năm xưa nói không sai, bây giờ, ngài đã lún sâu trong đồng bùn lầy, chẳng thể nào rút ra được nữa.

Hiện giờ, chỉ còn lại tên lang sói đáng chết cuối cùng là Hứa Văn Hồ này nữa thôi là ngài không cần phải vùng vẫy khổ sở trong đồng bùn kia nữa.

Hạ Phẫm Dư thấy ngài im lặng mãi không nói, vô cùng lo lắng, quay đầu sang nhìn ngài, chỉ thấy ánh mắt ngài đang mơ màng, ngây lạng suy ngẫm điều gì đó.

Nàng khẽ gọi ngài một tiếng “Hầu gia...”

Tư Hành Phong thoáng định thần, điều chỉnh lại dáng nằm thích hợp, hai tay ôm nàng càng chặt hơn. Ngài đưa mặt vùi vào mái tóc phía sau nàng rồi than dài một tiếng.

Hạ Phẫm Dư mím chặt môi, nghĩ một hồi nói “Nếu có tâm sự mà giữ trong lòng còn đau khổ hơn là nói ra. Đã vậy thì ngài cứ nói ra đi.”

Tư Hành Phong ngẩng đầu, lại thở dài một tiếng, ghé sát mặt vào mái tóc nàng, tự chế giễu bản thân “Trong cuộc sống con người có biết bao nhiêu việc không theo ý mình, nhưng lại không thể không làm. Ta đã kéo theo rất nhiều người vô tội vào vòng xoáy này, liệu có phải quá đổi bỉ ổi không?”

Hạ Phẫm Dư mím chặt môi, lời nói này của ngài là đang chỉ nàng sao? Từ lâu nàng đã không còn thấy hối hận vì đã gặp được ngài, cũng không hối hận đã theo ngài xuất cung.

Nàng bình thản lên tiếng “Ngài có thể cứu được bao nhiêu người thế, tại sao lại làm khó cho người vô tội? Nếu đã cảm thấy vậy thì đừng có làm nữa.”

Tư Hành Phong suy ngẫm, cau chặt đôi mày rồi hỏi “Tại sao?” Ngài thực sự muốn biết nguyên nhân khiến bản thân mâu thuẫn.

Nàng đáp “Oan oan tương báo đến bao giờ mới dứt! Lòng có hận thù là bởi vì không thể từ bỏ. Nếu không từ bỏ được thì cả đời này sẽ phải sống trong đau khổ, cả đời sẽ thấy không vui. Nếu đã khó khăn lắm mới có thể sống tiếp, vậy tại sao lại khiến cho cuộc đời hoàn toàn mới này phải đau khổ giống như cuộc sống trước kia chứ?”

Nàng biết chuyện Hiệt Hương Các bị cháy, tú bà họ Lý chết đều có liên quan đến ngài. Tuy rằng nàng có thể thấu hiểu được nỗi đau khó lòng khóa lấp của ngài, nhưng nàng không hy vọng cả cuộc đời này ngài đều đắm chìm trong thù hận. Nếu vậy cuộc sống còn có điều gì thú vị, ý nghĩa?

Ngài lại ngậy người, không ngừng lặp lại câu “Nàng không hiểu được, không hiểu được đâu...”

Nàng mím môi, quyết định chuyển sang chủ đề khác “Thực ra nơi đây mới chính là nhà của ngài đúng không?”

Ngài đưa mắt nhìn về cây nến ở phía bàn, lặng đi một hồi rồi nói “Không phải, quê nhà của ta nằm ở phía Tây Nam của hoàng triều Kim Bích, đi về phía Tây Bắc một chút sẽ đến biên giới sát nước Bạch Hồ. Nơi này là nơi ta xây để tiện hành sự.”

“Vậy tại sao ngài lại đặt tên nó là Tô Viên? Hay là tên của ngài vốn dĩ họ Tô và tên Mục?”

Ngài liền đáp “Không, Tư Hành Phong là tên thật của ta. Mẫu thân ta họ Tô.”

Thì ra là như vậy. Nàng lại nghĩ, xây dựng Tô Viên này chính là biểu hiện cho tình yêu và nỗi nhớ mẫu thân da diết của ngài.

“Nơi này thực sự rất đẹp.” Nàng lên tiếng tán thưởng.

Ngài mỉm cười không đáp.

Dần dần, hai người chìm sâu trong im lặng, không khí bỗng cũng theo đó mà trở nên rất loãng.

Bên tai truyền lại hơi thở ấm nóng, Hạ Phẫm Dư càng không dám thở mạnh. Hơi thở nhẹ nhàng dần trở nên nặng nhọc, khó khăn khiến cho nàng cảm thấy vô cùng căng thẳng.

Ngài siết chặt vòng tay mình lại, đến mức khiến nàng dường như không thở nổi. Đúng vào lúc nàng tưởng rằng mình sắp sửa chết ngạt thì ngài liền buông lỏng nàng ra.

Hạ Phẫm Dư ngược mắt lên nhìn ngài, khuôn mặt anh tuấn đang gần ngay trước mặt, ánh sáng của nên bị ngài chặn quá nửa, không rõ được nét mặt của ngài, chỉ cảm nhận được hơi thở của ngài càng lúc càng tiến gần lại chỗ mình, mãi cho tới khi đôi môi thấy ấm nóng, trái tim vì thế mà loạn nhịp.

Chiếc hôn này cháy bỏng mà nồng nàn, chẳng khác nào ngọn lửa, gặp lúc thời tiết nóng nực, liền bùng cháy rạo rức, nhanh chóng thiêu đốt cả hai người.

Ngài từng nói ngài sẽ không ép buộc nàng, thế nhưng vào lúc nàng không có chút phòng bị ngài lại mê hoặc nàng, quyến rũ nàng.

Hai tay nắm chặt lấy nhau, sự giao thoa của thể xác và đồng điệu của tâm hồn, ngài đem lại cho nàng cảm giác hoàn toàn khác biệt. Khoảng trống trong cơ thể nhanh chóng được lấp đầy, đúng vào khoảnh khắc đôi tim rung động, dường như nàng đã không còn là nàng nữa, cả thân thể nhẹ bẫng như mất đi trọng lượng, bay bổng, phiêu linh trong bầu trời bao la, rộng lớn...

TÌNH NÀY ĐÀNH HẸN VỚI GIÓ ĐÔNG

Hoa Thanh Thần
www.dtv-ebook.com

Chương 21: Tên Nhọn Vô Tình

Kể từ sau buổi đêm hôm đó, mỗi khi màn đêm buông xuống, Tư Hành Phong đều xuất hiện trong phòng Hạ Phẩm Dư, dường như ở cùng một phòng với nàng đã trở thành thói quen không thể từ bỏ của ngài.

Thế nhưng cứ khi trời sáng, ngài lại trở thành một Bình Viễn Hầu gia lạnh như băng. Thi thoảng chạm mắt ngài, cùng lắm ngài cũng chỉ nhìn nàng đôi lát, sau đó nhanh chóng quay đi, không nhìn nàng thêm nữa. Dù những lúc hai người ở riêng, ngài cũng vẫn giữ thái độ lạnh lùng, lạnh nhạt.

Càng lúc Hạ Phẩm Dư càng cảm thấy hoảng hốt, phải chăng nàng đang dần chìm đắm trong giấc mộng tuyệt đẹp do mình ảo tưởng mà không muốn tỉnh lại?

Lại một đêm đẹp như mộng trôi qua, nàng tỉnh dậy sau giấc ngủ dài, ánh mặt trời đã chói rọi vào trong phòng, lúc này trời đã gần trưa.

Nàng ngồi dậy, tấm chăn bất giác rơi xuống, một cơn gió lạnh bất ngờ thổi tới. Lúc này nàng mới nhận ra thân trên của mình không có gì cả, nàng kinh hãi đưa tấm chăn mỏng lên che trước ngực, mở to mắt ra nhìn vào hoa văn trên tấm chăn kia, thoáng ngây người.

Nếu không phải thân thể vẫn còn đau nhức khiến nàng nhớ lại đêm qua hai người đã ân ái thì có lẽ nàng sẽ nghi ngờ đó chỉ là một giấc mộng mà thôi.

Hai má nàng bất giác nóng bừng, bao nhiêu năm nay, nàng chưa bao giờ thức dậy muộn thế này, hôm nay là lần đầu tiên.

Hạ Phâm Dư chưa bao giờ nghĩ mọi chuyện sẽ tiến triển đến mức này, bắt đầu từ khoảnh khắc nàng ý thức được bản thân đã yêu Hầu gia, nàng đã không ngừng kìm nén tình cảm, không để nó trào dâng khi đối diện với ngài. Điều đáng buồn chính là nàng nhận ra rằng mình không thể trốn tránh ngài, lại càng chẳng thể kiềm chế càng ngày càng lún sâu trong đó.

Nàng mỉm cười khổ sở, bây giờ nàng thực sự không còn là con người trước kia, nàng của bây giờ càng ngày càng suy nghĩ nhiều, càng những thứ mong muốn lại càng là những thứ không bao giờ có được. Nàng đã trở nên tham lam, như vậy chẳng hay chút nào.

Nàng mím chặt môi, vội vã mặc y phục vào rồi xuống khỏi giường.

Lúc ban đầu, nàng còn lo lắng nhờ có tiểu nha đầu hay người hầu nào nhìn thấy Tư Hành Phong đi từ trong phòng nàng ra, sau đó nàng mới nhận ra tất cả mọi lo lắng của mình đều dư thừa. Mọi người lớn bé già trẻ trong Tô Viên đều biết được mối quan hệ giữa hai người, cho dù một ngày nào đó ngài tuyên bố nạp nàng làm thiếp thì cũng chẳng có bất cứ ai cảm thấy kinh ngạc.

Đối với nàng mà nói, người khác suy nghĩ về bản thân thế nào, nàng đã chẳng còn quan tâm quá nhiều. Bởi lẽ, nàng vốn dĩ không quá để tâm đến ánh mắt và suy nghĩ của thế nhân, chỉ e nếu để chuyện này truyền ra ngoài, dù ít hay nhiều cũng sẽ gây rắc rối cho ngài. Nàng không muốn ngài phải bận tâm, lo lắng.

Sau khi dọn dẹp phòng ngủ và thư phòng của ngài, đang định ra tía hoa tường vi trong hoa viên thì bất ngờ nghe được hai tiểu nha đầu Xuân Đào và Hạ Hà đang ngồi nói chuyện phiếm trong hoa viên.

Xuân Đào nói “Ây ô, đúng là làm ta sợ chết khiếp, lúc nãy sắc mặt của công tử đen sầm chẳng khác nào đít nồi. Ta tới Tô Viên lâu vậy lần đầu tiên thấy công tử nổi giận đến mức này.”

Hạ Hà đáp “Đúng thế, đúng thế, ngay cả vào ngày giỗ của lão phu nhân, cùng lắm cũng chỉ nhìn thấy công tử uống rượu, uống nhiều quá rồi đi ngủ, chứ chưa bao giờ nhìn thấy ngài nổi giận như lúc này. Cũng không hiểu ngài với Hứa đại tiểu thư làm sao nữa?”

Xuân Đào lại nói “Đúng vậy, những ngày gần đây công tử yêu thích Hứa đại tiểu thư đến độ nào chứ? Lần nào Hứa đại tiểu thư đến Tô Viên là ngài thiết đãi chẳng khác nào hoàng thân quốc thích, đến cả nha đầu hầu hạ bên cạnh Hứa đại tiểu thư tên là Yến Nhi cũng rất được chiều chuộng. Thế nhưng khi này, ta thấy sắc mặt của Hứa đại tiểu thư chẳng khác nào thuật biến đổi khuôn mặt, lúc đỏ bừng lúc lại đen sì, lúc lại trắng bệch, đúng là đáng thương!”

Hạ Hà đáp “Đáng thương cái gì chứ? Ta cảm thấy Hứa đại tiểu thư chẳng hề xứng đáng với công tử nhà ta chút nào. Đáng về trẻ con, thân người mỏng manh đến mức cơn gió thổi qua là lung lay, mỗi khi nhìn thấy người khác cầm hất ngược lên. Tuy rằng không hề quát mắng ra lệnh với chúng ta nhưng nếu ngày nào đó trở thành nữ chủ nhân của Tô Viên chúng ta thì không biết sẽ còn kiêu ngạo đến mức nào? Thêm vào đó, muội cũng không nghĩ xem Hứa đại tiểu thư có nhiều tiền thì đã sao chứ, cha của tiểu thư là một con hổ háo sắc nổi tiếng gần xa, cả kinh thành này có ai không biết những chuyện thất đức mà ông ta đã gây ra? Lúc nào cũng như thế chưa bao giờ nhìn thấy phụ nữ, cứ thấy con gái nhà người ta là đôi mắt ti hí lại đảo liên tục. Muội nghĩ xem đã có bao nhiêu con gái nhà lành bị cha tiểu thư chiếm đoạt rồi, thảo nào sắp hết đời rồi vẫn chưa có một mụn con trai. Phụ nữ sinh trưởng trong một gia đình như thế, nếu lấy công tử chúng ta vậy thì mấy người làm nô tì như chúng ta gặp phải xui xẻo hết, nói không chừng một ngày nào đó sẽ rơi vào móng vuốt sắc nhọn của lão háo sắc kia cũng nên. Hôm nay công tử đã đuổi Hứa đại tiểu thư ra khỏi hoa viên, theo suy nghĩ của ta thì ông trời có mắt, để cho công tử giữ được đầu óc tỉnh táo.”

Xuân Đào lại tiếp tục bàn luận “Ừm, đem ra so sánh thì ta lại thích Phẫm Dư tử tử hơn. Tuy rằng Phẫm Dư tử không nói nhiều, thế nhưng lúc nào cũng chăm sóc, lo lắng, suy nghĩ cho chúng ta, không biết liệu công tử có nạp tử tử thành thiệp không?”

Hạ Hà liền đáp “Nói không chừng sẽ đấy. Dạo gần đây buổi sáng hôm nào cũng thấy công tử đi ra từ phòng Phẫm Dư tử.”

Hạ Phẫm Dư nghe đến đây, cuối cùng không kìm chế thêm được nữa, hăng giọng một cái.

Hai tiểu nha đầu vừa thấy Hạ Phẫm Dư liền kinh ngạc đến mức đồng thanh nói lớn “Phẫm Dư tử.”

“Đã làm xong việc của mình chưa?” Vốn dĩ nàng không định đứng đây nghe hai tiểu nha đầu này tán gẫu, thế nhưng nghe thấy việc Tư Hành Phong đuổi Hứa Bích Nhu ra khỏi Tô Viên, nàng chẳng thể nào khống chế được bản thân muốn nán lại nghe thêm, ai ngờ hai nha đầu này càng nói càng không biết giữ chừng mực.

Hai tiểu nha đầu liền cúi đầu không dám nói thêm tiếng nào.

Hạ Phẫm Dư thấy vậy liền thở dài một tiếng, nàng không hề nổi giận vì hai tiểu nha đầu này đem chủ nhân ra tán gẫu, tiếp đó liền hỏi “Đã xảy ra chuyện gì thế?”

Hạ Hà cướp cơ hội trả lời “Phẫm Dư tử, lúc nãy Hứa đại tiểu thư đến tìm công tử, A Phúc đứng ngoài canh cửa đưa tiểu thư vào phòng khách như mọi khi, ai ngờ công tử và nhìn thấy tiểu thư không hỏi đầu đuôi câu chuyện ra sao đã mắng cho A Phúc một trận, sau đó nói sau này những người lạ không quen biết thì không được tùy tiện cho vào Tô Viên.”

Xuân Đào tiếp tục kể thêm “Hứa đại tiểu thư vô cùng lúng túng, cố gắng mỉm cười nói rằng lâu ngày rồi không tới gặp công tử, hỏi thăm khoảng

thời gian này công tử đã đi đâu mất. Ai ngờ công tử lạnh lùng nói với tiểu thư rằng chuyện ngài đi đâu từ lúc nào lại phải báo cáo một người không liên can như tiểu thư, tiếp đó còn lệnh cho A Phúc tiễn Hứa đại tiểu thư ra khỏi Tô Viên. Lúc này Hứa đại tiểu thư nước mắt tuôn trào.”

Hạ Hà lại bổ sung thêm “Sau đó, Quan đại ca còn ra lệnh cho tất cả mọi người bọn muội đi ra hết, chuyện sau đó thế nào thì bọn muội không rõ nữa.”

Hạ Phầm Dư cau chặt đôi mày “Nếu các muội không còn việc gì khác để làm thì hãy giúp ta tĩa số hoa tường vi này đi.” Đưa kéo tĩa hoa cho hai tiểu nha đầu, nàng liền vội vã đi về phía phòng khách.

Khi đến nơi, liền thấy Quan Quần đang đứng canh bên ngoài. Quan Quần vừa nhìn thấy nàng liền khẽ gật đầu chào hỏi, sau đó đưa mắt ra hiệu tạm thời lúc này nàng chưa thể vào được.

Nàng hít một hơi thật sâu, sau đó đứng cạnh bên Quan Quần.

Đột nhiên nghe ‘bụp’ một tiếng, có thứ gì đó bị vứt ra ngoài. Hạ Phầm Dư liếc mắt nhìn thì thấy hóa ra là một chiếc hộp bánh điểm tâm tinh tế, tuyệt mỹ. Các loại bánh điểm tâm đa dạng tung tóe khắp nơi, mấy chiếc bánh rơi dưới chân nàng trông ngon miệng đẹp mắt, đúng là đáng tiếc vô cùng.

Tiếp đó, tiếng khóc lóc, ỉ ê của Hứa Bích Nhu vang lên “Rốt cuộc thì muội đã làm sai chuyện gì chứ? Tại sao huynh nhất định phải đối xử với muội như vậy? Muội biết rõ huynh có quan hệ mờ ám với người nô tì hầu hạ cạnh bên nhưng muội không hề để tâm. Thế nhưng huynh có biết hay không, những chiếc bánh này đều do muội đích thân vào bếp làm đấy, phải mất đúng hai canh giờ mới hoàn thành, tại sao huynh lại cư xử như vậy? Tại sao mới chỉ không gặp nhau một khoảng thời gian ngắn mà huynh như đã biến thành một con người hoàn toàn khác?”

Tư Hành Phong bật cười lạnh lùng rồi nói “Người bằng lòng bỏ ra hai canh giờ làm bánh là chuyện của người, có liên quan gì đến ta chứ? Biến thành một con người hoàn toàn khác sao? Từ trước đến nay ta luôn là con người như thế này. Hứa Bích Nhu, người hiểu về con người ta được bao nhiêu? Người có biết ta là người thế nào không? Có biết ta đã làm ra những việc gì? Thực sự không thể hiểu nổi rốt cuộc đầu người chứa những gì trong đó nữa?”

Hứa Bích Nhu nhất thời không nói được lời nào. Nghe mấy câu ngài nói, Hứa Bích Nhu bắt đầu cảm thấy hoảng hốt. Gần như từ khi quen biết Tô Mục đến giờ, nàng chỉ biết được ngài là cháu họ của ông chủ gia trang tư lỵ Hải Đức, sống ở Tô Viên, còn lại không biết thêm bất cứ điều gì, ngay cả việc ngài thích cái gì, hàng ngày làm những chuyện gì, nàng đều không hề hay biết.

Mỗi lần hẹn hò, hai người hoặc là ở trong Tô Viên hoặc là ngài phái người đưa nàng đến một nơi vắng vẻ không quá nhiều người. Ngoại trừ đúng ngày lễ tế hoa thần lần trước, ngài chưa từng đi ra ngoài phố cùng với nàng, không đến từa lưù dùng bữa lại càng không hẹn nàng đi thuyền dạo mát. Tuy rằng nàng rất vui khi hai người có khoảng không gian riêng bên nhau, thế nhưng thi thoảng cũng không kìm nén được mà đưa ra những yêu cầu, ai ngờ ngài lại nghiêm mặt rồi phản đối, sau đó phẩy tay áo bỏ lại nàng một mình.

Những lúc hai người ở bên nhau, ngài hầu như chẳng nói gì, hầu hết thời gian đều là một mình nàng nói chuyện, có lúc nàng thực sự nghi ngờ phải chăng mình đang nói chuyện cùng không khí? Nàng vẫn tưởng ngài bầm sinh thích yên tĩnh, cho nên mới không để tâm đến những việc này, ngài càng lạnh nhạt thì nàng lại càng yêu ngài nhiều hơn, yêu đến mức chỉ hận không thể móc trái tim ra cho ngài xem. Bản thân nàng cũng không biết rốt cuộc mình đã trúng phải yêu thuật gì.

Nàng không hề để tâm đến việc mình không biết gì về ngài, nàng chỉ biết nàng không thể mất ngài được.

Hứa Bích Nhu xông về phía Tư Hành Phong, kéo lấy tay áo của ngài rồi vội vã lên tiếng “Tô Mục, chúng ta đừng cãi nhau nữa được không? Huynh là người như thế nào không quan trọng, làm những việc gì muội cũng chẳng để tâm. Cho dù huynh là thổ phỉ lục lâm, chặn đường đánh cướp, muội cũng không chê bai. Muội chỉ muốn được ở bên cạnh huynh cả đời mà thôi. Muội yêu huynh, muội thực sự không thể nào không có huynh được.”

Tư Hành Phong lại mỉm cười lạnh lùng, đẩy bàn tay đáng ghét của nàng ra rồi mỉa mai “Người yêu cái gì của ta? Yêu khuôn mặt của ta sao? Hay là yêu y phục của ta? Hay là yêu gia trang tơ lụa Hải Đức? Hay là Tô Viên?”

“Không phải như vậy, không phải như vậy đâu. Tô Mục, muội...”

Hứa Bích Nhu định níu lấy Tư Hành Phong nhưng lại bị ngài đẩy ra một cách vô tình “Hứa Bích Nhu, lòng nhẫn nại của ta có giới hạn, đừng có ép ta phải tận tay ném ngươi ra khỏi Tô Viên. Bây giờ tốt nhất là ngươi hãy tự mình rút về, trông cho kỹ phủ đệ, gia sản nhà họ Hứa của ngươi đi.”

Sắc mặt Hứa Bích Nhu trắng bệch “Huynh đã biết được chuyện nhà muội rồi sao? Muội tới đây không phải vay tiền của huynh đâu.”

Tư Hành Phong lạnh lùng ‘hừm’ một tiếng, chẳng buồn để tâm đến Hứa Bích Nhu.

Hứa Bích Nhu vẫn không chịu bỏ cuộc, tiếp tục truy hỏi “Tô Mục, xin huynh hãy nói cho muội biết, rốt cuộc huynh đã từng yêu muội chưa?”

“Yêu người? Người tưởng rằng mình là ai chứ?” Ánh mắt Tư Hành Phong nhìn nàng ngoại trừ sự bất cần còn dâng trào nỗi căm hận đáng sợ “Ta không ngại nói cho người biết, cho dù phụ nữ trên toàn thế giới này có chết sạch, chỉ còn lại mỗi mình người Hứa Bích Nhu thì ta cũng quyết

không thèm nhìn khuôn mặt của người lấy một lần. Người đâu, mau đuổi người phụ nữ này ra ngoài cho ta.”

Quan Quần nghe lệnh liền nhanh chóng bước vào, mặt không biểu cảm nói với Hứa Bích Nhu “Hứa tiểu thư, xin lỗi, xin mời!”

Hứa Bích Nhu nước mắt ngấn dài, đến tận lúc này vẫn chưa dám tin vào sự thật phũ phàng trước mắt. Nàng đẩy Quan Quần sang một bên, nhìn Tư Hành Phong rồi thét lớn “Ô Mực, ta vốn dĩ tưởng rằng người là một người có thể dựa dẫm, thì ra người chỉ là một tên tiểu nhân bỉ ổi, mắt chó coi thường người khác. Bây giờ thấy họ Hứa gặp khó khăn, người liền quay ngoắt đi đối xử với ta thế này. Ta biết, lúc đầu người đối xử với ta tốt như vậy chẳng qua vì ham hố gia tài kếch xù của nhà họ Hứa mà thôi. Coi như ta mù mắt mới yêu một người như người.”

Tư Hành Phong nhìn Hứa Bích Nhu cười nhạt nói “Ham hố gia tài kếch xù của nhà họ Hứa các người sao? Người tưởng rằng cả kinh thành này chỉ có nhà họ Hứa của người là có tiền bạc? Đúng là một người phụ nữ vô tri mà ngu xuẩn. Ta cũng không ngại cho người biết rằng, muốn biết được nguyên nhân thì cứ cút về nhà hỏi người cha không bằng cầm thú của người ấy. Mau cút đi cho ta.”

“Ô Mực, ta hận người.” Hứa Bích Nhu vừa khóc vừa thét.

“Vẫn còn chưa cút sao?” Tư Hành Phong mất hết nhẫn nại thét lớn.

Quan Quần lại một lần nữa đưa tay ra hiệu mời về.

Hứa Bích Nhu tức giận đẩy Quan Quần ra, ôm mặt khóc lóc chạy ra ngoài, lúc lướt qua người Hạ Phẫm Dư, ánh mắt uất hận của Hứa Bích Nhu như thể muốn ăn tươi nuốt sống Hạ Phẫm Dư ngay tức khắc vậy.

Hạ Phẫm Dư nhìn chiếc bóng hồng phấn dần khuất nơi cuối hành lang, không biết tại sao trong lòng lại trào dâng cảm giác thương xót. Vị Hứa đại

tiểu thư này một tháng trước, thậm chí là mãi cho tới lúc này, nàng vẫn luôn tin rằng sẽ trở thành thê tử của ngài, thật không ngờ đùng một cái đã biến thành kết cục thế này rồi.

Đưa mắt xuống, nàng thấy bánh điểm tâm tung tóe đầy mặt đất, cảm giác thương tiếc cho Hứa Bích Nhu lại càng trào dâng mãnh liệt. Một thiên kim đại tiểu thư suốt đời chưa hề động tay làm việc gì đã vì người trong lòng mình bỏ ra hai canh giờ để làm những món ăn ngon mắt.

Nàng chán nản than dài một tiếng, sau đó ngồi xuống, thu nhặt những chiếc bánh bỏ vào trong hộp.

“Ai bảo người nhặt lên.” Không biết từ lúc nào Tư Hành Phong đã bước ra khỏi phòng khách, kéo lấy nàng, dùng chân đạp mạnh lên chiếc hộp kia sau đó đá đi rất xa.

Hạ Phẩm Dư kinh ngạc nhìn Tư Hành Phong nắm chặt tay mình, đã lâu rồi không thấy ngài như vậy. Nàng mới chỉ nhìn thấy bộ dạng tức giận khiến người khác khiếp sợ như thế này đúng một lần, lúc ở Bách Hoa Đường mà thôi.

“Ngài nắm tay ta đau quá.” Nàng cố gắng giãy ra, ánh mắt nhìn ngài vương chút oán trách. Nàng thực sự không hiểu tại sao đột nhiên ngài lại tức giận vì chuyện của Hứa Bích Nhu đến mức này.

Tư Hành Phong chán nản, buông tay nàng ra, quay đầu nói với mấy người hầu “Mau đem mấy thứ kia vứt hết đi cho chó ăn, không được để Tô Viên bị dính chút mùi vị cầm thú nào cả.”

Hạ Phẩm Dư giương mắt nhìn người ta mang số bánh điểm tâm đi, lại càng không thể nào hiểu nổi lí do ngài tức giận là gì?

Tư Hành Phong quay lại nói với Quan Quần “Bao giờ thì đến thu phủ đệ nhà họ Hứa?”

“Thuộc hạ đã cho hẳn thời hạn ba ngày.” Quan Quần đáp.

“Mau tung tin ra bên ngoài, ai dám cho hẳn vay tiền thì chính là muốn gây sự với gia trang tư lỵ Hải Đức. Ba ngày sau, ta muốn nhìn thấy hẳn lưu lạc nơi cuối đường giống như một con cho ghê.” Tư Hành Phong phần nộ trợn đôi mắt đang đỏ rực lên một cách đáng sợ.

“Thuộc hạ tuân lệnh.” Quan Quần lãnh mệnh lui ra.

Hạ Phẫm Dư đứng một bên không động đậy, Tư Hành Phong nhìn nàng bằng ánh mắt phần nộ, không nói liền phẩy áo bỏ đi.

Nàng nhìn bóng dáng to cao của ngài biến mất phía cuối hành lang nhanh như một cơn gió, trong lòng dâng lên một suy đoán. Nàng mím chặt môi, sau đó đi về phía hậu hoa viên.

Hai tiểu nha đầu Xuân Đào và Hạ Hà vẫn đang tỉ mỉ cắt tỉa từng bông tường vi một, lúc thấy Hạ Phẫm Dư bước tới, cả hai liền vội vã nói “Phẫm Dư tỷ, hai đứa bọn muội không hề lười biếng đâu.”

Hạ Phẫm Dư không nói lời nào, cầm chiếc kéo tỉa lên, lặng lẽ làm công việc cắt hoa, thế nhưng đầu óc đang đắm chìm trong suy nghĩ. Đôi mày nàng càng lúc càng nhíu chặt, im lặng một hồi lâu, cuối cùng liền mở miệng nói chuyện cùng hai tiểu nha đầu kia “Hai muội có biết tên của lão gia nhà họ Hứa không?”

Hạ Hà kinh ngạc nói “Hà? Phẫm Dư tỷ, không ngờ ngay cả tên của con hổ háo sắc nổi danh đệ nhất kinh thành của hoàng triều Kim Bích chúng ta mà tỷ cũng không biết hay sao?”

Xuân Đào liền cắt ngang lời Hạ Hà “Phẫm Dư tỷ là người nước Bạch Hồ mà, đồ ngốc!”

“Ta là người nước Bạch Hồ.” Hạ Phẫm Dư gật đầu khẳng định.

Nàng là người nước Bạch Hồ, mới tới kinh đô của Hoàng Triều Kim Bích hơn một tháng, hàng ngày lại ít khi ra ngoài, cộng thêm việc Hứa Bích Nhu thường xuyên tới Tô Viên chơi, trong lòng nàng lúc nào cũng chán nản, nên lại càng tránh như tránh tà không chịu ra ngoài. Nếu không phải người khác chủ động hỏi chuyện, bình thường nàng chẳng mấy khi nói chuyện cùng người ta trước. Nói hay thì bảo nàng là con người thích im lặng, còn nói không hay thì có thể coi nàng là con người thích cô độc, cô lập bản thân, tự nhận thanh cao, khó bầu bạn cùng ai được.

Thế nhưng thấy vẻ mặt kinh ngạc của hai tiểu nha đầu này, nàng liền có một dự cảm không lành, đột nhiên trong đầu dâng trào một suy nghĩ mãnh liệt. Sau đó, nàng thì thầm, lên tiếng hỏi “VẬY HỨA LÃO GIA CÓ PHẢI TÊN LÀ HỨA VĂN HỒ KHÔNG?”

“Đúng thế, đúng thế.” Hai tiểu nha đầu tức thì gật đầu lia lịa.

Câu trả lời của Xuân Đào và Hạ Hà chẳng khác nào một hòn đá lớn ở trên đỉnh núi lăn từ trên xuống, đập vào lồng ngực của nàng.

Hứa Bích Nhu là con gái của Hứa Văn Hồ...

“Kéo cả người vô tội vào đây thì sao chứ?”

Buổi tối hôm đó, người mà ngài gọi là ‘người vô tội’ thực ra là chỉ Hứa Bích Nhu. Thảo nào mà ngài lại cư xử kì lạ như vậy, những người phụ nữ khác thông thường chẳng thể nào chạm vào người ngài, vậy mà ngài lại không hề hắt hủi Hứa Bích Nhu. Ngài đối xử dịu dàng, tình ý, để mặc Hứa Bích Nhu ôm mình, thậm chí còn mời cả vào Tô Viên chơi chính là bởi ngài đã biết cha của Hứa Bích Nhu là Hứa Văn Hồ. Vì muốn báo thù, ngài mê hoặc con gái duy nhất của Hứa Văn Hồ, từng bước từng bước áp sát, khiến Hứa Bích Nhu sa vào cạm bẫy, sau đó dùng vũ khí lợi hại là tình yêu làm tổn thương Hứa Bích Nhu, sau cùng đạt được mục đích bản thân mong muốn.

Ngay từ đầu, ngài đã vạch rõ kế hoạch báo thù, không những chỉ hủy hoại gia sản nhà họ Hứa mà còn hủy hoại luôn cả hai cha con nhà họ Hứa.

Ba ngày nữa là cả nhà họ Hứa sẽ tiêu tòng.

Nàng thực không muốn dùng cụm từ ‘bỉ ối, vô sỉ’ gắn vào người ngài thế nhưng sự thực sờ sờ trước mắt khiến trái tim nàng quặn thắt, nhức nhối mà bí bách.

Hạ Phẩm Dư hít một hơi thở sâu, những ngày gần đây, mỗi khi màn đêm buông xuống, sự dịu dàng của ngài, sự cuồng dại của ngài, sự thành thật của ngài, tình cảm nồng cháy của ngài khiến cho nàng chẳng khác nào được đắm mình trong hồ nước ngọt như mật. Thậm chí nàng còn thầm chờ mong có lẽ ở một góc khuất nào đó trong trái tim ngài ít nhiều cũng có một vị trí dành riêng cho nàng.

Thì ra trước giờ đều là do nàng đã huyễn trường mọi thứ, sở dĩ ngài làm vậy là vì muốn dùng nàng cắt đứt mối quan hệ với Hứa Bích Nhu, khiến Hứa Bích Nhu phải đau khổ. Trên thế gian này, ngài cần người phụ nữ thế nào mà chẳng được, làm sao có thể thay đổi chủ ý chỉ vì mình nàng được? Có lẽ ngay từ đầu, nàng cũng chỉ là một con cờ trên bàn cờ của ngài mà thôi.

Sự dịu dàng của ngài sao có thể dành cho nàng được?

Nếu nói chuyện Hiệt Hương Các cháy rụi đã trở thành đề tài bàn tán sôi động cho lê dân bách tính trong kinh thành một thời gian dài thì việc nhà họ Hứa phá sản hoàn toàn có sức quyến rũ cao hơn nhiều lần.

Hai sự việc kinh thiên động địa này chỉ xảy ra cách nhau một tháng, tất cả các cửa hàng vàng bạc trong kinh thành của nhà họ Hứa nói đóng cửa là đóng cửa ngay tức thì. Phủ đệ nhà họ Hứa cũng đem gán nợ, mấy người thiếp của Hứa Văn Hồ đã gói ghém tư trang bỏ đi khỏi nhà họ Hứa ngay trong đêm trước khi phủ đệ bị tịch thu, quản gia, người hầu cũng bỏ đi hết

cả. Sau khi phủ đệ nhà họ Hứa bị tịch thu, Hứa Văn Hồ và Hứa Bích Nhu liền mất tông mất dạng.

Khoảng mấy ngày sau, có người nhìn thấy ở chỗ đám ăn mày tập trung nhiều nhất, hỗn loạn nhất, bẩn thỉu nhất ở phía Bắc thành có một người trông rất giống với Hứa lão gia, tóc tai xơ xụi, quần áo rách rưới, nằm bò trên mặt đất ăn thức ăn người khác bố thí cho chẳng khác gì loài chó lợn.

Đường trên ngô dưới, bất luận đi đến đâu đều nghe thấy mọi người bàn luận về việc này.

Vào giờ Thìn, Hạ Phẩm Dư sẽ theo mấy vị đại thẩm trong phòng ngự thiện đi chợ mua thức ăn, cuối cùng nàng cũng nhìn thấy Hứa Văn Hồ ở đó.

Đầu tóc loạn xạ mà bẩn thỉu, khuôn mặt trắng bệch, già nua, đôi mắt đục ngầu mất hết thần thái. Bên má trái sưng vù, mắt phải thì tụ máu, vết máu dường như vừa mới khô. Thân người lộ ra không biết bao nhiêu vết bầm tím dưới lớp y phục rách rưới, bàn tay đầy những vết máu chỉ có thể đưa ra mà không co duỗi được. Nhìn bộ dạng toàn thân bầm tím này xem ra bị người ta đánh đập dã man, vết thương vẫn chưa hồi phục hoàn toàn.

Hứa Văn Hồ lúc này đang giơ đôi bàn tay bẩn thỉu về phía ông chủ tiệm bánh bao để xin một chiếc bánh. Ông chủ tiệm bánh bao dùng luôn chiếc gậy cán bột đập mạnh vào mu bàn tay của Hứa Văn Hồ rồi quát hấn cút sang một bên. Tiếp đó một đám trẻ không biết từ đâu đến, dùng cành cây đánh lên người hắn liên tục, vừa đánh vừa hát “Lão hồ háo sắc, cái mônng tàn. Bị đánh cho biến thành con chuột.” Đám trẻ hát xong câu chế diễu này liền bật cười hi hi ha ha, chạy đi chỗ khác.

Không biết có người đi đường nào thích xem náo nhiệt liền đổ bát mì ra đất, rồi nàng thấy Hứa Văn Hồ liền nằm bò ra đất, dùng bàn tay bẩn thỉu bốc số mì đó nhét vào miệng. Có điều chỉ trong chớp mắt, ba bốn tên ăn

mày xông ra từ con phố đối diện tranh cướp số mỳ nhoe nhoét trên mặt đất đó.

Cái này gọi là ác giả ác báo.

Hứa Văn Hồ có kết cục như ngày hôm nay là đáng tội. Lúc hắn có quyền có thế, đi ức hiếp người khác chắc chắn không bao giờ ngờ được mình cũng có ngày hôm nay.

Đánh đổ nhà họ Hứa, ép Hứa Văn Hồ phải làm ăn mày, đây cũng có thể coi là hành động từ bi, rộng lượng của Tư Hành Phong rồi, chí ít thì cũng từ bi, rộng lượng hơn những việc mà ngài đã làm khi còn ở nước Bạch Hồ. Thực ra nếu ngài có thể từ bỏ quá khứ thì cũng không phải là chuyện xấu gì cả.

Thế nhưng sự thực lại không phải như vậy.

Tư Hành Phong không hề cảm thấy dễ chịu khi lật đổ nhà họ Hứa, ngược lại khuôn mặt anh tuấn của ngài càng lúc càng thêm sầm sì, đôi môi lúc nào cũng mím chặt. Những người ở trong Tô Viên chỉ cần thấy ngài là có thể đoán được tâm trạng của ngài lúc này rất tệ.

Quan Quân nói với Hạ Phẫm Dư hắn với Cảnh Trung nhìn quen rồi, mỗi lần giải quyết xong một chuyện thế này, Hầu gia đều như vậy, có điều khoảng vài ngày sau là lại bình thường trở lại thôi.

Mong rằng là vậy!

Mấy ngày gần đây, ngày nào Tư Hành Phong cũng uống rượu say khướt, thậm chí còn chưa ăn sáng đã thấy ôm bình rượu rồi. Hạ Phẫm Dư nhiều lần khuyên ngăn, buổi sáng chưa ăn gì uống rượu sẽ có hại cho dạ dày, tuy nhiên ngài chỉ nhìn nàng bằng đôi mắt mơ màng cùng nụ cười say mê.

Để đổi mấy món nhắm rượu cho ngài, Hạ Phẫm Dư sáng sớm đã tới Thái Bạch lâu mua món vịt tấm mật quay mà ngài thích ăn nhất, đợi đến khi con vịt đầu tiên ra lò, khách hàng tới đây đã xếp hàng nườm nượp tiến vào trong Thái Bạch lâu.

Lúc này, có ba vị khách tiến vào, tiếng cười nói rất lớn.

Hạ Phẫm Dư bất giác cau chặt hai mày lại nhìn về phía ba người đàn ông ăn mặc sang trọng nhưng cử chỉ lại tầm thường.

Một người trong số đó nói “Hai tháng trước còn thấy trường quầy tiệm vàng nhà họ Hứa mặt mày tươi roi rói nào là nhận một mối làm ăn lớn, mới có vài hôm thôi tất cả các cửa tiệm nhà họ Hứa đều phá sản, ngay cả phủ đệ Hòa Hoa ở phía Tây thành cũng không thể giữ được, nói hết là hết. Ta còn nghe nói, buổi đêm trước khi chủ nợ đến tịch thu phủ đệ nhà họ Hứa, mấy người thiếp của Hứa lão gia đều mang theo những thứ đáng tiền chạy cả. Sau đó, lão ta tức giận đến mức bán thân bất toại, bây giờ thì phải làm ăn xin bên đường để sống qua ngày, đúng là thê thảm.”

Một người khác liền nói “Hầy, đây gọi là ý trời, là ông trời đã không cho họ được giàu có sung sướng suốt cuộc đời.”

“Ta nói thật, muốn trách phải trách tên Hứa Vân Hồ đó. Hẳn lúc nào cũng làm ra những chuyện thất đức, ác độc, cho nên bây giờ mới gặp phải báo ứng. Chỉ tiếc cho cô con gái như hoa như ngọc của hầy, chẳng biết có phải bị người ta bán đi rồi không?”

“Huynh cũng đoán chuẩn quá nhỉ? Nhắc đến Hứa đại tiểu thư, tối qua ta nghe được một tin thế này, đoán xem đại tiểu thư đang ở đâu nào?”

“Đang ở đâu chứ?”

...

“Như vậy là có ý gì?”

Người đó vô cùng đặc ý, xòe quạt ra rồi nói “Vạn Hoa lâu.”

Hai người kia trước tiên thì kinh ngạc, sau đó bắt đầu bật cười sung sướng.

“Tin tức này có phải là sự thật không?”

“Đương nhiên là chính xác. Người nghĩ xem, lần này Hứa Văn Hồ thiếu nợ nhiều thế nào, dám chủ nợ có bắt con gái lão ta đến Vạn Hoa lâu để bán chút tiền cũng là chuyện thường thôi. Nghe nói mấy buổi tối hôm nay, Ngô ma ma ở Vạn Hoa lâu đã cho mọi người đấu giá đêm đầu tiên của Hứa tiểu thư. Sau này huynh đệ chúng ta có phúc hưởng rồi.”

“Được, vậy tối hôm nay mấy huynh đệ chúng ta cùng tới Vạn Hoa lâu xem nhé!”

“Tính luôn cả phần của ta nữa.”

“Ha ha... ha ha... có phúc cùng hưởng, có phúc cùng hưởng.”

Hứa Bích Nhu bị bán đến Vạn Hoa lâu rồi sao?

Hạ Phâm Dư biết Vạn Hoa lâu, nó nằm cách Hiệt Hương Các không xa. Kể từ sau khi Hiệt Hương Các bốc cháy, việc làm ăn của Vạn Hoa lâu càng ngày càng nhộn nhịp. Có tin đồn, trận cháy ở Hiệt Hương Các là do người bên Vạn Hoa lâu gây ra. Hiệt Hương Các tàn lụi, thế nên lâu xanh lớn nhất kinh thành lúc này chính là Vạn Hoa lâu.

Hạ Phâm Dư không dám tin vào những gì mà mình nghe thấy, thế nhưng suy nghĩ lại, nàng đã tận mắt thấy Hứa Văn Hồ ra đường ăn xin mà không hề thấy bóng dáng của Hứa Bích Nhu đâu.

Đêm đó, ngài không ngừng thở dài bên tai nàng, không muốn kéo người vô tội vào cuộc, vậy nhất định muốn buông tha cho Hứa Bích Nhu. Thế nhưng tại sao Hứa Bích Nhu lại bị người ta bán vào kĩ viện? Nàng thực sự không hiểu, rốt cuộc ngài đã nghĩ gì. Oan có đầu, nợ có chủ. Để báo thù rửa hận, lợi dụng và bán đứng tình cảm, thậm chí khiến cho Hứa gia nhà tan cửa nát, vậy mà ngài vẫn giương mắt nhìn người con gái nhất mực si tình với mình bị đẩy vào biển lửa, vạn kiếp bất phục.

Nhớ lại khoảng thời gian trước, khi mới gặp, bộ dạng ngây thơ, thuần khiết của Hứa tiểu thư thật có chút đáng yêu. Giờ nàng ta lưu lạc đến chốn thanh lâu, trong lòng Hạ Phàm Dư bất giác dâng trào nỗi buồn vô hạn. Thế nhưng điều khiến nàng cảm thấy buồn hơn cả có lẽ chính là thù hận quá sâu không chỉ che đi đôi mắt của ngài mà còn chôn vùi cả lương tâm của ngài nữa.

Nàng bắt đầu cảm thấy lo lắng không yên. Nhẹ than dài một tiếng, nàng trả tiền, cầm lấy vệt tấm mật quay rời vội vã rời khỏi Thái Bạch lâu.

Tư Hành Phong lúc này ngây người ngồi trong đình Lãm Túy.

Đưa mắt nhìn phong cảnh trước mặt, những rặng trúc xanh rì, bách hoa đua nở, xuân đến xuân đi thế mà lại một năm nữa trôi qua.

Cảnh vật vẫn vậy, điều duy nhất thay đổi chính là người ngồi ở nơi đây.

Nghe tiếng bước chân quen thuộc, ngài nở nụ cười dịu dàng, nhìn về bóng dáng dần xuất hiện phía hành lang.

Hạ Phàm Dư sắp xếp bát đĩa, thức ăn gọn ghẽ lên mặt bàn sau đó quay về phía Tư Hành Phong, dịu dàng hỏi “Hôm nay ta mua món vệt tấm mật quay mà ngài thích ăn nhất, thế nhưng liệu có thể không uống rượu được không?” Giọng nàng xưa nay vẫn lạnh nhạt, trầm lắng, có điều giờ đây thêm chút ý thỉnh cầu.

Kể từ sau khi thoát chết từ dòng Kinh Hà, ngài có thể thấy được sự thay đổi rõ rệt của nàng, vẫn kĩ càng tỉ mỉ, vẫn quan tâm chăm sóc, chỉ là so với hồi còn ở Bạch Hồ, giờ đây nàng đã tình cảm hơn nhiều. Ngài rất thích sự thay đổi này của nàng, ngài thích cách nàng đối đáp với mình, khiến ngài cảm thấy không còn cảm giác cô độc một mình trên thế gian này nữa.

Tư Hành Phong mỉm cười nói “Được, thế nhưng nàng phải ngồi xuống đây cùng ta một lúc, nếu không một mình ta sẽ chẳng thể nào ăn hết chỗ này được.” Ngài liền ra lệnh cho tiểu nha đầu đi theo phía sau lấy một bộ bát đĩa nữa cho nàng.

Hai má Hạ Phẩm Dư khẽ ửng đỏ, lặng lẽ ngồi xuống cạnh bên ngài. Nhìn bàn rượu thịt trước mắt nàng không có cảm giác thèm ăn, trong đầu không ngừng vang lên đoạn nói chuyện giữa ba người đàn ông lạ mặt trong Thái Bạch lâu. Thi thoảng nàng lại ngược mắt nhìn khuôn mặt tuấn tú của Tư Hành Phong, gần đây ngài dường như gầy đi rất nhiều.

Nàng có một dự cảm khó diễn tả bằng lời, cho dù tất cả những người có tên trong danh sách đó đều chết dưới tay ngài thì ngài cũng chẳng thể nào vui vẻ hơn trước. Thâm thù đại hận của ngài đã ăn sâu trong máu, khó lòng mà nhổ bật rễ. Muốn thù hận tan biến, chỉ có duy nhất một con đường đó là ngài phải hủy diệt cùng với mối thù đó.

Chỉ cần nghĩ tới khả năng này, trái tim nàng lại vô cùng đau đớn, nàng thực sự không muốn nhìn thấy ngài già yếu và bản thân như vậy nữa. Rốt cuộc trên bản danh sách đó còn bao nhiêu cái tên chưa bị gạch đi, nàng hoàn toàn không biết, nhưng nàng hiểu một điều, cứ mỗi khi tăng thêm một vết mực đỏ thì cảm giác tội lỗi ẩn sâu trong trái tim ngài lại tăng lên, rồi một ngày nó sẽ hủy hoại cả con người ngài.

Bữa cơm này tĩnh lặng một cách lạ thường.

Tư Hành Phong vốn không phải là một người nói nhiều, Hạ Phấm Dư lại càng không phải người hay nói. Tuy Tư Hành Phong biết rõ tính cách của Hạ Phấm Dư, nhưng ngài vẫn có thể nhìn ra nàng đang có tâm sự.

“Tại sao nàng không ăn thứ gì cả?” Ngài gấp một miếng thịt vịt tẩm mật cho nàng hỏi.

Nàng định thần, đáp “À, có lẽ do bữa sáng nay ta đã ăn quá nhiều cho nên giờ không ăn thêm được nữa.”

“Thật sao?” Ngài nhướn mày, nét mặt tỏ ra không tin.

“Thật ạ.” Nàng mỉm cười dịu hiền, nhưng ánh mắt vẫn chẳng thể nào che đi được nét ưu phiền trong lòng.

“Nếu cảm thấy chỗ nào không khỏe thì mời đại phu xem sao.” Ngài lại gấp thêm cho nàng một ít thức ăn.

Thấy bát mình đựng đầy thức ăn, nàng không biết phải làm thế nào cho phải.

Lúc này, đột nhiên tiếng bước chân quen thuộc mà gấp gáp truyền tới, vừa nghe đã biết ngay là Quan Quần.

Hạ Phấm Dư ngẩng đầu lên thấy Quan Quần đã xuất hiện trong đình nhanh như một trận gió.

Quan Quần thấy Hạ Phấm Dư liền cau chặt đôi mày, vốn định bầm báo điều gì đó nhưng rồi lại thôi.

Tư Hành Phong nhẹ vẫy tay, Quan Quần liền tiến lại, khẽ thì thầm bên tai ngài.

Tình cờ, Hạ Phấm Dư nghe được ba chữ ‘Vạn Hoa lâu’, lại thấy nét mặt Tư Hành Phong từ ấm áp chuyển sang sầm sì, đáng sợ.

Kể từ sau khi đến kinh thành của hoàng triều Kim Bích, mỗi lần bàn luận việc làm ăn cùng với Quan Quần ít khi ngài bảo nàng tránh ra ngoài, bởi ngài biết rõ tính cách nàng. Thế nhưng lúc này Quan Quần có ý tránh nàng, đến nói thầm bên tai ngài, nên có thể biết đó là chuyện không tiện cho nàng biết.

Nàng biết rõ một điều, mình phải làm thế nào để giữ đúng bốn phận.

Chỉ có điều nét mặt ngài thay đổi, bàn tay ngày càng nắm chặt đôi đũa khiến cả bàn tay lúc đỏ au, lúc tím ngắt, đây chính là biểu hiện phát nộ.

‘Bộp’ một tiếng, ngài đập mạnh đôi đũa lên mặt bàn “Nàng cứ ngồi đây ăn một mình, ta có việc gấp phải ra ngoài giải quyết.” Vừa nói dứt câu. Ngài liền vội vã bỏ đi cùng Quan Quần.

Hạ Phẩm Dư nhìn theo bóng dáng hai người, đột nhiên cảm thấy mơ hồ.

Quay đầu nhìn đĩa thịt vịt tấm mật, lại nhớ tới thông tin nghe được tại Thái Bạch lâu trước đó, bất giác nàng nhú chặt mày. Lúc này khi nói thầm bên tai ngài, Quan Quần có nhắc tới ba chữ Vạn Hoa lâu, phải chăng chính là đang nói đến việc này? Xem ra ngài đã biết chuyện của Hứa Bích Nhu.

Nàng than dài một tiếng, ngài đi rồi, nàng đâu còn tâm trạng để thưởng thức mỹ vị nữa chứ? Thế nên, nàng liền thu dọn bát đĩa.

Sau khi thu dọn xong mọi thứ, nàng bước về phía phòng khách, thấy A Đạt đang thần thần bí bí, còn bê trên vai một người phụ nữ mặc y phục màu vàng, đầu tóc rối bời rủ xuống dưới che hết cả khuôn mặt. Thế nhưng bộ y phục màu vàng kia hoàn toàn không che hết được thân thể của người phụ nữ kia, gần như nửa thân người đều bị lộ ra ngoài, làn da trắng trẻo dưới ánh nắng hiện lên nhợt nhạt. Người phụ nữ này vừa nhìn đã biết xuất thân từ thanh lâu.

Nàng khẽ ho vài tiếng “Huynh ôm người ta thế này mà đi ra ngoài thì phải chuẩn bị bộ y phục tử tế cho người ta chứ?”

A Đạt mặt đỏ tía tai, vội vã biện giải “Cô nương này không phải là ta...”

A Đạt còn chưa nói hết lời thì nàng đã nghe thấy tiếng nói của Tư Hành Phong vang lên từ phía sau “A Đạt.”

Hạ Phâm Dư quay người, đã thấy Tư Hành Phong đứng ngay trước mặt nàng. Đi theo phía sau là Quan Quân, trong tay đang cầm một tấm áo khoác ngoài, lúc này đang nhanh chóng tiến lại che lên cho người phụ nữ kia, đồng thời cũng che kín cả đầu người đó lại.

Quan Quân vỗ lên người A Đạt ra hiệu cho A Đạt đi trước.

Hạ Phâm Dư đứng ngây người tại chỗ, nhìn theo bóng dáng của ba người đàn ông dần khuất, lúc này nàng thực sự muốn biết, rốt cuộc vị cô nương xuất thân chốn thanh lâu kia là ai? Sau đó lại suy ngẫm xem tại sao lúc này dùng cơm, Tư Hành Phong vừa nghe thấy ba chữ Vạn Hoa lâu đã vội vã bỏ đi? Đoạn đối thoại nghe được tại Thái Bạch lâu lúc này với chuyện vừa xong không ngừng hiện lên trong tâm trí nàng, Hứa Bích Nhu phải chăng chính là cô nương thanh lâu bất tỉnh được A Đạt vác trên vai khi này?

Suy nghĩ này khiến nàng nhú chặt đôi mày, lí trí nói với nàng rằng, có một vài nơi cấm kị không thể chạm tới hoặc vượt qua, thế nhưng tình cảm càng lúc càng sâu đậm trong lòng nàng khiến nàng muốn đi tìm hiểu rõ xem rốt cuộc ngài đang làm những gì, nghĩ những gì?

Mâu thuẫn và đấu tranh sau cùng cũng chẳng chiến thắng nổi niềm khát khao trong lòng, nỗi khát khao mãnh liệt này như thứ tà thuật mê hoặc nàng, chỉ dẫn nàng phải tiến lên tìm hiểu mọi chuyện.

Nàng mím chặt môi, nhắc váy nhanh chóng đuổi theo hướng bọn họ rời đi.

Mặt trời giữa trưa càng lúc càng gay gắt, thậm chí khiến cho người qua kẻ lại tấp nập, nàng nhìn chăm chăm vào bóng người ở phía trước không dám buông lơì dù chỉ một giây, chỉ sợ vừa không để ý là sẽ mất dấu, thế nhưng nàng cũng không dám lại gần quá vì sợ bị phát hiện.

Đường càng đi càng hẹp, bước chân của bọn họ lại càng lúc càng nhanh.

Hạ Phẫm Dư không biết bản thân đang ở chỗ nào, chỉ biết chắc rằng mình đang đi về phía Bắc, thi thoảng lại bắt gặp vài ba tên ăn mày.

Càng đi về phía Bắc, cảnh vật lại càng thêm điêu tàn, tiếp đó những căn lều rách nát, cũ kĩ không ngừng hiện lên trước mắt. Những căn lều lụp sụp đổ ngả đổ nghiêng theo cơn gió, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể đổ sập xuống.

Ăn xin hai bên đường càng lúc càng nhiều.

Vài ba người ăn xin nằm ngang giữa đường đã ngồi dậy, khuôn mặt bần thiù, đôi mắt sắc bén nhìn về phía Hạ Phẫm Dư. Mấy cậu bé ăn mày nhỏ tuổi đuổi bắt vui đùa, đột nhiên thấy người lạ tới cũng dừng bước, tròn tròn mắt nhìn về phía nàng.

Nơi đây chính là khu vực ăn mày tập trung sinh sống, ít khi có người ngoài xông vào, người nào người nấy đều nhìn Hạ Phẫm Dư với ánh mắt hiếu kì, ngạc nhiên.

Trong lòng Hạ Phẫm Dư bàng hoàng bất an, hai tay nắm chặt vạt áo, bước nào cũng vô cùng thận trọng, trong lòng không ngừng tự nhắc bản thân phải bình tĩnh.

Đi hết con đường dài, nàng không biết bản thân đã làm thế nào mà đi qua đoạn đường đầy rẫy ăn mày trước đó. Khẽ thở dài một tiếng, nàng đưa mắt nhìn ra xung quanh, bên trái thấy một khu rừng nhỏ, cành lá rơi rụng khắp nơi, chim chóc thi nhau ca hát, bay lượn, bên phải có một cái giếng, cách cái giếng không xa là một ngôi nhà lụp xụp, cũ kĩ. Nhìn từ xa, thân gỗ đã cũ, tường thì vỡ nát, xiêu vẹo, mùi ẩm mốc xộc lên khắp nơi, không khí thoang thoang mùi vị khó chịu không diễn tả bằng lời.

Nơi này tĩnh mịch khác hẳn với cảnh tượng đám ăn mày tụ tập huyên náo trên con phố ban nãy, hoàn toàn không phải là chỗ mà người ta hay lui tới.

Nàng đã đến sai chỗ.

Đang do dự không biết có nên quay lại chỗ ăn mày tập trung ban nãy hay là tiếp tục tìm đường ra, thì lúc này tiếng thét quen thuộc bỗng vang lên từ căn nhà rách nát “Hứa Văn Hồ, người là tên súc sinh.”

Nàng không hề đến nhầm chỗ, là Tư Hành Phong, giọng nói quen thuộc đó, nàng tuyệt đối không thể nghe nhầm.

Trái tim nàng đập loạn, cảm giác vô cùng khó chịu, nàng đưa tay đặt lên ngực, nhẹ nhàng tiến lại gần căn nhà lụp xụp. Lúc này một giọng nói lạ lẫm khác bỗng nức nở run rẩy khẩn cầu “Mấy vị đại gia, ta không hề quen biết mấy người, rốt cuộc mấy người muốn sao đây ?”

Nàng đi vòng qua phía vách bên căn nhà, thông qua cánh cửa sổ nát bươm thận trọng nhìn vào phía trong.

TÌNH NÀY ĐÀNH HẸN VỚI GIÓ ĐÔNG

Hoa Thanh Thần
www.dtv-ebook.com

Chương 22: Tâm Ma Thù Hận

Tư Hành Phong tóm lấy cổ áo Hứa Văn Hồ, kéo người đứng hẳn lên, sau đó ném mạnh xuống đất. Vết thương cũ trên người vẫn còn chưa lành, cú ngã khiến Hứa Văn Hồ đau đớn đến mức nhăn nhúm mặt mày, hẳn nỗ lực chống thân người lên, nhìn Tư Hành Phong y phục hoa lệ, mặt mày tuấn tú, cảm giác như từng quen biết nhưng lại chẳng thể nhớ ra là đã gặp ở đâu. Có điều y phục với giọng nói của người này giống y như của người đến thu nợ phủ đệ của hắn, lại còn ra lệnh cho thuộc hạ đánh hắn thương tích đầy người. Lúc đó người này mặc bộ y phục cùng kiểu dáng, chất vải cùng loại, có điều trên đầu đội chiếc mũ có vải đen che mặt.

Hắn run rẩy lui người về phía sau, nhìn Tư Hành Phong bằng ánh mắt kinh hoàng, sợ hãi “Lúc đến thu phủ đệ của ta, chính người đã sai đám thuộc hạ đánh ta thương tích đầy mình, hôm qua lại sai người bắt ta tới đây, phủ đệ các người đã thu nợ rồi, tại sao vẫn còn không buông tha cho ta chứ? Chẳng qua là thiếu tiền thì trả tiền, bây giờ tất cả các cửa hàng vàng bạc của Hứa gia đều đã mất cả, lại thêm việc đã thành ra bộ dạng như vậy, các người còn muốn làm gì ta nữa? Tại sao cứ nhất định gây khó dễ cho ta?”

“Tại sao ta vẫn chưa buông tha cho người? Tại sao nhất định phải gây khó dễ cho người? Ta chỉ hận không lột da, rút gân, uống cạn máu của người, đồ súc sinh!” Tư Hành Phong đưa chân đạp mạnh lên đùi Hứa Văn Hồ.

Hứa Văn Hồ lại thét lên một tiếng, ôm lấy đùi mình, ra sức lui về phía sau, hắn không biết mình đã đắc tội với người thanh niên trẻ tuổi tướng mạo đường đường trước mắt lúc nào “Người rốt cuộc là ai? Hứa Văn Hồ ta đã có thù oán gì với người? Người muốn làm gì ta?”

Tư Hành Phong nhìn về phía Hứa Văn Hồ, nụ cười đáng sợ thể hiện rõ ngọn lửa thù hận bùng bùng “Ta là ai? Có oán thù gì với người? Bởi vì những việc thất đức mà người đã gây ra quá nhiều, cho nên mới không nhớ được đúng không? Được, ta sẽ giúp người nhớ lại mọi chuyện. Đi, mau đưa người tới đây.”

Quan Quần tuân mệnh, vỗ tay, A Đạt đang vác Hứa Bích Nhu liền bước lại, đặt nàng nằm xuống chiếc giường gần đó.

Tư Hành Phong bước lại, kéo chiếc áo khoác che trên người nàng ra, bộ y phục màu vàng thướt tha khiến Hứa Văn Hồ chú ý ngay tức khắc. Hứa Văn Hồ trợn mắt nhìn về phía Tư Hành Phong đầy khó hiểu, Tư Hành Phong đưa tay gạt mái tóc rối bời của Hứa Bích Nhu sang một bên, đưa khuôn mặt nàng quay về phía Hứa Văn Hồ, để hắn nhìn rõ dung mạo của con gái mình hơn.

“Bích Nhu! Bích Nhu! Bích Nhu...” Hứa Văn Hồ vừa thấy con gái mình liền bò tới, nhưng nhanh chóng bị Quan Quần chặn lại, lại thấy hắn hét lên đầy kinh hãi “Rốt cuộc người muốn làm gì con gái ta chứ? Tại sao con bé lại mặc thứ y phục đó?”

Tư Hành Phong bật cười lạnh lùng đáp “Người hỏi ta sao? Chuyện này đáng lẽ phải hỏi bản thân người trước mới đúng? Nếu người không thiếu nợ thì liệu con gái mình có bị người ta bán vào Vạn Hoa lầu? Đêm đầu tiên của cô ta có giá hai ngàn hai trăm lượng bạc đấy.”

“Vạn Hoa lầu...” Sắc mặt Hứa Văn Hồ trắng nhợt, tái mét, hai mắt đục ngầu, không thể tin được chuyện này “Đây không phải là sự thật... đây không phải là sự thật... đây không phải là sự thật...”

Hai tháng trước, hắn tưởng tài vận của mình đang thịnh, thần tài sắp ập tới, muốn chặn cũng chẳng chặn nổi.

Bỗng một người đàn ông cao to tự xưng là đến từ nước Bạch Hồ, nghe danh tiệm vàng nhà họ Hứa từ lâu, nói rằng vào dịp cuối năm, các mỹ nhân, nương nương trong hoàng cung nước Bạch Hồ muốn có những món đồ trang sức kiểu mới, một số đồ đạc trong cung cũng cần phải sửa sang, cho nên lần này tới đây định mua một lô trang sức và đồ dùng hoàng cung bằng vàng lớn.

Ban đầu, Hứa Văn Hồ nghi ngờ, bởi Bạch Hồ có rất nhiều mỏ vàng, tại sao phải chạy đến tận hoàng triều Kim Bích cách xa vạn dặm để đặt hàng? Có điều khách hàng dường như nhận ra được điều nghi hoặc của hắn liền nói, vốn định đặt hàng trong nước, nhưng sau đó nghe nói sắc vàng của nhà họ Hứa tại kinh thành Kim Bích đẹp, thủ công tinh tế, kiểu dáng đa dạng, mới mẻ, cho nên mới cất công đi ngàn dặm xa xôi tới đây. Thực ra làm vậy cũng vì muốn lấy lòng các vị quý nhân trong cung mà thôi.

Hứa Văn Hồ bán tén bán nghi, lại thấy vị khách kia vỗ tay, liền có người bê một chiếc rương vào phòng, vừa mở chiếc rương ra, bên trong chất đầy ngân lượng quý giá. Vị khách đó nói rằng nếu hắn chịu nhận mỗi làm ăn này, thì rương ngân lượng này sẽ được coi là tiền đặt cọc. Hứa Văn Hồ nhìn thấy ngân lượng hoa cả mắt, tính toán qua loa, nếu nhận mỗi làm ăn này thì ít nhất hắn cũng có thể kiếm được một, hai vạn lạng bạc, thế nhưng số vàng hiện có trong mỏ khai thác vẫn không đủ, một là hắn phải mua thêm khu đất mới rồi lập đội khai thác, hoặc phải mua vàng giá cao từ những nơi khác về. Thế nhưng vị khách này chỉ có thời gian đúng một tháng, nếu bây giờ mới bắt đầu khai thác thì sẽ không thể nào kịp được, bởi vậy hắn quyết định đi thu mua lại vàng ở những nơi khác. Sau khi nhận vụ làm ăn, khách hàng lại kéo dài thêm thời hạn nửa tháng, tiếp đó còn đặt lại thêm một rương ngân lượng nữa. Nhìn số ngân lượng kia, Hứa Văn Hồ cười tươi như hoa.

Một tháng rưỡi sau, số trang sức và đồ đạc mà vị khách hàng kia đặt làm đã hoàn thành hết thảy. Lúc giao hàng, khách hàng mang theo mấy rương ngân lượng để đổi lấy hàng, khi mở ra tất cả đều là ngân lượng.

Mỗi một rương, hắn đều mở ra lấy vài thỏi đưa lên miệng cắn, tất cả đều là thật, tất cả số còn lại đều giao cho thuộc hạ kiểm nghiệm. Một tay giao hàng, một tay giao tiền, cả cuộc đời hắn có bao giờ làm vụ làm ăn nào sáng khoái, hời cao đến vậy.

Tuy nhiên, đợi đến khi đem ngân lượng đến trả cho những nơi thu mua, tất cả mọi người cùng ngành đều nói Hứa Văn Hồ đã đưa cho họ ngân lượng giả. Hắn nói điều đó là không thể. Ai ngờ, khi hắn cầm một thỏi bạc lên miệng cắn cho những người kia xem, không ngờ hàm răng của mình chảy rất nhiều máu. Hắn không dám tin lấy búa ra, đập mạnh lên thỏi bạc, ‘bụp’ một tiếng, tất cả đều là đá cả. Bất giác, hai chân hắn mềm nhũn. Hắn quyết không chịu bỏ cuộc, dùng búa đập lên số ngân lượng khác kiểm tra, ngoại trừ lớp ở phía trên cùng là thật, tất cả số còn lại đều là bạc giả.

Hứa Văn Hồ đang định tìm đám thuộc hạ kiểm tra tiền tính số thì được thông báo đám người đó đã mất tích. Có người nói, sáng nay mấy tên thuộc hạ này vác theo tay nải rất lớn, lên xe ngựa xuất thành rồi. Nhận được tin này hắn ngã lăn ra đất, bất tỉnh nhân sự.

Đám chủ nợ lũ lượt kéo đến đòi nợ, chỉ trong thời gian một đêm, tất cả các cửa hàng vàng của nhà họ Hứa đều phá sản hoàn toàn.

Để trả nợ, hắn không thể không đem phủ đệ của mình ra đặt, đêm hôm đó, hai người thiếp mà hắn yêu thương nhất bỏ trốn. Đến nay lại còn hại con gái mình bị bán đi, phải lưu lạc đến Vạn Hoa lâu. Hắn hoàn toàn không thể nào hiểu được tại sao mình lại rơi vào cảnh ngộ thê thảm như ngày hôm nay.

Hắn nhăn nhúm mặt mày, khóc lóc hỏi Tư Hành Phong “Là người đã bán con gái ta vào Vạn Hoa lâu sao? Hứa Văn Hồ ta rốt cuộc đã đả tặc tội gì với người? Tại sao người lại đối xử với ta và con gái ta độc ác như vậy?”

“Là ta thì đã sao, mà không phải ta thì thế nào?” Tư Hành Phong không chút động lòng, lạnh lùng lên tiếng, sau đó còn quay đầu lại nói với A Đạt “Mau đánh thức Hứa Bích Nhu dậy.”

Hứa Văn Hồ thét lên thảng thốt “Người muốn làm cái gì hả? Đừng có động vào con gái ta. Có chuyện gì thì cứ tính sổ với ta, đừng động đến con gái ta.”

“Đừng động đến con gái của người sao? Năm xưa liệu người có bao giờ nghĩ đến chuyện mình đã đối xử với người khác thế nào hay không?” Tư Hành Phong tóm lấy vạt áo của Hứa Văn Hồ thêm lần nữa, sau đó ném mạnh hẳn xuống mặt đất.

Hứa Văn Hồ bò trên mặt đất, vừa định chống người dậy thì Tư Hành Phong lại đưa chân đạp mạnh lên lưng hắn “Vốn dĩ ta không định làm gì Hứa Bích Nhu, gọi cô ta tỉnh dậy là muốn cho cô ta nhìn kĩ người cha không bằng cảm thú của mình trước kia đã từng gây ra những chuyện tốt gì, hạ lưu ra sao? Mau lấy dây thừng trói tay chân hắn lại cho ta.”

Quan Quân nhanh chóng dùng dây thừng trói chặt tay chân Hứa Văn Hồ vào chiếc ghế phía sau, Tư Hành Phong cúi người rút kiếm, nhẹ nhàng đưa vài đường biến bộ y phục rách nát tả tơi của Hứa Văn Hồ thành những mảnh vải vụn, khiến thân hình béo ị của Hứa Văn Hồ lộ hết ra ngoài.

“Người định làm gì? Rốt cuộc người muốn làm gì?” Hứa Văn Hồ nhìn Tư Hành Phong, đôi mắt kinh hoàng, sợ hãi.

Quan Quân lấy một chiếc nệm, châm lên đưa lại cho Tư Hành Phong.

Tư Hành Phong cầm cây nệm đưa tới trước mặt Hứa Văn Hồ rồi bật cười lạnh lùng “Định làm gì người thực sự không biết sao?”

Hứa Văn Hồ nhìn ngọn nệm mới được thắp sáng, theo bản năng cả thân người run lên sợ hãi.

Tư Hành Phong cười nhạt nghiêng cây nến sang một bên, giọt nến nóng bỏng nhanh chóng rơi lên phần đùi của Hứa Văn Hổ.

“Á...” Hứa Văn Hổ thét lên thất thanh, quay đầu nhìn Tư Hành Phong, khuôn mặt tuấn tú bắt đầu gọi lại phần kí ức xưa cũ, đột nhiên, đồng tử hằn co lại, không dám tin vào mắt mình rồi hoảng hốt hỏi “Người... người... chính là kẻ ở Hiệt Hương Các năm xưa?”

Nét mặt Tư Hành Phong bỗng tối sầm, lại tiếp tục nhỏ nến lên người Hứa Văn Hổ. Rất nhanh hấn lại thét lên thảm thiết.

Nghe tiếng thét đau khổ, Tư Hành Phong không hề cảm thấy chút khoái cảm, ngược lại tiếng thét đó càng khơi dậy cảm giác tức giận, cuồng điên trong ngài. Ngài đưa cây nến đến sát mặt Hứa Văn Hổ, mái tóc hấn bị đốt cháy, cây nến cận kề da mặt, hấn la hét thảm thiết không ngừng, lắc đầu điên cuồng để ngọn lửa mau tắt.

Tư Hành Phong liền túm mái tóc hấn thét lớn “Hứa Văn Hổ! Lúc người làm những chuyện thương thiên hại lí có bao giờ nghĩ tới rồi sẽ có một ngày gặp báo ứng hay không?”

Cả người Hứa Văn Hổ không động đậy được, chỉ có thể nhìn Tư Hành Phong bằng ánh mắt hoảng loạn run rẩy nói “Là người... là người...”

“Cha...” Không biết Hứa Bích Nhu đã tỉnh dậy từ lúc nào, vừa thấy tình cảnh này, bất chấp mọi thứ xông lại, nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt Tư Hành Phong liền lập tức chết lặng, nàng không dám tin vào mắt mình thét lên thảm thiết “Tô Mục... tại sao lại là người chứ?”

Tư Hành Phong rút chiếc roi trên người mình quất về phía Hứa Bích Nhu, trước khi chọc thẳng vào mắt nàng, liền hạ xuống thành cắt ngang một lọn tóc trước ngực nàng rồi nói “Là ta, nhưng ta không phải tên là Tô Mục.”

Hứa Bích Nhu hoàn toàn không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chiếc roi da khi này khiến nàng cảm thấy hoảng sợ, chỉ cần thêm chút nữa là khuôn mặt nàng sẽ bị hủy rồi. Hứa Bích Nhu nhìn Tư Hành Phong, đôi mắt bi ai “Tô Mục, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Cha ta đã đắc tội với người lúc nào chứ?”

Hứa Văn Hồ vừa nghe Hứa Bích Nhu gọi Tư Hành Phong là Tô Mục đột nhiên hiểu ra mọi chuyện.

Một tháng trước, Hứa Bích Nhu quay về từ gia trang tư lỵ Hải Đức, thần thái ngây ngô, vài ba ngày lại chạy ra ngoài chơi, khiến hẳn ngày nào cũng phải lo lắng. Sau này hẳn mới biết, thì ra con gái mình đang qua lại cùng với người cháu họ của ông chủ gia trang Hải Đức có tên là Tô Mục.

Gia trang tư lỵ Hải Đức có cửa hàng ở khắp giang nam đại bắc trên lãnh thổ hoàng triều Kim Bích, danh tiếng hơn gấp bội so với loạt cửa hàng vàng của nhà họ Hứa, nếu hôn sự này thành thì đây chính là phúc khí mà Hứa Bích Nhu đã tích mấy đời. Chỉ có điều biết được chuyện này không bao lâu, thì nhà họ Hứa xảy ra chuyện, hy vọng duy nhất của hẳn đều đặt cả lên người Hứa Bích Nhu. Nếu gia trang Hải Đức chịu đứng ra giúp đỡ thì nhà họ Hứa có thể an toàn vượt qua kiếp nạn. Ai ngờ ngày hôm đó, Hứa Bích Nhu mang theo số bánh điểm tâm cực khổ làm suốt hai canh giờ đến tìm Tô Mục, lúc sau khóc lóc thảm thương quay về, nói rằng Tô Mục là một tên lừa đảo, còn hỏi xem hẳn có thù oán gì với Tô Mục hay không. Lúc đó Hứa Văn Hồ suy nghĩ mãi vì xưa nay hẳn chả mấy khi qua lại với người bên gia trang Hải Đức, trước kia cũng chưa từng quen nên không có chút cơ hội nào cả. Hẳn nghĩ nát óc mà vẫn chẳng hiểu đã đắc tội với người ở gia trang Hải Đức lúc nào.

Đến bây giờ, tất cả mọi chuyện đều sáng rõ, cuối cùng hẳn cũng hiểu ra mọi chuyện. Thì ra chủ mưu đứng sau tất cả những sự việc này chính là tên thanh niên trẻ tuổi trong Hiệt Hương Các năm xưa. Tên thanh niên này đã

khô công tổn sức giăng bầy khiến hãn nhà tan cửa nát, mục đích là để báo thù.

“Chính là người đúng không? Vào buổi tối mấy năm trước, trong ba người chúng ta, hai người họ Vương và Châu đã chết. Tất cả là do người đã hại chết bọn họ, tiếp đó để hại chết Vương tú bà, cho nên người đốt cháy Hiệt Hương Các cũng chính là người. Bây giờ tìm đến báo thù ta, là người tìm người giả dạng người nước Bạch Hồ, dụ ta trúng kế, người cũng mua chuộc đám thuộc hạ kiểm ngân của ta, dùng ngân lượng giả để đổi lại hàng thật, khiến ta thiếu nợ khắp nơi, định nhân cơ hội nuốt hết gia sản của chúng ta.

Còn nữa, người đổi tên Tô Mục để mê hoặc con gái ta, khiến nó đau lòng khổ sở, sầu muộn thâm thẳm. Tất cả là vì muốn báo thù ta có đúng không?” Hứa Văn Hồ đột nhiên hét lớn.

Tư Hành Phong nhìn Hứa Văn Hồ, trong mắt ánh lên tia phẫn nộ “Bọn người Vương tú bà chết là đáng tội. Người lâm đến tình cảnh thâm thẳm như ngày hôm nay cũng là đáng tội. Người làm không biết bao nhiêu chuyện xấu, làm hại nhân sinh bị ông trời trừng phạt rất đáng.”

“Ta làm không biết bao nhiêu chuyện xấu xa, ta đáng bị ông trời trừng phạt, điều này ta tự biết, có chuyện gì thì người cứ trút lên người ta, thế nhưng con gái ta vô tội, tại sao người lại không buông tha cho nó...?”

“Người câm mồm lại! Người không có tư cách để nói với ta những lời đó!” Tư Hành Phong lên tiếng cắt ngang câu nói của Hứa Văn Hồ, ấn Hứa Bích Nhu ra trước mặt Hứa Văn Hồ rồi quát “Hứa Bích Nhu, người hãy nhìn cho rõ người cha không bằng cầm thú của mình, xem trước kia hãn đã gây ra những chuyện thương thiên hại lý gì? Bây giờ những báo ứng mà hãn đang phải chịu đựng chính là vì những việc làm xấu xa của hãn trước kia.”

“Cầu xin người đừng nói điều đó ra.” Đối mặt với con gái, Hứa Văn Hồ tột cùng hổ thẹn.

“Đừng nói ra? Người cũng cảm thấy hổ thẹn, cũng thấy xấu hổ hay sao?” Tư Hành Phong lại ấn đầu Hứa Bích Nhu xuống thấp hơn “Hứa Văn Hồ, người cũng biết xót xa con gái của mình sao? Người cũng cảm thấy có lỗi với cô ta sao? Vậy năm xưa khi gây nghiệt, người có nghĩ đến việc này? Người đã làm những gì với ta? Ta là một người đàn ông, người cũng là một người đàn ông, người có biết hay chữ ‘hổ thẹn’ được viết thế nào không? Lúc người đặt chân vào Hiệt Hương Các người đã từng nghĩ tới việc người bị nhốt trong đó cũng có độ tuổi tương tự như con gái mình hay không? Cũng bị ép buộc giống hệt con gái người lúc này?”

Hứa Bích Nhu nhắm tịt mắt, ra sức lắc đầu, nước mắt tuôn ra không ngừng, nàng không dám tin năm xưa chính người cha của mình đã làm những việc này với Tô Mục. Cuối cùng nàng đã hiểu, tại sao trước giờ Tô Mục không bao giờ thân thiết quá mức với nàng, mỗi lần nhìn nàng trong ánh mắt dịu dàng luôn ẩn chứa nỗi căm hận khó lòng che giấu. Thì ra trước kia cha nàng đã từng gây tổn thương nặng nề cho ngài. Một chuyện khiến người ta hổ thẹn đến mức nàng bảo nàng phải đối mặt thế nào chứ...

“Đừng nói nữa, cầu xin người đừng nói thêm gì nữa...” Hứa Bích Nhu ra sức lắc đầu, khổ sở van xin.

Tư Hành Phong quyết không buông tha cho nàng, kéo bàn tay của nàng ra, ép nàng phải nhìn thân hình trần truồng của Hứa Văn Hồ “Hứa Bích Nhu, oan có đầu, nợ có chủ. Nếu ta thực sự muốn khiến người vạn kiếp bất phục thì tuyệt đối không bao giờ mềm lòng. Ta đã hứa với một người rằng tha cho người thì sẽ tha cho người. Thế nhưng tên súc sinh này tạo nghiệt quá nhiều, những tên chủ nợ khác không buông tha cho người thì chẳng thể oán trách ta được. Muốn trách thì phải trách người cha không bằng cầm thú, tạo nghiệt khắp chốn của người ấy.”

Ngài lại quay sang Hứa Văn Hồ nói “Hứa Văn Hồ, ta không biết lúc người làm ra những chuyện này, tại sao lại có thể vui vẻ, hưng phấn đến vậy? Rốt cuộc điểm nào đã khiến người như vậy? Tên súc sinh, người mau nhìn đứa con gái của mình xem, người có bao giờ nghĩ rồi có một ngày khi con gái người bị người ta bán vào lầu xanh, cũng bị khách làng chơi giày vò, hành hạ? Sau đó cũng gặp phải những người khách cầm thú như người, hành hạ cô ta đầy đọa trong khoái trá?”

Ta hỏi người, đến lúc đó người còn có thể vui vẻ, hưng phấn được không? Người có bao giờ nghĩ, tất cả những tội nghiệt của người trước kia rồi sẽ ứng hết lên cuộc đời của con gái mình? Người chắc là không nghĩ tới những chuyện này đúng không? Đồ súc sinh, hôm nay ta không giết chết người là vì vẫn chưa nghĩ ra cách giày vò người để khiến ta trút được mối hận trong lòng. Nhìn thấy bộ dạng người bò ra mặt đất ăn đồ ăn chẳng khác gì loài chó lợn, ta thấy cũng là dễ dàng cho người lắm rồi. Hôm nay, ta sẽ thay trời hành đạo, lấy cái mạng chó của người.” Tư Hành Phong hét lớn, càng nói lại càng không thể kìm chế, bàn tay nắm chiếc roi run lên không ngừng, hồi ức đau khổ không ngừng cuốn về, trào dâng trong tâm trí như muốn nhấn chìm tất cả mọi thứ, khiến ngài chẳng thể nào hít thở. Cả thân người ngài lúc này lạnh lẽo mà đau đớn, đến sau cùng ngài hét lớn xông về phía Hứa Văn Hồ.

Ngài phải giết chết tên súc sinh này, ngài nhất định phải giết chết tên súc sinh này!

Hứa Bích Nhu vẫn đưa tay ôm mặt khóc lóc thảm thương, nghe thấy Tư Hành Phong muốn giết chết cha mình liền xông lại, quỳ trước mặt ngài khổ sở cầu xin “Tô Mục, ta biết cha ta làm rất nhiều chuyện có lỗi với người, thế nhưng xin người hãy tha mạng cho cha ta. Bây giờ cha ta đã chẳng còn lại gì nữa cả, hằng ngày đều phải ăn xin để sống qua ngày, cứ coi như người làm việc thiện đi, hãy tha cho cha ta. Người muốn báo thù thì cứ trút hết lên người ta là được. Người muốn làm gì ta cũng được, ta sẽ nghe theo lời

người hết. Bây giờ ta sẽ quay về Vạn Hoa lần ngay tức khắc, ta sẽ quay về Vạn Hoa lần ngay tức khắc, ta sẽ quay về Vạn Hoa lần ngay tức khắc...” Hứa Bích Nhu chẳng buồn để tâm đến nước mắt đọng trên khuôn mặt mình, đứng dậy xông ra ngoài cửa, trong hoang mang chân trước bước đi, chân sau dẫm phải vạt váy liền ngã xuống đất, nhưng vẫn không dám chậm trễ, đưa hai tay chống đỡ thân người, bò ra ngoài cửa.

Quan Quần thấy vậy liền chạy tới bên cạnh Hứa Bích Nhu, đưa tay đỡ lấy nàng.

Hứa Bích Nhu thấy đôi bàn tay đó, nước mắt lại trào ra liên tục, khóc lóc cầu xin “Cầu xin các người đừng có giết cha ta, đừng giết cha ta, muốn giết thì hãy giết chết ta này, cầu xin các người hãy giết chết ta...”

Nàng nức nở khóc lóc thảm thương, mặc cho Quan Quần kéo thế nào nàng cũng không đứng dậy. Đột nhiên, không biết lấy đâu ra sức lực, Hứa Bích Nhu liền đâm đầu vào góc bàn gần đó, máu tươi bắn ra, sau đó chìm vào hôn mê bất tỉnh.

“Nhu Nhi!” Hứa Văn Hồ thấy con gái mình như vậy, đột nhiên giống như bị điên, ra sức giãy giụa vùng vẫy, trợn mắt nhìn Tư Hành Phong rồi hét lên điên loạn “Họ Tô kia, người hại chết con gái ta, người đã hại ta nhà tan cửa nát, người đã khiến ta phải ăn xin nơi đầu đường cuối chợ. Ta đáng đời, ta đen đủi, cho dù ta chết đi phải xuống địa ngục ta cũng vẫn sống tốt hơn người. Rồi người cũng sẽ nhận báo ứng của riêng mình thôi.”

Hai mắt của Tư Hành Phong như bắn ra tia lửa, quát mạnh chiếc roi da lên người Hứa Văn Hồ rồi quát “Đồ súc sinh! Người là đồ súc sinh! Uống thay ông trời cho người làm người. Chết đến nơi rồi mà vẫn còn cứng miệng, cho dù có giết chết người một ngàn, một vạn lần ta cũng không thể giải hết được mối thù trong lòng. Người là tên súc sinh, mặt người dạ thú!”

Hứa Văn Hồ kêu lên thảm thiết, sau đó nghiêng răng ken két bật cười nhìn Tư Hành Phong “Ha ha, người có giỏi thì dùng roi đánh chết ta đi. Người cho rằng báo thù theo cách này thì sẽ cảm thấy dễ chịu hay sao? Đến giờ phút này, Hứa Văn Hồ ta còn chuyện gì chưa gặp qua chứ? Nhưng đây là lần đầu tiên thấy đã được thoát ra khỏi kỹ viện hoàn lương rồi quay về giết chết khách làng chơi. Ha ha... ha ha... đã được à đã được, người cho rằng người đã trở thành người của gia trang Hải Đức thì đã sao chứ? Người giết chết Vương tú bà với bọn người họ Vương, Châu kia thì đã sao chứ? Người hủy hoại toàn bộ nhà họ Hứa của ta thì đã sao chứ? Người cho rằng dùng những y phục hoa lệ kia khoác lên người thì có thể trở thành người sạch sẽ thực sự sao? Những điều này đều không thể thay đổi được sự thật trước kia người đã từng làm đã được ở Hiệt Hương Các, không thay đổi được sự thực người đã từng bị khách làng chơi làm nhục trên giường nhiều lần...”

Tư Hành Phong mặt mày đỏ lựng, vô cùng đáng sợ, đáng vẻ như muốn ăn tươi nuốt sống Hứa Văn Hồ, không thể chịu đựng thêm được nữa, liền giơ chiếc roi lên quất mạnh lên người Hứa Văn Hồ “Tên súc sinh, ta sẽ giết chết người.”

“Á... á...” Hứa Văn Hồ không ngừng kêu gào thảm thiết, thế nhưng vẫn không ngừng mở miệng mắng chửi “Dù cho người biến thành người thế nào, hãm hại chúng ta thế nào, thì cũng không thể thay đổi sự thực, Hứa Văn Hồ ta đã từng đè lên thân người của người. Á... tên đã được thì mãi mãi vẫn là đã được mà thôi, chỉ cần người một ngày làm đã thì cả đời bị gọi là đã, nỗi ô nhục đó sẽ mãi mãi không bao giờ gột sạch. Cả cuộc đời người sẽ không thể nào gạt bỏ được quá khứ. Đánh đi, vận hết sức lực mà đánh đi. Người có giỏi thì đâm cho ta một đao, ha ha... ha ha ...”

Tư Hành Phong lúc này chẳng khác nào kẻ điên, quất loạn chiếc roi trong tay hết lần này đến lần khác lên người Hứa Văn Hồ. Không lâu sau, cuối cùng Hứa Văn Hồ không thể chống chịu được thêm, không còn mở miệng mắng người nữa mà nằm bất động trên đất.

Hạ Phâm Dư trốn ở bên ngoài cửa sổ nghe trộm, luôn cố thở thật khẽ, không dám lên tiếng, mọi chuyện diễn ra bên trong khiến nàng cảm thấy vô cùng bức bối khó chịu, như thể sắp sửa chết ngột vậy.

Nàng không nên tò mò, không nên đi theo tới đây. Bởi đây chính là việc làm ngu xuẩn nhất trong cuộc đời nàng.

Nửa năm trước, cho dù xung quang có xảy ra chuyện gì, chỉ cần không can hệ đến sống chết của bản thân, nàng tuyệt đối không bao giờ nhiều chuyện. Người khác sống chết ra sao, tốt xấu thế nào, chẳng có gì liên can đến nàng cả. Thế nhưng, nàng lại không tìm cách được bản thân mà đi theo tới đây, để rồi nghe được một sự thực khiến nàng không thể nào chấp nhận.

Nàng thực sự khó lòng tin được, vì báo thù Tư Hành Phong đã đẩy một người con gái vô tội vào chốn kỹ viện, lầu xanh. Đúng thế, lại đẩy thêm một người. Không phải trước kia nàng đã biết ngài không phải lần đầu bán phụ nữ vào kỹ viện rồi sao? Đêm hôm đó, Lạc cô nương chịu bao nhiêu khổ sở, giày vò trong Bách Hoa đường, đêm đầu tiên tiếp khách của một đứa bé gái thê thảm đến mức nào, nàng đều tận mắt chứng kiến, rồi những hành động của ngài với nàng...

Những chuyện đã làm trước kia có gì khác biệt với bây giờ chứ? Trước kia, nàng có thể không nhìn không nghe không nghĩ, tìm tất an, bây giờ chẳng qua chỉ lặp lại tình cảnh năm xưa thôi, tại sao nàng lại không thể nào tiếp nhận việc Hứa Bích Nhu bị ngài bán vào Vạn Hoa lầu? Nếu chỉ vậy thôi thì đã không nói làm gì, ngài lại lôi Hứa Bích Nhu tới để cho Hứa Bích Nhu nhìn thấy bộ mặt xấu xa nhất, bỉ ổi nhất của cha mình.

Một người con gái hết lòng yêu quý cha, sau khi trải qua việc nhà tan cửa nát, bị người ta bán vào lầu xanh, làm sao có thể chịu đựng thêm đả kích cha mình là một người ác độc, không bằng loài cầm thú? Thế nhưng ngài vẫn làm, để báo thù, ngài thà bất chấp tất cả.

Hạ Phâm Dư hít một hơi thật sâu, tự nhủ với lòng tất cả mọi chuyện diễn ra ở đây đều không liên quan đến mình. Đối với ngài mà nói, nàng chẳng là thứ gì hết, hoàn toàn không có chút tư cách nào hỏi đến chuyện của ngài. Nàng không nên tới đây, không nên tới, không nên hỏi những chuyện không nên hỏi...

Nàng mím chặt đôi môi trắng bệch, có điều lồng ngực cực kỳ bí bách. Sau khi trải qua bao nhiêu chuyện, khi bản thân nàng bất ngờ phải lòng ngài, thì nàng cũng bắt đầu để tâm đến lời nói hành động, cử chỉ, thậm chí tất cả mọi thứ liên quan đến ngài. Góc khuất xấu xa thế này, nàng không thể đối diện và tiếp nhận, nàng không muốn ngài vì chuyện báo thù mà hóa điên, đáng sợ đến mức này, không muốn ngài trở thành một tên đao phủ hai tay đầy máu, không muốn nhìn thấy ngài ngày càng lún sâu trong vũng bùn thù hận chẳng thể nào rút ra được.

Lúc này trong lòng nàng mâu thuẫn, đau khổ vô cùng...

Nàng phải rời khỏi đây, coi bản thân như chưa từng tới đây bao giờ.

Lúc nàng quay người vội vã bỏ đi, có lẽ do quá gấp gáp, có lẽ do không để tâm, có lẽ do không thể nào tập trung nổi tinh thần, nên không nhìn thấy dưới chân có một thanh gỗ to. Vấp vào thanh gỗ, nàng ngã xuống, đồng củi sau nhà theo đó lăn tràn ra mặt đất.

Sức lực toàn thân dường như đã cạn kiệt, nàng chẳng thể đứng dậy, nhìn bàn tay bật đầy máu tươi, mà lại chẳng cảm thấy đau đớn. Bởi vì nỗi đau thể xác chẳng thể sánh bằng nỗi đau đớn, khổ sở trong tâm can.

Tư Hành Phong nghe thấy tiếng động, liền ngừng tay, đôi mày nhíu chặt, hét lớn ra phía cửa sổ “Là kẻ nào?”

Quan Quần lập tức lên tiếng “Để thuộc hạ ra ngoài xem sao.”

Quan Quần vừa bước ra khỏi căn nhà, không khỏi bất ngờ khi thấy Hạ Phấm Dư đang nằm dưới đất “Phấm cô nương?”

Trong phòng, Tư Hành Phong nghe tiếng của Quan Quần liền vội vã bước ra, khi thấy Hạ Phấm Dư liền hỏi “Tại sao nàng lại ở đây?”

Hạ Phấm Dư quay mặt đi chỗ khác, không nhìn vào ngài, bình thản đáp “Ta bị lạc đường, ta sẽ rời khỏi nơi này ngay.”

Giọng nói nghẹn ngào, nàng chống người đứng dậy, nhanh chóng bước đi. Tư Hành Phong liền tiến đến lôi nàng lại “Hạ Phấm Dư, nàng dám đi theo ta?”

Nàng vốn dĩ định nói không phải, nhưng sự thực, nàng đã bám theo sau ngài. Lúc này nàng ngậm chặt miệng, hoàn toàn im lặng.

Tư Hành Phong tức giận lôi nàng ra chỗ khác, nơi ngoài hai người ra thì chẳng còn bất cứ ai khác “Tại sao nàng lại bám theo ta?”

Hạ Phấm Dư ngược mắt nhìn ngài, đột nhiên cảm thấy người đàn ông cùng chung chăn gối với mình mỗi đêm quá đỗi xa lạ. Đôi mắt ngài không còn đầy ắp nét tươi tắn, lại càng chẳng có vẻ dịu dàng, ấm áp như những lúc hai người ở riêng bên nhau, mà thay vào đó là nỗi thù hận đáng sợ. Nỗi thù hận to lớn mà đáng sợ ấy đã chiếm trọn hết cả thể xác của ngài, lúc này ngoại trừ thù hận ra ngài chẳng còn bất cứ thứ gì khác.

Nàng khẽ mở miệng nói “Xin lỗi, bây giờ ta sẽ quay về ngay đây. Ta chẳng nhìn thấy bất cứ thứ gì, cũng chẳng hề nghe thấy bất cứ câu nói nào.”

Tư Hành Phong có thể nhận ra sự lảng tránh từ nét mặt nàng, đôi tay lại càng nắm chặt hơn “Đừng có nói những lời đó để lừa dối ta. Ta thực không dám tin vào mắt mình nữa, không ngờ người đi theo dõi ta lại chính là Hạ Phấm Dư. Hạ Phấm Dư! Nàng thực quá hỗn xược rồi đấy!”

Ngài rất ghét nhìn thấy biểu hiện bị tổn thương trên khuôn mặt nàng, nỗi đau này là đang đau xót cho hai cha con nhà họ Hứa hay là thương hại ngài? Nếu là đau xót cho hai cha con nhà họ Hứa thì bọn họ có xứng hay không? Còn nếu là thương hại ngài thì ngài có đáng để người khác thương hại?

“Phẩm Dư đã biết mình sai. Nếu Hầu gia muốn trách phạt vậy Phẩm Dư cam nguyện gánh chịu.” Hạ Phẩm Dư không hề có ý phản kháng, nhanh chóng quỳ xuống.

Tư Hành Phong nhìn nàng bằng ánh mắt khó tin, cực kỳ tức giận “Nàng dám học theo Hứa Bích Nhu? Hạ Phẩm Dư, tốt nhất là nàng mau đứng dậy cho ta ngay, đừng có ép ta phải động thủ đánh nàng.” Ngài đưa tay kéo Hạ Phẩm Dư đứng dậy, sau đó đẩy cằm nàng lên, ép nàng phải nhìn vào khuôn mặt mình “Lúc này nàng đang có thái độ gì hả? Là đang chỉ trích ta đã làm sai? Ta đã sai chỗ nào chứ? Nàng mau nói rõ cho ta nghe.”

Hạ Phẩm Dư không đáp, nhắm nghiền mắt lại không nhìn ngài nữa.

Tư Hành Phong tiếp tục hét lớn “Nàng có biết mình đang thương xót cho ai không hả? Hãn căn bản không xứng được làm con người, hãn là một tên súc sinh, mặt người dạ thú.”

Hạ Phẩm Dư mở mắt ra, nhìn chăm chăm vào đôi mắt rực đỏ vì tức giận của ngài “Ta không hề thương xót hãn. Ta chỉ đang cảm thấy đau lòng vì ngài mà thôi.”

“Đau lòng? Đau lòng vì ta? Ta không hiểu tại sao nàng lại đau lòng vì ta?” Tư Hành Phong lạnh lùng nói.

Đúng vậy, đây không phải là lần đầu tiên nàng nhìn thấy ngài giết người.

“Thế nhưng không giống nhau, thù hận trong lòng giờ đây đã trở thành tâm ma đáng sợ trong ngài rồi. Mà thứ tâm ma này khiến ngài từ một nạn

nhân vô tội bị đẩy đọa trở thành một đao phủ với bàn tay dính đầy máu tươi. Ta thấy ngài như vậy, thì cảm thấy tội cùng đau lòng...”

“Đây không phải là tâm ma, đây là sức mạnh lớn lao giúp ta kiên cường sống tiếp trên thế gian này bao năm nay. Nàng có biết bao năm qua ta đã làm thế nào để sống qua ngày hay không? Trong thời gian nửa năm ở Hiệt Hương Các, ta đã phải sống cuộc sống thế nào, nàng có hiểu không? Lúc này nàng cũng nghe thấy những lời tên súc sinh đó nói rồi đấy, trước giờ hẳn chưa bao giờ cảm thấy hối hận vì những tội ác mà bản thân đã gây ra, ngay cả khi chết đến nơi rồi mà vẫn chẳng hề hối cải. Lẽ nào con người như thế này không đáng giết hay sao? Hạ Chi Lạc đưa cho ta bản danh sách này là có ý gì chứ? Không phải là muốn ta ghi nhớ những cái tên trong danh sách, để báo huyết hải thâm thù hay sao? Hôm nay, cuối cùng ta cũng đợi được đến ngày đó, nếu không ra tay giết chết tên súc sinh này, thì ta mới đáng bị trời tru đất diệt.” Tư Hành Phong dùng ngón tay chỉ vào lồng ngực mình thét lớn.

“Ngài đã nhầm rồi. Lạc cô nương năm xưa đưa cho ngài bản danh sách đó không phải muốn ngài dùng nó để báo thù, cũng không phải muốn ngài trở thành tên giết người man rợ. Dụng ý thực sự của Lạc cô nương chính là muốn ngài tiếp tục sống.”

Giọng Hạ Phàm Dư gần như đã lạc hẳn đi, nàng tuyệt đối không tin Lạc cô nương đưa bản danh sách này cho ngài là vì muốn ngài đi giết người. Vào lúc đó, một người đàn ông mà tiền đồ mù mịt, chịu đủ mọi sự hành hạ, sỉ nhục, cho dù được cứu ra ngoài chưa chắc đã có đủ dũng khí để tiếp tục sống. Bản danh sách đó chỉ muốn khơi dậy ngọn lửa phẫn nộ trong lòng ngài, có lẽ cũng để khơi dậy ý chí sinh tồn trong ngài. Vậy nên mục đích thực sự của nó chính là muốn ngài tiếp tục sống, là hy vọng rồi có một ngày, ngài sẽ vứt bỏ được tất cả quá khứ, nhận được một sinh mạng mới hoàn toàn.

Sắc mặt của Tư Hành Phong thay đổi nhanh chóng, ngài lớn tiếng phản bác suy nghĩ của nàng “Nàng thì hiểu cái gì? Chỉ nhờ một bản danh sách mà có thể giúp ta tiếp tục sống hay sao? Đúng là nực cười! Không giết chết đám súc sinh, mặt người dạ thú kia, ta nhẫn nhục sống tiếp, khổ sở đợi chờ thời cơ bao năm nay để làm cái gì chứ? Vì tiền bạc và quyền lực, ta đã đánh mất bao nhiêu thứ? Nàng cho rằng địa vị ngày nay ta có được ở Bạch Hồ là từ cái gì mà ra? Ngoại trừ việc gạt bỏ tôn nghiêm mà một người đàn ông nên có, ta còn phải dùng tính mạng để đổi về. Nàng căn bản là không thể nào thấu hiểu nỗi nỗi đau đớn, nhức nhối trong lòng ta!”

Hạ Phâm Dư cong miệng cười khổ sở, lắc đầu nói “Có lẽ ta không hề trải qua những việc đó, không thể nào thấu hiểu được nỗi nhục mà ngài đã phải chịu đựng, thế nhưng bản thân ta cũng đã từng đau đớn, nhức nhối, cũng đã từng thấp thỏm đợi chờ. Sau khi cha mẹ qua đời, cuộc sống của ta cũng chẳng khác nào địa ngục trần gian, không bữa nào được ăn no lại phải chịu đựng không biết bao nhiêu nỗi đau xác thịt. Ở trong thâm cung mười năm trời, thấp thỏm sợ hãi từng ngày, bất cứ lúc nào cũng có thể mất mạng như chơi. Hôm đó đến hầu tại điện Ngọc Hoa, sau khi ta với Hàm Yên làm xong nhiệm vụ, liền bị bắt đến cung Vạn Xuyên, sau đó ta nằm liệt giường ba ngày liền, còn Hàm Yên thì ốm suốt cả tháng trời, cho tới tận khi ta xuất cung rồi, muội ấy vẫn còn đang nằm trên giường bệnh. Có bao nhiêu người có thể sống mà bước ra khỏi cung cấm? Ta sống như vậy liệu có thể coi là nhẫn nhục cầu sinh?”

Tư Hành Phong trợn mắt nhìn nàng, im lặng một hồi lâu.

Lại thấy nàng nói “Ta biết, Hứa Văn Hồ chết không có gì đáng tiếc, cho dù ngài có bầm thây hấn thành trăm ngàn mảnh vụn cũng khó lòng giải trừ được mối hận trong lòng ngài. Thế nhưng ngài đã bao giờ nghĩ đến việc, Hứa Bích Nhu là vô tội? Những việc mà ngài gây ra cho Hứa Bích Nhu có khác gì so với những hành động ác độc mà lũ người kia gây ra cho ngài? Để đạt được mục đích ngài không ngại lợi dụng tình cảm đắm say của tiểu thư

dành cho mình, gây tổn thương cho tiểu thư... Ngài biết rõ Hứa Bích Nhu là người vô tội, không hề phạm sai lầm, nếu có sai thì chính là đã đầu thai nhầm chỗ, đã có một người cha là Hứa Văn Hồ. Rõ ràng ngài cảm thấy áy náy với Hứa Bích Nhu nhưng tại sao sau cùng vẫn chẳng thể nào buông tha cho Hứa Bích Nhu?”

Tư Hành Phong lạnh lùng ‘hừm’ một tiếng rồi nói “Áy náy? Ta mà phải áy náy sao? Người phải áy náy chính là hai cha con bọn chúng mới đúng, còn nữa, việc Hứa Bích Nhu bị bán tới Vạn Hoa lầu không phải do ta làm, những chủ nợ khác đem ả đi gán nợ thì có liên can gì đến ta?” Ngài đã từng nghĩ đến việc không muốn lôi kéo người vô tội vào vòng xoáy này, ngài đích thực đã làm được, ngài quyết định không lảng tránh, dây dưa tình cảm thêm nữa cùng Hứa Bích Nhu, quyết định buông tha cho Hứa Bích Nhu. Đáng tiếc là người phụ nữ này không thể từ bỏ được, lại cứ yêu ngài, vậy đó là lỗi của ngài sao? Có liên can gì đến ngài chứ?

“Đúng thế, ngài sẽ nói là việc Hứa Bích Nhu bị bán tới Vạn Hoa lầu không phải do ngài làm, nhưng nếu không phải vì ngài thì liệu Hứa Bích Nhu có bị đem đi gán nợ? Những ngày tháng ở kỹ viện, ngài đã từng trải qua, tại sao ngài vẫn có thể giương mắt nhìn một người con gái vô tội nhất mực yêu thương mình sa chân lỡ bước vào một nơi không khác gì địa ngục trần gian ấy chứ? Hành động đó của ngài có khác gì với những người đã từng hành hạ, giày vò ngài hay không? Ta thực sự không muốn dùng mấy từ “bỉ ối, vô sỉ, nham hiểm, hạ lưu” để hình dung về ngài...”

Lời nói của Hạ Phẩm Dư không khác gì lưỡi dao cứa đúng vào vết thương bao năm trong lòng của Tư Hành Phong, khiến ngài điên loạn, ép ngài phải đối mặt với sự thật. Ngài đưa tay nắm chặt lấy bàn tay nàng, bóp mạnh, hai mắt rực lửa “Cha làm con chịu, đây là điều đương nhiên. Nàng nói cho ta nghe, nếu không làm vậy thì ta nên làm thế nào? Hay là học làm thánh thân giống nàng, buông tha cho bọn chúng, buông tha cho tất cả mọi người, từ bỏ luôn mối thù hận trong lòng? Phải làm như vậy đúng không?”

Nàng làm được nhưng ta không thể làm được. Bọn chúng đã hủy hoại cả cuộc đời ta, thì phải biết rằng có ngày sẽ phải trả giá đắt cho hành động tội ác đấy, mất đi tính mạng là quá nhân từ với bọn chúng rồi.”

Bất giác, nước mắt tuôn trào trên khuôn mặt của Hạ Phàm Dư, nàng nghẹn ngào nói “Tại sao ngài lại không hiểu được điều mà ta muốn nói? Ta nói nhiều như vậy vì không muốn ngài tiếp tục lún sâu trong vũng bùn đau khổ, thù hận trước đây. Ngài cho rằng giết chết Hứa Văn Hồ rồi nổi oán hận trong lòng mình sẽ tan biến hết sao? Nhà họ Hứa lụn bại, Hứa Văn Hồ trở thành một tên ăn xin lê la đầu đường xó chợ sống nhờ sự bố thí của thế nhân đúng theo ý nguyện của ngài, hăn đến chết cũng vẫn phải làm ăn mày, thứ hình phạt này, còn đau đớn hơn là ngài lấy đi tính mạng của hăn.

Có nhiều lúc, con người sống còn đau khổ hơn cả chết. Ác giả ác báo! Ta không tin rằng ông trời lại mù quáng đến mức không nhìn thấy gì cả, những kẻ ác độc rồi đến một ngày cũng gặp phải báo ứng của riêng họ. Thế nhưng ta hoàn toàn không biết đến khi nào ngài mới hoàn toàn tỉnh táo, đại thù tuy đã báo, thế nhưng huyết hải thâm thù đã cắm rễ sâu trong tim ngài, bây giờ đến mức tẩu hỏa nhập ma rồi. Ngài có biết hay không? Cho dù ngài giết chết tất cả những người có tên trong bản danh sách đó thì ngài cũng không thể nào sống vui vẻ, lại chỉ khiến ngài càng chìm sâu hơn vào vũng bùn thù hận vĩnh viễn chẳng thể thoát ra được.

Ngài có thể quy tất cả mọi hậu quả mình đã gây ra là vì nửa năm đau đớn đó, thế nhưng tội ác thực sự xuất phát từ trái tim ngài, và việc báo huyết hải thâm thù chẳng qua chỉ là một cái cớ mà thôi. Nếu người nào cũng báo thù, vậy phải chăng ta cũng nên tìm ngài để báo thù? Nếu không phải vì ngài thì ta có bị Hoa Quý phi phạt quỳ trong gió tuyết lạnh giá không? Nếu không phải vì ngài, liệu ta có mất đi thứ quý giá nhất của người con gái? Nếu không phải vì ngài thì ta đã không phải từ bỏ tôn nghiêm sau cùng trong lòng ở biệt viện Thanh Long. Nếu không phải vì ngài thì bây giờ

ta đã có thể tự do tự tại... Ngài nói xem phải chăng ta nên giết chết ngài để báo thù?”

“Nàng...” Ngài chập choạng lùi về sau vài bước, dường như đã bị đá kích quá lớn, tức giận giơ tay lên cao, chính vào lúc định tát mạnh vào mặt nàng thì lại thu tay lại. Ngài nắm chặt bàn tay, nghiến răng nói với nàng “Hạ Phẫm Dư, ta vốn cho rằng nàng có thể phân rõ thị phi, thì ra là ta đã nhầm, nàng thực sự khiến ta thất vọng. Nàng cho rằng những ngày gần đây, ta yêu chiều, sủng ái nàng như vậy là nàng có thể làm gì cũng được sao? Ta nói cho nàng biết, chuyện của ta không đến lượt nàng tham dự vào. Chuyện ngày hôm nay ta có thể không truy cứu, thế nhưng nếu còn dám làm như thế này lần nữa, đừng trách ta không khách khí. Bây giờ mau quay về Tô Viên cho ta.” Ngài giơ tay lên, chỉ về hướng đường đi rồi ra lệnh cho nàng rời khỏi nơi đây.

Hạ Phẫm Dư ôm mặt, bật khóc thành tiếng.

“Tư Hành Phong, cho dù ngài làm bất cứ việc gì cũng không thể thay đổi được sự thực, ngày nay thù hận đã trở thành lí do sống duy nhất của ngài, một khi không còn thù hận, ngài lấy cái gì ra để tiếp tục sống? Tại sao ngài lại không thể để cho những chuyện xưa cũ kia bay theo làn gió? Chỉ khi nào có thể quên đi những oán hận trong lòng thì ngài mới có thể vui vẻ, hạnh phúc. Ta không muốn nửa cuộc đời còn lại của ngài sẽ sống trong day dứt. Ngài có hiểu hay không?”

Ngài đã bao giờ nghĩ, mẫu thân của ngài trên trời có linh nhìn thấy ngài lún sâu trong đống lầy thù hận sẽ đau lòng đến mức nào. Bà không muốn cả đời ngài phải sống trong đau khổ và thù hận. Ngài có bao giờ nghĩ đến những người ở phủ Bình Viễn hầu, một khi ngài không thể nào chống đỡ được nữa, vận mệnh của họ sẽ đi về đâu?” Ngài đã bao giờ nghĩ đến nàng? Nàng sao có thể nhẫn tâm nhìn ngài đau khổ, day dứt mà bản thân chỉ có thể giương mắt đứng nhìn? Nàng chôn giấu câu nói sau cùng vào sâu trong đáy tim mình, chẳng thể thốt ra thành lời, đành phải thốt lên câu nói sau

cùng chất chứa niềm bi thương “Một Bình Viễn hầu cứu người khắp chốn, được mọi người yêu thương kính trọng giờ ở đâu? Tại sao ngài lại trở nên đáng sợ như thế này? Rốt cuộc ngài còn muốn giết thêm bao nhiêu người nữa thì mới chịu dừng tay?”

Bộ dáng của Tư Hành Phong lúc này như thể muốn ăn sống nuốt tươi người khác, hai bàn tay nắm chặt, dấm mạnh vào bờ tường sau lưng nàng. Ngài nghiêng răng trợn mắt, lạnh lùng buông tiếng “Hạ Phẫm Dư, chuyện của ta không cần nàng phải lo. Ta phải xuống địa ngục chính là kết quả tất yếu. Ta hoàn toàn không hề để tâm đến việc sau này sẽ phải xuống địa ngục, bởi vì ta chính là người thoát ra từ địa ngục. Nàng mau cút đi! Sau này ta không muốn nhìn thấy nàng nữa. Nàng mau cút đi...”

Nước mắt không ngừng tuôn dọc theo hai bên má, Hạ Phẫm Dư mím chặt môi, hít một hơi thật sâu rồi mới nức nở nói “Nô tì xin cáo lui! Nô tì đảm bảo sau này sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt Hầu gia nữa.” Nói xong, nàng liền quay người bỏ đi.

Nước mắt càng lúc càng tuôn trào dữ dội, khiến cho thị lực nàng mơ hồ, nhạt nhòa.

Khi đi xuyên qua con đường khi nãy một lần nữa, nàng đã chẳng còn cảm giác hoảng sợ như lúc đến nữa rồi.

Lúc ra đến đường cái quan, nàng không chút nhần nại, chạy thục mạng về Tô Viên.

Tất cả mọi thứ đột nhiên tĩnh lặng một cách dị thường.

Tư Hành Phong một mình đối diện với bức tường rất lâu, từng giọt từng giọt máu đỏ trên tay ngài chảy xuống.

Quan Quần phải đợi một lúc lâu mới dám bước lại, thấy bàn tay Tư Hành Phong đầy máu vội vã lên tiếng “Hầu gia, tay của ngài...”

“Cháy có chút máu thế này ta không chết được đâu.” Tư Hành Phong tức giận nói.

Quan Quần cau chặt đôi mày “Vậy phải xử lí hai cha con nhà họ Hứa thế nào? Hứa Văn Hồ vẫn còn thờ...”

“Không biết! Đem đi nuôi chó đi!” Trước giờ Tư Hành Phong chưa bao giờ cảm thấy khó chịu như lúc này, cho dù là khi này, cơn thịnh nộ khi đối mặt với Hứa Văn Hồ cũng có thể tiêu tan sau trận quát roi liên tục, nhưng nỗi tức giận tích tụ trong lòng ngài lúc này chẳng khác nào một ngọn lửa càng cháy càng lớn, đến mức ngay bản thân ngài cũng chẳng thể nào khống chế.

Tại sao từng lời nói hành động của người phụ nữ đó lại khiến ngài bứt rứt như vậy, ngài đã thử thay đổi rất nhiều, tại sao nàng lại chẳng hề nhận thấy? Mỗi huyết hải thâm thù, nàng muốn ngài buông tay? Thế nhưng làm thế nào buông tay cho được?

Ngài rút thanh kiếm của Quan Quần ra chém liên hồi vào bức tường trước mặt “Muốn giết mà không thể giết! Muốn chết mà không thể chết! Rốt cuộc muốn ta phải làm gì đây? Cái gì mà tâm ma, cái gì mà đóng lầy thù hận, ta cố gắng đợi chờ đến ngày hôm nay để rồi nhận được những gì? Là ta đã sai? Ta đã sai ở đâu chứ? A... a...”

Quan Quần lặng lẽ đứng một bên nhìn chủ nhân trút giận. Tính mạng của hắn là do chủ nhân cứu về, nỗi đau của chủ nhân cũng là nỗi đau của hắn, sự bất lực của chủ nhân cũng chính là sự bất lực của hắn. Quan Quần chưa từng yêu thích một người phụ nữ nào, cho nên không hiểu tình yêu nam nữ, thế nhưng Quan Quần có thể nhìn ra chủ nhân đau khổ như vậy là vì chìm đắm trong vòng xoáy của tình yêu mà không tìm được phương hướng. Hắn cảm thấy những lời Phẩm cô nương nói rất đúng, thế nhưng tất cả những gì chủ nhân đã làm cũng rất đúng. Hắn bất giác nhíu chặt đôi mày,

cả hai người đều đúng, khó trách tại sao chủ nhân lại khổ não đến mức độ này.

TÌNH NÀY ĐÀNH HẸN VỚI GIÓ ĐÔNG

Hoa Thanh Thần
www.dtv-ebook.com

Chương 23: Yêu Hận Biệt Li

Khi quay về Tô Viên, Hạ Phẩm Dư nhốt mình trong phòng, không đi bất cứ đâu, Xuân Đào, Hạ Hà gọi nàng đi ăn tối, nàng cũng chẳng hề động đậy. Cả thân người chẳng khác nào hình nộm mất hết hồn phách, không cử động, cứ ngây người ngồi lặng đó đến tận giờ tí, mới mang theo khuôn mặt nhạt nhòa nước mắt lên giường ngủ.

Lúc này, cánh cửa bị ai đó đập tung.

Nàng mở mắt, nhìn về bóng dáng đang đứng trước cửa, cho dù nhìn không rõ nhưng nàng biết, đó là ngài.

Nàng mím chặt môi, nhìn bóng đen đó bước từng bước lại, nhịp bước của ngài không đều, chập chà chập choạng. Tiếp đó là mùi rượu nồng nặc xộc tới, nàng biết ngài nhất định đã uống rất nhiều.

“Ta biết nàng chưa ngủ, bởi vì nàng giống ta, không thể nào ngủ nổi.”
Tư Hành Phong nói.

Không thể nào im lặng thêm nữa, nàng đứng dậy, đóng cửa, châm nến rồi quay lại nhìn ngài, lúc này, ngài đang đứng bất động bên giường nhìn nàng chăm chú.

Ánh nến chập chờn, khuôn mặt ngài ửng hồng, còn ánh mắt thì rực đỏ.

Ngài đã nói sau này không muốn nhìn thấy mặt nàng, thế nhưng tại sao canh ba nửa đêm lại tới.

Nàng mím chặt môi nhẹ nhàng lên tiếng “Ngài uống nhiều quá rồi, nên đi nghỉ sớm thôi...”

Nàng đưa tay ra định cởi y phục cho ngài, ai ngờ, ngài nắm lấy bàn tay nàng, kéo nàng rồi ôm chặt vào lòng. Nàng ra sức vùng vẫy, nhưng ngài cứ kẹp chặt thân người nàng trong vòng tay, không cho nàng được động đậy. Sau cùng, nàng từ bỏ ý định, ngược mắt nhìn ngài đầy khó hiểu.

Không hề báo trước, Tư Hành Phong đặt lên môi nàng một nụ hôn, không ngừng cắn nuốt như một cách trừng phạt. Mùi rượu nồng nặc xộc vào trong miệng, nàng đau đớn, cùng với nỗi đau là mùi máu tanh tan dần trong miệng. Hạ Phẩm Dư không nói, cau chặt đôi mày, nhẫn nhịn chịu đựng, để mặc cho ngài trút giận.

Có lẽ cũng chính mùi vị máu tanh này khiến ngài thôi không trừng phạt nàng nữa, ngài nhẹ nhàng hút hết chỗ máu trên môi nàng. Khi môi vẫn còn kề môi, giọng nói của ngài chợt vang lên lạnh như một cơn gió đêm “Tại sao nàng lại không nói? Trước đó không phải vì hai cha con nhà họ Hứa, nàng đã nói rất nhiều, rất lí lẽ đó sao?”

“Ta không phải vì hai người bọn họ, ta chỉ không mong muốn ngài cả đời phải sống trong thù hận, chỉ hi vọng ngài có thể vui vẻ, hạnh phúc mà thôi.” Lúc này đôi mắt nàng đã long lanh đẫm lệ, nhưng nàng ra sức kìm nén, không để cho lệ trào khỏi mi.

“Vui vẻ, hạnh phúc là cái gì? Ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy ta, lẽ nào nàng không biết rằng niềm vui và hạnh phúc của ta chính là giết chết tất cả những kẻ đáng chết kia sao? Trước giờ dù là bất cứ việc gì nàng cũng không nghe không nói, tại sao hôm nay lại nhiều chuyện như thế? Bốn phận của nàng chính là làm cho ta vui lòng chứ không phải đối nghịch với ta. Dựa vào cái gì mà nàng dám ăn nói với ta như vậy? Nàng cho rằng mình là ai chứ? Nàng cho rằng mình là ai hả?” Đôi tay của ngài bỗng siết chặt lấy thân người nàng.

“Ta chẳng là cái gì cả. Đây là lỗi của ta, tất cả mọi chuyện đều là lỗi của ta.” Không thể nào kìm nén thêm được nữa, nước mắt nóng bỏng tuôn trào khỏi khoang mắt.

“Nàng thực sự khiến ta thất vọng. Nàng không thể ở lại đây thêm được nữa, ngày mai nàng hãy rời khỏi đây cho ta.” Ngài nghiêng răng cắn lời.

“Được, ngài bắt ta đi thì ta sẽ đi. Chỉ cần ngài nói thì ta sẽ thực hiện. Ta sẽ bỏ đi đến một nơi thật xa, vĩnh viễn không bao giờ xuất hiện trước mặt ngài, vĩnh viễn không bao giờ can thiệp vào chuyện của ngài nữa.” Nàng lặng lẽ hít một hơi thật sâu, nước mắt càng tuôn xuống nhiều hơn, không thể nào ngừng. Cuối cùng ngài đã đuổi nàng đi.

Tư Hành Phong nếm được vị đắng trong lời nàng, trong lòng dường như cảm thấy tột cùng kinh ngạc. Trước giờ nàng không bao giờ khóc, ngoại trừ lần ở dòng Kinh Hà và trong sơn động. Không ngờ giờ nàng lại đang khóc. Nàng muốn dùng nước mắt để ép ngài phải từ bỏ việc báo thù sao? Thế nhưng bất cứ chuyện gì cũng không thể ngăn ngài thôi báo thù nữa.

“Nàng khóc cái gì? Ngày mai nàng có thể được tự do tự tại, đáng lẽ nàng phải cười mới đúng chứ?” Nàng không cười, ngài cười, nụ cười thâm lương, thâm hại.

“Đúng thế, ta đang cảm thấy rất vui. Thế nhưng chẳng lẽ cứ vui là nhất định phải mỉm cười hay sao? Khóc cũng có thể chứng minh ta đang cảm thấy vui sướng...” Nàng đưa tay lên lau nước mắt, trái tim chẳng khác nào bị ngàn vạn chiếc kim châm vào.

Ngài ảo não, lại hôn nàng đắm đuối, hôn lên những dòng nước mắt mặn đắng đang không ngừng tuôn rơi của nàng.

Nàng không dám hít thở quá mạnh, không dám ôm ngài, không dám đáp lại nụ hôn của ngài, không dám làm bất cứ điều gì, chỉ lặng lẽ bình thản tiếp nhận mọi chuyện mà thôi.

Ngài đặt nàng lên giường, vội vã gạt phăng tất cả những vật cản giữa hai người, nhanh chóng hòa thành một thể. Đôi môi của ngài lướt trên môi của nàng, xuống vùng cổ, phần ngực, cuồng dại chứ không hề dịu dàng.

Nàng chỉ biết mím môi nhẫn nhịn, hai tay vẫn đang bị ngài nắm chặt.

Men rượu nồng nặc, lửa giận ngút ngàn, cộng thêm hương thơm hoa lan dịu nhẹ toát lên từ thân thể nàng khiến ngài càng trở nên điên cuồng. Ngài không hiểu tại sao bản thân lại điên cuồng với nàng như vậy, rốt cuộc ngài đã bị nàng thu hút ở điểm gì, nếu như đổi lại là người khác, ngài nhất định sẽ giết chết không tha.

Hứa Văn Hồ đáng chết, vậy mà nàng lại trách ngài giết người. Được, ngài tin theo lời nói của nàng, sống đôi khi còn đau khổ hơn cả chết, ngài đã tha cái mạng cho tên súc sinh đó, ngài muốn xem tên súc sinh đó sẽ sống nốt phần đời của mình trong sự đau khổ thế nào?

Nếu ngài đã khiến ngài đau khổ, khó chịu thì ngài nhất định không để cho nàng được sống an vui hạnh phúc. Ngài thích giày vò nàng, thích nhìn thấy nàng đau khổ, khó chịu giống ngài, như vậy nàng mới có thể cảm nhận được trái tim ngài đau đớn khổ sở, mệt mỏi đến mức nào. Nàng không thể thấu hiểu được ngài vậy thì ngài sẽ bắt nàng phải hiểu cho bằng được.

Mỗi khi hai tay chạm đến một phần cơ thể nàng, ngài chỉ hận không thể kéo nàng nhập vào trong thể xác của mình, là tức giận nhưng cũng là vì ham muốn có được nàng. Cả thân thể nàng giống như bị lửa đốt, dưới ánh nến chập chờn, làn da trắng trẻo của nàng dần chuyển sang hồng hào, và đối với ngài hình ảnh đó vô cùng quyến rũ.

Ngài nhất định sẽ không dễ dàng buông tha cho nàng, nàng phải bị trừng phạt, ngài đưa hai tay vòng qua chiếc eo thon của nàng, sau đó đè hai chân lên chân của nàng.

Tư Hành Phong đặt môi lên môi Hạ Phấm Dư, phẫn nộ nói “Hạ Phấm Dư, nàng có biết hay không? Ở nơi đó, ta thực sự đã từng có ý nghĩ, chỉ hận không thể giết chết nàng luôn.”

Nói xong, ngài liền tiến sâu vào trong cơ thể nàng, cả thân người của ngài bỗng nóng bừng lên, khí huyết toàn thân rùng rục, tuôn trào.

Ngài đang trừng phạt nàng, giày vò nàng đến mức tưởng như phát điên.

Nỗi trống trải trong lòng phải khó khăn lắm mới được lấp đầy, vậy mà tình cảm ấm áp, hạnh phúc tràn đầy lại tan biến nhanh chóng đến vậy. Nàng mím chặt môi, cố gắng chịu đựng, rất nhanh, hỏa khí nóng bỏng của ngài đã lấp đầy thân người nàng, thế nhưng sau đó, ngài lại rút lui nhanh chóng. Trống trải và đầy ắp, cứ lặp đi lặp lại, động tác cực kì chậm rãi, khiến nàng đau khổ.

Đêm nay, có lẽ chính là lần cuối cùng được thân mật cùng ngài, có lẽ từ nay về sau sẽ không bao giờ còn cơ hội gặp lại ngài nữa.

Hạ Phấm Dư ngẩng đầu, nước mắt nhạt nhòa đặt một nụ hôn dịu dàng lên môi ngài. Cho dù cả nửa đời còn lại không được gặp lại ngài nữa thì nàng nhất định sẽ không bao giờ quên ngài.

Có lẽ hành động của nàng đã khiến ngài thay đổi ý định, ngài nhóm người, trao nàng nụ hôn mãnh liệt, động tác chậm rãi giờ lại cuồng nhiệt chẳng khác gì bão tố, hết lần này đến lần khác.

Tư Hành Phong như thể bị trúng tà, không thể nào rút ra khỏi thứ cảm xúc yêu thương dâng trào mạnh mẽ. Là thù hận hay là yêu thương, cảm giác mãnh liệt này, ngài chẳng thể nào phân biệt rõ ràng, ngài không ngừng ôm chặt lấy nàng.

Trong tiếng rên rỉ đầy mê mị, ngài phát ra hết thảy mọi khao khát, dục vọng trong lòng...

Cây nến không biết bị tắt từ bao giờ, ngài vẫn cứ ôm chặt nàng vào lòng mà không hề buông tay, vùi đầu trong mái tóc của nàng, ra sức hít ngửi hương thơm hoa lan dịu nhẹ chỉ riêng có ở nàng “Ta biết nàng muốn có gì, nhưng ta sẽ không cho nàng. Chỉ cần ta còn sống trên đời này thì ta nhất định sẽ không làm.” Ngài biết nàng muốn tự do, muốn được rời xa ngài, đây là điều mà ngài quyết không cho phép được xảy ra, nàng nhất định phải ở bên cạnh ngài suốt đời, cho dù ngài chết thì nàng cũng chỉ có thể cùng ngài xuống địa ngục.

Nàng không nói gì, thận trọng hít thở, sợ ngài nghe thấy, nước mắt vẫn từng giọt từng giọt tuôn rơi.

Ngài biết nàng muốn gì? Thứ nàng muốn không phải là tự do, ngay từ khi ở dốc Bình Dương, ở trong sơn động, nàng đã từ bỏ mong muốn có được tự do. Ngài phải biết rằng thứ mà nàng muốn có nhất lúc này chính là trái tim ngài, điều nàng mong muốn nhất chính là ngài được vui vẻ, hạnh phúc, thế nhưng ngài nói rằng sẽ không bao giờ cho nàng, chỉ cần ngày nào còn sống, ngài nhất định sẽ không làm vậy. “Ngày mai, ta sẽ sắp xếp người đưa nàng về trước.” Nếu nàng đã không thể nào chấp nhận được việc ngài trở thành một đao phủ tay dính đầy máu tươi trước mặt mình, vậy thì đợi sau khi ngài giải quyết xong tất cả mọi việc rồi họ mới gặp nhau. Đến lúc đó, ngài phải cho nàng thấy, ngài có vui vẻ, hạnh phúc hay không. Ngài phải chứng minh cho nàng biết những điều ngài làm là đúng.

Tư Hành Phong buông Hạ Phẩm Dư ra, đứng dậy, nhanh chóng mặc y phục rồi vội vã bước đi.

Căn phòng vẫn còn nồng nặc mùi rượu, thậm chí cả hơi ẩm ban nãy ngài để lại cũng chưa hề tan đi.

Trong bóng đêm, Hạ Phẩm Dư trừng trừng đôi mắt đăm lẹ, nàng thấy bản thân như sắp không thở nổi nữa, lồng ngực bí bách, bức bối đến mức khó chịu.

Nàng biết mình tham lam như vậy là không đúng, hôm nay sau khi chứng kiến mọi chuyện ở căn nhà cũ nát đó, nàng đã biết kết quả sẽ thế nào, hà tất phải đợi ngài đích thân lên tiếng? Nàng đã lún sâu đến mức không thể nào rút chân ra được, ngài nói như vậy chẳng khác nào cầm con dao sắc nhọn đâm thẳng vào trái tim nàng. Nỗi đau này khiến người ta đau đớn đến độ không thể nói thành lời.

Xe ngựa cả đường lắc lư không thôi, nơi nào xe ngựa chạy qua là nơi đó bụi tung mù mịt.

Chiếc xe ngựa càng đi càng xa, dần dần biến mất trong lớp sương mù và khói bụi buổi sáng, bên tai tiếng chuông lúc lắc không ngừng vang lên.

Mãi cho tới khi không còn nghe thấy tiếng chuông, tiếng vó ngựa nữa, Tư Hành Phong mới thu ánh mắt lại, âu sầu, mệt mỏi, mỉm cười nhìn Quan Quân “Mau phi cấp truyền thư cho Cảnh Trung, bảo Cảnh Trung phải bảo vệ nàng ấy thật cẩn thận, thiếu đi sợi tóc nào là ta sẽ hỏi tội đấy.”

“Dạ thưa, Hầu gia.” Quan Quân nhận lệnh lại nói thêm “Hôm qua Hoàng Thượng lại cho phi cấp truyền thư thúc giục Hầu gia quay về, nói là tình hình khẩn cấp.”

Tư Hành Phong cau chặt đôi mày “Ừm, sau khi giải quyết xong tất cả những việc cần giải quyết, ta nhất định sẽ quay về ngay tức khắc, không vượt quá mười hôm nữa đâu.”

Ngài cảm thấy quá mệt mỏi, nỗi đau đớn giày vò mấy năm nay cuối cùng đã có thể kết thúc. Trên bản danh sách đó chỉ còn mỗi vài người cuối cùng chưa giải quyết xong, ngài muốn lần này giải quyết một thầy rồi quay về Bạch Hồ, từ nay về sau quên hết những tháng ngày đau khổ trước kia, để bắt đầu cuộc sống hạnh phúc, vui vẻ mà nàng từng mong muốn.

Ngày hôm qua nàng lén lút đi theo ngài, nói với ngài những lời thẳng thắn tuy rằng khiến ngài vô cùng tức giận, thậm chí còn đuổi nàng tạm thời

rời khỏi mình, thế nhưng chỉ có bản thân ngài mới hiểu, có lẽ như vậy thì mới khiến bản thân bình tĩnh để đi giải quyết những việc còn lại.

Tư Hành Phong nhận thấy mình đã thay đổi, trở nên do dự thiếu quyết đoán. Ngài không ngờ nàng lại có sức ảnh hưởng đến mình lớn vậy. Ngay bản thân ngài cũng không biết được có phải từ sau khi gặp nàng, ngài mới trở nên như vậy hay không? Hôm qua, chính vì những lời nàng nói mà ngài đã mâu thuẫn, suy ngẫm suốt một đêm dài, sau cùng đã thay đổi ý định năm xưa. Ngài quyết định giữ lại tính mạng của tên súc sinh Hứa Văn Hồ, ngài muốn xem xem liệu tên không bằng cầm thú này liệu có giống như những lời nàng đã nói, sống còn khổ sở hơn cả chết.

Trước khi gặp được nàng, ngài chưa bao giờ nghĩ đến việc sau khi báo thù, ngài sẽ đi đâu về đâu. Nhưng bây giờ, ngài nghĩ đã đến lúc cần có một ngôi nhà cho riêng mình, sau đó vĩnh viễn rời xa hai chữ thù hận, để sống cuộc sống của riêng mình. Ngài muốn cùng nàng sống nốt quãng đời còn lại, có lẽ đây cũng là một lựa chọn không tệ. Ngài không thích người phụ nữ ồn ào, không thích người phụ nữ động một tí là gây chuyện thị phi, càng không thích người phụ nữ xinh đẹp, quyến rũ quá mức. Nàng chính là chọn lựa hoàn hảo cho ngài.

Có lẽ, cuộc đời của ngài bởi vì phải gánh vác quá nhiều thù hận cho nên đã gây ra rất nhiều, rất nhiều lầm lỗi, thậm chí còn hủy diệt cả lương tri, điên cuồng, ác độc. Thế nhưng trước giờ, việc mà ngài không hối hận nhất đó chính là xin nàng từ chỗ Tây Lăng Xuyên về.

“Hạ Phâm Dư, cho dù ta phải xuống địa ngục thì nàng cũng phải xuống địa ngục cùng ta.” Ngài trầm hạ quyết tâm.

Ngài hạ tấm rèm nói với Quan Quân “Đi thôi.”

Quan Quân tuân mệnh, quất mạnh roi xuống, quay đầu xe ngựa, băng theo một con đường khác.

Hạ Phấm Dư ngồi trong chiếc xe ngựa hoa lệ, chẳng khác nào một khúc gỗ không có linh hồn.

Dù phong cảnh hai bên đường có hùng vĩ, tráng lệ đến mấy, nàng cũng chẳng còn tâm trạng thưởng thức.

Cuối cùng nàng đã rời khỏi ngài, nàng được tự do rồi, cuối cùng nàng đã thành công trong việc chọc giận ngài, từ giờ về sau không cần phải nhìn sắc mặt ngài sống qua ngày nữa, từ giờ về sau nàng có thể tiếp tục cuộc sống mà mình mong muốn. Rõ ràng đây là một chuyện vui, vậy mà nàng chẳng hề cảm thấy vui vẻ. Bởi vì trái tim của nàng đã khuyết, để quên ở cái nơi được gọi là Tô Viên, rơi vào tay người đàn ông mà trong lòng ngài ngoài thù hận chẳng còn gì khác.

Ngài thậm chí chẳng hề đến gặp mặt nàng lần sau cùng...

Lần biệt li này, có lẽ vĩnh viễn nàng sẽ chẳng thể nào gặp lại được ngài nữa, từ giờ, hai người không còn liên hệ. Nàng sẽ không ảo tưởng đến một ngày, ngài sẽ động lòng trước nàng. Lúc này nàng chỉ còn biết gói chặt mình trong thế giới nhỏ bé của bản thân.

Từng giọt từng giọt nước mắt bi thương không ngừng tuôn rơi trên khuôn mặt trắng trẻo của Hạ Phấm Dư.

TÌNH NÀY ĐÀNH HẸN VỚI GIÓ ĐÔNG

Hoa Thanh Thần
www.dtv-ebook.com

Chương 24: Mê Hoặc Cực Độ

Sau thời gian hai tháng, khi quay về nước Bạch Hồ, nhìn cổng thành chẳng còn cách mình bao xa, Hạ Phẩm Dư chẳng thể nào kìm nén được nỗi sầu muộn trong lòng.

Nàng thở dài một tiếng, vén tấm rèm lên nói với người phu xe “Sư phụ, phiền cho xe dừng ở đây thôi.”

Phu xe dừng ngựa nói “Cô nương muốn xuống xe ở đây sao?”

“Không sao đâu, xin cứ dừng lại ở đây đi.” Có ở lại kinh thành Vân Hồ nữa không, bản thân nàng chẳng thể nào hiểu thấu. Nửa năm nay, nguyện vọng lớn nhất của nàng chính là đến núi Bồ Lâm tầm sư học đạo, thế nhưng một đạo thánh chỉ đã làm mọi chuyện rối loạn hết cả. Bây giờ có được tự do, nàng cuối cùng đã có thể hoàn thành được tâm nguyện của mình.

Nàng xuống khỏi xe, đưa mắt nhìn về cửa thành cao lớn phía trước, im lặng một hồi lâu. Khi định thần lại đã thấy Cảnh Trung đang khoanh tay trước ngực đi về phía mình.

Cảnh Trung tiến lại, đưa tay định đón lấy tay nải của nàng nhưng tay bỗng dừng lại giữa không trung.

Sau khi nhận được phi cấp truyền thư, Cảnh Trung sáng sớm đã ra ngoài cổng thành đón đợi. Cảnh Trung thấy nàng xuống xe trước, sau đó đứng ngây người một chỗ, lặng lẽ suy nghĩ như đang có tâm sự. Cảnh Trung nhận thấy sau chuyến đi lần này Hạ Phẩm Dư có nhiều thay đổi, thân người gầy hẳn so với hồi mới vào xuân, chiếc cằm nhọn hoắt. Đôi mắt trong sáng, rạng rỡ trước đây giờ xám xịt, vô hồn.

Cảnh Trung khẽ ho một tiếng “Cả đường đi cô nương có khỏe không?”

Hạ Phấm Dư cúi đầu, lặng lẽ trả lời “Khỏe mà lại không khỏe.” Nàng đã đánh mất trái tim thì làm sao mà khỏe được?

Cảnh Trung cau chặt đôi mày, trong thư Quan Quân có nhắc đến chuyện nàng với Hầu gia xảy ra mâu thuẫn, Hầu gia trong lúc tức giận đẩy nàng về trước, thế nhưng nhìn bộ dạng thất thần của nàng lúc này có thể biết mâu thuẫn này rất kịch liệt.

“Cô nương đi đường chắc cũng mệt mỏi rồi...” Cảnh Trung còn chưa kịp nói hết câu, đột nhiên thấy Ngụy công công mang theo mấy người khiêng kiệu đến.

“Hạ Phấm Dư tiếp chi.” Ngụy công công cất giọng cao vút.

Hạ Phấm Dư nghe thấy có thánh chỉ, bất giác cảm thấy nghi hoặc. Nếu nói Cảnh Trung biết chuyện nàng quay về kinh thành Vân Hồ thì còn có thể, chứ Hoàng thượng làm sao lại biết được nàng đã quay về?

Cảnh Trung nhíu chặt đôi mày, trong lòng dâng lên một dự cảm không lành.

“Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết, Hạ Phấm Dư nhập cung diện thánh.” Ngụy công công hất cằm, giọng nói cao vút “Ây da, Phấm cô nương, chúng ta lại gặp mặt rồi, lần trước là xuất cung còn lần này lại là nhập cung. Mau nhanh chóng nhập cung diện thánh.”

Hạ Phấm Dư liền hỏi “Công công có biết liên quan đến chuyện gì không?”

“Ây da, suy nghĩ của Hoàng thượng, những kẻ làm nô tài như ta làm sao mà biết được.” Ngụy công công liền đáp.

Hạ Phấm Dư mím chặt môi, nhẹ gật đầu.

Cảnh Trung liền kéo Ngụy công công sang một bên thì thầm gặng hỏi “Hầu gia có lệnh, Phấm cô nương ở đâu thì Cảnh Trung phải theo đó. Xin công công hãy sắp xếp cho Cảnh Trung được cùng nhập cung.”

Ngụy công công biết Cảnh Trung là cánh tay đắc lực bên cạnh Tư Hành Phong, thử hỏi khắp cả triều đình có ai mà không nể Bình Viễn Hầu gia ba phần chứ? Huống hồ chính Hoàng thượng cũng đã dặn dò, nếu Cảnh Trung theo tới thì không cần phải gây khó dễ. Thế nên, Ngụy công công liền giơ cao mấy ngón tay điệu đà, thuận nước đẩy thuyền, nói với Cảnh Trung “Ây da, nghe ta nói này Cảnh Trung, đi thì đi nhưng ngài không được gây rắc rối đâu đấy, nếu không thì...”

“Điều này đương nhiên rồi.” Cảnh Trung lập tức đáp.

“Phấm cô nương, mời lên kiệu.” Ngụy công công quay sang nói với Hạ Phấm Dư.

Hạ Phấm Dư gật đầu, ngồi vào kiệu rồi theo Ngụy công công nhập cung.

“Dân nữ Hạ Phấm Dư khấu kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn tuế.” Hạ Phấm Dư một mình đứng ở cửa bên, thấy bóng dáng trong bộ y phục màu vàng đang đứng phía trước, liền quỳ xuống, hai tay chạm đất, hành đại lễ.

Tây Lăng Xuyên nghe giọng nàng lập tức quay người lại, mặt mày rạng rỡ đi về phía Hạ Phấm Dư “Mỹ nhân không cần đa lễ, mau mau đứng dậy đi.”

Đã hầu hạ ở cung Ngọc Trì bao năm, thấy Tây Lăng Xuyên sủng hạnh, ân ái không biết bao nhiêu phụ nữ, cũng thấy ngài tức giận quát mắng kẻ dưới, thậm chí còn chọc ghẹo bảo nàng có nét đẹp mang tính nhắc nhở, thế

nhưng nàng chưa từng thấy ngài đối xử với mình như lần này. Cách xưng hô ‘mỹ nhân’ thật khiến nàng cảm thấy kinh hoàng mà sợ hãi.

“Đa tạ Hoàng thượng. Dân nữ hoảng hốt mà sợ hãi.” Nàng khéo léo đẩy bàn tay của Tây Lăng Xuyên ra khỏi người mình, điều quan trọng hơn là nàng muốn biết rõ rốt cuộc Hoàng thượng đang muốn làm gì.

Tây Lăng Xuyên thấy nàng cố ý chối từ nhiệt tình của mình, trong lòng thầm nghĩ... tính cách này chẳng khác nào với Tiểu Phong của ngài chút nào, thậm chí bất giác tự khen bản thân có gu thẩm mỹ độc đáo, tuyệt vời.

Ngài đưa mắt nhìn vào khuôn mặt trắng trẻo của nàng, hình như nửa năm sau khi tiểu nha đầu này xuất cung, đi theo Tiểu Phong đã xinh đẹp hơn trước kia rất nhiều. Nhìn làn da kìa, trời ơi, mịn màng, mọng nước, nhìn thân hình kìa, trời ơi, mong manh dễ vỡ, thực khiến người ta phải động lòng, không hổ danh là người phụ nữ cạnh bên Tiểu Phong.

Hạ Phẫm Dư thấy ánh mắt không chút căm kị nào của Hoàng thượng, trong lòng kinh hãi, bàn tay bỗng chốc toát đầy mồ hôi.

Tây Lăng Xuyên nhìn thấy bộ dạng căng thẳng, lo lắng của nàng bất giác bật cười thành tiếng “Mỹ nhân không cần phải căng thẳng, quả nhân triệu nàng tới đây chẳng qua muốn hàn huyên tâm sự chuyện xưa thôi.”

Lại một tiếng ‘mỹ nhân’, khóe miệng Hạ Phẫm Dư không ngừng co giật, ánh mắt Tây Lăng Xuyên chứa đựng rất nhiều điều, không biết gần đây Hoàng thượng lại bị ai đả kích.

Tây Lăng Xuyên vẫn mỉm cười, thế nhưng chỉ một giây sau, khuôn mặt liền nghiêm lại “Mỹ nhân theo Bình Viễn Hầu gia tới hoàng triều Kim Bích, giữa đường quả nhân nhận được tin tức hai người gặp nạn ở dốc Bình Dương, lúc đó lòng như lửa đốt. Quả nhân cứ tưởng không bao giờ có thể gặp lại hai người nữa, may mà cả hai đều bình an vô sự. Quả nhân cảm thấy

vô cùng an ủi. Không biết mỹ nhân có bị thương ở đâu không? Lại đây, để quả nhân xem nào.”

Tây Lăng Xuyên nói một hồi, khuôn mặt lại quay về bộ dạng trêu chọc như lúc nãy, thậm chí còn muốn xem cả vết thương trên người nàng, khiến Hạ Phấm Dư chẳng biết phải làm thế nào?

Tình cảnh lúc này là điều nàng chưa từng gặp trong suốt mười năm trời hầu hạ trong cung. Nàng quỳ xuống theo trực giác mách bảo, nhưng lại bị Tây Lăng Xuyên ngăn cản. Theo bản năng, nàng lần nữa đẩy bàn tay của ngài ra.

Tây Lăng Xuyên mím môi mím cười.

Hạ Phấm Dư khẽ ho một tiếng, hồi phục lại thần thái mọi khi, sau đó lên tiếng “Đế Hoàng thượng phải lo lắng, dân nữ cảm thấy vô cùng hổ thẹn. Dân nữ không dám nhận hai chữ mỹ nhân, nếu Hoàng thượng không chê xin hãy gọi dân nữ là Hạ Phấm Dư. Gặp thích khách ở dốc Bình Dương phải đa tạ Hầu gia đã bảo vệ hết mình, dân nữ trái lại không hề bị thương gì cả.”

Tây Lăng Xuyên nhếch miệng cười, đưa tay cuốn vào lọn tóc dài trước ngực mình, dáng vẻ điệu đà, cười nói “Ồ, Phấm Dư, rất hay. Quả nhân cũng nghe nói Tiểu Phong vì cứu nàng mà trúng một mũi tên, hai người bị đâm sát thủ bao vây, rồi Tiểu Phong liền ôm lấy nàng nhảy xuống dòng Kinh Hà. Sau khi nhảy xuống, hai người liền mất tích, khoảng tầm mười ngày sau, quả nhân nhận được mật báo nói là hai người đã bình an vô sự tới hoàng triều Kim Bích.Ồ... trong mười ngày đó, hai người có thể trở về từ cõi chết, chắc hẳn đã xảy ra rất nhiều chuyện, có thể kể cho quả nhân nghe được không?”

Hạ Phấm Dư cúi đầu, nhíu chặt đôi mày. Hoàng thượng nắm rõ chuyện nàng với Tư Hành Phong gặp nạn rõ như trong lòng bàn tay, vậy mà lại

không biết chút gì về những ngày hai người ở trên núi. Hoàng thượng thực sự cảm thấy hiếu kì những chuyện xảy ra trong mười ngày đó, hay là có mục đích gì khác? Nàng bất giác nhớ lại điện Ngọc Hoa vào mỗi mùa xuân, quan hệ nhập nhằng, mờ ám giữa ngài với Tư Hành Phong khiến nàng bối rối, nhất thời không biết phải trả lời thế nào cho phải.

Nàng mím chặt môi, im lặng một hồi lâu rồi nói “May nhờ Hầu gia đỡ mũi tên thay cho dân nữ, thì dân nữ mới bảo toàn được tính mạng. Có lẽ ông trời thương xót, thần linh bảo hộ nên mũi tên đó không hề đoạt mất tính mạng của Hầu gia, dân nữ với Hầu gia sau khi nhảy xuống dòng Kinh Hà liền trôi dạt theo dòng nước, may mắn giữ lại được tính mạng. Hầu gia bị thương nặng, chân cũng bị thương khi trôi dạt trên sông, vậy nên phải ở trên núi vài ngày để dưỡng thương, sau khi đỡ hơn, mới tiếp tục lên đường tiến về kinh đô của hoàng triều Kim Bích.” Nàng có sao nói vậy, có điều đã khéo léo tinh lược đi phần vất vả kéo Tư Hành Phong gần chết lên núi, rồi chăm sóc ngài ra sao, cùng với những tiểu tiết nhỏ trong những ngày hai người ở trên núi. Còn mọi chuyện xảy ra ở hoàng triều Kim Bích thế nào, nàng tin chắc không cần phải nói, Hoàng thượng cũng nắm rõ trong lòng bàn tay.

Tây Lăng Xuyên nghe thấy Tư Hành Phong ngoài việc bị tên bắn trúng còn bị thương ở đùi, đôi mày bất giác cau chặt. Trận chiến ở dốc Bình Dương, đám sát thủ được nước Chu Tước phái tới đương nhiên là muốn đoạt mạng của Tiểu Phong, bọn chúng muốn diệt trừ hòn đá chặn đường lớn nhất lúc này. Tiểu Phong có thể giữ được tính mạng trong hiểm cảnh trùng trùng như thế không biết là do mạng của tên tiểu tử này tốt hay thực sự được thần linh bảo vệ. Tình thế hiện nay vô cùng nguy cấp, những người được nước Chu Tước phái tới nằm vùng trong kinh thành Vân Hồ không chỉ nắm trọng quyền trong tay, thậm chí còn nắm giữ cả điểm yếu của các trọng thần trong triều như Thôi Thừa tướng...

Xem ra không bao lâu nữa, thành Vân Hồ sẽ phải đối mặt với một trận nạn kiếp lớn. Tuy rằng ngài đã biết đó là ai nhưng lại không thể đánh rắn động rừng, hành động hấp tấp. Tư Hành Phong lại chần chừ mãi không chịu quay về, bảo ngài phải làm thế nào để đối diện với chuyện này. Hai tháng nay, lúc nào ngài cũng đứng ngồi không yên.

Ngài chấp tay sau lưng, đi đi lại lại trong điện, im lặng không nói lời nào.

Hạ Phẫm Dư thấy Tây Lăng Xuyên không nói gì, cũng im lặng không dám mở lời.

Đột nhiên, Tây Lăng Xuyên dừng bước, nhìn về phía Hạ Phẫm Dư, khoanh tay trước ngực nói với giọng lo lắng “Thật không ngờ Tiểu Phong lại chịu nhiều khổ sở như vậy, thương tích trên người ái khanh nhưng đau ở lòng trăm. Nàng có biết lúc nào thì Tiểu Phong quay về không? Quả nhân vô cùng nhớ Tiểu Phong, đợi chờ đến mức lòng dạ bất an lắm rồi.”

Hạ Phẫm Dư thoáng ngây người, sau đó nhanh chóng phục hồi lại thần thái mọi khi “Dân nữ không biết ạ.”

“Hả? Tại sao lại không biết?” Tây Lăng Xuyên không dám tin vào tai mình.

Hạ Phẫm Dư mím chặt môi, hít một hơi thật sâu “Hầu gia đã đuổi dân nữ ra khỏi phủ Bình Viễn hầu, kể từ nay trở đi dân nữ dù sống hay chết cũng chẳng can hệ gì tới phủ Bình Viễn hầu nữa.”

Tây Lăng Xuyên đột nhiên ngây người, không thể tin vào sự thực này, đôi mày nhíu cao, im lặng một hồi, sau đó đột nhiên lại bật cười thành tiếng, hơn nữa còn cười rất lâu.

Hạ Phẫm Dư nhìn ngài, hoàn toàn không hiểu tại sao.

Không biết qua bao lâu, Tây Lăng Xuyên mới thôi không cười nữa, hướng đôi mắt tuyệt đẹp nhìn thẳng về phía Hạ Phấm Dư. Trước ánh mắt này của Hoàng thượng, Hạ Phấm Dư căng thẳng, thoáng có dự cảm không lành.

Bỗng Tây Lăng Xuyên đưa tay nâng cằm nàng lên, cất giọng mê hoặc “Hạ Phấm Dư, ta nạp nàng làm phi có được không?”

Hạ Phấm Dư kinh ngạc, trợn tròn hai mắt, nhìn Tây Lăng Xuyên bằng ánh mắt khó lòng tin được, im lặng không nói một lời.

“Hiền lương thực đức, nàng muốn lấy chữ nào?” Tây Lăng Xuyên tiếp tục nói thêm, đôi môi mỏng nở nụ cười hoàn mỹ “Lương phi nương nương thì thế nào?”

Hạ Phấm Dư định thần lại, cảm giác như không thể nào thở được nữa, ‘đại hỷ’ đột nhiên xuất hiện này khiến nàng khó lòng tiếp nhận, thế là vội quỳ xuống nói “Dân nữ khẩn cầu Hoàng thượng thu lại thánh mệnh. Dân nữ vô tài vô đức, tương mạo lại tầm thường, nếu nhập cung làm phi thực chẳng khác nào làm nhục thánh thượng, làm nhục quốc thể.”

Tây Lăng Xuyên bật cười thành tiếng “Hạ Phấm Dư, nàng cho rằng tiêu chuẩn nạp phi của quả nhân là dựa vào dung mạo hay sao?”

Hạ Phấm Dư mím chặt môi, chìm trong im lặng.

Tây Lăng Xuyên lại cười nói tiếp “Trong hoàng cung này, mỹ nữ khắp nơi, quả nhân muốn có người phụ nữ nào mà chẳng được? Quả nhân thích dáng vẻ của nàng. Nếu không, quả nhân cũng không giữ nàng ở bên cạnh gần mười năm nay. Nàng đã bao giờ nhìn thấy người phụ nữ nào ở bên cạnh quả nhân lâu như vậy chưa, hơn nữa lại còn bình an vô sự? Nếu xem xét kỹ càng thì cũng chỉ có mỗi mình Hạ Phấm Dư nàng mà thôi. Nếu quả nhân chê bai dung mạo của nàng thì sớm đã sai người đuổi nàng ra khỏi cung rồi.

Ta coi nàng là cung nữ, cũng coi nàng là người bạn thân thiết. Nàng biết giữ mồm giữ miệng, tuân theo phép tắc, lại là một người biết nhẫn nại lắng nghe. Mỗi lần rượu chè mệt mỏi, nhìn thấy nàng đứng lặng một bên, ta cảm thấy mình đang được nhắc nhở. Hai chữ nhắc nhở ở đây không phải nói đến dung mạo của nàng mà chính là khí chất toát lên từ người nàng khiến cho ta cảm thấy an định. Chỉ có điều bao năm nay, ta say mê sắc đẹp, tất cả mọi người đều biết, chốn hậu cung lại là chỗ thị phi, nếu ta nạp nàng làm phi sớm thì e là đến giờ phút này nàng đã hóa thành một đồng xương cốt.”

Hạ Phẫm Dư nghe thấy những lời này, không dám tin rằng Tây Lăng Xuyên giữ mình hầu hạ ở cung Ngọc Trì lâu như vậy thực ra là vì đã để tâm đến mình. Tuy rằng khó lòng chấp nhận được chuyện này, nhưng nàng vẫn đưa lời từ chối “Phẫm Dư khó mà tiếp nhận được thánh mệnh của thánh thượng, xin Hoàng thượng rút lại thánh mệnh.”

“Nàng với Tiểu Phong quả nhiên giống nhau vô cùng” Tây Lăng Xuyên đột nhiên cảm thấy vô cùng chán nản, nói lâu như vậy mà vẫn chẳng thể khiến người phụ nữ này động lòng “Vậy nàng cảm thấy ta không đủ tuấn tú, không đủ uy nghiêm, không đủ dụ dàng hay là không đủ phong lưu?”

Hạ Phẫm Dư thầm than thở trong lòng, chỉ e là Hoàng thượng dụ dàng có thừa mà vô tình đáng sợ, phong lưu quá mức khiến nàng chẳng thể nào chịu được.

“Hoàng thượng là rồng phượng trong nhân gian.”

“Vậy thì tại sao nàng lại không chịu?” Tây Lăng Xuyên hoàn toàn không thể hiểu nổi.

Hạ Phẫm Dư mím chặt môi, im lặng hồi lâu.

“Phải chăng là nàng đã có ý trung nhân rồi?” Tây Lăng Xuyên truy hỏi.

Nàng chỉ còn biết gật đầu, rồi đáp “Dạ vâng, thưa Hoàng thượng.”

“Là Tiểu Phong đúng không?”

Nàng im lặng một hồi lâu, lắc đầu nói “Không, dân nữ và Hầu gia, một người là mây trên trời, một người là đất bụi dưới đất. Dân nữ không bao giờ dám có suy nghĩ đó.”

Tây Lăng Xuyên nghe xong, đột nhiên bật cười “Lòng nghĩ một đằng, miệng nói một nẻo. Ta biết thừa nàng yêu Tiểu Phong. Thế nhưng nàng lại không thể chịu được hành động báo thù tàn bạo của Tiểu Phong nên đã xảy ra mâu thuẫn, cho nên trong lúc tức giận, Tiểu Phong mới đuổi nàng về kinh thành Vân Hồ.”

Hạ Phẩm Dư mím môi, thì ra Hoàng thượng đã biết tất cả mọi chuyện.

Tây Lăng Xuyên liền nói “Nếu nàng đã không thể ở bên cạnh Tiểu Phong, vậy sao còn không chịu làm phi tử của trẫm? Hay là nàng vẫn còn kì vọng vào Tiểu Phong?”

“Không...” Hạ Phẩm Dư buột miệng thốt lên từ ‘không’, thế nhưng lại chẳng biết tiếp theo phải dùng lí do gì để từ chối, nàng vẫn còn kì vọng sao? Đây rõ ràng là chuyện không thể. Nàng nghĩ một hồi rồi nói “Hoàng thượng khiến dân nữ phải thay đổi cách nhìn về ngài, bởi vì cảm thấy cuộc sống trong cung quá đổi nhàm chán, cảm thấy dân nữ không biết nũng nịu, không biết cầu khẩn nên thấy thú vị mà thôi. Thực ra ngài chỉ nhất thời cảm thấy thú vị, nếu thực sự ngày ngày phải ở cạnh bên dân nữ, ngài sẽ phát hiện ra dân nữ là một người vô cùng nhàm chán, cố chấp, tính tình cổ quái, không biết cách lấy lòng người khác, lại còn không khéo ăn nói, chẳng bao lâu, ngài nhất định sẽ không chịu nổi. Nói không chừng trong lúc tức giận sẽ ra lệnh giết chết dân nữ luôn ấy chứ.” Chẳng phải đã có một người đàn ông không thể chịu đựng nổi nàng, mà đuổi nàng đi rồi sao.

Tây Lăng Xuyên nghe thấy những lời này, đang định nói gì đó, đột nhiên cảm thấy hoa mày chóng mặt, lồng ngực bức bối, khó chịu, bước

chân bắt đầu chập choạng, lão đảo, ngài khẽ lui về ngai vàng, ngồi xuống. Tiếp đó là một cơn ho dữ dội, cổ họng nóng rực lên, ho cả máu tươi ra ngoài.

Hạ Phấm Dư thấy cảnh tượng ấy, hoàn toàn kinh hãi “Hoàng thượng...” Trong kí ức của mình, nàng chưa từng thấy Hoàng thượng bị đau ốm bao giờ, thậm chí ngay cả mấy căn bệnh vặt vãnh như phong hàn cũng chưa hề mắc phải, thật không ngờ đột nhiên lại ho ra cả máu.

Tây Lăng Xuyên đưa tay áo lên che miệng, một tay ra hiệu cho nàng đừng có hoang mang. Ngụy Đức Xuyên đứng bên ngoài điện nghe thấy tiếng động lập tức xông vào trong điện, lấy khăn tay ra lau máu cho Hoàng thượng.

Tây Lăng Xuyên khó chịu, cầm lấy chiếc khăn tay, ra hiệu cho Ngụy Đức Xuyên ra ngoài, còn dặn không cho ai vào quấy rầy. Ngài nhìn vết máu trên chiếc khăn, nhếch môi cười “Nàng nhìn xem, làm cho ta vội vã đến ho cả ra máu. Không ngờ ta lại có thể bị một người phụ nữ từ chối.”

Sắc mặt Hạ Phấm Dư trắng bệch, nhợt nhạt, quỳ xuống trước ngai vàng “Dân nữ tuyệt đối không hề có ý mạo phạm Hoàng thượng, xin Hoàng thượng thứ tội.”

Tây Lăng Xuyên mỉm cười đáp “Bộ dạng của nàng lúc này nhìn theo cách nào cũng là lỗi của ta.”

Hạ Phấm Dư không biết phải trả lời thế nào, người ta thường nói gần vua như gần hổ, nếu ngài đã nói là sai thì đương nhiên đó là sai.

Tây Lăng Xuyên đột nhiên cau mày, ho sặc sụa. Hạ Phấm Dư liền nói “Hoàng thượng, để dân nữ đi gọi thái y.”

Nàng đứng dậy, đang định ra ngoài gọi thái y thì Tây Lăng Xuyên đã đưa tay kéo nàng lại “Đợi đã, đừng có đi. Nếu để việc ta bị bệnh truyền đến

tai thái y thì triều đình nhất định sẽ đại loạn.”

Hạ Phẫm Dư ngược mắt nhìn đôi môi nhợt nhạt của Tây Lăng Xuyên, còn cả đôi mắt biết cười của ngài nữa, lúc này không còn thần thái chọc ghẹo mà thay vào đó là sự bất lực, đành nghe theo thiên mệnh mà thôi.

Lúc này, Ngụy Đức Xuyên liền dắt theo một thái giám vào điện. Hạ Phẫm Dư sau khi nhìn thấy tướng mạo của tiểu thái giám kia thì tốt cùng kinh ngạc, đây không phải là Kì công công phụ trách quét dọn ở thái y viện hay sao? Nàng thường xuyên tới thái y viện tìm Hồ thái y thỉnh giáo y lí, cho nên cũng thường nhìn thấy Kì công công quét dọn ở đó.

Kỳ công công vừa thấy Tây Lăng Xuyên ho ra máu, đôi mày liền cau chặt.

Ngụy Đức Xuyên và Kì công công đỡ Tây Lăng Xuyên vào phía sau điện, Kì công công không nói lời nào, cởi ngay long bào trên người Tây Lăng Xuyên ra, lấy bao kim từ trong người ra, rút mũi kim sau khi hơi trên lửa vài lần, ông liền châm những chiếc kim vào huyết đạo trước ngực của Hoàng thượng.

Hạ Phẫm Dư nhìn các huyết vị mà Kì công công châm vào, lại nhìn sắc mặt trắng nhợt của Tây Lăng Xuyên, đây là biểu hiện của chứng bệnh tạng phủ chảy máu, khí huyết suy yếu, người mắc bệnh sẽ không giữ được tính mạng.

Thế nhưng nhìn bộ dạng nghiêm trọng của Ngụy Đức Xuyên và Kì công công, nàng bất giác hoài nghi việc mình ở trong cung bao nhiêu năm nay chưa từng nhìn thấy Hoàng thượng bị bệnh, thậm chí cả những căn bệnh vặt vãnh như cảm phong hàn. Tại sao ngài lại đột nhiên bệnh nặng đến mức này. Rõ ràng trong cung có thái y, tại sao không truyền ngược lại để cho Kì công công chuẩn trị? Trước kia nàng vẫn luôn cảm thấy Hoàng thượng là

một người thâm sâu khó đoán, bây giờ lại càng cảm thấy ngài ẩn chứa rất nhiều bí mật động trời khác nữa.

Nửa canh giờ sau, Kì công công rút những chiếc kim ra khỏi người của Tây Lăng Xuyên “Xin Hoàng thượng hãy nghỉ ngơi cho tốt, đừng để hao tâm tổn sức.” Giọng Kì công công chẳng khác gì với những người đàn ông bình thường, chứ không hề cao vút lên như của Ngụy công công.

Tây Lăng Xuyên cong miệng mỉm cười, trên khuôn mặt nhợt nhạt, ngay đến nụ cười cũng bất lực, yếu đuối “Hầy, sức khỏe hiện nay ngày càng không ổn, ngay một người phụ nữ cũng không thuyết phục nổi.” Ngài liền quay sang nhìn Hạ Phẩm Dư, lên tiếng chọc gẹo “Bây giờ có phải nàng lại càng không muốn làm phi tử của ta nữa không, sợ rằng thân thể yếu đuối của ta không thể nào đáp ứng nhu cầu của nàng?”

Hạ Phẩm Dư đỏ bừng mặt, lúng túng không biết đáp làm sao.

“Vi thần xin cáo lui.” Sau khi Kì công công hành lễ liền đi theo Ngụy Đức Xuyên ra ngoài, để lại Tây Lăng Xuyên với Hạ Phẩm Dư.

Đôi mắt tuyệt đẹp của Tây Lăng Xuyên long lanh, quyến rũ, nhìn về phía Hạ Phẩm Dư “Có phải lúc này trong đầu nàng có rất nhiều câu hỏi? Thế nhưng ta sẽ không nói cho nàng biết mà chỉ nói cho người phụ nữ của mình nghe mà thôi.”

Khóe miệng Hạ Phẩm Dư khẽ co giật, vừa mới ho ra máu được một lúc, ngài lại có thể bắt đầu chọc gẹo.

Tây Lăng Xuyên đột nhiên nắm lấy tay nàng, khiến Hạ Phẩm Dư kinh ngạc định rút tay lại nhưng Tây Lăng Xuyên không chịu buông, càng lúc càng nắm chặt hơn.

“Ta bắt đầu ong bướm từ năm hai mươi tuổi, theo kinh nghiệm phong phú của ta thì cho dù nàng có vô vị thế nào thì ánh mắt của nàng cũng

chẳng thế nào che giấu nổi. Chuyện xảy ra giữa nàng với Tiểu Phong, cho dù ta không biết được toàn bộ nhưng cũng nắm được bảy, tám phần. Mau nói thật cho ta nghe, lúc Tiểu Phong đuổi nàng ra khỏi phủ, nàng có cảm thấy oán hận hay không? Tiểu Phong đuổi nàng đi, nàng cảm thấy rất oán hận đúng không?”

Hạ Phâm Dư rút mạnh tay lại, khép mi, không trả lời câu hỏi của Tây Lăng Xuyên ngay tức khắc.

Tây Lăng Xuyên mỉm cười dịu nhẹ “Cảm thấy oán Tiểu Phong, đúng không? Vậy nàng đã bao giờ nghĩ đến việc phải dạy cho tên phụ tình lang này một bài học? Nếu nàng trở thành phi tử của ta thì sẽ là chủ nhân của Tiểu Phong, còn Tiểu Phong sẽ thành hạ thần, phải nghe theo lời nói của nàng. Nàng rảnh rỗi có thể triệu Tiểu Phong vào cung, gây khó dễ cho Tiểu Phong. Tiểu Phong tuyệt đối sẽ không thể có nửa lời oán thán, nếu có thì chính là đại bất kính với Hoàng thượng nước Bạch Hồ là ta.”

Hạ Phâm Dư cau chặt đôi mày, nhìn Tây Lăng Xuyên bằng ánh mắt đầy kinh ngạc.

Tây Lăng Xuyên tiếp tục dỗ dành “Nếu nàng không muốn Tiểu Phong giết người thì có thể ra lệnh cấm mà Tiểu Phong tuyệt đối không dám phản kháng. Đối với một phụ tình lang có tính cách quật cường, không phải bất cứ ai có thể trị nổi, đưa mắt nhìn khắp nước Bạch Hồ này cũng chỉ mình ta có thể làm được. Thực ra, điều quan trọng nhất chính là, nàng nói nàng với Tiểu Phong là không thế nào, chẳng lẽ nàng không muốn biết, rốt cuộc Tiểu Phong có để tâm đến bản thân nàng hay không? Nếu Tiểu Phong để tâm đến nàng, nếu nàng trở thành phi tử của ta, Tiểu Phong nhất định sẽ vội vã từ hoàng triều Kim Bích quay về nước Bạch Hồ tìm ta tính sổ. Lẽ nào nàng không muốn đánh cược một lần? Thành phi tử của ta có biết bao điều tốt, tại sao lại không vui vẻ mà làm? Nhiều điểm cuốn hút như vậy mà nàng vẫn còn phải suy ngẫm nhiều vậy hay sao?” Ngài mỉm cười đầy mê hoặc, khiến cho sắc mặt không còn nhợt nhạt như trước đó nữa.

Sau khi há miệng, Hạ Phấm Dư lại ngậm vào, muốn nói điều gì đó, nhưng rồi lại thôi, mọi việc lặp đi lặp lại mấy lần liền.

Cả đại điện rộng lớn đều chìm đắm trong không khí im lìm, tĩnh lặng, chỉ duy mỗi làn khói mờ ảo mang theo hương thơm khiến con người ta an thần là không ngừng bốc ra từ chiếc lư hương bằng vàng, lan tỏa khắp đại điện.

TÌNH NÀY ĐÀNH HẸN VỚI GIÓ ĐÔNG

Hoa Thanh Thần
www.dtv-ebook.com

Chương 25: Tranh Giành Mâu Thuẫn

Type: TonyChopper

“Lương phi nương nương, đã đến lúc tắm rửa thay xiêm y rồi.” Hai tiểu cung nữ cầm y phục bước vào.

Hạ Phâm Dư tựa vào chiếc ghế của Quý phi, ngây người nhìn ra cửa sổ, liền bị một tiếng ‘Lương phi nương nương’ gọi mà tỉnh lại.

Mười ngày, vậy mà lúc này nàng vẫn cảm thấy như đang trong mơ.

Nàng đã trở thành Lương phi nương nương của Tây Lăng Xuyên được mười ngày rồi.

Trước những lời nói đầy sức mê hoặc của Tây Lăng Xuyên, nàng như thể bị trúng tà, đồng ý với Tây Lăng Xuyên.

Nàng nhìn bộ y phục kiều diễm và những đồ trang sức quý giá, lấp lánh kia, chúng vốn dĩ chẳng có chút liên can nào tới nàng cả, thế nhưng chỉ sau một đêm tất cả đều thuộc về nàng. Ở trong cung Quỳnh Hoa sang trọng, tráng lệ, mặc áo gấm quần hoa, đeo ngọc ngà châu báu, chỉ trong một đêm, nàng đã trở thành Lương phi nương nương, mỗi ngày chỉ cần ăn, chơi, nghỉ ngơi là được. Được sự ân sủng của Tây Lăng Xuyên, ở trong chốn thâm cung, chẳng còn ai dám lờm nguýt, gây khó dễ cho nàng, ngay cả Hoa Thanh Lâm đến tìm nàng gây chuyện, cũng bị Tây Lăng Xuyên hạ chỉ cấm không được vào cung Quỳnh Hoa nửa bước.

Tất cả mọi thứ quen thuộc đấy mà cũng xa lạ lắm. Trước kia từng khao khát được rời khỏi chốn hoàng cung để có được tự do, bây giờ lại cam

nguyện nhảy vào trong chỉ vì một bí mật cất giấu trong sâu thẳm trái tim.

Chính vào ngày thứ ba sau khi nàng trở thành Lương phi nương nương thì ngài quay về. Khi nhận được tin này, nàng cảm thấy kinh ngạc, lại cảm thấy vui mừng, tiếp đó là nỗi bi thương vô tận, bởi vì hết ngày này qua ngày khác, đã tròn mười ngày, ngài bận rộn chuyện triều chính không hề giống như những gì Hoàng thượng đã nói, vì nàng mà trở về.

Hừm! Nàng đúng là một kẻ ngốc. Nàng tự cho mình là ai chứ, ngài đã từng mỉa mai nói vậy. Nàng tự cho mình là ai đây? Lại còn hy vọng rằng có thể kích ngài bằng chuyện nạp phi. Hừm, càng như vậy nàng lại càng cảm thấy mình như đang tự làm nhục mình. Nếu mọi chuyện thực sự diễn ra như những gì Tây Lăng Xuyên nói, trong lòng ngài thực sự có nàng thì đã sớm vào trong cung rồi.

Nhớ lại mười ngày trước, khi vẫn còn ở hoàng triều Kim Bích, quãng thời gian ngắn ngủi mà hạnh phúc giữa hai người, chẳng khác nào một giấc mộng tuyệt đẹp nhưng lại mong manh như trăng trong nước, hoa trong gương. Ngày nay, gương vỡ, nước tan giấc mộng tàn.

Nàng mỉm cười đau khổ nhìn ra bầu trời càng ngày càng sẫm tối ngoài cửa sổ, tối nay Tây Lăng Xuyên thiết yến ở ngự hoa viên, còn về việc chúc mừng cái gì thì nàng hoàn toàn không có hứng thú tìm hiểu, chỉ có điều ngài muốn nàng đi thì nàng phải đi.

“Đặt y phục xuống đó, các người ra ngoài hết đi, ta sẽ tự thay.” Tuy rằng bây giờ đã trở thành phi tần của hoàng đế nhưng nàng vẫn chưa quen không mặc gì đứng trước mặt người lạ.

Hai tiểu cung nữ kia tuân mệnh rồi lui ra bên ngoài.

Hạ Phầm Dư tắm rửa sạch sẽ, thay y phục rồi chậm rãi bước về phía ngự hoa viên.

Càng lúc càng có nhiều đèn lồng đỏ sáng chói, phía trước càng lúc càng nhiều âm thanh huyền ảo, khiến Hạ Phẩm Dư dần chậm bước chân.

Ở phía đằng xa nàng thấy một bóng hình quen thuộc khoác trên mình bộ y phục màu tím băng gấm, nàng kinh ngạc dừng bước chân.

Không ngờ ngài cũng tới...

Thì ra buổi yến tiệc thưởng nguyệt tối nay được tổ chức vì ngài.

Hạ Phẩm Dư nắm chặt chiếc khăn trong tay, hơi thở bắt đầu trở nên gấp gáp.

Dường như cảm nhận được có ai đó đang nhìn về phía mình, Tư Hành Phong đưa mắt nhìn ra xung quanh, sau cùng nghe thấy một tiểu thái giám gần đó cất tiếng truyền “Lương phi nương nương giá đáo.”

Tư Hành Phong bất giác cau chặt đôi mày, đưa mắt nhìn về người phụ nữ mặc trên người bộ y phục màu xanh nước biển hoa lệ ở phía không xa, mái tóc vấn lên theo kiểu đơn giản mà quý phái, nàng đang đứng lặng nơi đó nhìn về phía ngài. Ngài vẫn luôn cảm thấy nàng rất hợp với màu này, nó khiến cho khí chất thanh tao, dịu nhẹ của nàng lộ rõ, có điều y phục quá đổi gợi cảm, để lộ quá nửa phần ngực ra ngoài.

Mười ngày không gặp, nàng chẳng thay đổi chút nào, điều duy nhất thay đổi chính là y phục và thân phận của nàng.

Lương phi?

Lúc này ngài thực sự chẳng hiểu nàng đang nghĩ gì.

Tây Lăng Xuyên vừa thấy Hạ Phẩm Dư liền mỉm cười hơn hở, đưa tay lên vẫy “Ái phi mau lại đây, lại đây, ngồi bên cạnh quả nhân nào.”

Hạ Phấm Dư định thần, thu ánh mắt về, chậm rãi bước về phía Tây Lăng Xuyên rồi lặng lẽ ngồi xuống bên trái ngài.

Người ngồi bên phải chính là Hoa Thanh Lâm đang trợn mắt lườm nàng, các phi tần khác cũng không hẹn mà cùng nhìn nàng bằng ánh mắt thiếu thiện chí. Những ánh mắt ác ý này, Hạ Phấm Dư giả bộ như không nhìn thấy, khép bờ mi xuống, lặng lẽ ngồi im, nhìn hai bàn tay đang đặt trên đùi mình.

“Ái phi, mau thử xem, đây là đặc sản mà Tư ái khanh đã mang về từ hoàng triều Kim Bích đấy. Tất cả mọi người đều đã thử hết rồi, chỉ còn lại mỗi mình nàng là chưa thưởng thức thôi.” Tây Lăng Xuyên gấp một chiếc bánh vừng dừa đưa tới trước miệng Hạ Phấm Dư rồi nói thêm “Nào để quả nhân đút cho nàng, mở miệng ra nào.”

Hạ Phấm Dư vốn định từ chối, nhưng sau khi nhìn thấy ánh mắt của Tư Hành Phong, nàng lại ngoan ngoãn mở miệng, dịu dàng cắn một miếng.

Vị dừa ngọt thơm, hoàn toàn giống với mùi vị mà nàng đã ăn khi còn ở hoàng triều Kim Bích.

Tư Hành Phong bình thần đặt ly rượu xuống, giả bộ như không nhìn thấy.

Tây Lăng Xuyên liền hỏi “Có ngon không?”

Tư Hành Phong vẫn giữ nguyên khuôn mặt không chút để tâm, Hạ Phấm Dư thấy vậy, cảm thấy đau đớn vô cùng “Rất ngon ạ.”

“Nếu ngon thì nàng hãy ăn nhiều vào một chút.” Tây Lăng Xuyên lại đút cho nàng thêm một tiếng nữa.

Lúc này, Cát Tiệp dư ngồi gần nhõng nhẽo lên tiếng trách móc “Bây giờ trong mắt của Hoàng thượng chỉ thấy người nay cười, đâu có thấy người

xưa khóc chứ.”

Tây Lăng Xuyên nheo đôi mắt phụng nhìn Cát Tiệp dư rồi bật cười thành tiếng “Mỹ nhân nếu thấy ghen tức thì quả nhân sẽ ban rượu cho nàng. Người đâu, ban rượu.”

Cát Tiệp dư vô cùng vui vẻ, liền được nước lắn tới “Vậy thần thiếp cũng muốn được Hoàng thượng đưa rượu đến tận miệng cơ.” Nói xong, nàng liền đứng dậy chen vào giữa Tây Lăng Xuyên và Hạ Phấm Dư. Cát Tiệp dư còn cố tình dùng lực huých mạnh khiến Hạ Phấm Dư đập người vào chiếc bàn bên cạnh.

Hạ Phấm Dư không hề tức giận, liền ngồi lại chỗ của Cát Tiệp dư khi này.

Cung nữ rất nhanh dâng bình rượu tới.

Hoa Thanh Lâm liền đánh mắt ra hiệu cho cung nữ Vân Nhi đứng cạnh bên, tiểu nha đầu đó liền đi vòng qua, lén lút đưa chân ra khiến người cung nữ kia bị vấp té. Bình rượu đó vừa hay đổ hết cả lên người Hạ Phấm Dư.

Hạ Phấm Dư kinh ngạc, vội vã đứng dậy để cung nữ phía sau nhanh chóng lau số rượu hắt lên người nàng.

Người cung nữ bưng rượu kia sợ hãi, lập tức quỳ xuống cầu xin “Xin Lương phi nương nương khai ân, xin Lương phi nương nương khai ân, nô tì không hề cố ý.”

“Con nô tì to gan, người mù mắt rồi sao? Không ngờ lại dám đổ rượu lên người của Lương phi, người còn muốn sống nữa không?” Hoa Thanh Lâm lớn tiếng quát.

Hạ Phấm Dư ngược mắt nhìn Hoa Thanh Lâm đang ‘thay trời hành đạo’, nàng biết rõ là Hoa Quý phi đang muốn giết gà dọa khỉ, cảnh cáo nàng rằng

ai mới là chủ nhân ở chốn hậu cung này.

Tây Lăng Xuyên thấy vậy mỉm cười nhìn Hạ Phâm Dư, dường như không hề có ý bày tỏ thái độ trước sự việc vừa diễn ra.

Vị tiểu cung nữ kia thấy vậy bật khóc thành tiếng, hết lời cầu xin “Xin Hoàng thượng tha mạng, Quý phi nương nương tha mạng, Lương phi nương nương tha mạng, nô tì tuyệt đối không hề cố ý, là...” Cung nữ này liền nhìn về phía Vân Nhi, vốn định nói Vân Nhi đã giơ chân ngang đường nhưng khi thấy đôi mắt sắc bén, đáo để của Hoa Quý phi, sợ đến mức không thốt được thành lời, không ngừng dập đầu cầu xin “Nô tì biết tội rồi, xin Lương phi nương nương tha mạng, xin Lương phi nương nương tha mạng.”

Hoa Thanh Lâm lạnh lùng ‘hừm’ một tiếng, coi như không nhìn thấy bất cứ chuyện gì “Người đâu, mau lôi ra ngoài đánh bốn mươi trượng cho ta.”

Hai tên thị vệ nghe lệnh lập tức xông lại.

Tiểu cung nữ kia sợ đến mức toàn thân run rẩy, khóc lóc cầu cạnh “Xin nương nương tha mạng, xin nương nương tha mạng.”

Hạ Phâm Dư thấy vậy liền lên tiếng ngăn cản, hai tên thị vệ kia cũng theo đó mà lui xuống. Nàng nói với tiểu cung nữ đang quỳ rạp dưới đất “Mau đứng dậy đi, không có gì đâu, đi lấy một bình rượu khác lên đây. Sau này hãy nhớ kỹ, đi đứng phải thận trọng nhìn đường, có người trời sinh đã chân dài chân ngắn lại không biết để gọn vào, cho nên nếu gặp người nào như vậy thì phải biết tránh xa ra.”

“Đa tạ Lương phi nương nương khai ân, đa tạ Lương phi nương nương khai ân. Nô tì nhất định sẽ ghi nhớ.” Tiểu cung nữ dập đầu mấy cái rồi đứng dậy rời khỏi.

Lời nói của Hạ Phấm Dư khiến Hoa Thanh Lâm tức đến đỏ mặt, quay sang lườm Vân Nhi khiến Vân Nhi sợ hãi cúi gằm mặt xuống.

“Thần thiếp xin cáo lui để đi thay y phục.” Hạ Phấm Dư hành lễ với Tây Lăng Xuyên, sau khi nhận được ân chuẩn liền nhanh chóng lui ra, lúc đi ngang qua chỗ Vân Nhi, nàng giả bộ như vô ý nhìn xuống chân của Vân Nhi sau đó mỉm cười rời khỏi.

Từ đầu chí cuối, Tư Hành Phong đều lạnh lùng chứng kiến.

Tây Lăng Xuyên không nhẫn nhịn được mà đưa lời châm chọc “Ái khanh, Lương phi của quả nhân có phải rất xuất chúng không? Ngay cả lúc tức giận mà cũng có thể xinh đẹp như vậy.”

Tư Hành Phong không hề nể mặt, lạnh lùng ‘hừm’ một tiếng, chẳng thèm đáp lại nửa lời.

Một lúc sau, Tư Hành Phong lại ngược mắt lên nhìn đám cung nữ đang nhảy múa, cảm thấy chán nản liền nói với Tây Lăng Xuyên “Vi thần hơi ngà ngà men say, muốn đi dạo vài vòng, cho đầu óc thư thái. Vi thần xin cáo lui.” Ngài phớt lờ tất cả mọi người đang ngồi trên chiếu tiệc, tự mình rời khỏi nơi này trước.

Trước thái độ lạnh lùng của Tư Hành Phong, Tây Lăng Xuyên đã cảm thấy quá đỗi quen thuộc, cũng chẳng hề để tâm đến sự thất lễ của ngài. Tây Lăng Xuyên thích thấy bộ dạng đó của Tư Hành Phong, rõ ràng là vô cùng tức giận nhưng lại kìm nén cảm xúc, giả bộ như không có chuyện gì xảy ra. Tây Lăng Xuyên mỉm cười nhìn theo bóng dáng của Tư Hành Phong, mãi cho tới khi bóng dáng đó dần khuất mới chịu thu ánh mắt lại, nói với chúng phi tần, mỹ nữ “Các mỹ nhân, chúng ta tiếp tục thôi.”

Cát Tiệp dư dịu dàng lên tiếng “Hoàng thượng, thần thiếp có một ý tưởng có thể góp vui cho buổi yến tiệc hôm nay.”

Tây Lăng Xuyên cười tít mắt nói “Nàng có ý tưởng gì?”

“Hành tửu lệnh, lấy vầng trăng đêm nay làm đề tài làm thơ, ai không làm được thì phải uống rượu.”

Khóe miệng Tây Lăng Xuyên khẽ co giật, tuy rằng không thích nhưng vẫn mỉm cười tán thưởng “Được, được, được, ý tưởng hay, vậy bắt đầu từ nàng đi.”

Cát Tiệp dư vui vẻ như vừa được ban ân huệ gì cực lớn.

Hoa Thanh Lâm nhìn chăm chăm Cát Tiệp dư, trong lòng thầm khinh bỉ, ý tưởng hay gì chứ, đúng là một con người đầu óc ngu muội, trống rỗng, vậy mà còn học theo các văn nhân chí sỹ chơi trò Hành tửu lệnh. Nàng phải nghĩ ra cách gì đó để rời khỏi bữa yến tiệc thưởng nguyệt vô vị này. Khi Hành tửu lệnh đến lượt nàng, Hoa Thanh Lâm liền giả bộ đau bụng, đưa tay ôm chặt bụng, đôi mày cau chặt. Vân Nhi thấy vậy liền thét lớn “Nương nương, người thấy không khỏe ở đâu thế?”

Tiếng thét này hiển nhiên lập tức thu hút sự chú ý của Tây Lăng Xuyên, ngài quay sang hỏi “Ái phi làm sao thế? Cảm thấy khó chịu chỗ nào?”

“Thần thiếp... thấy đau bụng quá, thần thiếp đi ra ngoài một chút rồi quay lại sau.”

Tây Lăng Xuyên nhìn hai bàn tay đang ôm chặt lấy bụng của Hoa Thanh Lâm nói “Đi đi, đi mau về mau nhé!”

Hoa Thanh Lâm được ân chuẩn, trong lòng vui sướng, vội vã rời khỏi.

Tây Lăng Xuyên lặng lẽ mỉm cười, buổi yến tiệc thưởng nguyệt tổ chức tối nay, tất cả các nhân vật chính đều rời đi hết, liệu ngài có nên lần đi luôn không?

Rời khỏi buổi yến tiệc thưởng nguyệt vừa vô vị vừa đấu đá lẫn nhau, quay về đến cung Quỳnh Hoa, Hạ Phẩm Dư thầm thở phào nhẹ nhõm.

Thế nhưng khi thấy tấm rèm lụa rủ xuống, phiêu linh mà hư vô, nàng có cảm giác buồn man mác, muốn cười mà chẳng thể cười nổi. Trên chiếc đài cao mà đặt một góc đang để hai viên dạ minh châu vừa to vừa tròn do nước Thanh Long dâng tặng, mỗi tối, viên dạ minh châu này phát ra những ánh sáng chói lóa khiến cả cung Quỳnh Hoa rạng rỡ, sáng sủa mà không cần phải thắp nến.

Từ tấm rèm thướt tha, tuyệt đẹp cho đến hai viên dạ minh châu này, đều là kiệt tác của Tây Lăng Xuyên cả. Tây Lăng Xuyên nói trước giờ ngài vẫn thích cảm giác như vậy. vốn dĩ muốn đợi vị ái phi nào đó sinh cho ngài một tiểu công chúa, ngài sẽ trang trí căn phòng của tiểu công chúa theo phong cách này, thế nhưng đáng tiếc, từ khi đăng cơ tới giờ, Tây Lăng Xuyên vẫn chỉ có duy nhất một mình Thái tử. Nếu đem những thứ này đến các cung khác, ngài lại cảm thấy không ưng, duy đặt ở cung Quỳnh Hoa, nhìn theo cách nào cũng khiến ngài cảm thấy dễ chịu. Tây Lăng Xuyên nói, có lẽ chính là vì nguyên nhân nàng đang ở cung Quỳnh Hoa nên mới vậy.

Xem ra ngài thực sự coi nàng như một người phụ nữ.

Đúng mười ngày nay, Tây Lăng Xuyên ngày nào cũng qua đêm tại cung Quỳnh Hoa.

Còn nhớ đêm đầu tiên khi ngài bước chân vào cung Quỳnh Hoa, nàng căng thẳng đến mức run rẩy toàn thân.

Tây Lăng Xuyên bước tới một bước thì nàng lui về sau một bước, mãi cho tới khi chạm vào cột trụ, nàng không còn đường để lui, Tây Lăng Xuyên mới bất giác bật cười thành tiếng “Bây giờ ái phi mới bắt đầu suy nghĩ đến vấn đề trinh tiết hay sao? Nói ra cũng quá muộn rồi đấy!”

“Hoàng thượng đã hứa với dân nữ là tuyệt đối không ở lại qua đêm ở chỗ của dân nữ mà.” Lúc đó, nàng đã trả lời như vậy.

Tây Lăng Xuyên lại cười hỉ hả nói”Thật sao? Quả nhân dường như vẫn còn nhớ rõ những gì mình từng nói, nếu quả nhân cảm thấy cô đơn thì bất cứ lúc nào cũng có thể tới tìm ái phi. Lúc đó ái phi nào có từ chối, còn nữa nàng nên đổi cách xưng hô là thần thiếp, chứ không phải là dân nữ.”

Dường như ngài đã từng nói như vậy, và nàng lúc đó lại chẳng từ chối một lời.

Tây Lăng Xuyên hình như cảm nhận được nàng không thoải mái liền đỡ lấy nàng “Ái phi cứ an tâm, quả nhân tuyệt đối không gây khó dễ cho nàng nếu không được sự đồng ý.”

Vào nửa năm trước, một người đàn ông cũng từng nói như vậy với nàng, thế nhưng sau cùng cũng chiếm đoạt trinh tiết của nàng, không phải sao?

Vừa nghĩ tới Tư Hành Phong, trái tim nàng lại đau đớn như bị kim châm, búa đập, vô cùng khó chịu.

Lúc này khi ở yến tiệc, nàng không hề để tâm đến thái độ bá đạo, nanh nọc của Hoa Quý phi mà lại vô cùng quan tâm đến khuôn mặt lạnh lùng, thản nhiên như có như không của Tư Hành Phong. Kể từ lúc nàng bắt đầu xuất hiện, ngài không hề đưa mắt nhìn nàng lấy một lần, thậm chí cũng chẳng buồn bày tỏ chút thái độ nào khác. Mười ngày không gặp, ngài và nàng chẳng khác nào hai người xa lạ, chưa từng quen biết.

Là oán hận, là không cam lòng, là báo thù hay là vì điều gì lại khiến nàng như bị trúng phải tà thuật, cam nguyện đến nơi đây chỉ vì muốn tìm một đáp án. Buổi tối hôm nay, thái độ của ngài đã cho nàng một đáp án rõ ràng nhất và chính xác nhất.

Là nàng đã si tình, huyền hoặc bản thân, mơ tưởng đến việc lợi dụng Tây Lăng Xuyên để chọc giận ngài, xem ra đây là hành động ngu xuẩn đến tột cùng. Ngài không hề chịu chút ảnh hưởng nào cả, thái độ của ngài khi này nói cho nàng biết mấy ngày trên núi và quãng thời gian ngọt ngào giữa hai người ở hoàng triều Kim Bích đã chấm dứt hoàn toàn vào hôm nàng nhiều chuyện. Từ giờ về sau giữa ngài với nàng không còn bất cứ mối liên hệ nào khác...

Nàng đã lầm to, đã sai lại càng thêm sai.

Không phải sai vì đã ngăn cản ngài mà sai ở việc muốn dò thám tâm ý của ngài.

Đến nay, trong cung điện trống vắng, quạnh quẽ chẳng khác nào chiếc lồng này chẳng những đã giam chặt thân xác mà còn khóa chặt cả trái tim nàng.

Hạ Phâm Dư than dài một tiếng, có điều một người đã đánh mất trái tim thì cho dù ở nơi nào cũng chẳng khác gì cái xác không hồn, vậy nên hà tất phải để tâm xem mình đang ở đâu chứ? Giờ đây, nàng đã trở thành Lương phi nương nương được Hoàng thượng sủng ái, cho dù muốn có được vàng trắng trên trời chắc cũng có người nghĩ ra cách để lấy xuống.

Hôm nay có rượu hôm nay say. Có lẽ cứ tiếp tục sống trong u mê, mơ hồ thế này, nàng sẽ không còn cảm thấy trái tim đau đớn, khổ sở.

Hạ Phâm Dư mỉm cười tự mĩa mai, cõi y phục bị ngấm rượu xuống, bắt đầu thay sang bộ khác. Sau khi khoác y phục khô ráo lên người, thắt xong đai lưng, nàng lại thở dài, rời khỏi cung Quỳnh Hoa tiến về phía ngự hoa viên.

Bước ra khỏi cung Quỳnh Hoa chưa bao lâu, đang định bước lên bậc thềm tiến vào hành lang, nàng liền nghe thấy tiếng cây lá xào xạc phía sau lưng.

Thu Nhi và Đông Nhi đang đi trước dẫn đường, nghe thấy tiếng động liền nhìn trước ngó sau, nhưng chẳng thấy bất cứ bóng dáng một ai, sợ hãi lui bước, trốn phía sau lưng Hạ Phấm Dư “Nương nương, không biết có phải ma quỷ không nữa...”

Hạ Phấm Dư nhìn ra xung quanh, không thấy bất cứ thứ gì liền quay sang an ủi hai tiểu nha đầu “Không làm chuyện thất đức, không lo quỷ đến tìm. Chỉ là tiếng gió thổi khiến cành cây đập vào nhau, không có chuyện gì đâu.”

Hai tiểu nha đầu lấy hết dũng khí nhắc đèn lồng tiếp tục bước đi.

Lúc này, tiếng bước chân truyền lại từ phía sau lưng Hạ Phấm Dư. Nàng bất giác dừng chân, cả người bắt đầu căng thẳng, do dự một hồi, sau đó mới dám quay lại phía sau, chỉ là bóng tối trống không, chẳng có thứ gì hết.

Là bản thân tự dọa bản thân.

Nàng khẽ thở dài một tiếng, hai tay nắm chặt chiếc khăn rồi quay đầu lại, ai ngờ một bóng đen che đi ánh sáng phía trước. Nàng hãi hùng, đưa hai tay lên ôm lấy phần ngực, ngược mắt lên nhìn liền thấy người đàn ông đáng lẽ đang phải ngồi trong buổi yến tiệc thưởng nguyệt kia giờ đã xuất hiện ngay trước mặt nàng.

Nàng khẽ vỗ lồng ngực, nhất định là nàng bị hoa mắt, không ngờ lại nghĩ tới người đàn ông đó. Hạ Phấm Dư tự chế giễu bản thân, nàng liền nhắm mắt, thế nhưng đến khi mở hai mắt ra, ngài vẫn đứng ngay trước mặt không hề động đậy.

“Sao thế? Mới có mười ngày không gặp mà đã không nhận ra ta nữa hay sao? Hay là bây giờ được phong thành Lương phi nương nương rồi nên cảm thấy ta không còn đủ tư cách? Vậy nên cho dù nhìn thấy cũng giả bộ như không?” Tư Hành Phong nhìn nàng, giọng nói lạnh giá chẳng khác nào cơn gió giữa mùa đông rét mướt.

Hạ Phấm Dư vô cùng ngạc nhiên, thì ra không phải nàng hoa mắt, cũng không phải đang nhìn thấy ảo giác mà ngài đang đứng ngay trước mặt mình, hơn nữa còn không biết là đã đứng dậy bao lâu rồi. Theo bản năng, nàng lại càng nắm chặt chiếc khăn trong tay hơn.

Thu Nhi và Đông Nhi đi được vài bước, nghe thấy giọng nói lạ lẫm liền quay đầu nhìn lại, thấy Hạ Phấm Dư vẫn còn đứng ở đầu hành lang còn Bình Viễn hầu đáng lí phải đang ngồi dự yến tiệc thưởng nguyệt lúc này lại chặn ngay trước mặt nương nương.

Hai tiểu nha đầu thận trọng cúi đầu hành lễ “Khấu kiến Bình Viễn Hầu gia.”

Hạ Phấm Dư liền xua tay ra hiệu cho hai tiểu nha đầu “Hai người đi về phía trước trông chừng.”

“Dạ vâng.” Hai tiểu nha đầu này rất biết ý. Thu Nhi liền đưa chiếc đèn lồng trong tay cho Hạ Phấm Dư, sau đó rời khỏi cùng với Đông Nhi.

Dưới ánh đèn lắt léo, Hạ Phấm Dư nhìn trân trân vào Tư Hành Phong, đầu óc hỗn loạn.

Tại sao ngài lại xuất hiện tại đây? Không phải lúc này ngài đáng lẽ phải ở bữa tiệc thưởng nguyệt hay sao?

“Tại sao lại không nói gì? Lúc còn ở hoàng triều Kim Bích, ta thấy nàng nói nhiều lắm cơ mà?” Tư Hành Phong tiến lên phía trước một bước, đứng ngay trước mặt nàng, đứng ngay chỗ mà nàng chỉ cần đưa tay ra là có thể chạm đến.

Hạ Phấm Dư nhìn bộ y phục màu tím bằng gấm của Tư Hành Phong, cả khuôn mặt tuấn tú, tuyệt sắc quen thuộc của ngài, thì ra mười ngày nay, cũng chỉ có mười ngày ngắn ngủi, hình bóng in đậm trong kí ức của nàng

vẫn chưa hề thay đổi. Ngài không thay đổi chút nào, vẫn là một Bình Viễn Hầu gia lạnh lùng, vô tình.

Nàng đột nhiên ngược mắt lên nhìn vào đôi mắt lạnh lùng của ngài rồi mỉm cười nói “Hầu gia muốn nghe ta nói điều gì chứ? Lâu rồi không gặp, xin hỏi ngài tới đây có việc gì? Hay là thích nghe câu, ngày xưa chim sẻ đậu cành khô, giờ đây cao quý phượng hoàng vàng?”

Tư Hành Phong nhìn nụ cười giả tạo của nàng, lồng ngực đột nhiên cuộn cuộn ngọn lửa tức giận, ngài nắm chặt hai bàn tay đến mức đỏ ửng lên.

Kể từ sau khi đuổi nàng quay về kinh thành Vân Hồ, ngài không có đêm nào ngủ ngon. Chỉ cần nhắm mắt lại là sẽ nhìn thấy cảnh tượng nàng vừa nức nở khóc lóc vừa nói lời khuyên can. Ngài vốn tưởng rằng để nàng rời khỏi bản thân sẽ cho hai người một khoảng thời gian suy ngẫm mọi chuyện, ngài vốn tưởng rằng nàng vẫn quay về sống ở phủ Bình Viễn hầu, tưởng rằng nàng sẽ thấu hiểu tâm ý của ngài. Ngài còn tưởng rằng với trái tim thuần khiết trong sáng, nàng sẽ biết rằng ngài làm như vậy vì muốn tốt cho cả hai người. Kết quả, không ngờ nàng lại dám nhập cung, dám đi theo Tây Lăng Xuyên, lại còn dám mỉm cười kiêu đó cho ngài nhìn.

Điều khiến Tư Hành Phong không chịu được nhất chính là bộ y phục trên người nàng lúc này, y phục trước ngực hạ xuống mức không thể nào thấp hơn được, theo tầm nhìn của ngài, hai bầu ngực trắng trẻo, căng đầy hiện lên rõ mồn một, hai bên tay nửa kín nửa hở dưới lớp tơ mỏng, thân hình hiện lên gợi cảm, mời gọi. Ngài nổi giận đến mức suýt chút nữa xé tan bộ y phục này ra ngay tức thì.

“Xem ra cách xưng hô Lương phi không chỉ khiến nàng hài lòng về địa vị thân phận của mình mà ngay cả y phục mặc trên người cũng cởi mở, hào sảng hơn trước kia rất nhiều. Mặc những y phục này để cho Tây Lăng Xuyên ngắm hay sao? Chốn hậu cung giai nhân đông như kiến, còn người đàn ông thực sự thì chỉ có mỗi mình Tây Lăng Xuyên, nàng muốn tận dụng

tốt bất cứ cơ hội nào đúng không?” Ngài bật cười giễu cợt, đưa tay lấy bông hoa cài trên mái tóc nàng vứt xuống đất rồi di nát, sau đó đưa tay vuốt lên khuôn mặt bôi son trát phấn của nàng, chính là lớp phấn son dày cộp này đã khiến cho khuôn mặt của nàng trở nên giả tạo. Cho dù trước kia nàng không mấy khi lên tiếng, thường chôn giấu tâm sự của bản thân thì cũng không hề giả tạo như lúc này.

Đột nhiên, khuôn mặt của Hạ Phẩm Dư trở nên nhòe nhoẹt phấn son.

Tư Hành Phong đã hơi mạnh tay khiến nàng đau. Nàng tức giận đẩy ngài ra rồi lùi về phía sau vài bước, lớn tiếng nói “Ngài quan tâm đến việc bản cung mặc y phục này cho ai nhìn? Tất cả mọi thứ này có liên quan gì tới ngài chứ? Đàn ông thật, đàn ông giả, bản cung hiểu rõ chỉ mặc cho một người đàn ông duy nhất là Hoàng thượng ngắm thôi. Bình Viễn Hầu gia, ngài đừng ý vào việc được Hoàng thượng tôn trọng, yêu quý mà hỗn xược với bản cung. Ngài sỉ nhục bản cung cũng chính là sỉ nhục Hoàng thượng, đây là tội chết đấy.”

Nàng cho rằng mình vẫn có thể cam chịu, hiền lành như trước kia, thế nhưng ngài vừa mới xuất hiện đã đối xử với nàng như vậy, nàng thực sự chẳng thể nào nhẫn nhịn thêm được nữa. Nếu nàng vẫn còn mềm yếu như trước để mặc ngài bắt nạt, để mặc ngài sỉ nhục, vậy thì nàng dùng tự do nửa đời còn lại đổi lấy thân phận cao quý nhưng lại bị giam cầm trong chốn hoàng cung này mãi mãi để làm gì chứ?

Đây chính là lựa chọn của nàng, nàng không thể oán trách, nhưng nàng vẫn cảm thấy không hài lòng.

Hạ Phẩm Dư vốn dĩ chỉ cần ngoan ngoãn chịu đựng vài tháng ngắn ngủi nữa là có thể xuất cung, có thể được tự do, vậy mà ngài lại để tâm đến nàng. Đến khi nàng động lòng, không hề cầu mong ngài phải yêu thương lại nàng, cũng không cầu mong ngài phải cưới nàng về hoặc nạp thành thiếp, chỉ cần được im lặng hầu hạ ngài suốt đời là được. Vậy mà chỉ vì đưa lời khuyên

ngăn, ngài đã vô tình đuổi nàng rời đi. Đúng vào lúc nàng đã từ bỏ mọi thứ, ngài lại tới đây chỉ trích nàng ăn mặc hở hang, trang điểm điệu đà để mê hoặc đàn ông, rốt cuộc ngài muốn nàng phải làm sao chứ?

Tư Hành Phong nghiêng răng ken két lên tiếng nói “Tốt lắm, tốt lắm. Mới chỉ trong thời gian mười ngày ngăn ngủi, nàng đã thực sự trở thành một Lương phi quyền uy khuynh đảo. Nàng cứ việc đến cáo trạng cùng Tây Lăng Xuyên, chỉ cần nàng có bản lĩnh thì cứ làm.” Ngài bất giác lạnh lùng ‘hừm’ một tiếng.

“Ngài...” Hạ Phẩm Dư nhìn bộ dạng thản nhiên như không của ngài cực kỳ tức giận, mím chặt môi nhìn ngài chăm chăm một lúc lâu mới nói “Bản cung còn phải quay lại dự yến tiệc thưởng nguyệt cùng mọi người, không có thời gian rảnh nói chuyện phiếm cùng Hầu gia. Xin Hầu gia cứ từ từ đi dạo, tạm biệt.”

Nàng quay mặt sang một bên bước về phía bên cạnh Tư Hành Phong, không ngờ ngài lại nhanh hơn một bước, đứng chặn trước đường đi của nàng. Nàng trợn mắt nhìn ngài, lại tránh sang phía khác, ai ngờ, ngài vẫn bước sang chặn đường quyết không cho nàng rời đi.

Nàng tức giận nói “Nếu Hầu gia không muốn bản cung gọi thị vệ tới thì hãy tránh sang một bên cho bản cung đi.”

Nghe nàng mở miệng nói ‘bản cung’ này ‘bản cung’ kia, Tư Hành Phong vốn đang tức giận bật cười thành tiếng. Lúc này nàng dường như đang muốn dùng hai từ đó để kéo giãn khoảng cách giữa hai người.

Ngài quyết không để cho nàng được toại nguyện.

Tư Hành Phong bước lên trước một bước, nắm chặt lấy cánh tay nàng, sau đó ôm chặt nàng trong vòng tay mình “Nàng cứ việc gọi đi, cho dù có gọi Tây Lăng Xuyên tới đây ta cũng không sợ. Rốt cuộc nàng là người biết nổi giận, biết phản kháng như hôm nay hay là người hiền lành, dịu dàng,

bật khóc khuyen ta phải từ bỏ thù hận trước kia. Đâu mới là con người thực sự của nàng? Nàng che giấu bản thân quá tài giỏi, ta tự nhận không thể bằng được.

Sau khi quay về từ hoàng triều Kim Bích, đi theo Tây Lăng Xuyên, nàng đang muốn thị uy với ta, hay là đang muốn báo thù ta? Nàng cho rằng mình đi theo Tây Lăng Xuyên là có thể khiến ra đau lòng buồn bã? Nàng có biết hay không, nàng làm thế này là ngu xuẩn, ngốc nghếch? Nàng cho rằng mình là ai chứ?”

“Ta là ai? Ngài hỏi ta là ai, tại sao lại không hỏi bản thân mình trước đi.” Hạ Phẩm Dư ngược mắt lên nhìn ngài, đôi mắt chứa nỗi phẫn nộ mãnh liệt khó lòng che giấu “Ngài không buồn bã, vậy thì tại sao lại một mình chạy tới đây nổi giận với ta? Tại sao lại lau phấn son trên mặt của ta? Rốt cuộc thì ai mới là người ngu xuẩn, ngốc nghếch? Báo thù? Đúng thế, ngài nói không hề sai. Vốn dĩ ta chưa hề nghĩ đến việc này, có điều chính ngài đã khiến ta tỉnh ngộ. Ta đã làm sai điều gì? Ta cũng được cha mẹ sinh ra, tại sao ta lại phải quỳ gối, khuất phục trước người khác chứ? Tại sao người khác có thể sống an nhàn, hạnh phúc còn ta cả đời phải chịu sự khống chế, sai bảo của người khác?”

Ta họ Hạ thì có gì sai chứ, tại sao ta lại bị ngài trói buộc? Tại sao lại phải chịu sự lạnh lùng, khinh bỉ của ngài? Tây Lăng Xuyên cho ta cơ hội, tại sao ta lại không thể nắm lấy, bây giờ chẳng còn ai dám chống lại mong muốn của ta, giờ ta đã trở thành một Lương phi cao quý, cao cao tại thượng, một Lương phi của nước Bạch Hồ. Từ nay về sau, ta là quân còn ngài là thần. Người không vì mình, trời chu đất diệt, có thù không báo, trời chu đất diệt.” Nàng lớn tiếng hét thẳng vào mặt ngài, nước mắt chứa chan không kìm được tuôn trào khỏi bờ mi chảy dọc gò má.

“Nàng khóc cái gì? Nếu đã muốn báo thù, nếu đã muốn chọc tức người khác thì nàng nên cười vui hơn bất cứ người nào trên thế gian này. Tại sao nàng lại phải khóc chứ?” Tư Hành Phong một tay giữ lấy cằm nàng, ép

nàng phải nhìn về phía mình “Hạ Phâm Dư, ta hỏi nàng, rốt cuộc nàng đã bao giờ có suy nghĩ vượt mức, mong được ở bên cạnh ta chưa? Có hay không? Nàng mau nói cho ta biết.” Tiếng nói đến sau cùng gần như đang đổ dành, hy vọng nàng sẽ trả lời rằng ‘có’.

Nàng nhìn ngài, hai mắt đăm lẹ, đôi mắt đen láy, sâu thẳm của ngài dường như đang muốn cuốn người ta vào trong, ánh mắt si tình chỉ trong khoảnh khắc đã trở nên lạnh nhạt. Nếu không phải tình yêu sâu đậm, nàng làm sao có thể lặng lẽ chịu đựng tất cả những nỗi đau khổ, giày vò mà ngài đem lại cho mình? Nàng âm thầm chịu đựng đi theo ngài nửa năm trời, vậy mà ngài lại chẳng hề cảm nhận được tình cảm nàng dành cho ngài? Suy nghĩ vượt mức? Hừm, thì ra ngài cảm thấy việc nàng thích ngài, yêu ngài là một suy nghĩ vượt mức, hão huyền?

Nước mắt không ngừng tuôn rơi, không ngừng chảy xuống hai bên gò má.

“Có thì đã sao, mà không có thì đã sao? Tại sao ngài chỉ biết hỏi ta, ngài đã bao giờ tự hỏi bản thân mình hay chưa? Ngay cả khi hai lòng bàn tay bị thân cây leo cào rách không còn một chỗ nào lành lặn, ta vẫn kiên trì đan cho xong chiếc võng, cho dù toàn thân không còn bất cứ sức lực nào, ta vẫn cứ kiên trì kéo chiếc võng đó đi, không một lần có suy nghĩ từ bỏ, bởi vì ta biết rằng phải đưa ngài ra khỏi ngọn núi đó, không thể để ngài chết ở đây được.

Ta không biết săn bắt, chỉ có mỗi bàn tay đầy thương tích, không có đồ ăn, ta nhẫn nhịn chịu đựng nỗi đau thấu tim đi hái quả dại, đi đào măng và khoai lang, nhìn ngài ăn, ta cảm thấy vui lòng. Chứng kiến vết thương của ngài dần bình phục, có thể đứng dậy được, ta cảm thấy vô cùng hạnh phúc hân hoan.

Ta thừa nhận những ngày tháng ở Tô Viên chính là quãng thời gian vui vẻ nhất trong cuộc đời mình. Thì ra cảm giác yêu thương một người lại

khiến cho con người ta biết đố kị, buồn bã lại còn buồn phiền ảo não cả ngày trời, không ngờ có thể đem lại cho ta biết bao cảm xúc mới mẻ. Đúng vậy, ta rất ghét Hứa Bích Nhu, bởi vì cảm thấy ghen tức, bởi vì ngài thường mỉm cười cùng Hứa Bích Nhu, nụ cười ấy chẳng khác nào cơn gió nhẹ ấm áp vào giữa tháng ba khiến con người ta cảm thấy mãn nguyện, sung sướng.

Còn mỗi khi ở bên ta, ngài vĩnh viễn giữ bộ dạng lạnh nhạt, vô tình, chẳng khác nào cơn gió lạnh mùa đông, chỉ vừa thổi qua đã khiến con người ta run lên cầm cập. Tuy rằng ta rất căm ghét, đố kị Hứa Bích Nhu, thế nhưng khi ta biết ngài vì muốn báo thù mà lợi dụng tình cảm của Hứa Bích Nhu ta lại cảm thấy đồng tình, thương hại cho nàng ta. Điều nực cười là, kết cục của việc đồng tình, thương cảm đó chính là bị ngài đuổi đi một cách vô tình. Tại sao lại phải yêu một người đàn ông như ngài chứ? Ngài là một người đàn ông tuyệt tình, lòng dạ sắt đá. Lúc nào cũng chỉ biết hỏi ta, lại chưa từng tự hỏi chính bản thân mình. Tình yêu như vậy, đến sau cùng sẽ biến con người ta thành một tảng băng lạnh giá, tại sao chứ...”

Nước mắt vẫn từng giọt, từng giọt không ngừng tuôn rơi, khiến cho lớp phấn son trên mặt càng thêm loang lổ.

Cuối cùng nàng đã có thể nói ra được. Lúc còn ở Tô Viên, lần nàng làm đồ khay đựng thức ăn, ngài đã biết được mọi chuyện. Thế nhưng nàng vẫn cứng đầu không chịu thừa nhận, chôn giấu tất cả mọi chuyện vào sâu trong lòng. Ngài là người không có tư cách nói đến yêu đương, tình yêu đặt lên người ngài chỉ khiến cho tình yêu đó bị vấy bẩn mà thôi.

Tư Hành Phong đưa tay ra gạt nước mắt cho nàng. Mỗi một giọt lệ của nàng chẳng khác nào cây kim đâm vào trái tim khiến ngài đau đớn.

“Phẩm Dư, nếu nàng không muốn ở lại nơi này, ta sẽ đưa nàng về Bình Viễn phủ, hoặc nàng muốn đi bất cứ nơi nào cũng được. Chỉ cần nàng hứa với ta, từ đây về sau mãi mãi ở cạnh bên ta, không đi bất cứ nơi nào, có

được không?” Ngài đưa tay vuốt số tóc lòa xòa trước khuôn mặt nàng ra sau vành tai, nhìn vào đôi mắt long lanh, trong sáng của nàng.

Lúc này ngài đang bày tỏ tình cảm với nàng sao? Tại sao lúc nào ngài cũng giữ đúng dáng vẻ cao ngạo khiến người ta khó lòng tiếp cận? Nàng bất giác mỉm cười si mê.

Ngài nhìn chăm chăm vào nụ cười khổ sở hiện lên trên khuôn mặt nàng, không để sót bất cứ biểu cảm nào. Ánh mắt ngài tràn đầy mong đợi, mong đợi nàng sẽ nói ra đáp án mà ngài mong muốn, cho nên hai bàn tay lại càng nắm chặt hơn.

“Bây giờ nói cái gì, làm cái gì cũng đều đã muộn...” Nàng thì thầm lên tiếng, dường như chỉ muốn cho bản thân mình nghe thấy. Nàng đã không còn đường lui. Nàng chọn con đường mà Tây Lăng Xuyên đã định sẵn cho mình, cho dù lúc này có cảm thấy hối hận, muốn quay đầu lại thế nào thì chút lòng tự tôn và kiêu ngạo sau cùng trong lòng khiến nàng phải kiên trì tiến lên phía trước. Bây giờ, nàng đã trở thành Lương phi, không còn là một Hạ Phẩm Dư, một cung nữ bất cứ lúc nào cũng có thể bị người khác dắt đi. Tây Lăng Xuyên dụ dỗ nàng trở thành Lương phi của mình đương nhiên không chỉ đơn giản vì muốn cho nàng báo thù, vậy nên sẽ càng không để nàng dễ dàng ra đi.

“Hãy tin vào ta, không muộn đâu.” Chỉ cần nàng vẫn còn yêu ngài thì không có gì là muộn cả.

Ngài còn định nói thêm điều gì nữa, đúng lúc mở miệng thì đột nhiên nghe thấy tiếng gọi của Hoa Thanh Lâm truyền đạt từ đằng xa “Hai người mau tách nhau ra cho bản cung. Tư Hành Phong, ta biết ngài đang ở đó.”

Tư Hành Phong cau chặt đôi mày, hoàn toàn không để tâm tới tiếng hét của Hoa Thanh Lâm, đôi mắt vẫn nhìn chăm chú vào Hạ Phẩm Dư, chờ đợi đáp án của nàng.

Hạ Phấm Dư định thần, lau khô nước mắt, ngược mắt lên nhìn ngài rồi nói “Không thể nào quay lại được nữa, tất cả mọi thứ đều đã kết thúc, tàn lụi vào hôm ngài đuổi ta đi. Ta hứa với Tây Lăng Xuyên nhập cung không chỉ vì muốn báo thù ngài. Một người cố chấp muốn báo thù, chỉ có một trái tim tràn đầy thù hận. Điểm này, ngài chắc hẳn biết rõ hơn ta.”

Ngài buông nàng ra, khuôn mặt ngây dại, dường như đã chịu một nỗi đau kích lớn. Ngài lại ôm nàng vào lòng chặt hơn rồi dịu dàng hỏi “Hạ Phấm Dư, nàng thực sự suy nghĩ như vậy sao?” Sau khi nghe những lời khuyên nhủ, ngăn cản của nàng, và suy nghĩ kỹ càng, muốn từ bỏ hận thù, vậy mà ngài chỉ có thể nhìn nàng đi vào con đường không lối thoát.

“Ở đây không có người họ Hạ, chỉ có Lương phi của nước Bạch Hồ. Nếu ngài muốn tìm người phụ nữ họ Hạ để giày vò thì cứ việc đến hộ bộ, bảo hộ bộ tìm hết phụ nữ mang họ Hạ trong nước đến. Ở đây không có người phụ nữ họ Hạ mà ngài muốn tìm kiếm, xin ngài hãy tránh ra.” Hạ Phấm Dư tận sức đẩy Tư Hành Phong ra.

“Nàng...” Tư Hành Phong bị nàng chọc tức đến mức không nói được thành lời, một lúc sau mới lên tiếng “Được, vậy nàng cứ an tâm mà làm Lương phi nương nương đi, cả cuộc đời này, cho tới tận khi chết.”

“Đúng vậy, cho dù chết đi, ta cũng sẽ chết cùng Hoàng thượng, không liên can gì tới ngài, mong ngài tránh ra.” Hạ Phấm Dư lúc này dường như đã mất hết mọi lí trí, đẩy mạnh Tư Hành Phong sang một bên.

Tư Hành Phong chập choạng lui sang một bên, lui liền mấy bước mới có thể đứng vững.

Cùng lúc này, Hoa Thanh Lâm mới giải quyết xong hai tiểu nha đầu canh giữ, thấy Hạ Phấm Dư suýt chút nữa đẩy ngã Tư Hành Phong liền xông lại nắm lấy bàn tay của Hạ Phấm Dư, không nói lời nào tát cho nàng một cái.

Hạ Phấm Dư ôm bên má đang nóng như lửa đốt, ngây lạng người đi.

“Làm cái gì thế hả?” Tư Hành Phong nắm lấy bàn tay của Hoa Thanh Lâm.

“Con đàn bà đê tiện này đối xử với ngài như vậy mà ngài vẫn còn bảo vệ cho nó sao?” Hoa Thanh Lâm hất bàn tay của Tư Hành Phong ra, liếc mắt lườm Hạ Phấm Dư, ánh mắt sắc bén nhìn cả thân người nàng một lượt rồi đưa lời mắng nhiếc “Hừm, đồ tiện nhân, nhan sắc từng này mà cũng xứng sao?”

Tư Hành Phong lớn tiếng quát “Hoa Thanh Lâm, xin hãy chú ý lời ăn tiếng nói của mình, chuyện của ta vẫn còn chưa đến lượt Quý phi quản lí. Thân là một Quý phi nương nương lại chạy đến đây giở trò đánh người quát nạt, chẳng lẽ không sợ cung nữ thái giám trong cung truyền tai nhau cười chê hay sao?”

“Truyền tai nhau cười chê? Ta thì sợ gì cái đó chứ?” Hoa Thanh Lâm hoàn toàn phát nộ, chẳng thèm để tâm đến hai tiểu nha đầu Thu Nhi, Đông Nhi đứng phía xa cùng với Vân Nhi cạnh bên, quay sang nhìn Tư Hành Phong, gần như phát điên hét lớn “Tư Hành Phong, ngài đã thay đổi rồi. Kể từ sau khi ngài cùng với con tiện nhân này đi hoàng triều Kim Bích về, ngài đã thay đổi. Người phải chú ý là ngài mới đúng, đây là hoàng cung. Còn ngài, thân là Bình Viễn hầu, lại mượn cớ say rượu chạy tới đây tìm con tiện nhân này, nếu như truyền ra ngoài...”

“Câm miệng ngay...” Tư Hành Phong tức giận quát lớn.

Cùng lúc đó, tiếng ‘bốp’ vang lên, khóm má trắng trẻo của Hoa Thanh Lâm bỗng nhiên bị tát mạnh, hằn vết năm ngón tay.

Tiếng bạt tai này không những khiến cho Hoa Thanh Lâm ngây lạng người đi mà ngay cả Tư Hành Phong cũng ngạc nhiên vô cùng, cả hai đều quay sang nhìn Hạ Phấm Dư.

Hạ Phấm Dư thu tay lại, lạnh lùng nhìn Hoa Thanh Lâm rồi nói đồng dục từng câu từng chữ “Thứ nhất, cái này gọi là gậy ông đập lưng ông. Thứ hai, xưa nay chỉ nghe thấy người nay cười, không ai thấy người xưa khóc. Cho dù nhan sắc ta có tầm thường cỡ nào thì cũng tuyệt đối không phải dạng dễ ăn hiếp, bắt nạt. Thứ ba, nếu như lệnh tôn, lệnh đường không dạy dỗ Quý phi phải tôn trọng người khác như thế nào thì cái tát này tiện thể dạy thay cho họ. Nếu sau này còn nghe thấy Quý phi mở miệng mắng người khác là tiện nhân thì ta nhất định sẽ cho quý nhân biết được thế nào được gọi là tiện đến mức triệt để.” Nàng hát cao cầm, uốn thẳng thân người, lùi về phía sau một bước, giữ một khoảng cách nhất định với người phụ nữ chẳng khác nào kẻ điên này.

“Cái con tiện tì này, lại dám ăn nói với ta như vậy sao?” Hoa Thanh Lâm tức đến mức nghiến răng ken két.

Hạ Phấm Dư nhớ lại những lời Lạc Bảo cô nương đã nói trước kia, bất giác chế giễu “Chỉ có nô tì của tiện nhân thì mới được gọi là tiện tì. Bản cung là Lương phi của Hoàng thượng chứ không phải nô tì của Quý phi nương nương. Quý phi nương nương mắng bốn cung là tiện tì thì phải chẳng đang muốn mắng Hoàng thượng là tiện nhân? Quý phi nương nương, sỉ nhục Hoàng thượng là đáng tội chết đấy.”

“Người...” Hoa Thanh Lâm đưa tay chỉ về phía Hạ Phấm Dư, tức đến mức toàn thân run rẩy “Họ Hạ kia, người ý thế được Hoàng thượng sủng ái, dám ăn nói với ta như vậy sao? Để xem ta có xé xác người ra hay không?”

Hoa Thanh Lâm giơ tay lên định đánh Hạ Phấm Dư liền bị Tư Hành Phong ngăn lại. Khoảnh khắc nhìn sang Tư Hành Phong, nàng ta thấy ánh mắt đáng sợ của ngài ẩn chứa sự cảnh báo, ý là nếu như còn dám đánh tiếp thì cứ thử xem.

Hoa Thanh Lâm không cam tâm, nắm chặt bàn tay, vùng vẫy, Tư Hành Phong lúc này mới chịu buông tay.

Hạ Phấm Dư nhìn về phía hai người rồi buông lời giễu cợt “Bản cung còn phải đến gặp Hoàng thượng, nếu Quý phi nương nương với Bình Viễn hầu muốn tâm sự chuyện cũ thì cứ tự nhiên.”

Nói xong, nàng liền đưa mắt nhìn về phía hai tiểu nha đầu đang mặc y phục màu hồng hầu hạ cạnh bên gọi “Thu Nhi, Đông Nhi, còn không dẫn đường?”

Tư Hành Phong nhìn nàng chăm chăm bằng đôi mắt rưng rục lửa giận, không nói thêm bất cứ lời nào, kéo theo Hoa Thanh Lâm đang ngây lặng một bên bỏ đi trước.

Phải một lúc sau Hoa Thanh lâm mới định thần, ra sức vẫy vùng, muốn liều mạng với Hạ Phấm Dư “Ta phải dạy dỗ cho con tiện nhân đó một bài học. Nó tưởng rằng mình là ai chứ? Nó tưởng rằng nó là ai? Chẳng qua Tây Lăng Xuyên mấy ngày gần đây muốn thử cảm giác mới lạ, lại dám nhảy lên đầu lên cổ ta sao?”

“Câm miệng.” Tư Hành Phong không thể nào chịu đựng thêm nữa, hất mạnh tay của nàng ta ra, trừng mắt rồi bỏ đi.

Hoa Thanh Lâm đuổi theo nói “Tư Hành Phong, tại sao ngài lại có thể vì con đàn bà đê tiện đó mà đối xử với ta như vậy? Lẽ nào ngài đã quên mất ngày xưa là ai đã kéo ngài từ bờ vực của cái chết về sao? Là ta, Hoa Thanh Lâm. Tại sao ngài lại đối xử với ta như thế? Ngài đừng quên, con đàn bà đê tiện đó cũng cùng một loại với Hạ Chi Lạc...”

Tư Hành Phong dừng bước, khuôn mặt sầm sì quay sang nhìn Hoa Thanh Lâm. Hoa Thanh Lâm sợ hãi khi nhìn thấy sắc mặt đó, tức thì cũng chịu ngậm miệng.

Tư Hành Phong tàn nhẫn nói với Hoa Thanh Lâm “Nếu còn dám nói thêm một từ, ta đảm bảo nếu không xin được Tây Lăng Xuyên hạ chỉ, ta cũng nhất định khiến cho Quý phi phải ngậm miệng. Cả đời Tư Hành

Phong này căm ghét nhất chính là những người tự cho mình đúng chạy đến uy hiếp ta. Ta có thể không cần tính mạng này thì còn để tâm điều gì nữa chứ? Ta là loại người thế nào, Quý phi là người hiểu rõ nhất không phải sao? Lại còn mong ngóng ta cảm ân sao? Ta không cần biết tình cảm Quý phi dành cho ta là gì, nói tóm lại một câu, ta với Quý phi không có bất cứ khả năng. Cho dù Tây Lăng Xuyên có đuổi Quý phi ra khỏi cung, ta với Quý phi cũng không có bất cứ khả năng nào, cứ tự lo lấy thân mình đi.”

Nước mắt không ngừng tuôn rơi trên khuôn mặt của Hoa Thanh Lâm, nàng đột nhiên hét lớn “Ta biết rằng không có khả năng, thế nhưng tại sao ngài lại đối xử với ta tàn nhẫn như vậy chứ? Ta yêu ngài, cũng không hề cưỡng ép ngài phải yêu ta, chỉ cần ngài đối xử với ta tốt là được. Thế nhưng tại sao ngài lại đối xử với ta như thế? Ta biết ngài đã phải lòng người phụ nữ họ Hạ kia, ngài cũng giống như Tầm ca ca, yêu thương người phụ nữ họ Hạ, ta hận các người, ta hận các người cho tới chết.”

Hoa Thanh Lâm nhấc tà váy, bật khóc bỏ đi.

Từ Hành Phong nhắm nghiền mắt lại, đối với Hoa Thanh Lâm, ngài luôn cảm ân. Năm đó, sau khi mẫu thân qua đời, ngài một thân một mình lưu lạc đến nước Bạch Hồ, bởi vì quá lâu không có gì ăn nên hôn mê bất tỉnh trên đường đến tự Tĩnh Từ. Nếu không có Hoa Thanh Lâm trên đường tới tự Tĩnh Từ cầu phúc cho Thái tử, phát hiện ra thì chắc ngài đã chết trên đường từ lâu rồi. Hoa Thanh Lâm biết ngài là ai, vô cùng đồng cảm trước số phận khốn khổ của ngài liền tiến cử lên cho Tây Lăng Xuyên, vậy nên ngài mới có được địa vị ngày hôm nay.

Chỉ trong vài năm ngắn ngủi, nàng đã vượt quá thân phận của một vị ân nhân cứu mạng, thậm chí còn bộc lộ thứ tình yêu mãnh liệt với ngài, chẳng thèm che giấu cả Tây Lăng Xuyên. Tuy nhiên, Tây Lăng Xuyên biết được tất cả chuyện này, lại chẳng hề để tâm. Có lẽ nàng đã sinh ra đứa con trai duy nhất cho Tây Lăng Xuyên nên Tây Lăng Xuyên có thể nhẫn nhịn, chiều chuộng nàng hơn bất cứ người nào. Hoặc có thể, là Tây Lăng Xuyên cần

đến ngài, trong tình thế cấp bách, nguy nan như thế thì không thể nào đắc tội với ngài được. Dù lí do là gì đi nữa thì ngài vẫn cảm thấy bội phục trước lòng nhẫn nại và tấm lòng dung thứ của Tây Lăng Xuyên, cho dù đối với ngài hay với Hoa Thanh Lâm đều có thể nhẫn nhịn tới tận mức độ này. Chỉ là nếu như Hoa Thanh Lâm cứ tiếp tục như thế này thì ngay cả Thái tử cũng chẳng thể nào bảo vệ được nàng.

Thế nhưng, Hoa Thanh Lâm nói rất đúng, buổi tối hôm nay ngài thực sự đã vượt quá giới hạn, thân là thần tử lại lấy lí do say rượu ra ngoài tản bộ, sau đó lại đi tới con đường dẫn tới ngự hoa viên chỉ vì muốn gặp một người phụ nữ, đây là lần đầu tiên ngài làm như vậy trong cuộc đời mình. Trong cuộc đời mỗi con người có bao nhiêu lần đầu tiên, ngài đã phá lệ vì người phụ nữ này.

Ngài quay người nhìn ba bóng dáng đang vội vã bước đi ở phía xa.

Là của ngài thì chẳng ai có thể cướp được.

Ngài thu ánh mắt, nhanh chân rời khỏi.

Tiếng tranh cãi giữa Tư Hành Phong và Hoa Thanh Lâm rất lớn, từng câu từng chữ đều lọt hết vào tai của Hạ Phẩm Dư.

Nàng nhìn bóng Tư Hành Phong dần biến mất trong bóng đêm, sức lực mạnh mẽ, dũng cảm khi này trào dâng đã tiêu tan hết, chỉ còn biết bước nhanh về phía trước chống trụ lấy thân người trống rỗng, mỏi mệt. Một lòng muốn nhanh chóng rời khỏi ngự hoa viên, nhưng không ngờ lại vấp chân vào hòn đá, chân bị trượt, suýt chút là ngã về phía trước.

“Nương nương, người không sao chứ?” Thu Nhi và Đông Nhi vội vã lại gần đỡ lấy nàng.

Nàng xua xua tay “Không sao cả, Thu Nhi, Đông Nhi chuyện tối hôm nay, các người nhớ rõ không được tiết lộ ra ngoài dù chỉ một từ. Nếu dám

nói ra, hậu quả phải gánh chịu, chắc các người cũng biết.” Ngờ khí của nàng tuy nhẹ nhưng lại mang rõ tính cảnh cáo.

Thu Nhi và Đông Nhi lập tức bấm lại “Xin nương nương an tâm, Thu Nhi và Đông Nhi tuyệt đối sẽ không tiết lộ ra ngoài nữa đâu.”

“Nương nương, phấn son trên mặt người đã nhòe nhoẹt hết cả rồi, có cần quay về cung Quỳnh Hoa đánh lại không?” Thu Nhi lên tiếng.

“Được.” Hạ Phẩm Dư gật đầu, quay người đi về phía cung Quỳnh Hoa.

Hạ Phẩm Dư vừa nhanh chân bước đi vừa không ngừng suy nghĩ. Nàng nhất định phải nghĩ cách thu nhận tiểu cung nữ xui xẻo khi này bị ngáng chân đánh đổ rượu lên người về cung Quỳnh Hoa. Hôm nay đã xảy ra mâu thuẫn trực diện với Hoa Thanh Lâm, với tính cách của Hoa Thanh Lâm nhất định sẽ trút giận lên người tiểu cung nữ vô tội đó, nàng sợ tiểu cung nữ đó sẽ có chuyện giống như số phận của nàng với Hàm Yên trước kia.

Ngày nàng nhập cung, chuyện đầu tiên làm là đến Thượng Y Cục thăm Hàm Yên. Quãng thời gian nửa năm nàng rời khỏi hoàng cung, Hàm Yên trông vô cùng tiều tụy. Nàng vốn định giữ Hàm Yên bên cạnh nhưng suy nghĩ kỹ, Tây Lăng Xuyên đối với nàng như vậy nói cho cùng cũng chỉ vì hiếu kì với cảm giác mới lạ mà thôi. Nếu như sự hiếu kì đó mất đi, nàng thực sự không hiểu nổi bản thân sẽ ra sao, nếu vì mình mà Hàm Yên phải chịu liên lụy thì chi bằng không giữ Hàm Yên bên cạnh còn hơn.

Hạ Phẩm Dư hỏi Hàm Yên có muốn xuất cung hay không, Hàm Yên nhìn nàng một hồi lâu rồi gật đầu lia lịa. Con tiểu nha đầu này giờ đã thông minh hơn trước kia nhiều, thế là, nàng xin Tây Lăng Xuyên hạ chỉ, và ngài đã đồng ý. Hàm Yên rời khỏi hoàng cung là quyết định sáng suốt, nếu nàng thực sự giữ Hàm Yên lại cung Quỳnh Hoa, Hoa Thanh Lâm không dám làm gì nàng nhất định sẽ gây khó dễ cho Hàm Yên.

Thực ra, người thực sự khiến nàng đau đầu không phải là Hoa Thanh Lâm, cũng không phải là tiểu cung nữ kia mà chính là người đàn ông vừa mới bỏ đi.

Trong tâm trí nàng không ngừng vang lên câu nói “Trời gây nghiệt, có thể kháng, tự gây nghiệt, không thể sống.”

Nàng bây giờ là đang tự gây nghiệt.

Nàng đã đem nửa cuộc đời còn lại đánh cược một chuyện mà mình không nên biết.

Thực ra, trong trái tim ngài nhất định có chỗ dành cho nàng, nếu không thì cũng không mạo hiểm vào thời điểm này chạy tới đây chỉ vì muốn sỉ nhục nàng. Nếu ngài thực lòng yêu thương nàng tại sao lại không nói rõ? Tại sao phải dùng những lời nói đó để làm nàng tổn thương, khiến nàng đau khổ? Hay là ngài cảm thấy nàng có thể chịu đựng được nỗi đau đớn thấu tim đó hết lần này đến lần khác?

Quay về hoàng cung, trở thành người phụ nữ của Tây Lăng Xuyên, rốt cuộc là quyết định đúng hay sai? Nàng tự hỏi bản thân hết lần này đến lần khác, nhưng lại chẳng thể nào tìm ra được đáp án.

Lúc quay về cung Quỳnh Hoa, tắm giặt, thay y phục, nàng liền nhanh chóng quay về buổi yến tiệc thưởng nguyệt ngoài ngự hoa viên.

Từ phía xa, nàng thấy Tây Lăng Xuyên đang giơ tay vẫy mình.

Nàng mím chặt môi, nhanh chân bước lại, mím cười dịu dàng ngồi xuống cạnh bên Tây Lăng Xuyên.

Tư Hành Phong thấy người phụ nữ khoác bộ y phục màu xanh nước biển quay lại yến tiệc, liền đưa mắt nhìn chăm chú. Nàng đã trang điểm lại,

giống như đeo bên ngoài một lớp mặt nạ dày dặn, không còn là một Hạ Phẩm Dư khóc lóc thảm thương trước đó.

Tư Hành Phong chú ý tất cả nụ cười ánh mắt của nàng, đôi lúm đồng tiền xinh xắn trên má vô cùng đáng yêu, nhưng chẳng khác nào một gáo nước lạnh dội thẳng lên đầu ngài.

Ngài nhớ lại những lời nàng nói khi nãy “Đúng vậy, ta rất ghét Hứa Bích Nhu, bởi vì cảm thấy ghen tức, bởi vì ngài thường mỉm cười cùng Hứa Bích Nhu, nụ cười ấy chẳng khác nào cơn gió nhẹ ấm áp giữa tháng ba khiến con người ta cảm thấy mãn nguyện, sung sướng. Nhưng mỗi khi ở bên ta, ngài vĩnh viễn giữ bộ dạng lạnh nhạt, vô tình, chẳng khác nào cơn gió lạnh mùa đông, chỉ vừa thổi qua đã khiến người ta run lên cầm cập...”

Bây giờ, cơn gió nhẹ, ấm áp giữa tháng ba đang thổi vào trái tim của người khác chứ không phải ngài. Cảm giác khiến người ta phải điên lên vì ganh tị, bây giờ ngài hoàn toàn có thể lãnh hội.

Tư Hành Phong nâng ly rượu lên, ngửa cổ uống cạn, nhìn màn ca múa trước mặt, sau đó nhìn sang Tây Lăng Xuyên với ánh mắt hậm hực.

Từ khi ngài quay trở lại yến tiệc, Tây Lăng Xuyên liền để ý đến mọi cử chỉ, hành động của ngài, đột nhiên phát hiện bị nhìn bằng ánh mắt thiếu thiện cảm, Tây Lăng Xuyên không khỏi rùng mình, mỉm cười lên tiếng “Ái khanh muốn được tinh táo vậy mà càng lúc lại càng uống nhiều rượu? Có phải muốn nói điều gì đó với quả nhân không?”

Tư Hành Phong bê ly rượu vừa mới được rót đầy lên, ngửa cổ cạn sạch rồi trợn mắt nhìn Tây Lăng Xuyên nói “Buổi yến tiệc thưởng nguyệt chán ngắt này rốt cuộc lúc nào mới kết thúc?”

Tư Hành Phong vừa lên tiếng đã khiến cho Tây Lăng Xuyên bật cười.

“Xem ra ái khanh thực sự đã say rượu rồi.” Tây Lăng Xuyên vừa cười vừa vỗ tay, ra hiệu cho hai tiểu thái giám đỡ Tư Hành Phong quay về nghỉ ngơi.

Tư Hành Phong liền đứng dậy rời khỏi buổi tiệc.

Tư Hành Phong mới rời khỏi không bao lâu, Tây Lăng Xuyên liền lấy lí do buồn ngủ kết thúc buổi yến tiệc thưởng nguyệt vô vị!

TÌNH NÀY ĐÀNH HẸN VỚI GIÓ ĐÔNG

Hoa Thanh Thần
www.dtv-ebook.com

Chương 26: Tình Yêu Bất Hối

Type: TonyChopper

Chậm rãi thường thức cảnh vật tươi đẹp suốt dọc đường từ ngự hoa viên về, Tây Lăng Xuyên đi mất gần một canh giờ, khi bước vào điện Ngọc Hoa, từ xa ngài đã thấy Tư Hành Phong đang bày một bàn cờ ngời đợi mình.

Ngài chấp tay sau lưng, bước vào, ngồi đối diện với Tư Hành Phong mỉm cười lên tiếng “Quả nhân còn cho rằng Tiểu Phong đã quay về phủ nghỉ ngơi rồi cơ, thì ra vẫn ngồi đợi quả nhân đến tận lúc này, chắc là sốt ruột lắm nhỉ. Nhớ lại mỗi đêm mừng năm hàng tháng, lúc quả nhân đợi Tiểu Phong đến cũng cảm thấy vô cùng bức bối, khó chịu. Sớm biết ái khanh đang đợi ở đây, quả nhân đã quay về sớm hơn, chỉ là ánh trăng sáng trong, khiến người ta say đắm.”

Tư Hành Phong đặt một quân cờ đen trong tay xuống bàn cờ, tiếp đó lại cầm một quân cờ trắng lên, không hề để tâm đến Tây Lăng Xuyên.

Tây Lăng Xuyên nhìn vào bàn cờ, lại nhìn về phía Tư Hành Phong “Tiểu Phong, ái khanh ở đây đợi quả nhân, chắc không phải muốn quả nhân cùng chơi cái món tẻ nhạt này cùng chứ? Ái khanh nên biết quả nhân ghét nhất là mấy thứ vô vị, vừa đánh cờ vừa nói chuyện, quả nhân rất cuộc phải để tâm vào việc đánh cờ hay là nói chuyện cùng ái khanh đây?”

Tư Hành Phong im lặng không nói, vớt quân cờ trắng trong tay vào hộp, sau đó lại đổ hết các quân cờ trên bàn vào hộp. Sau khi thu dọn xong bàn cờ, ngài liền nhìn về phía Tây Lăng Xuyên, im lặng lắng nghe.

Tây Lăng Xuyên mỉm cười nói “Tiểu Phong, lúc trước khi còn ở trong buổi yến tiệc thưởng nguyệt, khanh cũng nhìn quả nhân bằng ánh mắt này, lúc đó quả nhân đang nghĩ, Tiểu Phong đột nhiên đã nghĩ thông rồi, thay đổi chủ ý, muốn cùng quả nhân...”

Tây Lăng Xuyên đưa tay vuốt lọn tóc buông trước ngực của Tư Hành Phong, lần này ngài không hề né tránh ngược lại còn để mặc cho Hoàng thượng làm bừa.

Tây Lăng Xuyên đột nhiên cảm thấy ngạc nhiên trước sự ngoan ngoãn của ngài, dường như có phần không quen cho lắm “Nếu có chuyện muốn nói với quả nhân thì cứ nói thẳng ra, ở đây chỉ có hai chúng ta thôi.” Thực ra cho dù Tư Hành Phong không mở miệng nói, ngài cũng đoán được lí do tại sao ngài lại tới đây.

“Tại sao đột nhiên Hoàng thượng lại lập Hạ Phẩm Dư làm phi tử? Nàng ấy không phải mẫu người mà Hoàng thượng yêu thích.” Tư Hành Phong ngược mắt lên, khuôn mặt tuy lạnh nhạt, thần nhiên như không nhưng thực chất trong lòng lại tột cùng lo lắng.

Tây Lăng Xuyên nhướn mày, đưa tay cuộn lấy lọn tóc của mình, nhìn Tư Hành Phong bằng đôi mắt long lanh, đượm tình, mỉm cười hỏi “Nàng ấy không phải mẫu người mà quả nhân yêu thích... vậy Tiểu Phong cảm thấy quả nhân nên yêu thích loại người như thế nào?”

“Không cần biết là loại người nào, tóm lại không phải người như nàng ấy. Nếu Hoàng thượng đã ban tặng nàng ấy cho vi thần thì nàng ấy chính là người của vi thần. Vậy mà Hoàng thượng lại thừa cơ lúc vi thần không có ở đây, chiếu cáo thiên hạ nạp nàng ấy làm phi?” Tư Hành Phong vút quân cờ trong tay mình vào hộp, trợn mắt nhìn Tây Lăng Xuyên.

Tây Lăng Xuyên đưa tay cầm hộp đựng cờ chơi đùa, sau đó cười nói “Tiểu Phong, ái khanh yêu nàng ấy đúng không nào?”

Sắc mặt Tư Hành Phong thoáng biến đổi, nhưng rất nhanh sau đó lại bình thường trở lại, ngài nói “Vấn đề này là việc riêng của vi thần. Vi thần chỉ muốn hỏi cho thật rõ ràng, nếu Hoàng thượng đã từng nói không can thiệp vào chuyện của vi thần vậy tại sao lại nạp Hạ Phẩm Dư làm phi tử?”

Tây Lăng Xuyên vẫn thản nhiên như không gõ tay lên mặt bàn rồi nói “Ha ha... ha ha... Tiểu Phong, cho dù ái khanh có trốn tránh thế nào thì ánh mắt rồi cử chỉ, hành động của ái khanh đều đang bán đứng ái khanh đấy. Ái khanh quan tâm đến nàng ấy cho nên mới nhẫn nại ngồi đây đợi quả nhân lâu đến vậy. Ái khanh đang đổ kị với quả nhân. Sở dĩ cảm thấy đối kị chính là vì ái khanh đã phải lòng nàng ấy. Thế nhưng quả nhân đã lập nàng ấy làm phi, từ giờ trở đi quả nhân đã quang minh chính đại có được nàng ấy, còn ái khanh, chẳng thể làm được gì. Bởi vì ta là quân còn ái khanh là thần.”

Bị Tây Lăng Xuyên nhìn thấu hết mọi tâm tư, Tư Hành Phong không hề ảo não, cũng giống như những lời Tây Lăng Xuyên vừa nói, ngài có thể nhẫn nại ngồi đây đợi Hoàng thượng lâu như vậy chính là một đáp án rõ ràng nhất. Ngài mỉm cười nói “Nếu Hoàng thượng đã cho rằng như vậy, thì tại sao còn lập nàng ấy làm phi? Ngài đã hứa tuyệt đối không can thiệp vào chuyện của vi thần cơ mà.”

Tây Lăng Xuyên đưa tay lên thể hiện mình vô tội “Sai rồi, sai rồi, cả đời Tây Lăng Xuyên này không có thành tựu gì đặc biệt, nhưng tuyệt đối không phải dạng hôn quân ham mê mỹ sắc. Từ trước đến nay, ta chưa hề cưỡng ép Lương phi, tất cả đều do nàng ấy tự nguyện.”

Tây Lăng Xuyên không phải là dạng hôn quân ham mê mỹ sắc? Tư Hành Phong bật cười lạnh lùng “Tự nguyện? Lẽ nào ngài không hề cho nàng ấy dùng thứ Quỳnh Tương Ngọc Dịch nào sao?”

Sắc mặt của Tây Lăng Xuyên thoáng biến đổi, nhưng chỉ vài giây sau đã khôi phục lại trạng thái bình thường, đưa tay nghịch hộp cờ trong tay hồi lâu, lại đưa mắt nhìn chăm chăm về phía Tư Hành Phong nghiêm túc nói

“Không phải bất cứ ai ta cũng phải dùng Quỳnh Tương Ngọc Dịch. Ngoại trừ Tiểu Phong ra, chưa có ai xứng đáng để ta phải bỏ ra nhiều tâm sức đến vậy.”

Tư Hành Phong mím chặt môi, ánh mắt thể hiện rõ thái độ căm ghét mà chán nản.

Nếu Tây Lăng Xuyên có thể đối xử với ngài một cách bình thường hơn thì có lẽ sẽ cảm thấy đó là một người bằng hữu, tri kỉ, nhưng đều là đàn ông, ngài không thể nào chấp nhận được tình yêu biến thái như của Tây Lăng Xuyên.

Tư Hành Phong nắm chặt bàn tay phải, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Tây Lăng Xuyên, ánh mắt bắn ra tia phẫn nộ “Tây Lăng Xuyên, người đúng là bệnh rồi.”

Tây Lăng Xuyên không tức giận ngược lại còn bật cười nói “Ta đúng là có bệnh, hơn nữa còn bệnh ăn vào xương cốt, thế nên không còn sống được bao lâu nữa.”

“Tây Lăng Xuyên, sở dĩ ta bán mạng cho ngài không phải vì tính mạng của ta đang nằm trong tay ngài mà vì ngài là một người biết giữ chữ tín. Thế nhưng việc ngài lập nàng ấy thành phi đã phá vỡ lời hứa lúc xưa của ngài với ta.”

Tây Lăng Xuyên nhướn mày, than dài một tiếng “Được, vậy thì ta cũng nói thẳng mọi chuyện ra luôn, ta sẽ cho ái khanh một đáp án rõ ràng. Ta đã nói rồi, nàng ấy hoàn toàn tự nguyện, điều này là sự thật. Là nàng ấy đã nói với ta, nàng ấy bị ái khanh đuổi khỏi Bình Viễn Hầu phủ. Nghĩ đến việc trước kia nàng ấy đã ở cạnh bên hầu hạ ta bao năm, hiền lương, thực đức, kiến thức uyên thâm, dung mạo tuy tầm thường nhưng chí ít vẫn ở mức độ mà ta chấp nhận được.

Những mỹ nhân khác dung mạo tuyệt sắc vô song, nhưng đầu óc lại ngốc nghếch, thiển cận, cả ngày chỉ biết tranh giành, ghen ghét đố kỵ nhau, làm sao có thể bằng được nàng, với trái tim nhân từ? Vậy mà có người lại không biết trân trọng nàng ấy. Phụ nữ có lẽ không cần người đàn ông nhất định phải yêu thương, bao bọc mọi lúc mọi nơi, nhưng nhất định không thể đến mức độ không cảm nhận được chút tình yêu nào từ đối phương. Vào những lúc quan trọng, cảm nhận của đối phương khiến thay đổi số phận của một con người. Tây Lăng Xuyên ta có lẽ trị nước vô đạo nhưng đối đãi với mỹ nhân không bao giờ để họ phải khổ sở, đốn đau. Người là do ta ban tặng, vậy mà lại bị người ta tùy tiện bỏ đi, nói ra thì đúng là làm ta bị mất mặt mới đúng.”

Nhìn bên ngoài trông Tư Hành Phong bình thản như không, nhưng thực chất trong lòng đang dậy sóng cực kỳ muộn phiền. Ngài im lặng nhìn Tây Lăng Xuyên rất lâu, mấy năm nay, ngài chưa bao giờ nhìn trực diện người đàn ông biến thái không phân nam nữ chỉ luận dung mạo ấy lấy một lần. Nhưng những lời vừa rồi của Tây Lăng Xuyên khiến ngài cảm thấy hoảng loạn, chỉ có quãng thời gian ngắn ngủi nửa tháng thôi, Tây Lăng Xuyên dường như còn hiểu rõ con người Hạ Phàm Dư hơn cả ngài. Thứ cảm giác này chẳng khác nào núi rừng bao la rộng lớn đột nhiên bị phong ấn trong một khoảng không gian nhỏ hẹp, khiến không khí xung quanh đột nhiên ngột ngạt, trái tim cũng theo đó mà mệt mỏi và hỗn loạn đến mức chẳng thể diễn tả bằng lời.

Tư Hành Phong hít một hơi thở sâu, buông từng câu từng chữ “Vi thần không hề tùy tiện bỏ rơi nàng ấy. Nàng ấy là người chứ không phải là vật.” Lúc đó, bị nàng nhìn thấu hết nội tâm sâu thẳm, ngài có phần bàng hoàng, chính vì vậy đã tức giận cho người đưa nàng về nước Bạch Hồ trước, thực ra cũng muốn cho bản thân một khoảng thời gian để suy nghĩ. Muốn ngài từ bỏ việc báo thù rửa hận ngay lập tức là điều không thể làm được.

Tây Lăng Xuyên bình thản mỉm cười “Có lẽ trong lòng ái khanh đó không phải là bỏ rơi, nhưng đối với nàng ấy mà nói thì đó chính là bị bỏ rơi. Có thứ tình cảm gọi là khổ tương tư, không gặp được chàng cũng nhớ đến chàng, không nghe giọng nói chàng cũng nhớ đến thanh âm của chàng, ngay cả khi không có tin tức gì cũng mòn mỏi chờ trông, đó là thứ cảm xúc nhớ nhung da diết từng giây từng phút, khiến người ta ăn không ngon ngủ không yên. Ái khanh phải biết, khi ta nhận được tin tức ái khanh gặp nạn ở dốc Bình Dương rồi quật cường nhảy xuống dòng Kinh Hà, trong lòng ta thấy tội cùng hoang mang, ta cứ tưởng rằng cả cuộc đời này không gặp lại được Tiểu Phong của ta nữa. May mà ông trời vẫn còn thương xót cho tấm chân tình của ta, để Tiểu Phong có thể an toàn thoát hiểm, đại nạn không chết, ắt có hậu phúc...” Tây Lăng Xuyên nhất thời kích động, nắm lấy bàn tay của Tư Hành Phong, đưa cả khuôn mặt sát lại gần.

Tư Hành Phong rút tay lại một cách vô tình, lạnh nhạt.

Tây Lăng Xuyên ngời thẳng người dậy, vẫn trong bộ dạng đại lãn mọi khi “Được rồi, ta đã gửi cho Tiểu Phong ba bức phi cấp truyền thư, vậy mà Tiểu Phong không hề quay về. May đúng lúc đó, ta nhận được tin tức, tiểu cung nữ hầu hạ bên ta bao năm đã quay về. Cho nên, ta đã gọi nàng ấy vào đây để hàn huyên tâm sự, hỏi xem đến lúc nào thì Tiểu Phong mới chịu quay về. Khi nỗi khổ tương tư lên đến đỉnh điểm thì thứ tình cảm đó sẽ biến thành đổ lệ. Thứ mà Tây Lăng Xuyên ta không đạt được thì người khác cũng đừng hòng đạt được, cho dù đó là người cung nữ hầu cận bên ta bao năm cũng không ngoại lệ.”

Ẩn ý trong câu nói này chính là ‘Ngài muốn lấy nàng ra để ép Tư Hành Phong quay về. Tư Hành Phong nếu có tình cảm với Hạ Phẩm Dư thì ngay khi nhận được tin tức nàng được phong làm phi nhất định sẽ ngày đêm phi ngựa hồi kinh’.

Và sự thật đã diễn ra đúng như vậy, ngay khi nhận được tin tức Tư Hành Phong đã khiến vài con tuấn mã bỏ mạng, chỉ mất thời gian ba ngày đã

quay về kinh thành Vân Hồ. Thế nhưng sau khi quay về, ngài lại coi như không có chuyện gì xảy ra, bình thản tiếp nhận lời thăm hỏi, chia vui của các quan viên trong triều.

Tây Lăng Xuyên tưởng bản thân đã đi sai nước cờ, tưởng rằng cho tới tận lúc chết cũng không chờ được lời chất vấn của Tư Hành Phong. Thực ra ngài đã đoán trúng, Tư Hành Phong cuối cùng đã không thể nào chịu đựng, tìm đến ngài để ‘hỏi tội’.

Tư Hành Phong nghe xong liền mở miệng mắng “Ngài đúng là bệnh thật rồi!”

Tây Lăng Xuyên không cho rằng như vậy, lại nói “Ta đã nói rồi, bản thân ta đích thực có bệnh, không cần ái khanh phải nhắc ta liên tục như thế. Có nhiều quân cờ, thì sẽ càng nhiều cơ hội chiến thắng, vậy thì tội gì mà ta lại không thử? Huồng hồ, ta trước nhất không lừa gạt, sau không cưỡng ép. Tất cả mọi thứ đều là nàng ấy tự nguyện, nàng ấy muốn đánh cược xem rốt cuộc tình cảm ái khanh dành cho nàng ấy sâu đậm đến đâu?”

Tư Hành Phong im lặng một hồi mới nhìn về phía Tây Lăng Xuyên, khuôn mặt trắng bệch nói “Lúc nhận được tin tức của ngài, cũng chính là lúc vi thần đang giải quyết nốt những kẻ thù còn lại, vi thần đã khổ sở đợi chờ bao năm, vậy nên không thể để mọi thứ đổ xuống sông xuống biển. Tất cả những thứ ngài đã làm chẳng qua chỉ để giữ vững giang sơn nhà Tây Lăng của mình, giữ vững ngôi vị Hoàng thượng của ngài mà thôi. Tất cả những việc mà ngài muốn vi thần làm, đã bao giờ vi thần thoái thác? Thế nhưng ngài lại không chịu giữ lời hứa, nạp nàng ấy làm phi tử. Mau nói đi, rốt cuộc ngài muốn thế nào mới chịu buông tha cho nàng ấy? Ngài muốn người phụ nữ nào mà không có? Nếu thích ngài có thể nạp tất cả phụ nữ trên đất nước Bạch Hồ này vào hậu cung của mình, càng đâu có để tâm đến việc có nàng ở trong cung của mình hay không? Rốt cuộc phải làm thế nào thì ngài mới chịu buông tha cho Hạ Phẩm Dư?”

Tính mạng ngài đã nằm trong tay Tây Lăng Xuyên, ngay từ lúc bắt đầu bán rẻ bản thân, ngài chưa bao giờ cảm thấy hối hận, thế nhưng đối với Hạ Phàm Dư mà nói, là ngài đã thiếu nợ nàng, dù thế nào ngài cũng phải đưa nàng rời khỏi.

Tây Lăng Xuyên nở nụ cười tuyệt đẹp, từ từ tiến lại gần Tư Hành Phong “Trừ khi ta chết.”

Tư Hành Phong nắm chặt bàn tay, khẽ quát lên một tiếng “Ngài có tin là ta sẽ giết chết ngài ngay lúc này không?”

Tây Lăng Xuyên chẳng buồn để tâm, vẫn giữ nụ cười giấu cợt trên môi, nắm lấy bàn tay đang nổi gân xanh của Tư Hành Phong “Ái khanh không thể giết ta được, bởi nếu không, không những ái khanh phải chết mà ngay cả tính mạng của Lương phi cũng khó bảo toàn. Ái khanh cần phải lên một kế hoạch thật chu toàn, tiến hành từng bước chặt chẽ thì mới có thể hành động được, chứ không phải hấp tấp, nóng vội, nếu không thì lợi bất cập hại. Có lẽ ái khanh không hề để tâm đến tính mạng của mình, nhưng ta biết rằng, ái khanh nhất định không để Lương phi phải chết cùng mình.”

Tư Hành Phong tức giận dấm một quyền vào ngực Tây Lăng Xuyên, khiến Tây Lăng Xuyên không chịu nổi ngã xuống mặt đất, miệng phun máu tươi lại lập tức rút kiếm kề cổ ngài.

“Nếu không phải bị dưng tính không chế, thực ra ái khanh đã muốn giết chết ta từ lâu rồi đúng không? Được, dù gì chết trước hay chết sau cuối cùng vẫn phải chết, nếu ái khanh muốn kết thúc sinh mệnh của ta sớm hơn thì cứ động thủ đi. Như vậy, ái khanh có thể sớm chết theo ta, sau đó, hai chúng ta đã có thể đời đời kiếp kiếp mãi không xa rời.” Tây Lăng Xuyên từ từ nhắm mắt “Có thể chết dưới thanh kiếm của Tiểu Phong, ta chết cũng không oán hận, mau ra tay đi, Tiểu Phong...”

Lúc này, Ngụy Đức Xuyên vẫn luôn đứng canh bên ngoài xông vào, ngăn cản Tư Hành Phong đang điên cuồng tức giận “Bình Viễn Hầu gia, ngài làm thế này là mưu nghịch tạo phản đấy. Hoàng thượng đối với ngài thế nào, ngài biết rõ hơn ai hết, tại sao ngài lại đối xử với Hoàng thượng như vậy? Ngài phải biết chuyện ngài gặp nạn ở dốc Bình Dương, Hoàng thượng đã không lo lắng đến an nguy của bản thân, phái tất cả ám vệ tới trợ cứu. Mỗi một câu của Hoàng thượng nói đều là thật lòng, mạng sống của Hoàng thượng thực sự không còn bao lâu nữa. Những ngày gần đây, ngài có biết Hoàng thượng đã chống chọi khổ sở thế nào hay không? Hoàng thượng mong chờ ngài quay về, thế nhưng... thế nhưng chờ mãi, chờ mãi mà ngài vẫn biệt vô âm tín...

Hoàng thượng thực sự không còn bao nhiêu thời gian để chờ đợi nữa đâu. Ngài cũng biết Hoàng thượng vốn thích nói đùa, chuyện gì Hoàng thượng cũng có thể lấy ra để đùa vui được. Ngài không thể đối xử với Hoàng thượng như vậy được, ngài không thể đối xử với Hoàng thượng như vậy được...” Ngụy Đức Xuyên bật khóc thành tiếng, nước nở đưa lời.

“Đức Xuyên, người muốn khóc để dụ tất cả mấy lão bỉ phu kia tới đây xem kịch hay sao?” Tây Lăng Xuyên ngăn cản Ngụy Đức Xuyên, rồi ra hiệu Ngụy Đức Xuyên đỡ mình đứng dậy.

Chỉ trong nháy mắt, mấy người thân thủ nhanh như tia chớp xuất hiện, vây quanh Tư Hành Phong.

Tư Hành Phong lạnh lùng nhìn đám ám vệ, càng nắm chặt thanh kiếm trong tay hơn. Ở nước Bạch Hồ, luôn luôn tồn tại đội ám vệ thế này, đây là đội quân được huấn luyện đến mức xuất quỷ nhập thần, công phu tuyệt đỉnh để giữ cho giang sơn nhà Tây Lăng không sụp đổ. Đây cũng chính là nguyên nhân mấy lão bỉ phu kia không dám hành động sơ suất, bứt dây động rừng.

Dưới sự giúp đỡ của Ngụy Đức Xuyên, Tây Lăng Xuyên ngồi xuống long sàng, hít một hơi thật sâu nói “Các người đã quên mất điều quả nhân nói rồi sao? Tiểu Phong chính là ân nhân giúp nhà Tây Lăng bảo toàn giang sơn. Tất cả đều lui xuống hết đi...”

Mấy người đó vẫn không hề động đậy.

Tây Lăng Xuyên thấy vậy phát nộ quát lớn “Ta nói mau lui xuống...”

Chỉ trong chớp mắt, mấy người đó đã nhanh chóng biến mất, cứ như thể chưa từng xuất hiện.

“Ta tin là, thực ra chỉ cần ái khanh báo thù rửa hận xong thì không phải muốn rời khỏi đây mà là sẽ giết chết ta. Sở dĩ ta làm nhiều việc như vậy chính là vì muốn để cho ái khanh hận ta, nếu hận thù thì có thể khiến ái khanh ghi nhớ ta suốt cả đời này. Vậy thì ta thà rằng để ái khanh hận ta còn hơn...” Ngài vừa nói vừa ho dữ dội, rồi nôn ra cả máu tươi.

Tư Hành Phong nhìn Tây Lăng Xuyên với ánh mắt khó lòng tin được, khuôn mặt Tây Lăng Xuyên lúc này trắng cắt không còn giọt máu, nhưng vẫn luôn mỉm cười nhìn ngài “Ái khanh mau về đi, sớm về hầu phủ, hôm nay coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Trận chiến ngày mai, ái khanh nhất định phải thận trọng...”

Tư Hành Phong thu kiếm lạnh lùng nói “Ta sẽ đợi cho tới khi nào Hoàng thượng thăng thiên.” Ngài nộ khí ùng ùng sau đó rời khỏi điện Ngọc Hoa, cũng là đêm mừng năm duy nhất, ngài không phải qua đêm tại tẩm cung.

Tây Lăng Xuyên nhìn quân cờ trắng đen trong hộp cờ, nhặt từng quân, từng quân lên, sau đó nắm chặt trong lòng bàn tay lạnh giá, thế nhưng ngài vẫn có thể cảm nhận được hơi ấm của Tiểu Phong còn lưu lại.

Ngài đã phát điên từ lâu, một người bị điên thì làm gì còn lí trí?

“Tiểu Phong, ái khanh còn phải thay ta ở bên Mật Nhi, nhìn thẳng bé đặng cơ thành Hoàng thượng Bạch Hồ nữa...”

Hạ Phẫm Dư vừa định đi nghỉ ngơi thì Ngụy công công vội vã tới nói là Hoàng thượng bệnh nặng, muốn triệu kiến nàng.

Nàng chẳng buồn bận tâm xem lúc này y phục mình đã chỉnh tề hay chưa, vợ lấy một tấm áo khoác bên ngoài rồi vội vã tới điện Ngọc Hoa.

Lúc tới nơi, nàng nhìn thấy Tây Lăng Xuyên đang nằm trên long sàng giữa điện, sắc mặt trắng bệch, cực kì yếu ớt.

Tây Lăng Xuyên nghe tiếng bước chân quen thuộc, mở mắt ra liền thấy Hạ Phẫm Dư, ngài mỉm cười lên tiếng “Ái phi, nàng tới rồi... Nào, lại đây, đến chỗ này nói chuyện cùng quả nhân một lát.” Tây Lăng Xuyên đưa tay chống người ngồi dậy, nhìn Hạ Phẫm Dư rồi vẫy tay ra hiệu lại gần.

“Tạ Hoàng thượng.”

“Không phải quả nhân đã nói rồi sao, lúc nào chỉ có quả nhân với ái phi thì không cần phải hành lễ.” Tây Lăng Xuyên mỉm cười dịu dàng rồi nói thêm “Không biết tại sao, mỗi khi ái phi ở cạnh bên, quả nhân lại cảm thấy an tâm hơn...”

“Lúc diễn ra yến tiệc thưởng nguyệt, không phải sức khoẻ Hoàng thượng vẫn bình thường, tại sao đột nhiên...” Hạ Phẫm Dư ngồi xuống cạnh bên ngài. Nàng biết Tư Hành Phong vừa mới rời khỏi đây không lâu, trong lòng cảm thấy rất lo lắng, không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

“Không sao cả, chỉ là muốn gặp mặt nàng, nghe nàng nói chuyện mà thôi.” Tây Lăng Xuyên nhẹ nhàng, tự nhiên nắm lấy bàn tay Hạ Phẫm Dư, vừa được vài giây, nàng đã rút tay lại giống hệt như khi bắt đầu mối quan hệ này, bởi vì hành động thân thiết này không phải tình cảm nam nữ.

Tây Lăng Xuyên luôn làm theo đúng những gì mình nói trước đó, thể hiện rõ tâm thế nhất ngôn cửu đỉnh. Mười ngày nay, gần như đêm nào ngài cũng ở lại nghỉ ngơi tại cung Quỳnh Hoa của nàng, cùng chung một căn phòng, nhưng lại không cùng giường. Lúc đầu, ngài ngủ trên phượng sàng giành cho Quý phi, còn nàng ngủ trên giường. Nàng đã nhiều lần khuyên giải, ngài là Hoàng thượng, nàng là phi tần, nàng lo lắng long thể của ngài bất an, vậy nên dù thế nào, cũng nên là nàng nằm trên phượng sàng còn ngài ngủ trên giường.

Thế nhưng ngài lại nói đùa “Muốn quả nhân ngủ trên giường cũng được, nhưng ái phi phải ngủ cùng với quả nhân.” Dù là nét mặt hay lời nói đều cho thấy ngài bằng lòng chung chăn chung gối với nàng. Cứ nghĩ tới việc chung chăn chung gối với ngài, nàng lại im lặng, ngoan ngoan đắp chăn, lên giường nằm ngủ.

Trong mười ngày nay, Tây Lăng Xuyên hoàn toàn khác với vị Hoàng thượng Bạch Hồ chỉ suốt ngày đắm chìm trong tửu sắc mà trước kia nàng từng thấy. Ngài trẻ con, thi thoảng cũng giở trò vô lại, ví dụ rõ ràng có mỹ nhân khác đút đồ ăn cùng mỹ tửu cho ngài vậy mà ngài vẫn cứ thích gọi nàng đến, bắt nàng học theo các mỹ nhân khác hầu hạ mình. Hoặc như khi tắm rửa ở cung Ngọc Trì, rõ ràng đang vui đùa với các mỹ nhân khác vô cùng hào hứng, lại kéo nàng tới để nói chuyện cùng, nếu như khi đó nàng đỏ mặt căng thẳng là ngài liền lôi nàng ra trêu ghẹo, bông đùa “Da mặt của ái phi giờ mỏng đi rồi, trước kia lúc nhìn thấy quả nhân không mặc gì trên người, nàng luôn tim không đập mạnh, mặt không đổi sắc?”

Thế nhưng, một Tây Lăng Xuyên như vậy cũng có lúc yếu mềm. Có một vài đêm, cách một tấm rèm, nàng vẫn có thể nghe thấy tiếng ho của ngài, thức dậy qua xem, ngài liền nói rằng không sao, sau đó khi muốn ho, ngài rất thận trọng, cố gắng hết sức để không làm phiền đến nàng. Rồi từ từ chìm vào giấc ngủ cho tới tận lúc trời sáng.

Sau khi nàng kiên trì đến cùng, ngài mới chịu ngủ trên giường và để nàng ngủ ở phượng sàng.

Hạ Phẫm Dư hoàn toàn không biết tại sao Tây Lăng Xuyên lại đối xử với nàng đặc biệt như vậy, thời gian lâu dần, ngài thường vuốt ve mái tóc nàng rồi lặng đi nhìn nàng. Nàng tự biết bản thân không hề có dung mạo hoa nhường nguyệt thẹn, chim sa cá lặn, lại càng không đáng để một người đàn ông phải quan tâm đến vậy. Trái lại Tây Lăng Xuyên thì cứ như thể đọc thấu được mọi suy nghĩ của nàng, mỉm cười nói “Nàng chẳng khác nào một chú chim nhỏ, khiến người ta vô cùng yêu thích.”

Tây Lăng Xuyên đột nhiên ho dữ dội, kéo Hạ Phẫm Dư ra khỏi hồi ức, nàng vội vã đưa chiếc khăn tay cho ngài. Lần này, chiếc khăn nhanh chóng dính đầy máu tươi.

Hạ Phẫm Dư sợ đến mức lạc giọng “Hoàng thượng... trước đó khi còn ở bữa tiệc thưởng nguyệt, ngài vẫn bình thường, tại sao giờ lại thành ra thế này, tại sao thế...”

Tây Lăng Xuyên ấn nhẹ vào tay nàng rồi mỉm cười nói “Ái phi, không cần phải vội vã, không sao đâu. Chuyện này sớm muộn gì cũng đến, Kì Chính nói ta vẫn có thể sống được thêm một vài tháng nữa, cho nên chưa chết ngay được đâu. Căn bệnh này của ta là di truyền của gia tộc Tây Lăng. Tất cả những người thuộc gia tộc Tây Lăng đều không trường mệnh, ít con cháu, nếu không phải chết yếu từ nhỏ thì là đột nhiên bạo bệnh mà qua đời, hoặc là bị người khác hãm hại hoặc là giống như anh họ ta vậy bị phụ vương đích thân giết chết. Đến đời ta cũng chỉ có một đứa con nối dõi là Mật Nhi. Có lẽ đây là báo ứng, gia tộc Tây Lăng chúng ta tà khí quá thịnh.”

Hạ Phẫm Dư có chút bất ngờ khi thấy Tây Lăng Xuyên không còn xưng là ‘quả nhân’ nữa.

Tây Lăng Xuyên lại như đọc thấu tâm can, mỉm cười nhìn nàng nói “Quả nhân, từ trước đến nay lúc nào cũng chỉ có một mình, vậy nên một Hoàng thượng như ta luôn cô độc. Nàng không biết ta căm ghét cách xưng hô ‘quả nhân’ này đến mức nào đâu, bởi vì ta thường xuyên nhắc đi nhắc lại từ này, cho nên bên cạnh ta mới chẳng có đến một người yêu thương. Xem ra ông trời định sẵn cả đời này phải sống trong cô độc, chết trong lạnh lẽo.”

“Hoàng thượng, tất cả các phi tần, mỹ nữ của ngài đều yêu thương ngài cả.” Hạ Phẩm Dư liền nói.

“Ha ha, nàng sai rồi, bọn họ chẳng ai yêu thương ta chút nào, thứ bọn họ yêu chính là chiếc ghế mà ta đang ngồi lên đây.” Tây Lăng Xuyên cười nhạt, tâm trạng thập phần khốn khổ.

Hạ Phẩm Dư không biết nên khóc hay nên cười “Cho dù ngài không phải là Hoàng thượng, chỉ là một bách tính thường dân cũng sẽ có rất nhiều cô nương yêu thích ngài.” Bao năm tiếp xúc với nhau, tính cách lém lỉnh, dịu dàng của Tây Lăng Xuyên hoàn toàn khác xa so với vẻ lạnh nhạt, vô tình của Tư Hành Phong. Ngài đối xử với tất cả chúng phi tần, mỹ nữ không hơn không kém, cũng tuyệt đối không bao giờ nói nặng lời với bất cứ người phụ nữ nào, một người đàn ông như vậy thực sự rất đáng để phụ nữ yêu thương.

Tây Lăng Xuyên mỉm cười rồi nói “Đáp án mà nàng muốn, ta đã tìm ra rồi.”

Nàng nhìn bộ dạng thảm thương, yếu đuối của Tây Lăng Xuyên, tỏ ra nghi hoặc “Cái gì ạ?”

Tây Lăng Xuyên liền đáp “Trong trái tim của người ấy có nàng.”

Hạ Phẩm Dư cúi đầu, im lặng không nói.

Tây Lăng Xuyên tiếp tục nói thêm “Nàng có biết không? Lúc này vì nàng mà Tiểu Phong tới tìm ta, hỏi ta rốt cuộc phải như thế nào mới chịu buông tha cho nàng. Ta nói, trừ phi ta chết. Tiểu Phong liền rút kiếm đeo bên người, trực tiếp đặt lên cổ ta...”

Khuôn mặt Hạ Phấm Dư đột nhiên trắng bệch, hai tay nắm chặt vạt áo, lập tức quỳ xuống trước long sàng, run rẩy lên tiếng “Hoàng thượng... Bình Viễn Hầu gia, ngài ấy... chắc là uống nhiều rượu quá, xin Hoàng thượng đừng có trách tội ngài ấy...”

“Nếu ta trách tội Tiểu Phong thì nàng nghĩ xem lúc này trong cung còn được yên tĩnh như thế này không? Vì nàng mà Tiểu Phong chẳng hề màng đến sống chết của bản thân, lại còn có ý hành thích Hoàng thượng, thậm chí còn muốn một kiếm đâm chết ta ngay tại chỗ. Tiểu Phong không hề biết rằng, nếu ta cứ thế này mà ra đi thì Tiểu Phong cũng chẳng thể nào sống được... Ha ha, thì ra Tiểu Phong cũng có thể yêu thương một người... ha ha... ha ha...”

Tây Lăng Xuyên cười rất lâu, mới nhận ra Hạ Phấm Dư vẫn đang quỳ “Mau đứng dậy đi. Ta muốn nghỉ ngơi một lúc, nàng ở cạnh bên ta, không được đi đâu hết.”

“Dạ vâng Hoàng thượng.” Hạ Phấm Dư nhẹ gật đầu, nhìn Tây Lăng Xuyên mệt mỏi nhắm mắt, dần dần hơi thở trở nên nhịp nhàng, bình ổn.

Nàng ngược mắt nhìn làn khói mờ ảo trong điện, trái tim bỗng nhiên quặn thắt. Nàng thực sự không thể nào ngờ, ngài lại có thể vì nàng mà muốn giết chết Tây Lăng Xuyên. Biết được đáp án này, cho dù nàng có phải chết già trong chốn hậu cung thì kiếp này cũng không có uổng.

Lần này Tây Lăng Xuyên thực sự đổ bệnh, mấy ngày liền không ra khỏi giường được. Hạ Phấm Dư vẫn luôn ở bên cạnh ngài, nói chuyện, hàn

huyền. Tây Lăng Xuyên không hề ngần ngại, ra lệnh cho nàng đọc từng bản tấu chương rồi sau đó lại ra lệnh cho nàng thay mình phê duyệt.

Hạ Phẩm Dư kiên quyết từ chối, bởi nàng biết phụ nữ không được phép can dự chuyện triều chính.

Tây Lăng Xuyên nói bằng giọng đáng thương tội nghiệp “Lẽ nào ái phi nhẫn tâm nhìn quả nhân nằm trên giường bệnh mà vẫn còn phải phê duyệt tấu chương?”

Ngoại trừ mấy việc phê duyệt tấu chương, ngày nào cũng có ám vệ đến hồi báo tình hình cho ngài. Có như vậy, Hạ Phẩm Dư mới biết được, ngày thứ hai sau buổi yến tiệc thường nguyệt, kinh thành Vân Hồ đã xảy ra chuyện đại sự tiền nguyên hậu quả long trời lở đất.

Thừa tướng Thôi Chính cùng với thái thú Diêm Côn đem theo mấy vạn tinh binh tiếng thẳng vào hoàng cung, chuẩn bị ép Hoàng thượng thoái vị. Tuy nhiên còn chưa tới được cửa cung đã bị Tư Hành Phong dẫn binh đến chặn lại.

Thôi Chính giấu cợt Tư Hành Phong chỉ có mấy ngàn người, mà dám chống chọi lại mấy vạn tinh binh, chẳng khác nào lấy trứng chọi đá.

Nhưng Tư Hành Phong lại không nghĩ vậy.

Diêm Côn lập tức hạ lệnh, muốn bắt sống Tư Hành Phong. Tư Hành Phong nhướn mày ra hiệu, trong mấy vạn tinh binh của phe đối phương có đến quá nửa lập tức quay giáo chĩa về phía Thôi Chính và Diêm Côn. Và đó cũng là điều mà Thôi Chính và Diêm Côn không thể nào lường trước được.

Sau một hồi giao chiến, toàn bộ quân phản loạn đều bị khống chế, Thôi Chính bị bắt sống ngay tại trận, Diêm Côn thì thừa cơ trốn thoát.

Ngay khi Thôi Chỉnh bị bắt, Cảnh Trung đã mang theo mấy ngàn tinh binh tấn công bọn loạn đảng tự ý rèn đúc vũ khí ở phía Đông vùng núi Tiểu Đại, không những dẹp yên được bọn phản loạn, tịch thu mấy vạn binh khí sắc nhọn, thượng hạng mà còn lấy được cả chứng cứ phạm tội của Thôi Chỉnh, Diêm Côn và lũ phản tặc.

Thì ra buổi yến tiệc thưởng ngoạn hôm ấy được Tây Lăng Xuyên tổ chức để tiễn Tư Hành Phong lên đường thực hiện nhiệm vụ. Tây Lăng Xuyên sốt ruột đợi Tư Hành Phong quay về chính là muốn trừ gian thần, dẹp loạn đảng. Tây Lăng Xuyên và Tư Hành Phong hẳn là đã lên kế hoạch cho việc này đã nhiều năm trước, và chỉ đợi chờ giây phút này hành động.

Diêm Côn là người nước Chu Tước, là gian tế được phái tới năm vùng ở nước Bạch Hồ. Bao năm nay, Diêm Côn đã âm thầm lên mọi kế hoạch, trước tiên lợi dụng những giao dịch mua bán binh khí phi pháp đã khiến cho bọn người Thừa tướng Thôi Chỉnh móc câu, tiếp đó ra sức dụ dỗ Thôi Chỉnh âm thầm lập những điểm khai thác khoáng sản phi pháp, chế tạo binh khí, mưu lợi cá nhân. Tiếp đó lại lấy ngôi vị Hoàng thượng làm mồi nhử, nếu việc tạo phản thành công sẽ cho Thôi Chỉnh được đăng cơ làm Hoàng thượng, loại bỏ phế vật Tây Lăng Xuyên lúc nào cũng chỉ biết ăn chơi nhảy múa, đem lại lợi ích cho cả hai quốc gia.

Nửa năm trước, chuyện Cư Viên Tu, Tư Nông Khanh của hoàng triều Kim Bích tới trợ giúp vấn đề khai hoang khiến cho nhiều vùng khai thác khoáng sản, chế tạo binh khí trái phép bị phát hiện, bọn chúng chịu tổn thất nặng nề, đành phải án binh bất động, quyết tâm trừ khử Tư Hành Phong xảo quyệt ghê gớm, sau đó mới tiếp tục tiến hành kế hoạch. Thế là chúng liền lợi dụng chuyện tiến cống, sắp xếp sát thủ hành thích giữa đường. Để tránh tiết lộ thân phận của hai người, cho nên tất cả sát thủ được phái tới dốc Bình Dương để hành thích Tư Hành Phong đều là sát thủ nước Chu Tước do Diêm Côn phái tới.

Bọn sát thủ đi men theo hai bờ Kinh Hà, tra xét nhiều ngày, tưởng nhằm rằng Tư Hành Phong thực sự đã bỏ xác giữa dòng Kinh Hà, đến lúc đang chuẩn bị tiếp tục kế hoạch hành động thì Tư Hành Phong đột nhiên quay về, chẳng khác nào đâm cho mỗi tên một nhát đao chí mạng, khiến tất cả kế hoạch của bọn chúng đều rối tung rối mù.

Diêm Côn chạy trốn, Tư Hành Phong lập tức điều tinh binh đuổi đến tận biên giới hai nước Bạch Hồ và Chu Tước, trước khi Diêm Côn chạy thoát, ngài đã kịp thời đuổi đến, chém bay thủ cấp của hắn, treo trên cổng thành biên giới giữa hai nước, để biểu thị nước Bạch Hồ thị uy, thần thánh cũng không thể xâm phạm. Tiếp đó, ngài lại đem người tới xét phủ của Thôi Chinh, tịch thu được rất nhiều vàng bạc châu báu, phải bằng ba năm số tiền thu được của quốc khố mỗi năm.

Có lẽ cái chết của Diêm Côn đã khiến nước Chu Tước thay đổi hẳn thái độ, nhẫn nhịn chịu đựng. Chưa đầy hai tháng, chúng đã bắt đầu đưa binh tới làm loạn chốn biên cương. Không bao lâu sau, truyền báo chiến tình, Tư Hành Phong phải trụ lại nơi chiến địa, chuyển đi này kéo dài hơn nửa năm trời.

TÌNH NÀY ĐÀNH HẸN VỚI GIÓ ĐÔNG

Hoa Thanh Thần
www.dtv-ebook.com

Chương 27: Đến Chết Không Thôi

Type-er: TonuChopper

“Keng... keng... keng...” Cùng với tiếng chuông vang lên, cả hoàng cung chìm trong bầu không khí bi thương, ai oán.

Trong cung Vạn Xuân cực kì hỗn loạn.

“Các người cút hết ra ngoài cho bản cung! Bản cung là mẫu thân ruột của Thái tử, Thái tử sắp đăng cơ thành Hoàng thượng, bản cung chính là thái hậu, các người dám bê rượu độc đến cho bản cung uống sao? Các người đúng là to gan lớn mật!” Hoa Thanh Lâm chỉ vào Ngụy Đức Xuyên, chẳng khác nào điên loạn đập vỡ ly rượu độc mà Ngụy Đức Xuyên mang tới.

Ngụy Đức Xuyên mặt không biểu cảm nói “Quý phi nương nương, những lời nói này của nương nương là đại nghịch bất đạo. Tiên vương nước Bạch Hồ chúng ta giá băng, tất cả phi tần hậu cung đều phải tuần táng...”

Hoa Thanh Lâm quát lớn “Câm miệng! Người tưởng bản cung là kẻ ngốc sao? Những phi tần của tiên đế không có con cái thì đều phải tuần táng đi theo tiên đế. Bản cung là người không có con cái sao? Bản cung là mẹ ruột của Thái tử.”

Ngụy Đức Xuyên liền nói “Quý phi nương nương tuy rằng là mẹ ruột của Thái tử, thế nhưng trong di chiếu của Hoàng thượng có viết rõ, Quý phi nương nương phải tuần táng theo người. Đây chính là vinh hạnh to lớn của người...”

Ngụy Đức Xuyên còn chưa kịp nói hết lời, Hoa Thanh Lâm đã phát đại nộ “Ta nhổ vào! Vinh hạnh? Tại sao Hoàng thượng lại không bảo người tuần táng theo? Lại còn con tiện nhân họ Hạ kia nữa, trước khi Hoàng thượng quy tiên ngày nào chả quanh quẩn bên cạnh, tại sao không bảo con tiện tì đẩy tuần táng cùng? Tại sao người đáng chết lại là Hoa Thanh Lâm ta chứ? Mật Nhi là con trai của bản cung, bản cung còn phải sống tiếp để nhìn Mật Nhi trưởng thành, nhìn Mật Nhi lập hậu sinh con.”

Trước những lời nói đại nghịch bất đạo của Hoa Thanh Lâm, Ngụy Đức Xuyên cảm thấy vô cùng ảo não “Quý phi nương nương, người cứ an tâm đi, ly rượu độc này, người muốn đập bao nhiêu cũng được. Hoàng thượng biết tính cách của người nên ra lệnh cho tiểu nhân chuẩn bị một bình. Người đâu, rót thêm một ly.”

“Cái tên khốn kiếp này! Người dám đối xử với bản cung vậy sao? Ta nhất định sẽ bảo Mật Nhi chém đầu người.” Hoa Thanh Lâm quát lớn.

Mặc cho Hoa Thanh Lâm có gây sự thế nào, khuôn mặt Ngụy Đức Xuyên vẫn không chút biểu cảm, quay lại dặn dò hai tiểu thái giám phía sau “Nếu Quý phi đã không muốn tự mình lên đường, vậy thì hai người mau tới tiễn người một đoạn đi.”

Hai viên tiểu thái giám kia lập tức xông tới, không chế lấy Hoa Thanh Lâm.

Hoa Thanh Lâm ra sức giãy giụa, miệng vẫn không ngừng mắng chửi “Bọn cẩu nô tài các người dám đối xử với bản cung như thế này sao? Bỏ tay ra, mau bỏ tay ra khỏi người bản cung! Các người sẽ không được chết an lành đâu! Mật Nhi nhất định sẽ chém chết các người. Bản cung muốn gặp Bình Viễn Hầu gia, bản cung muốn gặp Bình Viễn Hầu gia. Ta muốn gặp Tư Hành Phong. Ừm...”

Ngụy Đức Xuyên nhân cơ hội Hoa Thanh Lâm đang mở miệng liền đổ ly rượu vào miệng nàng.

Hoa Thanh Lâm ngã xuống mặt đất, miệng vẫn không ngừng thét lớn “Ta muốn gặp Tư Hành Phong, Hành Phong, Hành Phong...” Nàng cố gắng chống người đứng dậy, chạy ra khỏi cung Vạn Xuân.

Ngụy Đức Xuyên ngăn hai tiểu thái giám định đuổi theo nói “Hầy, thôi bỏ đi, nương nương muốn làm gì thì cứ mặc đi, chạy không được bao xa đâu. Các người chỉ cần đi theo nương nương là được...”

Nhận được tin Tây Lăng Xuyên băng hà, Tư Hành Phong lập tức phi ngựa ngày đêm không nghỉ về hoàng cung. Vừa vào cửa cung, khắp chốn là tiếng khóc lóc thảm thương. Văn võ bá quan mặc áo tang, quỳ khắp chốn, mặt mày ủ rũ.

Ngài vội vã thay áo tang, hành lễ ba quỳ chín lạy, lại nhận lệnh quỳ nghe tuyên chiếu. Nghe xong, ngài chỉ hận không xông thẳng lên trước, kéo Tây Lăng Xuyên từ trong quan tài ra mà hỏi cho cặn kẽ mọi điều.

Tất cả mọi cung phi chốn hậu cung hoặc là chỉ cần là cung nữ đã từng được Tây Lăng Xuyên ân sủng đều phải tuần táng, điều đó có nghĩa là Hạ Phẫm Dư cũng nằm trong danh sách này?

Tây Lăng Xuyên đáng chết!

Ngài không thể để Hạ Phẫm Dư xảy ra chuyện được, khó khăn lắm ngài mới đợi được đến ngày hôm nay, tuyệt đối không thể để nàng xảy chuyện được.

Lễ bộ Thị lang thấy nét mặt ngài sầm sì lại tưởng ngài đang bị ai thương tiếc trước sự ra đi của Hoàng thượng, liền lên tiếng “Hầu gia, phải hành lễ rồi.”

Tư Hành Phong nghiêng răng vén tà áo quỳ xuống, lại hành lễ ba quỳ chín lạy.

Vừa mới đứng dậy, Cảnh Trung đã thì thầm bên tai, sắc mặt ngài nhanh chóng tái mét, chẳng còn để tâm được chuyện gì khác, trực tiếp đi về phía cung Quỳnh Hoa.

Nửa đường, ngài thấy một người phụ nữ thân mặc áo tang, tóc tai rũ rượi, chập choạng lê bước, không ngừng gọi tên ngài “Hành Phong, Hành Phong...”

Ngài dừng bước chân, khi người phụ nữ ấy nhìn thấy ngài, không để tâm tất thảy mọi chuyện, xông lại ngã vào vòng tay ngài.

“Hành Phong, Hành Phong, mau cứu ta đi, ta không muốn chết, ta không muốn tuấn táng...” Máu đen chảy ra khỏi miệng Hoa Thanh Lâm chảy lên lớp y phục màu trắng của nàng, tột cùng đáng sợ “Ha ha... ha ha, ta sắp chết rồi, ta sắp chết rồi...”

Cả người nàng dần lả xuống, Tư Hành Phong đưa tay đỡ lấy nàng, rồi quay sang nói với Cảnh Trung “Người đi trước...”

Cảnh Trung tuân lệnh, vội vã chạy thẳng tới cung Quỳnh Hoa.

Hoa Thanh Lâm khó nhọc đưa tay, vuốt lên khuôn mặt của Tư Hành Phong miệng không ngừng gọi tên “Hành Phong, Hành Phong, Hành Phong...”

“Nương nương...” Tư Hành Phong vốn định bảo Hoa Thanh Lâm đừng quá tổn sức, đừng nói nhiều nữa, thế nhưng bây giờ nàng không nói thì sau này chẳng còn cơ hội nào để nói nữa. “Nói đi, muốn nói gì thì cứ thả sức mà nói đi.”

“Ta vốn dĩ tưởng rằng, Tây Lăng Xuyên chết đi, hai chúng ta sẽ có thể ở cạnh nhau, thật không ngờ, hăn bắt ta tuần táng theo mình. Hăn đang muốn trừng phạt ta, thế nhưng ta không muốn chết, không muốn xuống kia với hăn, ta chỉ muốn được ở cạnh bên ngài thôi...” Nước mắt không ngừng tuôn rơi, Hoa Thanh Lâm nức nở nói “Hành Phong, lần đầu tiên gặp ngài, ta thực sự là đặt tình cảm dành cho Tâm ca ca lên ngài, bởi vì trông ngài rất giống Tâm ca ca. Ta biết ngài căm hận nhất điều này, thế nhưng ta không hề coi ngài là người thay thế Tâm ca ca, ngài hoàn toàn khác với huynh ấy. Ngài lạnh lùng hơn huynh ấy, khiến người khác đau lòng hơn huynh ấy... Ngài không đáng phải chịu khổ như vậy, là ta đã hại ngài. Ta có lỗi với ngài, ta không nên để Tây Lăng Xuyên gặp được ngài... Hành Phong, xin lỗi ngài, xin lỗi ngài... khụ khụ... khụ khụ...” Máu đen lại chảy ra từ miệng của Hoa Thanh Lâm.

“Thanh Lâm, từ trước đến nay ta chưa bao giờ trách nàng cả, nàng không cần phải tự trách bản thân. Nếu không có nàng thì Tư Hành Phong này e là đã không còn trên thế gian này nữa, ơn này suốt đời suốt kiếp ta không biết lấy gì báo đáp.” Tư Hành Phong cũng bắt đầu nghẹn ngào, đôi mắt đã nhạt nhoà nước mắt.

Người nên phải tự trách mình là ngài. Ngài hoàn toàn không thể ngờ, nàng phải tuần táng theo Tây Lăng Xuyên. Mắt nhìn nàng sắp sửa chết đi, ngài sẽ chẳng bao giờ có thể báo đáp ân cứu mạng của nàng được nữa.

“Ngài không trách ta là được rồi, ngài không trách ta là được rồi. Sau khi ta chết đi, ngài nhất định phải chăm sóc Mật Nhi, ngài nhất định phải nhớ đến ta, hàng năm phải đến thăm ta.”

“Ừm, nhất định ta sẽ làm vậy. Nàng cứ an tâm.”

“Cảm tạ ông trời, đã đem ngài đến bên cạnh ta. Hành Phong, ta lạnh quá, ngài có thể ôm ta chặt hơn được không?” Toàn thân Hoa Thanh Lâm không ngừng run rẩy, khuôn mặt vốn dĩ trắng trẻo xinh đẹp đột nhiên đen

sầm, đôi mắt trong sáng kia bỗng chốc trở nên đen đặc, ngay cả đôi môi cũng nhuộm một sắc đen đáng sợ.

Tư Hành Phong ôm chặt thân người nàng trong vòng tay mình.

Nàng đưa hai tay lên ôm chặt lấy cổ ngài, nàng không thể buông tay lúc này, khó khăn lắm nàng mới có thể ôm được người đàn ông mà mình yêu thương, thế nên tuyệt đối không thể buông tay.

Trong vòng tay của Tư Hành Phong nàng từ từ thở gấp, khó khăn.

“Hành Phong, ngài phải hứa với ta, không được yêu người phụ nữ họ Hạ kia, bọn họ đều là người xấu, đều là người xấu... Hành Phong, ta vô cùng, vô cùng yêu ngài...”

Tư Hành Phong không biết phải trả lời nàng thế nào cho phải, chỉ biết ôm nàng vào lòng chặt hơn.

“Nếu còn có kiếp sau, ta nhất định phải ở cạnh bên ngài... ta yêu ngài... Hành Phong.” Nước mắt lúc này đã ướt đẫm hết cả khuôn mặt của Hoa Thanh Lâm, nàng dồn chút sức lực sau cùng ôm lấy cả khuôn mặt Tư Hành Phong, đưa đôi môi lại gần phía ngài.

Vào đúng lúc đôi môi sắp sửa chạm được đến nơi ấm áp thì ông trời vô tình thu lại hết tất cả mọi thứ của nàng. Nàng mở lớn hai mắt, đăm đăm nhìn Tư Hành Phong, nằm trong vòng tay của ngài, từ từ rời bỏ thế gian.

Tư Hành Phong đưa tay vuốt mắt cho Hoa Thanh Lâm, lồng ngực nặng trĩu, uất ức, ngọt ngào.

Ngài bế thân thể nàng lên, chậm rãi bước vào cung Vạn Xuân.

Thái giám, cung nữ trong điện quỳ rạp khắp nơi, người nào người nấy đều khóc than nước mắt.

Ngài đặt nàng nằm lên giường, quay người nhìn Ngụy Đức Xuyên đang nhìn ngài bằng đôi mắt bi thương.

Tư Hành Phong bước đến trước mặt Ngụy Đức Xuyên thẳng thắn lên tiếng “Có phải Hoàng thượng cũng bắt Hạ Phâm Dư phải tuân táng theo không?”

“Hồi bẩm Hầu gia, Lương phi nương nương sẽ hợp táng cùng Hoàng thượng theo đúng quốc pháp...”

Ngụy Đức Xuyên còn chưa kịp nói hết lời, thì ‘choang’ một tiếng, bình hoa đặt cạnh bên không biết đã rơi xuống đất từ lúc nào. Tim Ngụy Đức Xuyên đập thành thạch, ngược mắt lên chỉ cảm giác bên người có một cơn gió lạnh thoảng qua, thân hình màu trắng bay lướt qua người, Tư Hành Phong đã nhanh chóng rời khỏi cung Vạn Xuân.

Hạ Phâm Dư đứng trong cung Quỳnh Hoa, nhìn rèm trong tấm cung đều đã chuyển sang màu trắng thê lương, ảm đạm.

Trong cung ngoại trừ tiếng khóc lóc bi thương chẳng còn nghe thấy bất cứ thứ gì. Tiếng phụ nữ khóc lóc thậm chí còn át cả tiếng chuông báo tang vang vọng ngoài kia.

Hạ Phâm Dư đương nhiên biết những tiếng khóc này không phải vì thương tiếc cho Hoàng thượng Tây Lăng Xuyên vừa mới băng hà.

Tự cổ chí kim, chỉ cần nghe thấy tiếng chuông báo tang là đại diện cho việc không chỉ một mình Hoàng thượng mà sẽ có hàng trăm hàng ngàn sinh mệnh vô tội phải chết cùng. Đó là tiếng khóc của những người phụ nữ vô tội đang xót thương tính mạng ngắn ngủi của mình sắp bị đoạt mất.

Hai ngày trước, khi Tây Lăng Xuyên vẫn còn chưa rời khỏi nhân gian, tỉnh lại sau cơn hôn mê dài, ngay tức khắc kéo nàng lại gần rồi nói “Phâm Dư, quả nhân lập nàng làm Hoàng hậu được không?”

Trước tiên nàng kinh ngạc, sau đó lập tức nói “Hoàng thượng, ngài đừng nói đùa, mau nghỉ ngơi dưỡng sức đi...”

Tây Lăng Xuyên lắc đầu rồi nói “Quả nhân không phải đang nói đùa, quả nhân đã suy nghĩ rất lâu rồi, rất lâu rồi... nàng có muốn giải độc cho Tiểu Phong không?”

Nàng ngậy người chết lặng, tuy rằng không trả lời ngay tức khắc, nhưng ánh mắt đầy mong mỏi đã tiết lộ hết mọi suy nghĩ của nàng.

Tây Lăng Xuyên liền nói “Ta không nỡ để cho Tiểu Phong phải chết cùng mình, thế nhưng ta lại sợ sau khi xuống dưới kia quá đổi cô đơn, cho nên ta muốn nàng đi theo ta. Nàng hứa với ta, cùng đi theo ta, ta sẽ tha mạng cho Tiểu Phong, đưa thuốc giải cho Tiểu Phong...”

“Được, thần thiếp sẽ đi theo Hoàng thượng.” Nàng chẳng cần suy nghĩ nhanh chóng đồng ý với Tây Lăng Xuyên.

Tây Lăng Xuyên nở nụ cười ngậy ngô, hỗn hển lên tiếng “Quả nhân lập nàng làm hậu, đợi sau khi quả nhân qua đời, nàng cũng phải đi theo quả nhân, nàng phải hợp táng cùng quả nhân. Nếu Tiểu Phong nhớ đến nàng, đến bái tế nàng thì nhất định cũng phải đến trước linh mộ của quả nhân, cùng bái tế quả nhân...”

Những lời này của Tây Lăng Xuyên khiến Hạ Phẫm Dư cảm thấy vừa nực cười mà cũng rất đáng thương.

Nàng nói “Không cần thiết phải lập hậu đâu, cho dù là Lương phi thôi cũng được, Hạ Phẫm Dư cũng được, thần thiếp sẽ đi theo ngài...”

Tây Lăng Xuyên mỉm cười, bàn tay nắm lấy tay nàng chưa hề buông ra, đôi mắt khép lại, chẳng bao giờ có thể mở ra được nữa.

Hai ngày sau, chính là ngày mà nàng phải thực hiện lời hứa của mình.

Kì Chính bê hai ly rượu đến đặt trên chiếc bàn trước mặt, khoảnh khắc này, nội tâm nàng vô cùng bình tĩnh. Nhìn hai ly rượu trước mặt, nàng nhớ tới lời hứa của mình với Tây Lăng Xuyên, một mạng đổi một mạng, nàng sẽ đi theo Tây Lăng Xuyên. Chỉ cần nàng uống ly rượu độc này, thì sinh mệnh mà nàng vô cùng yêu quý, trân trọng, sẽ đem hiến dâng cho người đàn ông mà nàng yêu thích nhất trên đời.

Thu Nhi và Đông Nhi quỳ một bên không ngừng than khóc.

Kì Chính tiến lên một bước nói với nàng “Lương phi nương nương, trong hai ly rượu này, một ly có độc, một ly không độc. Trước khi ra đi, Hoàng thượng có dặn dò Kì Chính, nếu nương nương không muốn tuấn táng có thể chọn ly rượu không độc, Kì Chính nhất định sẽ nghĩ cách đưa nương nương ra khỏi cung.”

Nàng từ từ quay người, mỉm cười hỏi Kì Chính “Nếu ta chọn ly rượu không có độc, có phải điều đấy đồng nghĩa với việc thuốc giải cho ‘Quyển Tương Ngọc Dịch’ cũng không có nữa không?”

“Đúng vậy!”

“Nếu đã hứa với Hoàng thượng, thì không thể nào nuốt lời, bên nào là ly có độc? Bên trái hay bên phải?” Hạ Phâm Dư liền hỏi.

“Là ly bên phải.” Kì Chính lên tiếng.

Hạ Phâm Dư đưa tay nhắc chiếc ly ngọc tai rồng bên trái, khẽ lắc nhẹ lên. Chiếc ly ngọc được điêu khắc, chạm trổ tinh tế, đang toả hương rượu thơm nức, nào ai có thể đoán được trong đó lại chứa chất độc đoạt đi tính mạng của con người?

Nàng nhắm mắt, không muốn suy nghĩ thêm bất cứ điều gì, ngửa cổ cạn sạch rượu trong ly, rồi đặt ly rượu trở lại khay ngọc.

Kì Chính liền lấy một chiếc bình sứ đưa cho Hạ Phấm Dư “Đây là thuốc giải.”

Hạ Phấm Dư nhận lấy thuốc giải, đưa lời cảm ơn “Đa tạ. Nếu đã hoàn thành nhiệm vụ của Hoàng thượng, ngài có thể rời khỏi đây rồi. Thu Nhi, Đông Nhi, các người cũng lui ra đi. Ta muốn yên tĩnh một mình...” Nếu có thể đợi được, nàng vẫn muốn được gặp mặt Tư Hành Phong một lần, không biết đây có phải là một mong ước quá xa xỉ không...

“Được thôi, mong rằng cô nương bình an, khoẻ mạnh trên đường xuống suối vàng.” Kì Chính khoanh tay trước ngực rồi quay người rời khỏi.

Thu Nhi và Đông Nhi khóc lóc nước nỡ, cũng theo đó bước ra ngoài.

Lúc này trong cung Quỳnh Hoa rộng lớn chỉ còn lại một mình Hạ Phấm Dư.

Cảnh Trung dùng khinh công bay đến cung Quỳnh Hoa, lúc đến trước cửa cung liền gặp Thu Nhi và Đông Nhi đang khóc lóc vô cùng thảm thiết, còn Kì công công, vị thái giám vẫn luôn trị bệnh cho hoàng đế trước kia đang bình tĩnh bước ra ngoài.

“Nương nương...” Cảnh Trung vội vã tiến lên một bước, còn chưa kịp nói hết câu, Thu Nhi đã mếu máo “Nương nương đã uống thuốc độc rồi, người nói muốn được yên tĩnh một mình...”

“Cái gì?” Cảnh Trung nghe vậy, trong lòng cực kì sửng sốt, lập tức xông vào trong điện, từ xa đã nhìn thấy Hạ Phấm Dư ngây người ngồi trước cửa sổ.

Hạ Phấm Dư nghe thấy tiếng động, liền quay người lại, khi nhìn thấy Cảnh Trung, nàng mỉm cười nói “Cảnh Trung, là huynh à. Lâu rồi không gặp, trông huynh chẳng thay đổi gì hết.”

Cảnh Trung có trăm ngàn lời muốn nói nhưng lại chẳng thể thốt thành lời, phải một lúc lâu sau mới từ từ cất tiếng “Hầu gia sẽ tới đây ngay...”

“Ừm, ta đợi ngài, không đợi được ngài, ta sẽ không nhắm mắt đâu.” Hạ Phẩm Dư vẫn giữ nụ cười bình thản trên môi, thế nhưng lúc này cả lồng ngực chẳng khác nào một ngọn lửa đang thiêu đốt, khí huyết nóng ầm trào dâng, nàng chẳng kiềm chế nổi mà nôn ra một ngụm máu đen.

Nhìn vết máu trên tay mình, nàng mỉm cười thâm trầm.

“Xin đặc tội.” Cảnh Trung vội vã tiến lại, kéo bàn tay của nàng ra, bắt mạnh, sau đó nhanh chóng điểm mấy huyệt trọng yếu trên người nàng.

Chỉ trong chốc lát, cả thân thể Hạ Phẩm Dư mềm nhũn, ngã xuống mặt đất.

Vào đúng khoảnh khắc nàng chuẩn bị ngã xuống, một người khoác y phục trắng đã bay tới chẳng khác nào cơn gió, đỡ lấy thân thể nàng.

Hạ Phẩm Dư ngược mắt nhìn người đàn ông với khuôn mặt lo lắng, mỉm cười vui vẻ “Ngài đã tới rồi...”

“Nàng hãy cố chống chọi cho ta, dù thế nào đi nữa nàng tuyệt đối không thể xảy ra chuyện được.” Tư Hành Phong đỡ nàng ngồi vững, đưa hai tay vận khí, không ngừng truyền chân khí dồi dào trong cơ thể sang người nàng “Cảnh Trung, mau đi tìm thái y, đi tìm thái y, đem tất cả người trong thái y viện đến đây cho ta.”

Cảnh Trung tuân mệnh, biết rằng vào thời khắc quan trọng này hẳn nên dành cho hai người không gian riêng, nên lập tức quay người bước ra khỏi điện.

Kì Chính thấy vậy vội vã quay vào trong điện, tốt bụng nhắc nhở “Hầu gia xin ngài đừng làm như vậy, nếu Hầu gia muốn dùng phương pháp này

để đẩy toàn bộ độc tố trong người Lương phi nương nương ra thì sai lầm hoàn toàn. Hầu gia càng làm như vậy thì lại càng khiến cho độc tính phát tác nhanh hơn.”

Quả nhiên không sai, Kì Chính vừa nói dứt lời Hạ Phấm Dư lại nôn thêm một ngụm máu tươi, máu không ngừng rỉ từ bên mép của nàng ra.

“Phấm Dư...” Tư Hành Phong lo lắng gọi tên, ngài quay sang Kì Chính đôi mắt ngập tràn sự phẫn nộ “Mau đưa thuốc giải ra đây.”

Kì Chính lắc đầu nói “Những lời Hoàng thượng muốn nói đều đã nói với ngài hết rồi, ngài cảm thấy liệu có tồn tại thuốc giải hay không? Hãy cố gắng nắm lấy thời khắc sau cùng này đi.”

Tư Hành Phong bế bổng Hạ Phấm Dư lên, hét lớn về phía Kì Chính “Nếu nàng ấy chết, ta sẽ bắt người phải chết cùng.”

“Vậy thì hẹn gặp lại vào lúc đó.” Kì Chính nhìn hai người quần quít bên nhau rồi mỉm cười một cách thâm sâu khó đoán, cảm thấy nhiệm vụ của bản thân đã hoàn thành, đến lúc cần phải ra đi, liền đóng cửa điện lại .

Hạ Phấm Dư từ từ đưa bình thuốc ra trước mặt Tư Hành Phong nhẹ nói “Đây là thuốc giải của Quỳnh Tương Ngọc Dịch...”

“Thuốc giải gì? Tây Lăng Xuyên nói cái gì thì nàng tin hết sao? Nàng muốn chết vì ta sao? Ta hoàn toàn không cần nàng phải làm vậy. Hãn vẫn còn một đứa con trai cần ta giúp đỡ lèo lái, nếu hãn đoạt tính mạng của ta thì chẳng khác nào bắt con trai hãn phải chết. Theo đó, nhà họ Tây Lăng của hãn cũng sẽ rơi vào thảm cảnh vong quốc. Nàng có hiểu hay không? Nàng đúng là đồ ngốc! Người phụ nữ ngốc nghếch!” Tuy rằng ngoài miệng Tư Hành Phong hết lời mắng mỏ, nhưng lại càng ôm nàng chặt hơn.

“Đúng vậy, thiếp đúng là một người phụ nữ ngốc nghếch, một người ngu xuẩn. Ngu xuẩn đến mức lại đem hạnh phúc nửa cuộc đời còn lại của mình

để nhìn thấu tâm tư của một người đàn ông...” Hạ Phấm Dư mỉm cười đầy khổ sở, khuôn mặt nhuốm màu bi thương.

“Nàng không cần phải làm như vậy, nàng cần nhìn thấu cái gì, thì có thể trực tiếp hỏi ta. Nàng muốn biết điều gì, ta đều có thể nói cho nàng nghe cả. Hạ Phấm Dư, nàng đúng là đồ ngốc, nàng đã bao giờ nhìn thấy Tư Hành Phong ta nhìn ngắm một người phụ nữ nào khác chưa? Ngoại trừ nàng ra, cả cuộc đời Tư Hành Phong ta chưa từng đau khổ, thê thảm vì một người phụ nữ, ta chỉ điên cuồng vì duy nhất một người phụ nữ ngốc nghếch không biết tức giận, không biết oán thán, chẳng có ham muốn gì hết, bảo sao làm vậy. Ta muốn giày vò, hành hạ những người phụ nữ họ Hạ, đem hết tất cả đau khổ, bi ai của cuộc đời ta trút hết lên những người phụ nữ đó.

Có điều người phụ nữ họ Hạ này lại quật cường, ngoài miệng cứng rắn, trái tim mềm yếu, ngốc nghếch để mặc cho ta thoả sức hành hạ, giày vò, rõ ràng có thể trốn thoát khỏi ta nhưng lại từ bỏ cơ hội, cam nguyện chịu đựng sự giày vò hành hạ của ta. Nàng có biết hay không? Ta đuổi nàng đi là vì ta không thể nào khống chế bản thân trong thời gian ngắn, không thể bắt ép bản thân phải từ bỏ việc báo thù, ta không thể nào làm chuyện đó ngay tức khắc. Nàng có biết không?

Trong lòng ta cũng cảm thấy đau đớn vô cùng, ta đã cố gắng chịu đựng bao nhiêu năm nay là vì cái gì chứ? Mỗi một câu nàng nói đều chọc đúng vào chỗ đau đớn nhất, sâu thẳm nhất trong trái tim ta, ta sợ sẽ mất đi lí trí mà làm tổn thương nàng. Vậy nên ta mới đuổi nàng quay về kinh thành Vân Hồ. Ta đã phái Cảnh Trung tới đón nàng về phủ, mọi chuyện vẫn như cũ, chứ không phải thực sự đuổi nàng ra đi. Nàng có hiểu không?” Tư Hành Phong vội vã lên tiếng.

“Thế nhưng trước giờ ngài chưa bao giờ nói ra, làm sao mà thiếp biết được...” Nước mắt từng giọt, từng giọt chảy xuống hai má nàng. Thì ra là vậy... thì ra là như vậy... Nàng vốn cho rằng đó là lựa chọn chính xác, vốn cho rằng mọi chuyện là đúng, kết quả vẫn cứ tự mình đẩy mình vào tuyệt

cảnh. Thế nhưng ít nhất nàng có thể đổi lại được thuốc giải cho ngài, giải được ‘Quỳnh Tương Ngọc Dịch’, sau này ngài muốn làm gì là có thể tùy ý, không cần phải làm những chuyện bản thân không thích nữa, không còn ai có thể khống chế được ngài. Ngài vốn dĩ chẳng muốn bảo vệ giang sơn nhà Tây Lăng, nhà Tây Lăng hưng thịnh hay suy tàn đều không liên quan gì đến ngài hết.

“Tuy rằng ta không nói ra nhưng ta đã hành động thực tế rồi. Nàng nói cho ta biết, ý nghĩa tặng hoa vào lễ tế hoa thần, nàng không biết sao?”

“Thiếp biết. Lúc ban đầu không biết, sau này mới biết, ngài mua biết bao nhiêu hoa tình vớt lại cho thiếp, muốn thiếp cắm vào bình hoa trong phòng của mình...” Đem tặng hoa tình cho người mình yêu thương chính là bày tỏ tình yêu với người trong lòng mình, nếu đối phương chịu nhận hoa tình thì có nghĩa là người ta đã chấp nhận tình cảm. Tuy rằng vào khoảng thời gian đó, chuyện của Hứa Bích Nhu khiến cho nàng buồn bã, thế nhưng có thể cắm nhiều bông hoa tình vào bình hoa trong phòng ngài, rồi hàng ngày ngắm những bông hoa đỏ tươi tắn, toả hương, nàng cảm thấy vô cùng vui sướng. Cho dù là trêu chọc hay đùa cợt cùng được, ít nhất thì ngài cũng để cho nàng có cơ hội bày tỏ tình yêu chân thành của bản thân với ngài.

Tư Hành Phong liền lên tiếng cải chính “Không phải là vớt mà là tặng. Hoa mà Cư Viên Tu tặng cho nàng, ta đã trả lại thay nàng, bởi vì nàng không thể nào nhận hoa tình của ngài ấy. Sau đó ta lại tặng cho nàng rất nhiều hoa, nàng cũng nhận hết còn gì. Bởi vì ta biết, nàng không thể nào đem hoa tặng cho ta được, cho nên ta mới bắt nàng phải đem số hoa đó cắm vào bình hoa trong phòng mình. Ta không nhận hoa của bất cứ ai khác, ta chỉ nhận hoa tình của mỗi mình nàng mà thôi.”

Dòng nước mắt nóng ẩm chảy dài trên khóm má, đôi lúm đồng tiền duyên dáng, đáng yêu hiện rõ trên khuôn mặt Hạ Phẩm Dư “Thì ra vào lúc đó, ngài đã có tình cảm vượt mức với thiếp rồi....” Thì ra vào lúc đó không

chỉ có một mình nàng phải chịu nỗi khổ tương tư, thì ra vào lúc đó, nàng đã có được trái tim của ngài.

“Không phải là lúc đó mà là sớm hơn đó kìa...” Sớm đến mức độ nào, nàng lấy đi trái tim của ngài từ lúc nào, bản thân ngài cũng không rõ nữa, cho nên khi ở dốc Bình Dương, cho dù chết, ngài cũng quyết kéo nàng theo. Tư Hành Phong nức nở, nghẹn ngào, vuốt ve khuôn mặt nàng, vội vã nói “Phẩm Dư, ta yêu nàng, ta yêu đôi mắt, hàng mi, chiếc mũi, đôi môi của nàng, ta yêu hai chiếc lúm đồng tiền dễ thương trên khuôn mặt nàng, ta yêu cảm giác được ôm nàng vào lòng... ta yêu tất cả mọi thứ của nàng...”

Hạ Phẩm Dư ngược lên nhìn ngài rồi nói “Thiếp cũng yêu ngài, từ trước đến nay, thiếp chưa bao giờ cảm thấy hối tiếc về việc mỗi ngày được ở cạnh bên ngài, khi ở trên núi, lúc ở Tô Viên, tất cả đều là quãng thời gian tuyệt đẹp nhất, hạnh phúc nhất trong cuộc đời của thiếp...”

Tư Hành Phong cúi đầu, đặt một nụ hôn lên đôi môi nàng, giọt lệ nóng ẩm lăn ra khỏi bờ mi, từ từ tràn vào trong miệng, ngài hôn nàng trong vị mặn của lệ sầu bi.

Hạ Phẩm Dư hồi đáp ngài một cách nồng nhiệt, ôm chặt lấy ngài, nước mắt cũng theo đó mà tuôn trào dữ dội, từng giọt từng giọt lăn xuống không ngừng.

Lòng ngực lại truyền đến cảm giác nóng rực, nàng lại nôn thêm máu, lần này còn nhiều hơn cả lần trước, sau đó ngay cả việc hít thở cũng trở nên khó khăn, nàng cố gắng thở dốc.

“Ngài hãy hứa với thiếp, sau này cho dù đau khổ thế nào, cũng không báo thù rửa hận nữa, hãy tha cho Lạc cô nương, và phải sống thật hạnh phúc...” Nàng biết, thời gian của mình không còn nhiều nữa, sau này cũng chẳng còn cơ hội nhìn thấy người đàn ông khiến nàng cam tâm tình nguyện mất đi tính mạng quý giá. Nàng cũng đâuỡ rời xa ngài chứ? Thế nhưng

đây chính là số phận của nàng. Ông trời đã định sẵn, nàng không thể vượt qua được kiếp nạn này.

Hạ Phẫm Dư nắm chặt lấy bàn tay của Tư Hành Phong, cho dù chết đi, nàng cũng không muốn buông tay ra. Nàng ngược mắt nhìn ngài, đôi môi nở một nụ cười tuyệt đẹp, cũng giống như một nụ hoa khoe hết mọi sắc hương của mình trước khi tàn lụi, héo úa.

Tạm biệt ngài, tình yêu của nàng...

“Phẫm Dư, Phẫm Dư, Phẫm Dư, nàng không thể ngủ được, nàng không thể ngủ được...” Tư Hành Phong đặt môi mình lên đôi môi dần lạnh đi của nàng, không ngừng gọi tên nàng.

Hạ Phẫm Dư chẳng thể nào nghe thấy tiếng gọi của ngài nữa, khép mí mắt nặng trĩu lại, ngay cả bàn tay của nàng cũng mất hết mọi sức lực.

“Hạ Phẫm Dư, ta đã nói rồi, tính mạng của nàng thuộc về ta, trừ phi ta ra lệnh nàng chết thì nàng mới được chết, nếu không nàng không được đi đâu hết. Hạ Phẫm Dư, nàng mau mở mắt ra, mau mở mắt ra cho ta...” Nước mắt của Tư Hành Phong không ngừng rơi xuống khuôn mặt của Hạ Phẫm Dư, trộn lẫn với nước mắt của nàng chảy xuống, chảy cả vào khuôn miệng nàng, thế nhưng nàng sẽ không bao giờ cảm thấy vị mặn chát nữa...

Thân thể nàng vẫn còn ấm, đôi môi nàng vẫn còn đọng lại hơi ấm của ngài, nàng vẫn còn nằm trong vòng tay của ngài, tại sao nàng lại có thể rời đi một cách tuyệt tình như thế?

“Hạ Phẫm Dư, Hạ Phẫm Dư, Hạ Phẫm Dư...”

Cả cung Quỳnh Hoa rộng lớn chỉ còn nghe thấy mỗi tiếng khóc lóc, gào thét bi thương tột độ của người đàn ông tình sâu nghĩa nặng...

Ba ngày sau, con trai nhỏ tuổi của Tây Lăng Xuyên đăng cơ làm Hoàng thượng, Tự Hành Phong được tôn thành ‘Trọng Phụ’.

Ngày này qua ngày khác, tháng này sang tháng khác, tất cả mọi người đều đoán xem vị Bình Viễn Hầu gia quyền cao chức trọng, có khả năng khuynh đảo triều chính này liệu có soán ngôi đoạt vị, nhưng ngài vẫn cứ làm đúng những việc mà một ‘Trọng Phụ’ cần làm.

TÌNH NÀY ĐÀNH HẸN VỚI GIÓ ĐÔNG

Hoa Thanh Thần
www.dtv-ebook.com

Chương 28: Ngoại Truyện 1: Ân Ái Một Cách Quang Minh Chính Đại

Type-er: TonyChopper

Cơn gió dịu nhẹ đùa giỡn, bao quanh những cành cây xanh mướt, tươi tắn, khắp nơi tràn ngập tiếng chim chóc thánh thót reo ca, lại đến mùa xuân ấm áp, muôn hoa đua nở.

Trong vườn khắp nơi chất đầy dược liệu, một thân hình gầy guộc đi ra đi vào, bận rộn không ngừng, trên trán lấm tấm đầy mồ hôi.

“Hu hu... hu hu...” Đột nhiên tiếng khóc của ai đó vang lên phá vỡ bầu không khí yên lặng, tĩnh mịch ở nơi đây.

Nàng vừa mới phơi dược liệu xong, quay đầu lại liền thấy con gái này giờ một mình chơi đùa trong vườn, lúc này đang ngồi bệt xuống mặt đất, khóc lóc thảm thương. Nàng vừa định kêu con đứng dậy lại thấy một người khác y phục màu vàng đứng phía trước mặt con gái mình. Nàng bất giác ngược mắt nhìn lên, đôi môi mỏng khẽ cong, tiếp tục công việc đang làm.

Người mặc y phục màu vàng kia nắm chặt tay lại, nói với con gái nàng bằng giọng vô cùng rành rọt “Này, này, này, Tư Tùng Ngạn, tại sao cứ động một tí là muội lại khóc thế? Lúc này quả nhân chẳng qua chỉ bất cẩn kéo bím tóc của muội thôi mà, đâu có đau đớn gì chứ?”

Con gái nàng không thèm để ý đến tiểu Hoàng thượng, tiếp tục ngồi bệt dưới mặt đất khóc lóc thảm thương.

Tiểu Hoàng thượng cuối cùng chẳng thể nào chịu đựng nổi tiếng khóc này nữa liền lên tiếng “Thôi, được rồi, được rồi, đừng có khóc nữa. Cùng

lắm là quả nhân cướp muội về, lập muội làm hậu, sau này muội muốn kéo bím tóc của ai cũng được hết.”

Nghe thấy vậy, Tư Tùng Ngạn liền ngưng khóc, nước mắt cũng nhanh chóng khô luôn, đôi mắt sáng trong linh lợi nhìn tiểu Hoàng thượng đầy hoài nghi, giọng nói vẫn còn nức nở “Có thật thế không? Muội muốn kéo bím tóc của ai cũng được hết hả?”

“Điều đó là đương nhiên. Quả nhân lúc nào chẳng nhất ngôn cửu đỉnh, tứ mã nan truy.” Tiểu Hoàng thượng quay đầu như kiêu thi nhân, tỏ vẻ uyên bác, thâm sâu.

Tư Tùng Ngạn liền nắm lấy tay tiểu Hoàng thượng, còn tiểu Hoàng thượng thì kéo cô bé từ dưới đất dậy.

Ai ngờ, đột nhiên lại nghe thấy tiếng tiểu Hoàng thượng hét lên một tiếng “Tư Tùng Ngạn, muội ăn gian.”

Thì ra vào lúc tiểu Hoàng thượng kéo Tư Tùng Ngạn lên, cô bé liền tóm lấy tóc của ngài kéo mạnh khiến ngài hét lên thảm thiết.

“Là chính ngài đã nói mà, muội kéo bím tóc của ai cũng được còn gì. Hừm, ai bảo ngài kéo bím tóc của muội, đáng đời ngài!” Cô bé gái nhìn tiểu Hoàng thượng thè lưỡi trêu người, mặt mày hân hoan, cười đùa hớn hở, chẳng còn chút bộ dạng đau lòng khi nãy. “Lại đây này, lại đây mà bắt muội, lại đây.”

Tư Tùng Ngạn đã chạy ra ngoài vườn, còn tiểu Hoàng thượng đang nhiệt tình đuổi theo.

“Hừm, Tư Tùng Ngạn, muội mà để cho quả nhân bắt được thì quả nhân nhất định sẽ cạo tóc trên đầu muội, rồi đưa đến am ni cô làm tiểu ni cô.”

“Hừm, lúc này không phải ngài nói sẽ lập muội làm Hoàng hậu sao? Nếu ngài cạo trọc tóc trên đầu muội thì người trong toàn thiên hạ này sẽ cười chê ngài có một Hoàng hậu trọc đầu.” Cô bé gái vừa lùi về phía sau vừa cười chê tiểu Hoàng thượng, ai ngờ lại đâm trúng vào một người khác.

Tiểu Hoàng thượng thấy thân hình cao to phía trước liền quay người định chạy trốn.

“Hoàng thượng muốn đi đâu?” Giọng nói đồng đạc, oai nghiêm vang lên phía sau lưng tiểu Hoàng thượng.

Tiểu Hoàng thượng lập tức dừng bước chân, ngoan ngoãn quay người, không ngừng bật cười ha ha gọi “Trọng Phụ...”

“Ây da, Hoàng thượng, cuối cùng tiểu nhân đã tìm được ngài rồi.” Ngụy Đức Xuyên tiến lại vội vã đứng trước mặt Tây Lăng Mật.

Tư Hành Phong cau chặt đôi mày, lạnh lùng nhìn Tây Lăng Mật đã cao đến ngực của mình “Hoàng thượng có biết mình tự ý xuất cung khiến cho bao nhiêu người phải liên luy, phải chịu phạt hay không?”

“Tại trong cung vô vị quá mà...” Tây Lăng Mật nhõng nhẽo lên tiếng “Quả nhân sẽ quay về cung đọc sách ngay đây.” Tiểu Hoàng thượng đưa mắt nhìn chăm chăm về phía Tư Tùng Ngạn đang đứng núp sau lưng Tư Hành Phong, lúc này đang không ngừng làm mặt xấu trên ngài.

“Tư Tùng Ngạn, lúc này con đã dùng bàn tay nào kéo tóc của Hoàng thượng?” Tư Hành Phong kéo Tư Tùng Ngạn đang núp sau lưng mình ra.

Đột nhiên bị phụ thân gọi tên, Tư Tùng Ngạn giật nảy mình, mặt mày ử rữ “Là Hoàng thượng đã kéo tóc con trước mà...”

Tư Tùng Ngạn còn chưa nói hết lời, Tư Hành Phong đã nghiêm nghị quát “Hỗn láo! Con dám ăn nói như thế hả? Lại còn tùy tiện kéo tóc của

Hoàng thượng, con có biết con đã phạm vào tội chết không? Bàn tay nào kéo tóc Hoàng thượng? Mau giơ ra.”

Tư Tùng Ngạn sợ hãi giơ bàn tay phải ra, Tư Hành Phong bẻ một cành cây bên cạnh đánh mạnh vào lòng bàn tay cô bé.

Tư Tùng Ngạn nghiêng rặng không dám kêu tiếng nào, trước đó nước mắt vốn đã long lanh, sau khi nhận một roi, không nhịn được nữa, trào ra khỏi mi, sau cùng thét lên một tiếng “Mẫu thân...” Sau đó, cô bé liền xông vào trong vườn, xà vào lòng Hạ Phẩm Dư.

Tây Lăng Mật cảm thấy mình đã làm liên lụy đến Tư Tùng Ngạn, trong lòng hối hận vô cùng, đi theo Ngụy Đức Xuyên, chuẩn bị hồi cung.

Tư Hành Phong đột nhiên lại lên tiếng “Đột chút đã, lúc này là ai đã muốn lấy con gái ta hả?”

Tư Tùng Ngạn lập tức nhảy bật lên chỉ về phía Tây Lăng Mật lớn tiếng nói “Phụ thân, là Hoàng thượng, là Hoàng thượng. Chính Hoàng thượng nói sẽ lấy con và lập con làm Hoàng hậu, như vậy thì sau này con thích kéo tóc của ai cũng được, vì thế nên con mới kéo tóc của ngài.” Khuôn mặt xinh xắn của cô bé vẫn còn vương nước mắt.

Khuôn mặt tuấn tú của Tư Hành Phong nhanh chóng sầm đen lại, chẳng khác nào đột nhiên tuyết đổ giữa trời xuân ấm áp. Ngài liền đánh mắt ra hiệu cho Ngụy Đức Xuyên, sau đó tóm lấy Tây Lăng Mật, kéo đến trước ống đờc liệu rồi hung dữ lên tiếng “Muốn lấy con gái ta thì phải phân loại xong số đờc liệu này, không phân loại được thì không được hồi cung.”

“Lại thế rồi...” Khoé miệng Tây Lăng Mật khẽ co giật, mỗi lần nói đùa sẽ lấy Tư Tùng Ngạn là Trọng Phụ lại như biến thành người khác vậy. Có điều, ở đây phân loại đờc liệu còn vui hơn ở trong cung chơi đùa với bọn cung nữ, thái giám nhiều lần.

Tư Tùng Ngạn vui như được mùa, lại bị Tư Hành Phong quát cho một trận “Còn cả con nữa, đứng ra góc tường, chưa đủ một canh giờ thì không được rời đi chỗ khác.”

Cô bé bĩu môi rồi ngoan ngoãn đứng vào góc tường, khoanh hai tay trước ngực, trên đó đặt một cành cây, chẳng dám động đậy.

“Bình Viễn Hầu gia đáng kính, ngài giáo huấn con gái như vậy phải chẳng đã quá đổi nghiêm khắc? Đánh ở thân con đau ở lòng mẹ!”

Tư Hành Phong chậm rãi bước lên trước, ôm lấy thê tử Hạ Phấm Dư im lặng đứng nhìn sự việc rồi nói “Không dạy con là lỗi của cha. Nếu cần nghiêm khắc, ta vẫn có thể nghiêm khắc hơn nữa.”

“Vậy còn việc phân loại dược liệu thì sao? Đó là đương kim Hoàng thượng đấy!”

“Hoàng thượng thì sao chứ? Ta còn định đào mộ phụ vương của Hoàng thượng lên cơ. Hừm, muốn lấy con gái ta, làm gì có chuyện dễ dàng như vậy? Cho dù ta yêu quý tên tiểu tử đó thế nào đi nữa, muốn động đến con gái ta, đừng hòng!”

Bởi vì có một người cha như Tây Lăng Xuyên, Hạ Phấm Dư biết chắc Tư Hành Phong tuyệt đối không để dòng máu bất bình thường của nhà Tây Lăng dính vào đời sau của mình, dù cho đó là Tây Lăng Mật mà ngài vô cùng yêu quý cũng không ngoại lệ.

“Hôm nay nàng đã khám cho bao nhiêu người bệnh?” Tư Hành Phong ôm lấy nàng, đưa tay vuốt mái tóc có phần rối loạn của nàng.

Hạ Phấm Dư ngược mắt lên nhìn người đàn ông dịu dàng trước mắt, ánh nắng đang len qua cành cây khóm lá, chiếu lên người, trông cả thân hình ngài như đang toả ra ánh hào quang, cực kỳ xán lạn.

Khoảng thời gian sáu năm nay, ngài dường như không có thay đổi gì, vẫn giữ nguyên dung mạo đẹp trai, tuấn tú, khiến nàng đắm say, vẫn tính cách lạnh nhạt, bá đạo khiến nàng chẳng thể nào chống đỡ, thế nhưng đối với nàng lại đắm say hơn trước, kể từ sau khi trải qua sinh li tử biệt của sáu năm trước.

Nàng nhếch đôi mày lên nói “Không nhiều không ít, vừa vặn năm mươi người.”

Ngài lạnh nhạt nói “Ừm, năm mươi người thì ta còn có thể chịu được, nếu như là một trăm thì có lẽ phải đem cả phủ đệ Bình Viễn Hầu đi gán nợ mất thôi.”

Bề ngoài nghe như thế ngài đang đau xót cho tiền bạc của mình, chỉ trích nàng mở y quán không kiếm được tiền lại còn phải bù tiền vào. Nhưng trên thực tế, ngài đang thương xót vì ngày nào nàng cũng phải vất vả, khổ cực, hy vọng nàng có thể ở trong phủ nghỉ ngơi nhiều hơn.

Nàng đưa mắt đi chỗ khác, thoát ra khỏi vòng tay của ngài rồi khẽ lên tiếng “Đúng thế, đáng lẽ Hầu gia phải lấy một phu nhân có thể kiếm được tiền, giống như thiên kim nhà Thái Thú, nghe nói từ khi lên ba đã có thể tính bàn tính rồi, lại còn thiên kim của Lễ bộ Thượng thư, thư pháp tuyệt đẹp, nghe nói ngàn vàng khó cầu.”

Tư Hành Phong nhướn mày, đưa đôi mắt đen láy nhìn chăm chăm về phía nàng, khoé miệng nở nụ cười tuyệt đẹp, ngay sau đó liền đưa tay kéo nàng lại vòng tay mình “Ta người thấy mùi dấm chua quá đi mất.”

Hạ Phâm Dư khẽ đánh vào lồng ngực ngài “Đúng thế, dấm ngâm ngàn năm, cho ngài chết ngập trong dấm.”

Ngài tựa trán vào trán nàng, sau đó đặt một nụ hôn lên chiếc mũi của nàng nói “Dấm có trăm ngàn loại, chỉ cầu được niềm vui. Không còn cách nào khác, ai bảo ta lại chỉ chung tình với thứ dấm ngàn năm như nàng chứ.”

Khuôn mặt nàng đỏ ửng lên, khẽ trách “Ngài chẳng nghiêm chỉnh gì cả.”

“Không nghiêm chỉnh vẫn còn tiếp diễn đấy.” Tư Hành Phong đưa tay nâng cằm nàng lên rồi dùng tốc độ thần kì đặt lên môi nàng một nụ hôn.

“Đừng quậy nữa, bọn trẻ đang ở bên ngoài đấy...” Hạ Phâm Dư thẹn thùng tránh né.

“Không được ta cho phép, bọn chúng không dám vào đâu.” Chiếc lưỡi linh hoạt của ngài tiến sâu vào bên trong, không để cho nàng có bất cứ cơ hội nói chuyện, không khí trở nên nồng nhiệt mà hoang dã, thân người nàng nóng rực như bị lửa thiêu đốt.

Hạ Phâm Dư bất giác đưa tay ôm lấy cổ ngài, không hề trốn tránh, nồng nhiệt hồi đáp.

Nàng của bây giờ không còn kìm nén cảm xúc bản thân như trước kia nữa, nàng muốn ngài biết rằng nàng yêu ngài sâu sắc đến nhường nào.

Sáu năm trước, bởi vì quá tuyệt vọng, nàng đã đem hạnh phúc nửa đời sau của mình đánh cược. Uống xong ly rượu độc kia, nàng tưởng rằng kiếp này sẽ kết thúc như vậy, từ nay trở đi âm dương ngăn cách. Thế nhưng vào khoảnh khắc nhắm mắt lại, chính tai nàng đã nghe thấy ngài nói ra tất cả mọi điều chôn giấu trong đáy con tim, cảm thấy tất cả những gì bản thân đã làm là xứng đáng.

Thế nhưng có ai ngờ, tất cả mọi thứ chẳng qua chỉ là trò đùa quá đáng của Tây Lăng Xuyên mà thôi.

Ba ngày sau, lúc nàng tỉnh dậy thì đã thấy mình đang ở trong phủ Bình Viễn hầu. Tư Hành Phong mặt mày tiêu tụy, mệt mỏi, ngồi trước giường, thấy nàng tỉnh dậy, ngài nhìn nàng đăm đăm, không nói lời nào, chỉ ôm nàng chặt trong lòng, như thể muốn nàng hoà thành một thể với mình vậy.

Chỉ mới ba ngày không gặp mà ngài đã gầy đi rất nhiều. Đôi mắt thâm quầng mà sâu hoắm, sừng đỏ lên, đầu tóc thì rối bời, khiến nàng hiểu được người đàn ông này yêu mình đến mức độ nào, không hiểu ngài đã làm thế nào vượt qua được ba ngày tuyệt vọng ấy.

Sau này nàng có nghe Cảnh Trung kể lại. Ngày hôm đó, sau khi Tư Hành Phong tưởng rằng nàng đã chết, ôm lấy ‘thi thể’ của nàng khóc rất lâu, sau đó giống như phát điên đòi xông đến trước linh đường của Tây Lăng Xuyên, để phan thây Tây Lăng Xuyên thành trăm ngàn mảnh nhỏ. Nếu không phải Cảnh Trung đánh ngắt ngài đi, thì có lẽ ngài thực sự đã chạy tới đó làm loạn mất rồi.

Buổi tối hôm đó, sau khi tỉnh lại, Tư Hành Phong không còn đòi gậy chuyện nữa, nhưng chẳng hề để tâm đến lễ tiết, bê ‘thi thể’ của nàng về phủ Bình Viễn hầu. Không ai dám ngăn cản ngài, ánh mắt ngài đã truyền đi mọi lời cảnh báo, kẻ nào chống lại ta ắt phải chết. Sau khi quay về phủ, ngài liền lột bản thân cùng nàng trong phòng không ăn uống gì hết.

Ngày hôm sau, Kì Chính gửi ngài một bức thư, nói rằng Tây Lăng Xuyên trước khi chết muốn ông giao lại cho ngài. Sau khi đọc xong bức thư ấy, ngọn lửa căm phẫn trong lòng ngài lại càng dữ dội, suýt chút nữa thì chém chết Kì Chính luôn. Nếu không phải Cảnh Trung ngăn cản, có lẽ ngài đã làm thế thật.

Thì ra hai ly rượu mà Kì Chính bê tới, một ly là rượu thường, còn một ly không hoàn toàn là rượu độc, chỉ là ly rượu khiến cho nàng giả chết mà thôi.

Đại ý bức thư đó nói rằng, Tây Lăng Xuyên cảm thấy không cam tâm, một mặt thì mâu thuẫn, không muốn nhìn thấy nàng và Tư Hành Phong dễ dàng vui vẻ, hạnh phúc bên nhau còn ngài lại một mình nhắm mắt xuôi tay, mặt khác lại không nỡ bắt nàng phải tuần táng theo mình, càng không nỡ nhìn Tư Hành Phong khó khăn lắm mới từ bỏ thù hận lại phải cô độc sống

trên thế gian này, cho nên mới nghĩ ra trò này để giày vò hai người đôi chút. Die nd da nl e q uu ydo n Để nàng chết giả, để xem nàng có thực sự bằng lòng tuân táng theo ngài hay không, để cho Tư Hành Phong phải đau khổ, bởi vì đau khổ thì mới cảm hận, bởi vì cảm hận thì mới khắc ghi ngài mãi mãi.

Không trải qua mùa đông lạnh thấu xương thì hoa mai đâu thể nở rộ, toả hương thơm ngát?

Nàng thành tâm thành ý tạ ơn Tây Lăng Xuyên đã cho hai người được toại nguyện. Có điều Tư Hành Phong vẫn ghi hận chuyện này mãi trong lòng, mỗi lần nhắc đến Tây Lăng Xuyên là ngài lại nghiến răng ken két. Mỗi lần đến dịp cúng tế, ngài thường viện đủ mọi lí do để vắng mặt, như kiểu lâm bệnh nặng, cho dù bị người ta khiêng tới thì ngài cũng quyết không hành lễ ba quỳ chín lạy.

Chỉ là nộ hôn tương tư đơn giản, lại khiến toàn thân nàng nóng lên, sắp sửa không thở nổi. Nàng đưa hai tay ra tóm chặt lấy vạt áo Tư Hành Phong, khuôn mặt đỏ ửng lên.

Hơi thở của Tư Hành Phong cũng trở nên gấp gáp, cảm giác được nàng đang khó chịu đành phải dừng chiếc hôn tình tứ đó lại.

Ngài nhẹ nhàng đặt môi lên môi Hạ Phẩm Dư không rời xa “Phải làm sao đây?”

Nàng biết ngài đang nghĩ những gì, liền thẹn thùng chối từ “Không được”. Ở đây là y quán.

Ngài lại hôn nhẹ lên bờ môi của nàng, buông nàng ra, bước ra bên ngoài, nói với con gái đang đứng phạt và Tây Lăng Mật đang phân loại thuốc “Hai đứa hôm nay chịu phạt tới đây thôi, mau quay về đi.” Sau đó, ngài lại bước ra chỗ Ngụy công công nói “Làm phiền Ngụy công công đưa tiểu nữ về phủ trước.”

Ngụy công công mỉm cười nói “Hầu gia khách khí quá.” Sau đó, Ngụy công công liền dắt hai đứa trẻ rời khỏi.

Mọi thứ dần yên tĩnh, Tư Hành Phong bước ra phòng tiếp khách bên ngoài, nói với tất cả mọi người trong y quán “Hôm nay, Hạ đại phu cảm thấy mệt mỏi, muốn đóng cửa sớm. Tất cả mọi người hãy quay về nhà đi.”

Chỉ trong thời gian một tuần hương, ngài đã khéo léo đuổi hết tất cả mọi người trong y quán về.

Hạ Phâm Dư cảm thấy vô cùng phiền não, để mặc ngài bế bổng nàng vào trong căn buồng nhỏ ở hậu viện y quán, rồi nhẹ nhàng đặt nàng lên chiếc giường nằm nghỉ mọi khi, sau đó áp người lên trên.

Nàng vừa tức giận lại vừa thẹn thùng “Sao ngài lại có thể làm như vậy được...” Lúc này nghe ngài nói ta lại tưởng ngài đã bỏ cuộc, ai ngờ lại đuổi hết bọn trẻ với người trong y quán về hết.

Ngài không chút bận tâm “Nếu ôm nàng về phủ thì ít nhất cũng phải mất thời gian vài tuần trà, thật là lâu quá.”

Vừa dứt lời, ngài liền đặt một nụ hôn lên môi nàng, lần này, quyết không để cho nàng có cơ hội lên tiếng nữa.

TÌNH NÀY ĐÀNH HẸN VỚI GIÓ ĐÔNG

Hoa Thanh Thần
www.dtv-ebook.com

Chương 29: Ngoại Truyện 2: Gần Đây Cảm Thấy Chút Phiền Muộn

Type-er: TonyChopper

Cảnh Trung: Gần đây cảm thấy chút phiền muộn. Thực ra... ta đã thầm yêu Phấm cô nương, có điều đã là chuyện của nhiều năm trước. Kể từ sau khi Hầu gia thể hiện tình yêu mãnh liệt với Phấm cô nương, ta liền đem tình cảm này chôn sâu trong lòng, không dám ảo tưởng thêm nữa. Tuy rằng thi thoảng vẫn trốn vào một góc khuất lén lút nhìn Phấm cô nương. Người xưa có câu, yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu. Cứ thỉnh thoảng nhìn trộm như vậy, không ngờ lại để cho Hầu gia phát giác, động một tí là lại trợn mày lườm ta, sau đó giao cho ta việc chẻ củi ở phòng ngự thiện.

Quan Quân: Gần đây cảm thấy chút phiền muộn. Hai ngày trước, ta cùng Hầu gia đi trên đường, bất ngờ gặp thiên kim của Lễ bộ Thượng thư. Ai mà biết được lúc đó thiên kim nhà Lễ bộ Thượng thư lại mang theo người một bức tranh. Cô nương yếu ớt đi đường chẳng khác nào tạo nghiệt, bị người ta đâm sầm vào cái là tranh bay đường tranh, rơi đúng vào vai của Hầu gia. Thiên kim đó lập tức xông tới xoa bóp vai cho Hầu gia, xoa bóp một hồi lại tiến ra cả phần ngực. Thế rồi, chuyện xoa bóp này cũng gây ra đại họa. Phu nhân hồi phủ liền hỏi ta thiên kim Lễ bộ Thượng thư đã xoa bóp những phần nào trên người Hầu gia, ta là người thật thà, có sao nói vậy. Sau đó, phu nhân liền bảo, thiên kim Lễ bộ Thượng thư động vào phần nào trên người Hầu gia thì trong vòng một tháng, Hầu gia cũng không được động đến phần đó trên người phu nhân. Đối với Hầu gia, động chút là lại thích bẽ phu nhân mà nói thì điều này vô cùng đáng sợ và khó chịu. Vậy là tính thực thà của ta gây ra chuyện không vui cho Hầu gia. Từ đó, Hầu gia liền giao cho ta việc gánh nước ở phòng ngự thiện.

Tư Tùng Ngạn: Gần đây cảm thấy chút phiền muộn. Từ trước đến nay, phụ thân lúc nào cũng chỉ bế mẩu thân mà không hề bế ta, không bế ta thì thôi đi, thế nhưng mỗi tối, mỗi lần ta đòi mẩu thân kể chuyện cho trước khi ta đi ngủ là phụ thân lại bắt ta đứng phạt ở ngoài cửa. Thực ra, ta biết phụ thân muốn ăn hiếp mẩu thân, bởi vì động một chút là lại hôn mẩu thân, mỗi lần hôn xong là mẩu thân lại phát sốt, sinh bệnh. Cho nên, ta quyết định, phải bám riết lấy Tây Lăng Mật, bảo ngài hạ thánh chỉ để mẩu thân hàng ngày kể chuyện cho ta nghe trước khi đi ngủ, rồi bắt phụ thân đứng phạt bên ngoài cửa.

Tây Lăng Mật: Gần đây cảm thấy chút phiền muộn. Mỗi ngày đều bị nhốt trong hoàng cung chẳng khác nào một tù nhân, ngay cả khi lén lút trốn ra ngoài cũng bị người ta bắt lại. Tiên đế trước kia ngày nào cũng bận rộn chính sự, người làm quả nhân đích thực là cô quả, đơn độc quá đi mất. Hai ngày trước ta còn nghe nói, Tư ái khanh muốn từ quan, nói rằng muốn làm việc ở y quán với phu nhân của mình. Mở một y quán thì kiếm được mấy đồng chứ? Có thể kiếm được nhiều tiền so với việc trợ giúp quả nhân sao? Không được, quả nhân nhất định phải nắm gọn con gái của ái khanh trong tay, xem xem người làm nhạc phụ như ngài làm cách nào mà chạy mất được?

Cư Viên Tu: Gần đây cảm thấy chút phiền muộn. Lí luận và thực tế đã chứng minh, đến trước chưa chắc đã có trước, đến sau chưa chắc đã bỏ lỡ cơ hội. Nhớ lại năm xưa, ta đã tặng bông hoa đi rồi lại bị người khác nhét trả lại, thực sự là sâu thẳm vô cùng. Bây giờ, người ta đã trở thành phu thê ân ái, còn ta vẫn cô quả, đơn chiếc một mình. Cho nên mới nói, làm một người đàn ông nhất định phải tuân theo quy tắc thông thường: Đàn ông không xấu, phụ nữ không yêu. Hầy, chỉ trách ta chưa đủ xấu!

Tây Lăng Xuyên: Gần đây cảm thấy chút phiền muộn. Bây giờ quả nhân một thân một mình nằm dưới lớp đất sâu, chẳng có lấy một người để nói chuyện. Mong ngóng Tiểu Phong sẽ tới thăm nom quả nhân, bây giờ thì hay

rồi, ngay cả lúc đến thăm quả nhân cũng ngạo nghễ để người khác khiêng tới, khiến cho quả nhân chỉ thấy một phần chân mà không nhìn thấy khuôn mặt của Tiểu Phong. Thực sự cảm thấy hối hận vì năm xưa đã không kéo Phẩm Dư cùng nằm dưới đất với quả nhân.

Hoa Thanh Lâm: Gần đây cảm thấy chút phiền muộn. Xui xẻo tận mạng bị người ta kéo theo tuần táng đã đành, khó khăn lắm mới gặp được một người đàn ông trông giống như Tiểu Phong ở dưới âm tào địa phủ, sau đó hứng thú dâng trào, tâm ý tương thông, vốn dĩ muốn phát triển lâu dài, không ngờ người ta lại vớt cho một câu: Nàng là người đã có chồng, làm người không được làm chuyện vụng trộm, lén lút.

Hậu kí

Vào một ngày tuyết bay ngợp trời, cuối cùng tôi đã hoàn thành tác phẩm này.

Hơn ba năm trước, cuốn tiểu thuyết đầu tiên mang tên Lên cung trăng tìm tình yêu là cuốn sách dẫn tôi bước vào con đường sáng tác văn chương, cũng vì thế mà kết giao được rất nhiều những fan hâm mộ Hoa Thanh Thần đáng yêu.

Trong tiểu thuyết Lên cung trăng tìm tình yêu, ngoại trừ nhân vật nam nữ chính ra, tôi tin rằng nhân vật để lại ấn tượng sâu sắc nhất với độc giả chính là Tư Hành Phong, nhân vật phụ đã phải chịu rất nhiều giày vò, khổ sở. Lúc đó, có rất nhiều người hỏi tôi, tại sao mà tôi lại có thể nghĩ được ra tình tiết đó, tại sao có thể giày vò, hành hạ một anh chàng đẹp trai đến mức tàn tạ, khốn khổ như vậy. Lúc đó, tôi chỉ biết thì thầm, thôi mà, suy nghĩ của người ta sâu xa mà...

Nhân vật Tư Hành Phong này được tất cả các độc giả yêu quý, thương xót, và hy vọng có thể đọc được câu chuyện tình yêu giữa nhân vật này với Hạ Phẩm Dư. Mà ngay bản thân tôi cũng rất quan tâm đến nhân vật này.

Cho nên, sau khi viết xong cuốn Lên cung trắng tìm tình yêu, tôi liền bắt tay viết câu chuyện tình của hai người họ.

Một người đàn ông đã chịu tổn thương nặng nề trong quá khứ như Tư Hành Phong rất cuộc cần một người phụ nữ như thế nào mới có thể cứu được?

Kiểu nhân vật nữ ngây thơ? Tôi đã từng suy nghĩ qua, thế nhưng chỉ sợ loại nhân vật nữ này mà xuất hiện trước mặt Tư Hành Phong kiểu gì cũng bị ngài tát cho một bạt tai vì quá đổi ngây thơ, không hiểu sự đời.

Kiểu nhân vật nữ vạn năng? Tôi cũng từng nghĩ qua, nhân vật nữ quá vạn năng e là sẽ toát lên khí thế áp bức người chứ không thể nào giúp ngài chữa trị vết thương lòng đau đớn.

Sau cùng, tôi liền chọn kiểu nhân vật nữ điềm đạm.

Có điều theo phương thức tư duy thông thường của mình tôi luôn thích những nhân vật nữ tếu táo, vui nhộn đôi chút, còn câu chuyện thuộc về Tư Hành Phong và Hạ Phẩm Dư lại buồn man mác, hoàn toàn khác biệt so với phong cách vui vẻ, hài hước của tôi khi đó. Cho nên, ngay khi viết tác phẩm này không lâu, tôi cảm thấy năng lực của mình khi ấy vẫn chưa đủ tầm.

Nô lệ tình yêu (Tên ban đầu: Tình này đành hẹn với gió đông) gặp phải khó khăn, rồi bị ngắt quãng. Sau khi băng đi tầm ba, bốn năm, khi mà tôi đã thử qua đủ loại phong cách viết khác nhau thì mới dám nghĩ tới việc hoàn thành nốt tác phẩm mà tôi đã do dự, trăn trở mấy năm nay.

Có lẽ đây là lần đầu tiên thử sức với phong cách này, nên sẽ có nhiều sai sót, nhưng tôi vẫn luôn mong muốn có thể thử sức ở nhiều dạng phong cách, viết ra các nhân vật có tính cách khác nhau chứ không phải ngàn người như một. Nguyện vọng lớn nhất của tôi chính là mỗi một tác phẩm, mỗi một nhân vật ra đời đều có linh hồn riêng của nó.

Tiết lộ cho mọi người biết một bí mật nhỏ.

Kết cục ban đầu của câu chuyện này chính là Hạ Phấm Dư thực sự uống phải rượu độc, có thể tỉnh lại hay không vẫn còn chưa rõ. Các độc giả thân yêu đọc đến đây chắc hẳn sẽ nghĩ tới kết cục của tiểu thuyết Mỹ nhân tới hoa rơi đầy ngay lập tức. Đúng vậy, không sai, mở đầu và kết thúc của Mỹ nhân tới hoa rơi đầy thực ra lúc đầu được viết cho Tư Hành Phong và Hạ Phấm Dư. Tôi biết rằng, một khi bí mật này được tiết lộ, các độc giả thân yêu sẽ nói tôi ác độc, nửa đời trước của Tiểu Phong đáng thương đã thê thảm như vậy rồi mà còn bắt ngài phải cô độc như Hạ Phấm Dư suốt cả cuộc đời còn lại, thật là vô nhân đạo quá. Đúng thế, cuối cùng, tôi cũng không nhẫn tâm, cảm thấy nếu làm vậy thì vô nhân đạo quá. Thế là, lần này, đành để cho đôi uyên ương khổ mệnh này đau buồn ba ngày.

Bad ending là tuyệt vọng, happy ending là hy vọng.

Hoa mỗ không viết bad ending, chỉ viết happy ending thôi!

Cám ơn sự ủng hộ nhiệt tình của tất cả các độc giả, hy vọng mỗi tác phẩm của tôi đều có thể khiến cho mọi người hài lòng, thích thú.

TOÀN VĂN HOÀN